

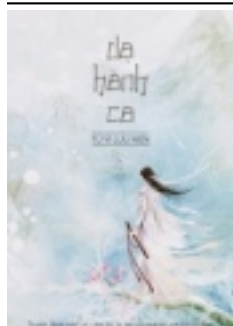
Dạ Hành Ca

Contents

Dạ Hành Ca	2
1. Chương 1: Chiến Nô	2
2. Chương 2: Ban Tên	5
3. Chương 3: Thù Ảnh	8
4. Chương 4: Thất Sát	12
5. Chương 5: Khuất Nhục	14
6. Chương 6: Sát Thủ	18
7. Chương 7: Sa Xa	21
8. Chương 8: Mưu Thắng	24
9. Chương 9: Nghịch Loạn	28
10. Chương 10: Tử Sứ	33
11. Chương 11: Hồi Kế	36
12. Chương 12: Gió Nổi	39
13. Chương 13: Nước Ngầm	44
14. Chương 14: Đêm Gập	47
15. Chương 15: Cô Mặc	51
16. Chương 16: Thanh Ca	54
17. Chương 17: Đồn Đại	58
18. Chương 18: Vào Tròng	61
19. Chương 19: Trả Thù	64
20. Chương 20: Lật Đồ	66
21. Chương 21: Phá Định	70
22. Chương 22: Về Núi	73
23. Chương 23: Ân Thuởng	77
24. Chương 24: Dạ Yến	81
25. Chương 25: Tự Trói	88
26. Chương 26: Cùng Đường	90
27. Chương 27: Câu Tâm	94
28. Chương 28	97
29. Chương 29: Độ Kiếp	101
30. Chương 30: Nổi Sóng	104
31. Chương 31: Mật Nghị	107
32. Chương 32: Nửa Đêm	112
33. Chương 33: Tập Sát	114
34. Chương 34: Tập Sát	118
35. Chương 35: Đoạt Thế	123
36. Chương 36: Cùng Về	126
37. Chương 37: Giang Nam	129
38. Chương 38: Đêm Dữ	132
39. Chương 39: Trả Giá	136
40. Chương 40: Thương Ty	138
41. Chương 41: Tình Thân	142

42. Chương 42: Hoa Độc	146
43. Chương 43: Khuê Oán	150
44. Chương 44: Âm Phật	155
45. Chương 45: Tình Trung	159
46. Chương 46: Loạn Vân	161
47. Chương 47	166
48. Chương 48: Trò Chơi	169
49. Chương 49: Xuất Chiến	172
50. Chương 50: Câu Thương	176

Dạ Hành Ca

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, giang hồ, HEEditor: Qín ZòSố chương: 125 chươngThiếu niên hành tẩu, đầu ngò lạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-hanh-ca>

1. Chương 1: Chiến Nô

I. THIÊN SƠN

Một bùm máu phụt lên cát bụi.

Ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, vượt qua bức tường cao cao kia là có thể trông thấy gió tuyết bàng bạc từ đằng xa. Không khí mát lạnh, nhưng khi vì bị đòn đau mà hít vào mũi, vẫn mang theo mùi tanh tươi không tản đi được.

Quan huấn nô tàn ác vung roi da quật mạnh vào từng nô lệ không thể bò dậy kịp thời. Sau cuộc huấn luyện tàn khốc kéo dài mấy ngày, thể lực đã không thể chống đỡ nổi để đứng nữa rồi.

Người bị bắt từ vùng trung nguyên tới luôn có địa vị thấp nhất tại nơi đây. Vết thương vừa khép lại đã bị đui đến bãi tập, không biết thủ pháp gì mà lại cấm dùng nội lực, ngoại trừ né tránh nhờ vào kinh nghiệm ra, chỉ còn lại nghị lực và thể lực để cố chống đỡ. Mỗi ngày đều có người chết đi, nói không chừng sẽ đến lượt mình thôi.

Huấn quan hung tàn vô thường tùy ý cướp đoạt sinh mệnh, không cho phép phản kháng, chỉ hơi chậm chút thôi là sẽ phải nghênh đón trận đòn roi tới tấp như bão táp, quất xuống vùng yếu ớt nhất trên cơ thể, trông vẻ ngoài có vẻ hoàn hảo nhưng bên trong đã lở loét sưng phù cả rồi, cơn đau có thể phải kéo dài hơn mười ngày.

Đây là bí cảnh sâu nhất nơi thiên sơn, cũng là bản doanh của ma giáo, nếu chết ở đây thì sẽ thực sự trở thành câu chuyện nực cười. Cứ ngỡ rằng huấn luyện của gia tộc đã coi như nghiêm khắc rồi, nhưng bây giờ

nhìn lại vẫn còn quá nhẹ. Hẳn không tránh khỏi bắt đầu nghi ngờ, thật sự có người có thể sống mà thoát ra khỏi nơi đây sao?

Một đám người nồng mùi tanh dơ bẩn cùng xuống từ xe ngựa, không tới ba ngày đã chết, thì hẳn thà hẳn chết khi bị người ta kéo lê đi, quần áo tả tơi bị roi cắt thành vụn còn hơn, ai có thể nhận ra thì thể như tên ăn mày lại từng là cao thủ võ lâm từng tung hoành trung nguyên chứ, đã đến đây rồi thì tất cả đều trở nên thấp kém như con kiến.

Huấn luyện mấy ngày đã mang lại nhận thức cho mọi người, nơi này chỉ sùng bái duy nhất một người, trên tầng tầng quần chế, giáp vương như thần nhìn xuống chúng sinh bằng nửa con mắt, chí tôn chí uy.

Còn nơi chốn này của hắn bây giờ, chỉ là bãi thử nơi ma giáo sàng lọc cát đá có thể dùng được, trong một nơi khác có vô số thiếu niên sau vòng rào ngăn cách tiếp nhận huấn luyện, không biết đã ở đây từ lúc bao nhiêu tuổi, một ngày lại một ngày chịu đựng đánh đập, trong ánh mắt không có lấy cảm tình, chém giết nhau như cỏ máy lạnh lùng, để mặc cho hiệu lệnh công kích trở thành bản năng.

Chấn động toàn Tây Vực, sát thủ ma giáo làm làm ba mươi sáu quốc gia nghe tiếng là biến sắc, chính là được huấn luyện như thế mà ra.

Trốn không được, lại không muốn chết, vậy chỉ có thể gắng gượng chống chọi. Xiết chặt mảnh vải buộc vết thương trên cánh tay, hắn bước vào sân trong tiếng còi, nghênh đón vòng khiêu chiến tiếp theo.

Suốt một năm huấn luyện, người trung nguyên có thể cùng tiến vào Chiến Nô doanh chỉ còn lại ba người. Cùng hai trăm chín mươi bảy thiếu niên được huấn luyện từ nhỏ ở Chiến Nô doanh bắt đầu tiến vào Tội Phong doanh*, thứ đang đợi ở phía trước chính là tỷ thí sát đấu còn tàn khốc hơn.

(*Tội phong/ có nghĩa là tội luyện nên mũi nhọn đi đầu.)

Giữa những lúc rảnh rỗi của đợt huấn luyện, những thiếu niên này cũng sẽ lén lút bàn luận, tò mò suy đoán vận mệnh tương lai của mình. Đi ra khỏi Tội Phong doanh mới có tư cách trở thành sát thủ chính thức chấp hành nhiệm vụ, những kẻ xuất sắc hơn thì bước lên hàng ngũ Thất Sát, đó là sát thủ cấp cao đứng đầu ma giáo, chỉ có bảy người, trực thuộc hữu sứ, ngay cả tam đại trưởng cũng không dám coi thường.

Ra khỏi nơi đây là có thể hưởng thụ rượu ngon sữa tươi, áo gấm rực rỡ nhà ở rộng rãi, có mỹ nữ người hầu niêm nở biết ý hầu hạ, có quyền thỏa sức hưởng lạc và vinh quang được giáo chúng kính lễ.

Ở ma giáo, sát thủ chân chính là kẻ có địa vị vô cùng, là bọn họ đã dùng máu tươi đổi lấy sự khuất phục và vật cống từ chúng quốc Tây Vực, châu ngọc tiền tài dồi dào cũng từ đây mà ra. Không cần trông trọt làm ruộng vẫn có thể yên vui sung túc, phóng mắt ra là có thể thấy ngọc thụ quỳnh chi, cẩm tú yên la, tuần mã mỹ nhân được các nước tiến cống đầy rẫy, chính là thiên đường chốn nhân gian vô cùng phồn hoa tuyệt diệu.

Đây cũng là đề tài các thiếu niên thích tán gẫu nhất, hư ảo mộng đẹp ấy là thứ duy nhất để gắng gượng, là hy vọng vồn vện nơi tội luyện máu đổ đau thương, chờ mong hân hoan vui thú sau khi sắc trời mở ra. Giường vừa cứng vừa lạnh, thức ăn thô ráp, bị roi như súc vật trong hiện thực đều được quên đi tất cả trong tưởng tượng, so với thiên đường bên ngoài sân bãi tàn sát, sự tàn khốc nơi đây chỉ có thể dùng từ địa ngục để hình dung. Nghe thấy khát khao về tương lai ở bên tai, hắn nhắm mắt thở hắt ra, hi vọng trong thời gian ngắn nhất có thể khôi phục lại sức lực.

Tiếng hét bắt ngờ vang lên cắt đứt màn thảo luận rầm rì của mọi người, chúng thiếu niên ngồi ngổn ngang nhanh chóng đứng vào đội ngũ chỉnh tề, chấp tay cung kính đứng thẳng. Đại hán tây Vực râu xia xồm xoàm chậm rãi đi đến, lướt qua từng gương mặt không chút cảm xúc, giống như đang nhìn kỹ từng thanh loan đao vừa được mài nhọn.

“Nghe cho kỹ đây, ta chỉ nói một lần.” Không khí im ắng như băng sơn vạn năm không đổi, “Giáo vương có thánh dụ, ngày mai bắt đầu tiến hành cuộc tỷ thí sáu ngày, ba người chiến thắng cuối cùng có thể đạt được cơ hội diện yết giáo vương, thoát khỏi Tội Phong doanh trở thành sát thủ trong giáo, các ngươi nên lấy làm vui mừng đi, không phải năm nào cũng có may mắn như thế cả. Nhưng điều này cũng có nghĩa, từ giờ trở đi các ngươi chính là kẻ thù.” Ánh mắt lạnh băng quét qua đám người trầm mặc, “Cứ thử nhìn xem, ai có thể sống được đến cuối cùng.”

Sáu ngày.

Rất ngắn mà cũng rất dài.

Không ai ngủ được, sợ hãi âm thầm lan tràn, chỉ sợ sẽ bị cắt đứt cổ họng trong lúc ngủ, thời gian cùng được huấn luyện không ngắn, tất cả đều nằm lòng thủ đoạn của nhau.

Trong ba trăm người, chỉ lấy có ba.

Hắn nhớ lúc còn nhỏ từng nghe nói người Miêu có phương pháp nuôi cổ, nhốt đủ loại trùng độc trong chiếc hộp kín, để mặc bọn chúng tàn sát cắn lẫn nhau, tên còn sống chính là cổ vương.

Cũng thủ pháp như nhau, cũng thử nghiệm như nhau.

Những thiếu niên mạng như cỏ rác này được cùng một giáo quan chỗ đó dạy thành thạo về mai phục để giết, giết bằng thuốc độc, dụ dỗ để giết, chém giết, từng tên từng tên ngã xuống, máu tươi như suối tràn lan trên nền đất bãi huấn luyện. Hắn rất muốn cém bay đầu tên giáo quan này, lại càng muốn chém chết giáo vương nằm trong tay sự cao ngạo của chúa tể, sự lạnh lùng của người ngoài cuộc đó, nhưng trước hết phải cố để bản thân được sống đã.

Số người đã giảm bớt hơn nửa, huấn luyện nhiều năm đã để cho các thiếu niên khống chế bản thân rất giỏi, tiết kiệm được công kích không cần thiết và tiêu hao thể lực, hắn núp dưới bóng cây cổ thụ ẩn náu, cơn buồn ngủ nặng nề làm mí mắt nặng trĩu, khẽ cắn răng, lưỡi dao trong tay xoẹt một phát ngọt sắt, trên cánh tay lại có thêm một vết máu, đau đớn khôn cùng xua tan mê man, bốn ngày không được ngủ, ý thức của hắn đã bắt đầu rời rạc, phản ứng cũng trở nên chậm đi.

Có một bóng người lặng lẽ tiến đến, hắn không lên tiếng, thủ thế của đối phương cũng cho thấy hắn ta không có địch ý, vậy là hắn hạ trường kiếm xuống, đợi thiếu niên kia chủ động mở miệng.

“Cứ tiếp tục như thế này không được, chúng ta sẽ chết hết.” Rõ ràng cũng vô cùng buồn ngủ, trong giọng nói thâm thì của thiếu niên cũng lộ ra mệt nhọc, “Phải có người hợp tác, nếu không đợi đến lúc người ngủ rồi...”

Ngủ rồi thì sẽ ra sao, không cần nói trong lòng cả hai đều biết. Hắn lạnh lùng nhìn đối phương, “Người muốn thế nào?”

“Nhìn thể lực bây giờ, có lẽ ta vẫn có thể gắng được ba canh giờ, ta nhớ tình hình của người cũng tương tự.”

Kinh ngạc trước sự thẳng thắn của đối phương, hắn yên lặng gật đầu, hắn cũng lường được bản thân mình trong thời gian đó.

“Ta bảo vệ để người được nghỉ ngơi, đến lúc sau thì lại thay phiên, chỉ dựa vào mình người không thể nào chống chọi được qua sáu ngày, mà điểm này chúng ta lại giống nhau.”

“Dựa vào đâu để ta tin người?”

“Người không có lựa chọn nào khác.”

“Dựa vào đâu người lại tin ta.”

“Ta không có lựa chọn nào khác.” Bốn mắt giao nhau, rốt cuộc thiếu niên cũng cười khổ, “Được rồi, ta vẫn luôn quan sát người có thể hợp tác được, chỉ có người chưa từng chủ động ám sát, bất kể là vì tiết kiệm sức lực hay vì điều gì khác...”

Đợi một lúc lâu nhưng không ai đáp lại, thiếu niên bắt đầu thúc giục, “Được rồi, điều nên nói đã nói cả rồi, quyết định của người là?”

“Thành giao.” Dứt khoát phun ra hai chữ, hắn cụp mắt, nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

Một trận mưa máu trút xuống.

Mũi kiếm nhẹ lướt qua cổ đối thủ, cảm nhận được cơn run rẩy khi lưỡi dao sắc bén cắt vào huyết mạch, bấp thịt siết căng bông thả lỏng, thay vào đó là một mối sau vận động kịch liệt.

Hắn khê ho sặc sụa, lục phủ ngũ tạng bị đâm thương tổn khiến lần nào ho cũng đều mang theo vị gỉ sắt, gương mặt nhìn cách đó không xa, sau hai ngày bảo vệ nghỉ ngơi luân phiên và liên thủ phản kích đã có chút ăn ý. Quả nhiên người thiếu niên kia đã tiêu diệt xong đối thủ, đang xé vạt áo quần quanh vết thương, bước chân loạng choạng, xem ra bị thương không nhẹ, từ hình ảnh quan sát một bên, có thể thấy hắn ta xuất chiêu nhanh chóng tàn nhẫn, lại giỏi nắm chặt thời cơ, khó trách có thể chống cự được đến cuối, xem ra mình đã gặp được một đồng bạn chính xác rồi.

Hoàng hôn ngày thứ sáu, trong sân chỉ còn lại bốn người.

Nắng chiều như máu, gió thổi qua sa trường nồng đậm mùi tanh, như bàn tay dịu dàng mơn trớn trên mặt người chết. Giáo quan đứng chấp tay, thần sắc không thay đổi. “Giết thêm một người nữa là các người có thể rời đi.”

Lời nói như sắt ghim vào bên tai, tuyên bố một thực tế không cách nào sửa đổi.

Bốn đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn nhau.

Hai người đối diện cũng nắm tay công kích, tấn công phòng bị phối hợp rất khăng khít, không giống kiểu hợp tác vội vàng như họ. Tình trạng tốt hơn nhấy rõ, ai chết trong tay ai cũng không khó đoán. Nếu nội lực không bị hạn chế... Chợt một ý nghĩ thoáng xẹt qua, rồi lại bị ném ra sau đầu, giữa lúc sinh tử không có kẻ hở để than vãn oán trách..

“Các người không có cơ hội.” Ánh mắt nhọn hoắt ở đối diện lóe lên sự khiêu khích, đã dùng thuaanjt tâm lý rồi, “Không so thực lực, chỉ thương thế thôi cũng đã nặng hơn bọn ta nhiều.”

Hắn liếm đôi môi nứt nẻ, chậm rãi giờ kiếm lên.

“Cơ hội sống duy nhất chính là các người tự chém giết lẫn nhau, xem ai may mắn hơn, dù sao các người cũng chỉ tình cờ liên thủ.” Biết được tâm tư của đồng bạn, một kẻ khác phối hợp phân tích, “Chủ động công kích bọn ta chỉ vô nghĩa mà thôi, hai người sẽ chết cả thôi, chính các người cũng biết chọn tác chiến đó thì phần thắng sẽ cao hơn. Người chiến thắng là người thứ ba đạt yêu cầu, bọn ta sẽ không nhúng tay vào.”

Nói đúng sự thật, cũng rất có lý. Vốn chỉ là kẻ xa lạ, cũng sẽ không vì chút kẻ vai ngăn ngủi do bị tình thế ép buộc mà ký thác sống chết, lý trí phân tích thế cục về sau đều rất rõ ràng. Hắn là vận mệnh đang trên đũa, những người không thù không oán như bọn họ bị ép đến nước này, đường hẹp thành thù. Lại là quyền lực thế nào mà lại khiến những kẻ đó bằng quan lạnh lùng, đợi kết quả máu tươi tung tóe.

Hắn nhìn sang thiếu niên đã sống vai tác chiến trong hai ngày vừa qua, đối phương cũng nhìn hắn như thế, nơi gốc tằm tối phẳng phất có cảm xúc cuộn cuộn kích động như nhau, trong đôi mắt non nớt bén nhọn dần dần dâng trào khí thế.

Trong chớp mắt, kiếm quang phá vỡ hoàng hôn.

2. Chương 2: Ban Tên

Cánh cửa bật mở.

Tùng thi thể được đưa từ trong sân ra, bị xe kéo chở đi. Ở phần đất chôn cất xa xa đã sớm đào mộ huyết, rất nhanh thôi sinh mệnh sớm lụi tàn sẽ bị vùi lấp, ngay cả tên cũng không có.

Có thể sống, chỉ có kẻ mạnh.

Không có bi thương, không có nước mắt, điểm cuối sinh mệnh vẫn là bóng tối bất tận, không kịp chạm đến chốn thiên đường trông đợi bấy lâu, đã nằm xuống đất vàng bởi cây hoang cỏ dại.

Bọn họ cũng được đưa ra, nghiêng đầu đưa mắt tiễn những đồng bạn đã từng sớm chiều. Sống hay chết, đều có thể dễ dàng phân định như thế. Không muốn nhìn thêm nữa, hắn cup mắt, thiếu niên bên cạnh như biết hắn đang nghĩ gì mà nhe răng cười một tiếng, nhưng vì động đến vết thương mà lại rên lên.

Chợt lòng hắn thoáng chút ảm áp.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, không ai trong hai người tàn sát lẫn nhau, trái lại không hện mà cùng lựa chọn khiêu chiến với kẻ địch mạnh hơn mình, lấy trọng thương sắp chết đổi lại cơ hội sinh tồn. Dù là ở chốn địa ngục phải vất bỏ hết tình cảm, thì vẫn sẽ còn đó ít thứ áp đảo bản năng cầu đường sống.

Vô cùng ngu ngốc, nhưng lại đáng giá.

Cho dù trên dưới toàn thân đau rất đau, đau đến mức chỉ muốn ngất đi, cho dù một kiếm kia suýt nữa chặt đứt tay hắn, thì vẫn đáng giá.

Hắn bật cười, lại ho nhẹ, hơi thở mong manh, “Chúng ta vẫn còn sống.”

”Vẫn sống.” Một âm thanh cũng yếu ớt trả lời hắn.

Ước chừng một tháng vết thương của hắn mới tốt lên, nửa tháng nằm sấp trên giường không hề nhúc nhích, theo người hầu nói thì có một kiếm chỉ cách tim hắn chừng nửa tấc. Đãi ngộ dưỡng thương khác biệt hẳn một trời một vực với trước đây, thuốc cũng công hiệu hơn. Có thể cảm nhận được rõ ràng sự kính trọng qua từng cử chỉ động tác của người hầu, thậm chí còn có vẻ hơi kính sợ.

”Xem ra mấy ngày nữa phải yết kiến giáo vương rồi.” Lật bộ y phục vừa được đưa đến, thiếu niên khê cong môi. Trải qua hoạn nạn sinh tử, giờ lại được dưỡng thương trong cùng một gian phòng, cả hai đã gần như là huynh đệ.

Hắn liếc mắt, chất liệu của bộ đồ mới này khác hẳn mấy bộ thô ráp trước đây, “Thấy rồi thì thế nào?”

”Coi như chính thức gia nhập Thí Sát doanh.”

”Thí Sát doanh?” Hắn hơi kinh ngạc, “Còn phải thử tập tiếp nữa sao?”

”Người không biết gì hả?” Thiếu niên cười, ánh mắt sáng ngời, nghiêng đầu qua giảng giải.

Tối cao nhất ma giáo chỉ có mỗi một người giáo vương, rồi sau đó là hai tả hữu sứ, tả sứ chưởng trí, chủ quản công việc trong giáo; Hữu sứ ti hình, chấp chưởng dạy điều luật quy định. Cấp bậc trên dưới rõ ràng, quy chế nghiêm ngặt, đối với người vi phạm giáo quy sẽ xử lý không khoan dung.

Tiếp sau đó là tam đại trưởng lão, Quỷ trưởng lão chịu trách nhiệm huấn luyện sát thủ, quản lý Chiến Nô doanh và Tội Phong doanh; Kinh trưởng lão làm chủ trì việc cống nạp qua lại của ba mươi sáu nước Tây Vực; Kiêu trưởng lão trông coi công việc nội chính, trợ giúp tả sứ quản lý giáo đồ.

Sau đó nữa, chính là Thất Sát.

Thí Sát doanh, là tên gọi chung của những sát thủ thiếu niên thông qua muôn trùng trận thí luyện. Thất Sát là tinh anh của Thí Sát doanh, chỉ khi ám sát vua của một nước hoặc trọng thần thì mới xuất hiện, trực tiếp nhận lệnh của hữu sứ, địa vị cao chỉ sau ba vị trưởng lão, nếu như nói Thí Sát doanh là kiếm, vậy Thất Sát chính là mũi kiếm vô địch.

”Thất Sát...” Hắn chậm rãi suy nghĩ, “Bảy người?”

”Vốn là bảy người, tất cả đều là cao thủ trải qua trăm trận đánh, từng nghe nói không có ai mà bọn họ không giết được cả, chỉ khi có người chết đi mới bổ sung thêm, Thí Sát doanh cũng là như thế.” Thiếu niên khoanh tay, lộ ra vẻ say mê, “Vì trận trước đó hao tổn không ít, nên chúng ta mới có cơ hội.”

Tầng tầng tuyển chọn ác nghiệt đến cực điểm, số người ngã xuống sau lưng mỗi một cao thủ chỉ sợ không đếm hết nổi, hắn ngưng mắt im lặng nhìn trần nhà đến xuất thần.

”Người mấy tuổi rồi?” Thiếu niên nhìn mặt hắn, bỗng đổi đề tài.

”Mười lăm.”

”Thì ra cũng bằng tuổi ta.” Thiếu niên hơi ngạc nhiên, “Ta còn người nhỏ hơn ta chứ, người Trung Nguyên đều giống như người cả sao?”

”Người là người của một nước Tây Vực?” Hấn cẩn thận quan sát mặt mũi thiếu niên, góc cạnh gồ rãnh, mày rậm tuấn mịch, nước da như lúa mì, nơi khoe mắt có mấy phần giống người Hán, nhất thời lại không phân biệt được.

”Ta là lưu dân, không biết xuất thân từ đâu.” Thiếu niên nói đùa, nhưng thần sắc lại mờ mịt, “Có điều ta khá tò mò vì sao người lại đến đây đây, chỗ này cách Trung Nguyên hơn mấy ngàn dặm.”

Hấn im lặng một lúc, “Ta bị người ta bắt tới.”

”Ai bắt người?”

”Không biết.” Nhớ đến thân thủ của gã đàn ông như ma quỷ kia, sắc mặt hấn tối lại. Thực lực chênh lệch quá lớn, cho dù không trúng độc cũng sợ không chạy thoát nổi. Núi cao còn có núi cao hơn, đến khi bị quản chế mới biết bản thân trước đây dốt nát biết bao. Trước mắt cấm dùng nội lực, ngay cả một phần ba của ngày xưa cũng không bằng, lại vô kế khả thi. Chỉ có thể đợi, xem bao giờ có cơ hội...

”Người muốn chạy trốn ư?”

Hấn giật mình kinh hãi, thiếu niên trước mắt nom khá gian xảo, tựa như nhìn thấu tâm tư của hấn.

”Đừng lo, ta sẽ không nói ra ngoài.” Như cảm thấy đáng vẻ phòng bị rất thú vị, thiếu niên cười khê, “Có điều ta khuyên người nên dẹp suy nghĩ đó đi, phòng vệ nơi Thiên Sơn còn nghiêm ngặt hơn người từng thấy rất nhiều, ra ngoài chỉ có một con đường, không có sắc lệnh thì dù thân thủ tốt đến mấy cũng phí công.”

”Người không muốn rời khỏi đây ư?” Hấn khó hiểu.

”Ta?” Thiếu niên làm mặt quỷ, “Đi đâu cũng thế cả thôi, đã đến nước này thì còn trốn gì nữa, ta sẽ cố gắng trèo lên.”

Không có... một ai có thể ra khỏi đây? Nhưng hấn không như thế, nhà hấn ở Trung Nguyên, đột nhiên mất tích, chắc chắn phụ thân nghiêm khắc cũng sẽ đau buồn, huống hồ là mẫu thân hết mực yêu thương, là những huynh đệ thân thiết... Còn cả thiếu nữ duyên dáng từng gặp lướt qua một lần kia, tại miền non nước Giang Nam khói mỏng mưa bay...

Bỗng hấn thất thần.

Giáo vương lặng lẽ nhìn chăm chú hai thiếu niên sóng vai quỳ ở dưới điện.

Ánh sáng mặt trời hắt lên thân hình khôi ngô, có vẻ khí khái khiến người ta đưa mắt nhìn, như con dao sắc bén vừa được mài giũa.

”Tốt lắm, quả nhiên là nhân tài tốt, Quỷ trưởng lão đã phí tâm rồi.” Nam tử ngồi tít trên cao kia gật đầu cười, có vẻ rất hài lòng.

”Tạ ơn giáo vương, thuộc hạ chỉ cố làm tròn chức trách mà thôi.” Đại hán Tây Vực khôi ngô chấp tay khom người, “Hai tên này khá xuất sắc trong trận tàn sát, xin giáo vương ban tên theo lệ.”

Ban tên. Từ một số thứ tự hư vô cho đến khi có tên của riêng mình, đều cần mồ hôi và máu tươi chứng minh thực lực rồi mới có tư cách có được.

Vương giả ngồi trên ghế ngọc khê trầm ngâm, chỉ vào một người thiếu niên trong đó.

”Từ hôm nay trở đi ban tên cho người là Cửu Vi, vào Thí Sát doanh. Còn kẻ kia... là người Trung Nguyên?” Hấn đã không nhớ rõ đối tượng mà chính hấn hạ lệnh bắt nữa rồi.

”Bẩm giáo vương, hấn là một trong số nô lệ được giáo vương cho bắt từ Trung Nguyên đến vào năm trước.”

”Người Trung Nguyên, có thể đi đến nước này cũng không nhiều.” Vương giả mỉm cười như có điều suy nghĩ, chống má quan sát một hồi, “Đi gọi Ca Dạ vào đây.”

Trong đại điện yên tĩnh không chút tiếng động. Đồng bạn bên cạnh âm thầm đưa mắt sang với vẻ lo lắng, lòng bàn tay hấn đổ đầy mồ hôi. Có lẽ không quá lâu, thế nhưng lại cảm thấy không gì dài đằng đẳng hơn lúc này, mỗi một giây đều như đang giãy vò. Hấn không ngẩng đầu, sợ ánh mắt của mình sẽ tiết lộ tâm tư, chỉ gắt gao dán mắt nhìn nền nhà ngọc thạch dưới đầu gối.

”Ca Dạ tham kiến giáo vương.” Âm thanh xa lạ vang lên, thanh lạnh như dòng nước suối chảy qua ngọc thạch, dễ nghe, hơi lạnh. Không biết đã quỳ xuống từ lúc nào, chỉ nghe thấy tiếng sột soạt của vạt áo.

”Ca Dạ, nhiệm vụ lần trước ngươi hoàn thành rất tốt, ta vẫn đang nghĩ nên thưởng gì cho ngươi.”

”Đa tạ giáo vương, Ca Dạ không dám.”

”Luận công ban thưởng, tại sao lại nói không dám.” Giáo vương khẽ cười mấy tiếng, “Trong Thất Sát, chỉ có ngươi không có thuộc hạ, người này là sát thủ mới tới, để hắn làm ảnh vệ cho ngươi, được không?”

”Giáo vương quan tâm, Ca Dạ xin tuân theo sắp xếp.”

”Nếu đã như thế, kể từ hôm nay ban tên Thù Ảnh, mạng của hắn là của ngươi rồi.” Câu nói hờ hững ngưng một lúc rồi lại tiếp, “Ta biết xưa nay ngươi không thích người Trung Nguyên, có điều Quỷ trưởng lão đã răn dạy một phen vất vả rồi đấy. Trừng phạt tùy ngươi, chỉ đừng tùy tiện giết nữa là được.”

Đa tạ giáo vương chỉ điểm, Ca Dạ sẽ có chừng mực.”

”Đứa nhỏ ngươi làm việc luôn thỏa đáng, ta rất yên tâm, lui xuống đi, dạy hắn có quy củ cho tốt vào.”

”Vâng.”

Hắn ngẩng đầu lên, một bộ đồ trắng đập vào mắt, bóng mặt trời phản chiếu tia sáng yếu ớt, khi không lại khiến người ta nhớ đến tuyết xuân tan ở Giang Nam. Tóc đen xõa dài trên vai, con ngươi lấp lánh tựa làn nước, gò má mềm mại trông rất dễ đâm thủng, thân hình nhỏ bé yếu ớt không mặc nổi quần áo, hết như chỉ cần chạm vào sẽ vỡ vụn. Cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn, nàng quay đầu đi chỗ khác, có vẻ đang kiềm chế sự mất kiên nhẫn.

Hắn cứng đờ vì kinh ngạc.

Chỉ sợ rằng bằng Thiên Sơn rơi cũng sẽ không khiến hắn kinh ngạc đến thế.

Một trong Thất Sát, tinh nhuệ ma giáo trải qua trăm trận đánh.

Không ngờ... chỉ là một cô bé tuổi chừng mười ba.

—

Giải nghĩa qua cái tên Ca Dạ của nữ chính một chút. Chữ “Ca/ ” vốn là dịch âm của phạm ngữ, tạo cảm giác gắn liền với giới phật, là một con chữ phô bày được trí tuệ và từ ái, đồng thời cũng bộc lộ được chói lọi nơi sâu thẳm linh hồn của nữ chính. Lớn lên trong hoàn cảnh như thế nhưng Ca Dạ vẫn có một trái tim tràn đầy tình yêu. Còn chữ “Dạ/ ” lại là nửa kia trong linh hồn của nàng, nàng như bóng đêm, vô cùng thần bí. - Trích comment của độc giả .

3. Chương 3: Thù Ảnh

Chậm rãi rảo bước theo bóng người nhỏ nhắn.

Đi qua cầu cửu khúc có nhành hoa rĩ xuống, băng qua dãy hành lang rẽ chín lần, trong không khí có có làn hương hoa mai thoang thoảng. Núi xa ẩn hiện, bầu trời xanh biếc, chẳng hay tiếng ca thiếu nữ từ đâu vang vọng, trận tàn sát máu tanh từ tháng trước như thoảng cách một đời.

Dọc đường đi theo lối mòn một hồi lâu, cuối cùng cũng đến nơi sâu nhất trong vườn hoa. Đột ngột tiến vào, hắn cứ ngỡ mình đang đi vào biển hoa.

Một vùng chân trời ngập tràn hoa tươi đủ màu điểm xuyết, ngàn hoa sắc thắm bung cánh khoe sắc, ý xuân dạt dào như muốn phá vỡ bức tường thấp. Cuối biển hoa là một tiểu lâu lung linh, hoa lê trắng như tuyết nở rộ trước tòa lâu, phối cùng ngói đen thâm trầm, giữa trời xanh nổi bật đến chói mắt.

Một cơn gió núi thổi qua, hoa rơi lác đác, thậm chí còn có mấy cánh hoa rơi lên tóc nữ hài, tóc đen như mực, cánh hoa như tuyết, trắng đen phân minh trong thực đẹp mắt.

"Từ nay trở đi, người ở chỗ này." Ngón tay mảnh khảnh chỉ vào mái hiên ở một bên.

Hắn đưa mắt nhìn, âm thanh lại vang lên.

"Quy củ ở đây là nói ít sai ít, cẩn trọng ngôn từ là được. Có chuyện gì cứ căn dặn kẻ dưới, thiếu gì thì tự tìm họ mà đòi, cho người ba ngày đi tìm hiểu những chuyện mà ảnh vệ cần phải làm, không biết có thể hỏi ta, nhưng bình thường ta không nhẫn nại lắm đâu." Nói rồi nàng xoay người đi, trông mắt đen láy như đáy hồ tĩnh lặng, "Cho nên tốt nhất người nên học nhanh đi."

Bị một thiếu nữ trẻ con dạy dỗ quả thực không phải chuyện gì vui vẻ. Hắn gật đầu trong im lặng.

"Ba ngày sau ta sẽ dạy người kỹ thuật ám sát lần nữa, đến lúc đó sẽ rất vất vả, nhân lúc mấy ngày nay mà nghỉ ngơi cho khỏe đi." Dứt lời nàng liền bước lên cầu thang, đi được nửa chừng thì dừng lại, "Tầng hai là nơi ta ở, không cho phép thì không được tự tiện vào, có chuyện gì cứ ở dưới tầng truyền lời."

"Ta nên xưng hô thế nào đây." Hắn thấp giọng hỏi câu đầu tiên.

Nàng không quay đầu lại, tóc đen bỗng bồng.

"Người có thể gọi thẳng tên ta, sau này ta chính là chủ nhân của người. Thù Ảnh."

Hắn thăm dò khắp viện một lần, làm người ta giật mình chính là số người trong viện tử rất ít, nô bộc quét tước dọn phòng rất nhanh, chần mề mềm nhẹ, trác kỷ bóng loáng, bài trí rất dễ chịu. Đẩy cửa sổ ra nhìn ra ngoài, ngày xuân sáng rực làm bao cảnh trí trở nên bình yên đến lạ.

Nhấc tay rót một cốc trà, mùi trà nóng thoang thoảng xông vào mũi, nhấp một hớp, mùi hương vẫn quanh quẩn nơi kẽ răng, thì ra là Quân Sơn Ngân Châm* thượng hạng. Cốc trà trong tay sáng tựa băng, trong suốt ấm áp như ngọc, nhìn vào tròn vành vạnh không khác gì mặt trăng rơi, Việt diêu** nhẹ như mây bay càng thêm phần tinh phẩm. Trong chốn thâm sơn này, chỉ là một ấm một cụ mà cũng được mài giũa tinh xảo, mà đây chỉ mới là của một trong Thất Sát, nếu đổi thành giáo vương hay tả hữu sứ, có thể tưởng tượng được sẽ xa hoa đến bậc nào.

(*Ngân châm trà Xuất xứ vùng Quân Sơn, tỉnh Hồ Nam, là một trong Thập Đại Danh Trà Của Trung Quốc.)

(**Việt diêu là sứ men xanh rất nổi tiếng ở đời Đường.)

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ, sau khi được cho phép nô bộc mới cung kính tiến vào, nhanh chóng đo vóc người hắn để may y phục, lúc bận rộn vẫn không quên vồn vã tân bốc, làm hắn có chút không quen. Rồi ngay sau đó, một a hoàn đáng yêu vồn vồn tóc kiêu thùy quải*, cầm đĩa trái cây đi vào, nụ cười yêu kiều, má lúm đồng tiền chúm chím.

(*Thực ra bản gốc dùng cụm từ /song hoá thùy cảnh để miêu tả kiểu tóc (búi thành thông lọng rũ xuống cổ), nhưng xét thấy chuyển hẳn sang tiếng Việt sẽ không hay nên mình đã mượn tên kiểu tóc để thay thế, hình ảnh.)

"Hắn công tử đã mệt mỏi rồi, nếm tạm dậu tằm tươi mới hái đã nhé, canh nắm tuyết huệ tây lát nữa mới xong." Dậu tằm mọng nước vẫn còn đọng lại giọt nước sau khi được rửa, mùi vị trong lành rất ngon miệng.

"Người là..."

"Tiểu tỷ Lục Di, xin công tử cứ căn dặn, tiểu thư và công tử chính là chủ nhân nơi này." Tỷ nữ khôn khéo tiếp lời.

"Người ở đây đã bao lâu rồi?"

"Lục Di ở đây được bốn năm rồi, đã từng đối qua ba chủ nhân, hầu hạ tiểu thư được hơn một năm rồi." Mắt tròn khê chớp, cô gái đối đáp trôi chảy.

"Ba vị chủ nhân đều là người trong Thất Sát?"

”Vâng.”

”Người có biết rõ ảnh vệ không?”

”Tiểu tỷ chỉ biết bình thường ảnh vệ là do tự chủ nhân chọn, được giáo vương chỉ định như công tử rất ít.”
Lục Di cười ngọt đáp, “Ảnh vệ là thân tín của chủ nhân, theo sát bên người, sống cùng sống, điều này cho thấy giáo vương rất coi trọng công tử.”

”Tại sao trong Thất Sát chỉ có nàng không có ảnh vệ?”

Lục Di chần chờ, “Trước đây tiểu thư cũng có, sau đó...”

”Bị giết rồi ư?” Hắc hỏi thẳng, “Tại sao.”

”Xin công tử không nên hỏi nữa, những điều này bọn tôi tớ tiểu tỷ rất khó nói.” Lục Di điềm đạm năn nỉ.

”Ta chỉ muốn biết nàng ta kiêng kỵ cái gì mà thôi.” Hắc mỉm cười, cố dụ dỗ, “Nếu không cần thận phạm phải, há oan uổng sao.”

Trông thấy nụ cười ấy, mặt Lục Di bỗng đỏ bừng, cúi đầu ngấp ngừng, “Tiểu thư rất lạnh lùng, xưa nay rất sạch sẽ, không thích người ngoài lại gần mình, ngoài ra không còn kiêng kỵ gì đặc biệt.”

”Những người khác trong Thất Sát có thỉnh thoảng qua lại không?” Thấy không hỏi được gì, hắc đổi chủ đề.

Lục Di thở phào thấy rõ, “Gần như không qua lại gì.”

”Công việc trong giáo có nhiều không?”

”Việc cần tiểu thư đích thân đi cực ít, một năm cũng chỉ có mấy lần.”

”Nhìn không giống lắm.” Nhớ đến gương mặt non nớt như băng tuyết kia, hắc không khỏi lẩm bẩm.

Hiển nhiên biết hắc đang nói gì, Lục Di che miệng cười, “Nếu công tử nói thế, thì hơn phân nửa Thất Sát cũng không giống đâu.”

Hắc kinh hãi, “Những người còn lại cũng ở độ tuổi thế sao?”

”Sao có thể chứ, tiểu thư là người trẻ nhất đấy.” Lục Di không kiềm được bật cười, “Ý tiểu tỷ là những công tử tiểu khác nhìn qua cũng...” Nàng ta ấp úng, có vẻ không biết nên nói thế nào, “Dù sao công tử gặp rồi sẽ biết, tương lai còn dài.”

Ba ngày, hắc cũng không thể nghe ngóng được gì nhiều.

Mặc dù chúng người hầu một mực cung kính, nhưng chỉ cần hỏi sâu một chút là miệng lại kín như bưng, có hỏi gì cũng nói không biết, nên cũng không biết được nhiều. Bỗng trên chấn song truyền đến tiếng vỗ, hắc đẩy ra nhìn, Cửu Vi đứng nơi đầu tường có chút băn khoăn, vừa thấy hắc, khuôn mặt liền trở nên vui vẻ, im lặng ngoắc tay.

Chợt thấy đồng bạn khiến tâm tình tốt lên, hai người chạy đến một nơi yên tĩnh ngồi xuống, Cửu Vi nhảy lên cành cây, vừa trò chuyện vừa nhìn xung quanh.

”Sao rồi?”

”Vẫn bình thường.” Hắc thở hắt ra, không biết nên hình dung thế nào. Mấy ngày qua đến mặt Ca Dạ cũng chẳng thấy đâu, hoàn toàn mơ hồ, không biết chút gì về tính nết cả.

Cửu Vi nghe hắc thuật lại sơ lược, “Ta cũng đã giúp người hỏi thăm rồi, người này không đơn giản đâu.”

”Sao lại nói thế?”

”Người không thấy kỳ quái sao, với tuổi này của nàng ta mà lại có thể bước vào hàng Thất Sát?”

Hắc im lặng không nói, đây là điều hắc vẫn luôn nghi ngờ, dù là thiên tài... Theo như cách nói của phụ thân, mình cũng được xem như có căn cốt ghê gớm rồi, hắc không thể nào tưởng tượng nổi một thiếu nữ nhỏ bằng hạt đậu lại có thể từ Chiến Nô doanh chém giết đến địa vị hôm nay.

”Lúc nàng ta còn nhỏ được trưởng lão tiền nhiệm nhìn trúng thu nhận làm đệ tử thân truyền, sau khi học xong trực tiếp vào Tội Phong doanh, hai năm trước Sơ Lạc vương ý quốc gia mình hùng mạnh, lấy lý do gặp thiên tai mà từ chối cống nạp, khiến giáo vương giận dữ, làm kinh hãi các nước Tây Vực, lần lượt phái tất cả những người tinh nhuệ ám sát hai quốc chủ đương nhiệm, cho đến quốc chủ đương nhiệm thứ ba dâng biểu thuận phục, dâng tặng vàng bạc châu báu số lượng lớn, đồng thời phái thân tử vào giáo thì chuyện mới dừng lại. Vì trận chiến này mà uy danh ma giáo lan xa, cái giá phải trả là Thất Sát chết năm người, Thất Sát doanh cũng tổn thất nghiêm trọng, chính vào năm đó nàng ta được tấn thăng, thành công ám sát trọng thần của Xa Soái quốc... Đừng xem thường nàng ta, từ trước đến nay nàng ta chưa từng thất bại.”

Hắn nghe từng câu một, ánh mắt nghiêm túc chăm chú.

”Thù Ảnh, ta có chút lo lắng.” Nghĩ một lúc, Cửu Vi vẫn nói, “Ảnh vệ trước kia của nàng ta chính là người Trung Nguyên, sau đó không biết vì sao lại bị nàng ta giết, người...”

”Ta biết.” Sao hắn có thể không biết chứ, giáo vương đặt hắn ở đây vốn là có ý giám thị, cho dù sau này...

”Thù Ảnh, ta nghe nói nếu người Trung Nguyên có thể sống sót ra khỏi Thất Sát doanh thì đều phải uống xích hoàn, người có đã...”

”Ta uống rồi.” Hắn hồ hững đáp, giọng bình thản, “Hai ngày trước hữu sứ đích thân đưa đến cho ta, may mắn biết bao.”

Nhìn nét mặt không biểu cảm, Cửu Vi mãi không nói nên lời.

Hôm trước mới nghe, giáo vương sớm đã có sắc lệnh, người Trung Nguyên trở thành sát thủ phải uống được vật được điều phối đặc biệt, chính là xích hoàn, chế giải được theo định kỳ, nếu quá hạn mà không uống, cổ trùng trong xích hoàn sẽ thâm nhập vào não mà cắn phá, khiến người ta đau đớn đến mức chết đi, đa số vừa phát tác một lần đã đau đến mức nổi điên rồi. Lấy phương thức này để trói buộc cấm chế, dù có cơ hội thoát khỏi Thiên sơn thì cũng không có ai dám nảy sinh dị tâm.

Im lặng cả buổi, Thù Ảnh cười một tiếng, “Người không cần phải nhìn ta như thế đâu, ta không sao. Trái lại còn muốn hỏi người có biết rốt cuộc ảnh vệ là thể nào không đây.”

Cửu Vi suy tư một hồi, “Nhiệm vụ cần đích thân Thất Sát ra tay cũng tương đối khó khăn, thông thường cần đồng bạn ăn ý phối hợp trợ giúp, cũng yêu cầu khá cao về thân thủ, cho nên mới sinh ra ảnh vệ, được xem là phân thân của bọn họ, nếu ảnh vệ gây họa, chủ nhân cũng phải gánh chung trách nhiệm.” Hơi chút do dự, Cửu Vi lại bổ sung, “Thù Ảnh, người muốn để nàng ta tin tưởng người, tốt nhất phải dốc sức trợ giúp nàng ta, phải biết là nếu chủ nhân bỏ mạng, ảnh vệ cũng sẽ...”

”Bị loại trừ?” Thấy đối phương gật đầu, Thù Ảnh cũng không bất ngờ. Quan hệ khăng khít không thể chia tách như thế, khó tránh khỏi liên quan vui buồn, về sau của câu sống cùng sống chính là chết cùng chết. Dù cho không tình nguyện cũng phải ngoan ngoãn bán mạng, quả nhiên là phương pháp tốt để quản thúc người ta. “Đừng chỉ nói mỗi chuyện của ta thế nữa, phía bên người thế nào rồi.” Phá vỡ ngọt ngào, hắn hỏi Cửu Vi.

”Trong vòng mười ngày tới phải xuống núi.” Cửu Vi khẽ hất đầu, nhẹ nhàng nhảy từ trên cây xuống.

”Nhanh thế mà đã có nhiệm vụ rồi à?”

”Ừ.” Cửu Vi thừa nhận, “Mới đầu cũng không có công việc gì khó giải quyết, tích lũy kinh nghiệm cũng tốt.”

Hắn nhún mày, “Vẫn nên cẩn thận.”

”Yên tâm đi, nhất định sẽ sống quay về, ta không dễ chết thế đâu.” Sóng lưng thẳng tắp, thiếu niên nhìn về dãy núi chập chùng ngút ngàn phía xa xa, một màu xanh đen gần như hòa vào chân trời, “Thù Ảnh.”

”Ừ.”

”Người cũng đừng chết.”

4. Chương 4: Thất Sát

Làm thế nào để tiếp cận một người có thái độ thù địch đây?

Rất khó.

Chứ đừng nói là giành được sự tín nhiệm của nàng.

Bọn họ cũng coi như sớm chiều sống chung sáng tối ở bên, chẳng qua mỗi một khắc mặt đối mặt đều là huấn luyện và đi lại trong giáo. Làm thế nào để tiếp cận ám sát đối tượng, sau khi ám sát thành công nắp bóng chạy trốn thế nào, giả trang trá hình có lợi cho việc thám thính, còn cả hạ độc, mai phục, điều tra, thăm dò, tận dụng thời gian, sử dụng đầy tớ, học tập ngôn ngữ tập tục các nước... Hắn chưa bao giờ nghĩ làm thích khách lại phải học nhiều đến thế. So ra thì, giáo thụ trong Chiến Nô doanh và Tội Phong doanh cần như chỉ biết chém giết, trái lại đơn giản hơn.

Nàng rất ít nói, nhưng khi đã mở miệng thì toàn chỉ ra những điểm mấu chốt, thi thoảng làm mẫu, còn lại đều là tự hắn tìm tòi. Dù không làm đúng nàng cũng chưa bao giờ trách mắng, chỉ im lặng xoay người rời đi, để hắn đứng chôn chân tại chỗ, không nói được đây là cảm thụ thế nào.

Trong vòng một năm chung sống, thỉnh thoảng nàng rời đi mấy lần. Khác với những ảnh vệ khác, nàng chưa bao giờ dẫn hắn xuống núi, hộ vệ vốn nên như hình với bóng lại rảnh rỗi được đưa vào trong giáo, không phải hắn không biết lời đồn quá đáng thế nào. Có điều hắn không quan tâm đến những ánh mắt khinh miệt kia lắm, trong lòng hơi cuống cuống mà thôi, cứ tiếp tục như thế này thì bao giờ mới tìm được cơ hội thoát thân đây.

Cửu Vi đã là một thích khách có kinh nghiệm phong phú, hoàn thành nhiệm vụ vừa mau vừa gọn, gần đây lại yết kiến giáo vương lần nữa, được ban thưởng không ít. Lúc không có nhiệm vụ, hai người thường xuyên tán gẫu, Cửu Vi vẫn không quên mang ít đồ chơi ở dưới núi về, cho bằng hữu duy nhất của hắn tại nơi này.

Ngoài điểm đó ra thì hắn rất trầm tĩnh. Vì nàng càng trầm tĩnh hơn.

Một cô gái vào độ tuổi mới lớn, nhưng cứ chỉ đi đứng lại thanh tu như khổ tăng, rất ít khi ra ngoài, tuyệt đối không phóng túng, hiếm khi thích thú thứ gì, ngày ngày đều ở trên tầng hai tiểu lâu làm gì đó, đã hơn một năm nhưng vẫn không đoán ra được, phòng bị vô hình tràn ngập, ngăn trở khả năng thăm dò.

Có lẽ đến cuối sẽ bị vây hãm trong núi, tại trong lồng giam thư thái lại lạnh như băng này cả đời. Nếu quả thật như thế, hắn không biết liệu mình có nổi điên hay không. Chẳng lẽ cứ mãi mãi như lúc này ở ngoài điện chờ nàng đi ra, rồi lại quay về, làm một cái bóng chỉ biết đi theo sao.

Bên tai mơ hồ truyền đến tiếng keng keng chát chát, hắn lười ngược mắt lên.

Các thiếu niên trong Thất Sát doanh trẻ tuổi tinh lực dồi dào, vào lúc không có nhiệm vụ sẽ gây hấn đánh nhau, giáo vương cũng mặc xác, có lẽ hắn coi như đang nuôi chó nhà mà cho hoạt động. Chỉ là dù lời đồn có quá đáng đến đâu, cũng không ai dám khiêu khích trực tiếp. Rốt cuộc thì địa vị của Ca Dạ cũng cao hơn người bình thường, tuy hắn không được coi trọng, nhưng cũng chỉ dừng lại ở việc lăm lén lút đùa cợt chứ không có ai dám mạo hiểm chọc giận Thất Sát.

Lời khó nghe lọt vào tai, hắn coi như không thấy gì. Nếu là năm đó ở Giang Nam, chỉ sợ hắn đã giận dữ rút kiếm rồi. Đúng thế, nếu năm đó có thể nhận nhận, biết thông minh hơn, thì đâu đến nỗi rơi vào cục diện bây giờ.

Ánh dương sau giờ Ngọ rọi thẳng từ hoa lá trên đầu xuống, như đồng tiền vàng rơi xuống mặt đất, làm bóng cây càng đậm hơn.

Hắn tự giễu cười.

Tử Túc bắt giác thả chậm bước chân.

Người thiếu niên kia đứng dưới giàn hoa, làm huyên náo xung quanh trở nên yên tĩnh. Không biết là đang nghĩ gì, hai tay áo khẽ phất phơ, gương mặt anh tuấn lạnh lùng, mi mắt rũ xuống che đi tròng mắt sáng, một bộ thanh sam hòa trong bóng hoa, chợt có cảm giác cô quạnh khó hiểu. Tâm tình không kìm hãm được mà giật nảy.

”Người là ai?”

Câu hỏi rất bình thường, nhưng giọng nói lại không bình thường chút nào, dịu dàng đến tận xương tủy, mang ba phần quả mãng ba phần yêu kiều, nghe mà hồn mềm đi một nửa.

Hắn ngẩng đầu lên, như có ánh lửa chiếu vào.

Mái tóc rối tung đen như thác nước, xõa trên làn da trắng như ngà voi, chuỗi xích vàng quấn quanh trên trán, đá quý đỏ tươi vừa hay nằm ngay giữa mi tâm, theo bước chân khẽ lay động. Mắt mèo khẽ nheo, mũi quỳnh như ngọc, có vẻ quỳnh rũ khó nói thành lời. Càng làm người ta phải suy nghĩ miên man so với dung mạo chính là cơ thể mềm mại có lỗi có lỗm, được bọc dưới lớp lụa vàng lại càng phong tình vô hạn.

Hắn không trả lời, nơi chóp mũi truyền đến mùi hương câu hồn đoạt phách, khẽ lùi một bước. Như không thấy sự né tránh của hắn, cô gái lại càn rỡ quan sát.

”Người mới của Thí Sát doanh sao? Sao chưa từng thấy bao giờ. Nói tỷ tỷ nghe, người tên gì?” Ngón tay ngọc sơn màu đỏ tươi như muốn mơn trớn mặt hắn, lại bị hắn nhanh chóng né tránh.

”Thù Ảnh.”

Câu nói trong vắt lạnh lùng lọt vào tai, bàn tay như ngọc bỗng khựng lại. Sau đó cô gái ấy mỉm cười, quay đầu nhìn người ở hành lang đang đi đến. “Thì ra là người của muội muội. Gần đây có khỏe không?”

”Tử Túc vừa mới về núi, ắt hẳn đã vất vả rồi.” Ca Dạ khách sáo gật đầu.

”Cũng bình thường, ngoài núi dễ chịu hơn trong giáo.” Cô gái che miệng cười duyên, “Trước kia có lời đồn giáo vương đã ban ảnh vệ cho muội, chính là hắn sao?”

”Không sai.”

”Nói đến đây, giáo vương tốt với Ca Dạ thật.” Tử Túc làm như oán giận, “Người tuần tú như thế cũng để lại cho muội muội.”

”Đều là ân điển của giáo vương.”

”Nhưng nghe nói muội không thích cho lắm.” Mắt sóng sánh tựa nước, bật thốt như lan, “Hay là đổi với tỷ tỷ đi? Muội có thể tùy ý chọn người bên cạnh ta.”

”Đa tạ Tử Túc, đáng tiếc giáo vương ban tặng, Ca Dạ không tiện đem đổi.”

”Đúng là đáng tiếc.” Tử Túc thở dài, “Người xuất sắc như thế, ta đã động tâm rồi đây, không chê ta sẽ thường xuyên tìm hắn trò chuyện chứ?”

”Tùy ý Tử Túc.” Ca Dạ không để ý, xoay người tính đi.

”Muội muội này, nghe nói lần này giáo vương sai muội đi Sa Xa quốc là thật ư?” Tử Túc mặt mũi dựa vào giàn hoa, không biết là vô tình hay cố ý, cơ thể mềm mại cách hắn rất gần.

”Quả nhiên Tử Túc rất nhanh nhạy tin tức.”

”Muội không đưa hắn đi à?”

”Tự ta có sắp xếp.”

”Tỷ tỷ lắm mồm chút, nhưng thị vệ có tiếng mà không có miệng giữ lại thì có ích lợi gì đâu.” Tử Túc khẽ cười, “Muội muội không tiếc, nhưng ta lại thấy lãng phí. Hay là để ta bẩm lên giáo vương đổi người khác cho muội muội được không? Đổi người hành sự linh hoạt cũng tiện hơn.”

”Chỉ là một ảnh vệ nho nhỏ, lại để Tử Túc phí tâm rồi.” Ca Dạ cong môi, “Có điều giáo vương sắp xếp tự có đạo lý, Ca Dạ không dám tự đoán, lại không dám làm phiền, có chuyện gì hẵng để ngày khác nói lại.” Nói xong hất cằm chỉ Thù Ảnh, rồi quay lưng bước dọc theo hành lang.

Đưa mắt nhìn bóng lưng hai người kia, đầu ngón tay bóp nát cánh hoa, Tử Túc nở nụ cười nghiền ngẫm, “Thật đúng là... Thiên Minh, huynh thấy thế nào?”

Theo câu nói, một thân hình bước ra từ sau giàn hoa. Ngọc quan buộc trên tóc, nam tử trẻ tuổi dung mạo đoan chính lại gần bên người cô gái, trên mặt có nét biếng nhác thờ ơ, nhưng trong con người lại lóe lên cuồng nhiệt, hai tay tự nhiên xoa lấy vòng eo.

”Có thể thấy thế nào chứ, nàng còn quá nhỏ, chỉ sợ vẫn chưa mở mang hết.” Liếm phần da thịt thơm nồng, giọng gã nam tử mơ hồ, nheo mắt nhìn theo bóng người đi xa, “Nàng vừa ý tiểu tử kia.”

”Nhìn khá thú vị.” Cơn ngứa làm Tử Túc khẽ cười, “Huynh không như thế, đáng tiếc huynh không thắng nổi nàng ta, nếu không...” Bàn tay nơi eo đột nhiên siết chặt, khiến nàng thở hắt ra.

”Đừng chọc chận ta, không tốt cho nàng đâu.” Thiên Minh cặp lấy người đẹp, “Sớm muộn gì nàng ta cũng không thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu.”

”Đúng thế, cũng giống như ta.” Sóng thu trong mắt cô gái thoáng chuyển, ánh mắt quyến rũ như tơ.

Thiên Minh khuôn mặt yêu kiều hơi cúi thì bật cười, cúi người dỗ dành, lời ngoài miệng nói ra lại trái ngược hẳn với thần sắc ung dung, “Hôm qua tả sứ và Kiêu trưởng lão bí mật thương nghị một canh giờ. Nàng có biết không.”

”Có để lộ tin tức gì không?” Dáng vẻ Tử Túc đầy kinh hãi, nhưng trên mặt vẫn là vẻ vui đùa.

”Hắn đề phòng rất kỹ, người của ta không có cách nào lại gần được.”

”Ta chỉ biết tả sứ ra mật lệnh cho mời Kinh trưởng lão về dạy.” Giọng nói nhu mì ép xuống cực thấp, “Giáo vương hạ lệnh để hữu sứ điều tra kỹ danh sách cống nạp của Tây Vực trong bao năm qua, đồng thời âm thầm phái Quỷ trưởng lão đi các nước kiểm tra.”

”Những người khác có biết gì không?”

”Có lẽ Ca Dạ đã đoán được chuyện gì đã xảy ra rồi.” Tử Túc hừ lạnh, “Nha đầu này luôn ranh như quỷ, nếu không sao có thể chủ động xin đi Sa Xa đúng lúc thế chứ.”

”Nàng thông minh đấy, thế nàng định làm gì?” Cười một tiếng khen ngợi, Thiên Minh cúi đầu cắn nhẹ lên cái gáy trắng như tuyết.

”Ta ư?” Cô gái thở gấp, nhắm mắt che đi tia sáng lạnh lẽo, “Ta có thể thế nào được đây, dĩ nhiên là nghe huynh cả.”

Thiên Minh mãi không đáp, ánh mắt trầm ngâm tựa như đang suy tính gì đấy, năm ngón tay vô thức di động, rồi bỗng dừng néo một cái trên bầu ngực đầy đặn, “Nghe ta, trước hết về phòng với ta đi đã.” Nhiệt độ cơ thể dần tăng cao, hắn thì thầm với vẻ không đứng đắn, ôm lấy người đẹp hờn dỗi.

Cô gái cười duyên dáng, cúi người ngoan ngoãn nghe lời, hoa tươi giữa ngón tay chẳng biết đã bị bóp nát từ lúc nào, lả tả rơi xuống đất.

5. Chương 5: Khuất Nhục

Đột nhiên có người vỗ vai, hắn trở tay chụp lấy, bấm mạnh vào mạch môn, vừa đưa mắt lên nhìn thì lập tức trái tim thả lỏng.

”Cửu Vi!”

Thiếu niên dân mặt mỉm cười, nước da ngăm đen bóng loáng khỏe mạnh, như chú ngựa con nơi đồng bằng.

”Về khi nào thế?” Kinh ngạc mừng rỡ cùng gần gũi đồng thời hiện lên trong lòng.

”Mới hôm qua.” Cửu Vi ném đồ xách trong tay tới, “Cho người đeo đấy.”

Một thanh loan đao đập vào mắt, da dê lẫn với dây đen quấn quanh chuôi đao, vô cùng tinh xảo, thân đao không dài, rất hợp để đeo trên người.

"Cám ơn." Hấn không từ chối, "Lần này có bị thương không?"

"May mà ta chạy nhanh." Cửu Vi khoa trương khua tay múa chân, "Mấy mũi tên kia lướt cái vèo bay qua ta, suýt nữa trên mông đã có thêm mấy lỗ rồi."

Hình dung dáng vẻ thảm hại của đồng bạn, Thù Ảnh không nhịn được bật cười, quên đi tâm sự nặng nề ban nãy. Gió thổi qua làn tóc phát phơ, Cửu Vi thất thần, ngây người chốc lát rồi bỗng kêu lên.

"Ông trời ơi, ngàn vạn lần người đừng có cười với người ngoài như thế, ta sợ..."

"Cái gì?" Hấn nghe không hiểu.

Cửu Vi lắc đầu, không biết lẩm bẩm gì ở trong miệng, một lúc sau mới nói, "Bây giờ ta mới hiểu vì sao giáo vương đưa người cho Ca Dạ rồi." Liếc mắt quét từ trên xuống dưới một lượt, "Nếu đổi thành người khác thì..."

"Đổi thành người khác thì thế nào?"

"Chắc chắn tình cảnh của người tốt hơn bây giờ nhiều." Cửu Vi hừ đôi câu, "Kẻ kia còn nhỏ quá, đoán chừng không hiểu được. Nếu là Tử Túc hay Phi Khâm thì, chắc chắn..."

Rốt cuộc cũng đoán được ý của Cửu Vi, nhất thời dở khóc dở cười, "Người nói nhăng nói cuội gì đấy."

Bỗng Cửu Vi nghiêm mặt, "Thù Ảnh, ta nhắc người nên cẩn thận một người."

"Ai?"

"Kiêu trưởng lão, bất kể là chuyện gì, nhớ cách xa lão ta ra."

"Vì sao?"

"Lão ta... thích nam sắc, nghe nói từng dùng sức với đệ tử." Áp úng một lúc lâu, cuối cùng vẫn nói ra, "Chỗ ở Ca Dạ khá chech, người lại không hay ra ngoài, chắc là không biết."

Mặt hấn lạnh đi thấy rõ.

"Nói thật, sắp tới có lẽ trong giáo sẽ xảy ra chuyện." Cửu Vi ngồi xuống cạnh hấn, duỗi thẳng hai chân.

"Chuyện gì?"

"Chuyện lớn." Cái nhướn mày của thiếu niên chứa đựng hưng phấn cùng kích động, "Làm không tốt sẽ bị thay đổi triệt để."

"Ý người là..." Thù Ảnh khẽ nhún mày.

"Gần đây Ca Dạ có động tĩnh gì không?"

"Vài bữa nữa sẽ đến Sa Xa quốc."

Thiếu niên cười khẽ, "Quả nhiên Thất Sát không đơn giản, vẫn chưa đưa người đi à?"

"Ừ."

"Cũng tốt, chỉ cần Ca Dạ có thể tự vệ thì sẽ không ảnh hưởng đến người." Cửu Vi vỗ vai hấn, "Nàng đi rồi, tốt nhất người nên cố đừng rời khỏi viện tử."

"Người định là gì?" Thần sắc sốt ruột của đồng bạn khiến hấn nảy sinh cảm giác khác thường.

"Ta sẽ đánh cược một lần." Cửu Vi nghiêng đầu, trong đôi mắt sáng lóe lên tia sắc lạnh, "Sinh tử có số, nhưng chỉ cần thành công rồi, ta sẽ không còn là tiểu tốt mặc cho người ta rượt đuổi nữa."

"Nắm chắc bao nhiêu phần?" Hấn kiềm chế lo lắng, không hỏi rõ tình hình.

"Sáu phần, phải coi may mắn sao nữa." Liếc thấy vẻ mặt của bằng hữu, thiếu niên bật cười, "Đừng căng thẳng thế, ta có lòng tin lắm. Hơn nữa cũng không cần phải lo cho người, so với dự tính của ta Ca Dạ còn..."

Dừng lại một chốc, Cửu Vi nằm thẳng xuống đất, "Thù Ảnh, ta biết người không cam lòng, nhưng với tình hình hiện nay thì chỉ có thể nhìn."

Đâu phải hần không biết.

Cửu Vi thở dài, “Ca Dạ chưa chắc đã có thiện chí với ngươi, nhưng ít nhất có nàng ta cản trở, cuộc sống của ngươi sẽ không quá khó khăn.”

”Ta không giúp được gì cho ngươi rồi, tự ngươi phải cẩn thận lấy.” Im lặng hồi lâu, hần từ tốn đáp. Có lẽ Cửu Vi còn có thể dùng máu thịt đối lấy cơ hội, chứ với thân phận là người Trung Nguyên này... đã bị định trước sẽ bị đề phòng quản chế rồi, ngay cả cuộc đàm thoại như thế này cũng ít nhiều liên lụy đến Cửu Vi, không phải hần không biết.

Cảnh khốn cùng khó khăn như thế, phải tự xử thế nào đâu. Thay đổi triệt để... trong giáo có biến sao? Nếu sự tình không phải là tranh chấp quyền lực, vì sao Ca Dạ lại rời đi? Cửu Vi đã chọn gì rồi?

Nhìn đầy tớ dọn dẹp đồ đạc cho Ca Dạ xuất hành, mạch suy nghĩ của hần bị cắt đứt, theo hạ dịch chọn thốt ngựa đi đến ti tứ giám*, ngày dài không có gì làm, rảnh rỗi đâm khó chịu.

(* , ti tứ giám là ti chuyên giám sát nuôi dưỡng ngựa.)

Đến ngựa ở đây cũng phân theo đẳng cấp.

Quan sát một con ngựa khỏe mạnh được nuôi béo tốt lông bóng loáng, rồi lại nhìn xung quanh, loáng thoáng có chút ấn tượng. Nơi bị đẩy ra khỏi xe ngựa hít thở khó khăn kia có lẽ chính là nơi này, lúc ấy thật sự không nghĩ có thể sống tới ngày hôm nay.

Tên hạ dịch hung ác đã đổi sang vẻ mặt tươi cười nịnh nọt, vâng dạ e dè đối đáp ngắc ngứ, quả thực có vẻ buồn cười. Thậm chí quản sự còn chủ động chọn lấy một con ngựa cho hần, cho hần cưỡi chơi lúc đang đợi.

Đã lâu lắm rồi chưa cưỡi ngựa, không cần thúc giục, tuần mã vẫn lao vút đi, chỉ chốc lát đã để lại nhà cửa ở sau lưng. Không gian trên núi rất lớn, vùng quê xanh ngắt dưới bóng mặt trời tản ra mùi cỏ lá thoang thoảng, giục ngựa lại gần một dòng suối nhỏ, chú ngựa dùng hết sức bôn tẩu đã thở dốc, không chịu nổi cảm dỗ mà bước xuống giữa suối gục đầu xuống uống nước. Hần dứt khoát nhảy xuống ngựa, nước mắt chảy qua mắt cá chân, làm tan đi cái khô hanh của mùa hè.

Bỗng cảm nhận thấy luồng khí tức nào đó, đột nhiên ngẩng đầu lên, cách đó mấy trượng là một nam tử trung niên tướng mạo bình thường đang âm thầm quan sát, ánh mắt vô cùng kỳ quái. Hần đè nén ngạc nhiên nhìn lại, âm thầm cảnh giác. Ánh mắt quét thấy một đôi cánh đen thêu trên tà áo của nam tử, trên cánh còn mơ hồ trông thấy ba điểm sáng, trong nháy mắt sống lưng đỏ đầy mồ hôi, cúi đầu hành lễ.

”Bái kiến trưởng lão, xin thứ cho thuộc hạ thất lễ.”

”Ngươi là...”

”Thuộc hạ là ảnh vệ của Ca Dạ trong Thất Sát.”

”Là ảnh vệ đó ư? Ta từng nghe nói rồi.” Gã nam tử hơi ngần người, như đang ngẫm nghĩ gì đấy.

”Thuộc hạ có chuyện phải làm, xin được cáo lui trước, mong trưởng lão thứ lỗi.” Hần cung kính lùi về sau.

”Ngươi biết ta là ai?”

”Xin thứ cho thuộc hạ ngu muội.” Thấy đối phương có vẻ muốn lại gần, hần khẽ cắn răng, “Xin thứ tội, thuộc hạ có việc gấp, phải đi trước một bước.” Không đợi trả lời hần đã phóng mình lên ngựa lao đi như điên, chạy vụt đi không quay đầu lại.

Huy hiệu của tam đại trưởng lão, duy nhất chưa từng gặp, chỉ có người mà Cửu Vi đã cảnh cáo...

Tim đập mạnh thành thịch, nếu không phải đối phương lưỡng lự trong tích tắc thì... Rũ bỏ hết bóng ma mà quay về lại ti tứ giám, hần cố bình tĩnh trả lại ngựa, cùng hạ dịch đã hoàn thành công chuyện đi ra, mong có thể may mắn thoát khỏi ma tinh.

”Đứng lại.”

Âm thanh như ác mộng đóng định vào bước chân của hần. Chấn ở phía trước, chính là người mà mình tưởng đã thoát khỏi đó. Người bên cạnh khom lưng hành lễ, “Bái kiến Kiêu trưởng lão.”

Hắn định thần lại, “Tham kiến Kiêu trưởng lão.”

”Thì ra người biết ta là ai.” Gã nam tử mỉm cười từng bước lại gần, trong mắt có vẻ đắc ý mèo bắt chuột.

”Thuộc hạ mắt kém, cũng chỉ vừa mới biết.”

”Người xuống trước đi, ta có lời muốn nói với hắn.” Nam tử tùy ý cho người hầu lui ra.

”Đừng ạ, Ca Dạ đang đợi thuộc hạ quay về báo cáo, để ngày khác nghe trưởng lão dạy bảo.” Không cần nhìn xung quanh hắn cũng biết đối phương cố ý chọn nơi người thừa thớt để cản đường, chỉ sợ thoát thân...

”Từ lúc nào một tên hạ dịch cũng không coi lời của bản trưởng lão ra gì thế hả.” Kiêu trưởng lão cười độc, bỗng quát lên, “Cút!” Sắc mặt người bên cạnh tái như màu đất, vô cùng sợ hãi, hoảng hốt dắt ngựa bỏ chạy.

Việc đã đến mức này, hắn giữ bình tĩnh, “Dám hỏi Kiêu trưởng lão có gì sai bảo?”

”Người đã từng nghe về ta.” Nam tử nhàn tản đi đến gần hắn.

”Thuộc hạ không hiểu ý của trưởng lão.”

”Người biết ta là thích nam sắc.” Trong ánh mắt viết rõ dục vọng trần trụi, “Đi theo ta, có thể tốt hơn Ca Dạ nhiều.”

”Giáo vương đã ra lệnh thuộc hạ làm ảnh vệ.”

”Giáo vương cũng sẽ đổi ý thôi. Ca Dạ thì sao chứ, ta đi đòi người, nàng ta còn dám không cho?” Câu nói nhẹ bỗng đã cắt đứt mọi đường lui.

”Nếu đã thế, mời trưởng lão nói rõ với giáo vương, rồi Thù Ảnh mới đi theo được.” Hắn cụp mắt lên tiếng.

”Ta biết người đang nghĩ gì...” Nam tử cúi người ghé vào bên tai, âm thanh như quỷ mị, “Hôm nay, người không thoát được đâu.”

Bỗng hắn bật người, tay tóm lấy thanh đao, phóng ra chiêu thức tàn nhẫn. Kiêu trưởng lão cũng không có vẻ bất ngờ, trở tay hóa giải công kích, hắn mặc kệ lưỡng bại câu thương, chỉ mong có thể mở lấy một đường chạy trốn, nhưng theo thời gian đẩy đưa, càng đánh lòng càng lạnh đi. Một bàn tay xuyên phá lớp phòng vệ đập mạnh vào bụng, hắn đau đến mức co giật, vì bị điểm huyết nên không thể cử động.

”Tướng mạo thế này, đúng là đáng tiếc...” Bàn tay lạnh như băng lau đi lớp mồ hôi lạnh giúp hắn như tiết nuối, hắn gần như không nhận được mà mở miệng mắng chửi.

”Thỉnh thoảng ta cũng thích dùng sức mạnh. Kích thích hơn, đặc biệt là ở nơi dã ngoại.” Hô hấp của đối phương dần dồn dập, đưa tay vào vạt áo rồi soạt một tiếng, y phục đã bị xé rách làm hai, theo bàn tay mơn trớn mà nổi da gà. Bị một nam nhân... Hàm răng cắn chặt đến bật máu, hắn chỉ hận mình không thể chết ngay tức khắc được.

”Ca Dạ bái kiến Kiêu trưởng lão.”

Âm thanh lạnh lùng lãnh lãnh bỗng vang lên, hồ hững như bình thường.

Bàn tay dao động rời khỏi thân thể.

”Ca Dạ.” Kiêu trưởng lão cười khan một tiếng, “Ta cứ nghĩ người là người biết tiến thoái.”

”Ca Dạ không dám, Thù Ảnh làm việc lâu lắc mãi không về, nên mới đến xem sao.” Cô gái cúi thấp đầu, như chưa từng nhìn thấy việc gì xảy ra.

”Vậy người có thể yên tâm, sau này ta tự nhiên sẽ để hắn về.”

”Không dám làm phiền trưởng lão.”

”Người không nghe mệnh lệnh của ta?”

”Ca Dạ chỉ dẫn thuộc hạ về, sao lại nói là kháng lệnh được.”

”Ta ra lệnh cho người rời đi ngay.”

”Chỉ cần trưởng lão buông Thủ Ảnh ra.”

”Ca Dạ...” Rốt cuộc Kiêu trưởng lão cũng đứng lên, nghiêm nghị trách mắng, “Người nên biết rõ hậu quả khi đắc tội với ta.”

Cuối cùng nàng cũng ngẩng đầu, tóc đen trước trán lòa xòa rơi xuống, đôi con ngươi lạnh lùng hết màn đêm thăm thẳm, “Hắn là ảnh vệ của ta, do giáo vương ban tặng, không phải đối tượng có thể tùy tiện làm càn.”

Nam tử bật cười trong cơn giận, “Người tưởng ta sẽ không ra tay với người sao?”

Nàng cũng cười, ánh mắt hơi hệt che giấu đi sự sắc bén, “Trưởng lão nói gì thế, chỉ vì một ảnh vệ mà làm tổn thương hòa khí, không khỏi khiến người ta chê cười rồi, đến lúc đó cũng không tiện ăn nói ở trước mặt giáo vương.”

”Người đem giáo vương ra để áp chế ta sao?”

”Nào dám, chẳng qua Ca Dạ chỉ nhắc trưởng lão dừng vì kích động nhất thời mà không để ý đến đại cuộc.”

Kiêu trưởng lão bình tĩnh lại, cầm lấy y phục quăng qua một bên lên mặc vào, cái nhìn lạnh đến cực hạn, “Được, ta xem người có thể bảo vệ đến lúc nào, chỉ sợ đến lúc đó ngay cả người cũng...”

Bóng người biến mất, nhưng lời oán độc vẫn vang vọng bên tai. Ca Dạ âm thầm thở hắt ra, đi đến cạnh thiếu niên, từng lọn tóc đen xòa dài trên vai, bất chợt cơ bắp được thả lỏng, lại khôi phục khả năng cử động. Cô gái thu tay về xoay bước rồi đi, đợi hắn sửa sang lại y phục đã rách nát.

Cảm giác khuất nhục khắc sâu không phai nhòa, trong lòng nhất thời vô cùng căm hận. Hắn nhìn cô gái thấp bé hơn mình, dù thế nào cũng không nói nên lời.

”Thủ Ảnh.” Nàng đưa lưng về phía hắn khẽ thở dài, sau một lúc lâu, cuối cùng cũng đưa ra quyết định, “Quay về giao phó bọn họ chuẩn bị hành lý, chuyển đi lần này đến Sa Xa, người đi cùng ta.”

6. Chương 6: Sát Thủ

Trước khi lên đường, trời còn chưa sáng.

Hắn bước ra khỏi cửa, đã thấy một bóng người đang kiểm tra từng bọc hành lý trên lưng ngựa ở bên ngoài. Xem qua từng bọc to bọc nhỏ, thậm chí ngay cả hòm thuốc cũng mở ra kiểm tra, chắc chắn không bị trao đổi mới bọc hành lý lại chỉnh trang lên ngựa.

Quả nhiên rời núi không phải là chuyện dễ, cửa ải trùng trùng vô cùng kỹ lưỡng, dù biết Ca Dạ đã làm mọi thủ tục xong xuôi cả rồi, nhưng đợi sau khi kiểm tra độ thật giả của ngọc sắc thì mới cho đi. Hắn thúc ngựa đi theo, gắng sức bình ổn tâm trạng.

Tiến thẳng Tây phương, cát vàng vạn dặm.

Mặt trời nằng gắt như thiêu chảy mọi vật thể, nóng đến mức chỉ thở thôi cũng như thiêu đốt, lại còn khô cạn khó chịu, nước uống có hạn được đo lường chính xác trước khi tìm được trạm tiếp viện, chỉ chút sơ sẩy là có thể biến thành xác chết khô quéo phơi nắng giữa nơi hoang dã, dọc đường đi có thể thấy rõ xương súc vật trắng phếu bị cát vàng vùi lấp một phần, người bình thường khó có thể tưởng tượng nổi cực khổ trong chuyến hành trình.

Đương nhiên không bao gồm người nhỏ bé đi phía trước.

Ca Dạ lấy khăn trắng che mặt, kiểm soát tất cả cử chỉ đi đứng. Cho ngựa nghỉ ở đâu, tá túc tại nơi nào, chỗ nào có mạch nước ngầm có thể cấp nước, biết rõ như lòng bàn tay. Sức chịu đựng bền bỉ vượt quá trí tưởng tượng, mỗi lần trong đêm khuya còn có thể thấy nàng quan sát sao trời, nắm bắt tọa độ phương hướng cho hành trình hôm sau, tại nơi hoang mạc chỉ cần không cẩn thận để ý chút là có thể lạc đường ngay. Cho đến

khi tới trần nhỏ cuối cùng trước khi đến Sa Xa quốc, thì dù là người bình tĩnh lãnh đạm như nàng cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Trần nhỏ được khách thương lui tới xem là chỗ dừng chân, khá sầm uất náo nhiệt, có thể thấy tiểu nhị ở khách điểm mắt rất tinh tường, cung kính đón họ vào phòng hảo hạng.

Đặt một căn phòng hảo hạng.

Theo sự phân phó của Ca Dạ, hần im lặng làm theo.

Bỏ đi tấm khăn che mặt, gột rửa bụi bặm dọc đường. Lúc quay về phòng, Ca Dạ đã lấy lại dáng vẻ thường ngày, y phục trắng như tuyết, tóc đen như nước sơn, con ngươi còn mang theo tầng hơi nước sau khi tắm, chợt nhìn qua không khác gì đồ chơi hình người làm từ ngọc, không có lấy chút oai phong nào.

Ngẩng đầu lên, liếc thấy hần cũng đã tắm thì có vẻ hơi sưng sốt, rồi sau đó lập tức đưa mắt quan sát đường phố. Từ cửa sổ tầng hai nhìn xuống, người dị tộc với nhiều màu da bất đồng thỉnh thoảng lui tới, người bán hàng rong cất giọng rêu rao trong ánh hoàng hôn, tính tranh thủ kiếm khách hàng cuối cùng.

”Thù Ảnh.”

”Vâng.”

”Nhìn cho kỹ gã kia.”

Một trận ồn ào làm phố phường rối ren, hần nheo mắt nhìn lại, một người Hồ cao to ngang ngược đánh chủ sạp, quả đấm mạnh mẽ thui vào mặt đối thủ gầy yếu, đến tận khi một dòng máu tươi chảy ra từ mũi vẫn không nương tay, thậm chí còn uy hiếp người qua đường vây xem khuyên giải. Dây dưa một lúc lâu, đến khi hài lòng cướp được tiền thì mới ngênh ngang rời đi, sau đó là tiếng khóc rung trời lở đất của con gái chủ sạp.

”Nhìn kỹ chưa?” Nàng đưa mắt về, nhấp một ngụm trà, “Trước giờ Mão*, ta muốn thấy đầu của hần.”

(*Giờ Mão là từ 5 giờ đến 7 giờ sáng.)

Bỗng hần quay phắt đầu lại, biết rõ không nên hỏi nhưng vẫn không khỏi thốt lên, “Tại sao!”

”Bắt đầu từ lúc nào đã có tư cách chất vấn ta thế hả?” Tròng mắt đen láy đối mắt với hần, cười một tiếng không cảm xúc, “Chỉ là một ác bác dùng bạo lực cướp tiền của người khác, giết rồi thì sao chứ. Đi đi.”

Bất thành linh mở mắt, soạt một cái bóng mờ vụt vào cửa sổ, hất tay ném đầu lâu đầy máu lăn mấy vòng rồi dừng bên cạnh bàn, máu tươi chưa kịp khô tí tách nhỏ xuống. Cặp mắt tròng lớn đầy phẫn nộ, như không tin nổi đầu đã lìa khỏi xác, chính là người ẩu đả trên phố lúc sớm tinh mơ.

Thiếu niên lạnh lùng nhìn nàng, chần song chưa kịp khép lại mơ hồ để lộ đường chân trời.

”Dọn sạch đồ lau sạch bàn đi, người có thể nghỉ ngơi.” Ngay cả tư thế ngồi thiền cũng không nhúc nhích, nàng lại khép mắt lại, “Chiếc giường kia thuộc về người, có thể ngủ một canh giờ nữa.”

Thiếu niên đứng bất động tại chỗ, bực bội đến mức lồng ngực trướng đau. Một lúc lâu sau mới xách lấy đầu lâu nhẩy ra khỏi cửa sổ, lúc quay về cầm vải đã vắt nước lau sạch mặt bàn, rửa đi mùi máu tanh, đến tận khi ngồi bên mép giường, dù có làm thế nào cũng không khiến tâm trạng bình ổn lại được, cứ thế trần trối nhìn sắc trời dần hửng sáng.

Tiểu nhị gõ cửa, đưa tới cháo bột nóng hổi cho suất ăn sáng. Ca Dạ rời khỏi chỗ, rửa mặt dùng bữa, thần sắc như thường. Dáng vẻ của nàng lúc ăn cơm vô cùng nho nhã, nhất cử nhất động đều khuôn phép có độ, so với tiểu thư khuê các chốn Giang Nam cũng chẳng kém phần nào, thậm chí còn có khí chất hơn. Nhưng hần vẫn không quên, hôm qua chính nàng buột miệng ra lệnh hần cướp đi sinh mạng của một người, dù kể kia cậy mạnh hống hách, không phải hiền từ gì...

”Gã ta tên Sa Lực Khắc, cường ép bóc lột thuế ruộng đất để sống, đánh người vô số lần, nợ máu vô cùng nhiều, mà bách tính lại chẳng làm gì, cứ thế xưng bá ở nơi này.” Ca Dạ bình tĩnh mở miệng, lấy khăn lụa lau môi, “Có đến mấy thê thiếp, con gái còn nhỏ, còn có mẹ già bảy mươi trong nhà, do gã phụng dưỡng,

láng giềng đều nói gã rất hiếu thảo với mẹ. Gã này thích đánh bạc mê rượu chè chẳng dư được mấy đồng, một khi chết thì cảnh nhà sẽ suy tàn, mẹ già để tang con, chắc cũng không sống được lâu đâu.”

Nhìn ánh mắt dần dần dấy lên tức giận của thiếu niên, nàng nói tiếp, “Thê thiếp vốn đã bất hòa, dĩ nhiên qua mấy năm nữa rồi sẽ tái giá thôi, còn con gái mất cha từ nhỏ coi như mất đi chỗ dựa, dù may mắn có thể trưởng thành nên người, thì cũng khó tránh khỏi khốn đốn suốt đời. Tất cả những chuyện đó, cũng là vì người đã giết hấn.”

Cô gái kết thúc câu chuyện như không liên quan gì đến mình, làm hấn bật đứng dậy, “Đó là...”

“Là do ta sai người giết.” Nàng ngắt lời, con người đen láy như cười như không, “Nhưng kẻ giết người lại là người.”

Hấn siết chặt lòng bàn tay, gân trên trán giật giật, suýt nữa đã không kiềm chế được.

“Là người nhân lúc nửa đêm chém bay đầu hấn, rồi lại dùng khăn bàn lau sạch máu hấn.” Như không cảm nhận được sát khí, nàng chỉ vào bàn gỗ đặt đầu lâu, “Người quên rồi ư?”

Thiếu niên trợn ngược mắt nhìn nàng, đôi mắt giận giữ toét cả lửa.

“Người muốn hỏi, vì sao ta lại làm như thế?” Nàng đan hai tay vào nhau, cái nhìn như muốn mổ xẻ hấn.

“... Vì sao!” Yên tĩnh một lúc lâu, hấn nghe thấy giọng của mình, khản đặc đến xa lạ.

“Người từng giết bao nhiêu người rồi?”

Hấn ngẩn người, nhất thời không trả lời.

“Người người đã giết, cũng đều là đúng người đúng tội sao?” Nàng hỏi tiếp, trong giọng đã mang theo ba phần lạnh lùng châm biếm.

...

“Chí ít người chưa từng chủ động giết người. Định nói thế sao?” Cười khê một tiếng, nàng thốt ra từng chữ như học thuộc, “Trời sinh kiên nhẫn, sức chịu đựng cực mạnh, tùy cơ ứng biến linh hoạt, cẩn thận kỹ càng, vừa có thể để ý đồng bạn trong lúc cùng tác chiến, nhưng lại không có tính xâm lược công kích, đây là lời đánh giá của Quý trưởng lão về người. Theo như báo cáo, trong nhiều lần tác chiến người đều lấy phòng vệ làm chủ, đến khi bị tấn công mới bắt đầu đánh trả, trừ khi sống chết bày ra trước mắt, nếu không sẽ không mạnh tay với đối thủ, thậm chí từng vì vậy mà tự vùi lấp bản thân vào nguy cảnh. Những điều trên có phải thật không?”

Hấn ngẩn ra, một lúc sau mới hoàn hồn, “Việc đó thì liên quan gì đến chuyện ta giết người?”

“Ta nghĩ...” Nàng nhìn vào mắt hấn, không hề giống một thiếu nữ trẻ con tí nào, “Người vẫn chưa rõ thân phận của mình.”

Một khí thế vô hình bức bách ép hô hấp chậm lại.

“Tương lai mỗi một người người giết, có thể tốt có thể xấu. Bọn họ không hề có bất kỳ uy hiếp nào với người, không quen biết người cũng không thù không oán, đều có người thân của mình, chỉ vì một mệnh lệnh mà kết cục phải bỏ mạng. Sẽ có người vì bọn họ ra đi màu đầu đến đến mức muốn chết, vất vả khổ sở, suốt đời chìm đắm trong hận thù, dùng nửa phần đời còn lại nguyên rửa người cút xuống địa ngục. Bọn họ sẽ không hận người ra lệnh, mà chỉ biết hận kẻ đao phủ —— chính là người.”

“Thân phận của người, mãi mãi là sát nhân.” Lời nói của cô gái lạnh băng sắc bén, như mũi dùi đâm vào đáy lòng, “Người không thể lấy việc bị ép buộc mà thoái thác trách nhiệm, đừng có nói cái gì mà tình phi bất đắc dĩ, người không có tư cách. Kết quả chính là người vì bản thân sống tạm mà đi giết người, những tội lỗi này, người phải đeo trên lưng suốt đời.

Móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, hấn nhìn xoáy vào nàng, “Vì sao... lại nói những chuyện này với ta?”

Nàng đưa ngón tay phẩy nhẹ ống tay áo, hững hờ mở miệng, “Vì thứ ta muốn là một sát thủ chân chính, chứ không phải là kẻ quân tử chính trực nghĩa khí. Ma giáo chính là nơi như vậy đây, không có cái gọi là

người tốt, có thể sống sót đều là kẻ sát nhân, là người biết vì sao bản thân lại giết người, lại có thể lưng đeo tội trạng mà sống tiếp.”

”Nhưng người lại chẳng biết gì cả.” Lần đầu tiên trong cái nhìn lạnh như băng xuất hiện thương hại, “Người tưởng chỉ cần ẩn núp ở đó là có cơ hội trốn thoát, là có thể sống được đến ngày tự do sao? Quá ngây thơ rồi. Người tưởng mình che giấu rất tốt ư? Không một ai biết người đang nghĩ gì?”

”Cách mấy năm một lần lại có người võ lâm Trung Nguyên bị bắt đến Thiên Sơn, cũng có người như người ra khỏi được Tô Phong doanh, nhưng đều không sống được bao lâu cả, biết nguyên nhân không? Không phải chỉ dựa vào nhẫn nại và nghị lực là có thể chống đỡ được, không có quyết tâm vì mục tiêu bỏ qua mọi thứ, thay vào đó còn bị lợi dụng triệt để, tác dụng duy nhất của cái thứ nhân nghĩa đạo đức mà các người có thể tuân theo chính là khiến bản thân chết nhanh hơn.”

”Nếu cứ giống như người thì không cách nào trở thành một sát thủ được, càng không có tư cách làm ảnh vệ. Giết một ác bá thôi mà cũng khó khăn như thế rồi, thì làm sao người có thể hoàn thành nổi nhiệm vụ đây? Dựa vào đâu sống được trong giáo, bảo vệ mình không để người khác chà đạp.”

Từng câu trào phúng không chút tình người, cắt đứt tia hy vọng sâu kín nhất, lòng tự tôn bị đập nát bấy, hắn chưa bao giờ cảm thấy bất tài như vậy bao giờ. Sắc mặt xám ngoét, hắn chán nản buông tay, giọt máu theo đầu ngón tay nhỏ xuống.

”Cho người hai con đường.” Một lát sau, giọng của cô gái lại lần nữa vang lên, “Hoặc người cứ tiếp tục sống tiếp như ở trong giáo, chỉ cần ta còn sống thì người sẽ không chết, làm một ảnh vệ có tiếng không có miếng, từ bỏ suy nghĩ không nên có, sống như vật trưng bày ở trong tòa lâu.”

”Hoặc làm một sát thủ xứng với chức vụ, từ bỏ đạo đức chính nghĩa vô dụng, hành sự theo lệnh, gánh vác tất cả tội ác dơ bẩn, từ nay về sau không thể quay đầu.”

”Người có thể lựa chọn.” Nàng cúi đầu nhìn hắn, giọng chậm lại, “Đây là nhân từ duy nhất ta có thể cho người.”

7. Chương 7: Sa Xa

Mặt trời mọc rồi lại lặn.

Một ngày dài, hắn ngồi bên giường không nhúc nhích, như tượng gỗ bị mất điều khiển.

Ca Dạ làm như không thấy, vẫn tĩnh tọa ăn uống như cũ, đến gần tối lại còn đi chợ mua khăn trắng. Màn đêm buông xuống, nàng ngồi xếp bằng trên ghế dài ngồi thiền, dùng cách đó thay cho ngủ.

Khi tia sáng rạng đông lần nữa lóe lên từ khung cửa, thiếu niên mới ngẩng đầu, “Tại sao người lại nói với ta những điều ấy?”

Ánh sáng yếu không thấy rõ mặt mũi, nhưng giọng nàng lại vô cùng nổi bật trong không gian tĩnh mịch, có vẻ lạnh lùng không hợp với tuổi, “Đừng tưởng tốt bụng gì, chỉ là ta có một thói quen, cho dù lợi dụng thì cũng phải là đối phương cam tâm tình nguyện. Ta không quan tâm việc có ảnh vệ hay không, nuôi một kẻ ăn không ngồi rồi không liên quan đến việc đau khổ, cho nên không cần phải phòng bị gì cả, dù sao người cũng không mất mát gì.”

”Vì sao... lúc đó lại cứu ta?”

Im lặng một lúc lâu, nàng từ tốn trả lời, “Ta cũng không phải người tốt, nhưng người đã trải qua Chiến Nô doanh và Tô Phong doanh, không nên chết theo cái kiểu đầy sỉ nhục như vậy.” Nỗi nhục đó còn tởm hơn là giết chết một người, dù có kiên cường đến đâu cũng sẽ có ranh giới cuối cùng không thể nhịn nhục mãi, nàng dành một phần tôn trọng đối với tinh thần ấy, nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Yên tĩnh một lúc lâu, thiếu niên lại lên tiếng lần nữa.

”Cám ơn người, đã để ta thấy rõ mình phải đối mặt với điều gì.” Hần nói từng câu từng chữ, “Xin hãy dạy ta, phải thế nào mới có thể làm một sát thủ chân chính.”

Sát thủ, tuyệt đối không chỉ dựa vào mỗi võ công.

Biết xâm nhập không dấu vết, biết tránh né đòn tấn công chết người, biết thận trọng rút lui kiện toàn.

Trọn vẹn ba người mới có thể coi là ám sát đạt chuẩn. Lính mới ở Thí Sát doanh luôn là tỷ số hao tổn cao nhất, kẻ ỷ vào kích động dũng khí nhất thời mà hành thích sẽ thường chết nhanh nhất, cách nghĩ ngu xuẩn nhất chính là cho rằng chỉ cần có lòng hăng hái là có thể thành công. Trong giáo có hình phạt khá nặng với sát thủ thất bại, bọn họ không chỉ khiến nhiệm vụ thất bại mà còn bứt dây động rừng, khiến lần ám sát sau sẽ khó giải quyết hơn.

Ảnh vệ lại không giống Thí Sát doanh, phải phụ trợ chủ nhân thi hành nhiệm vụ toàn diện, cần phối hợp ăn ý rất chặt chẽ, mà quan trọng nhất chính là chấp hành nói một không nói hai, ảnh vệ cũng như cánh tay của chủ nhân, dù có hiểu mệnh lệnh hay không thì cũng phải làm. Hiện tại kinh nghiệm của hắn quá ít, khó một mình đảm đương một mặt được, điều duy nhất có thể làm trong chuyến đi này chính là quan sát tính toán.

Ca Dạ không hề nói lời thừa thãi, dùng cách thức ngắn gọn nhất để giải thích nhiệm vụ lần này.

Mật thám ẩn nấp trong Sa Xa quốc gửi thư truyền báo, dạo gần đây Đền quốc âm thầm sai ám sứ gặp quốc chủ Sa Xa, bí mật mưu đồ cùng chống lại ma giáo, thậm chí còn có Sơ Lặc dính líu trong chuyện này. Một khi ba nước bắt tay đồng minh tào thành mật ước, vậy tất các đại thần trong các nước được giáo vương nâng đỡ sẽ bị thay sạch, mấy năm cực khổ tiến hành nay tràn ngập nguy cơ, duy danh ma giáo ắt sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Thí Sát doanh vẫn chưa khôi phục từ trận đánh nặng của hai năm trước, đồng thời ám sát nhiều mục tiêu cũng khá trầy trật, hưởng hồ gây thù chuốc oán quá nhiều làm các nước kinh hãi, chống đỡ liên tục cũng không phải là thượng sách, chừng mực của chuyến đi lần này không dễ tí nào, là nhiệm vụ nóng bỏng tay.

Ca Dạ ngược mắt lên từ bản đồ, khẽ mỉm cười, “Ngày mai chúng ta vào thành, yết kiến Sa Xa quốc chủ.”

Mấy ngày trước vương phi của Sa Xa quốc vừa hạ sinh công chúa cho quốc chủ.

Quốc chủ Sa Xa mừng rỡ khôn nguôi, cử hành lễ mừng suốt ba ngày. Đền đuốc sáng trưng, yến hội sang trọng ngày đêm không nghỉ, bầu không khí chè chén say sưa lan tràn từ cung đình cho đến dân gian. Bách tính cũng vui vẻ chào đón với vị khách nơi xứ lạ, ôn hòa yên vui, phần đông cũng rất khen ngợi quốc chủ, ắt hẳn Sa Xa vương rất được lòng dân.

Ca Dạ giao nộp ngọc sắc ở quan dịch, tiểu lại vừa ra nghênh đón bắt tay thì đã biến sắc, không tự chủ run lên, lấy bầy luôn miệng bẩm báo thượng cấp. Phóng mắt khắp Tây Vực, không ai không biết ký hiệu đôi cánh đen là tượng trưng cho ma đầu đáng sợ nhất Thiên Sơn. Mấy chục người Sa Xa đợi sắp xếp công việc không rõ nguyên do, nhìn trưởng quan sở dịch cung kính thỉnh mời trong dáng vẻ gần như sợ hãi, nhìn hai thiếu niên nam nữ xuất sắc kia thoải mái bước lên kiệu, tiến thẳng một đường vào vương cung.

Quốc chủ Sa Xa là một người trung niên đã quá tam tuần. Khách khí lễ độ, không che giấu nổi vẻ căng thẳng trên mặt, một vị văn thần gần đó khẽ ho một tiếng thì mới bình tĩnh lại.

”Hai vị tôn sứ đến Sa Xa đúng là niềm vui bất ngờ, không kịp chào đón, mong tôn sứ rộng lòng tha thứ.”

”Quốc chủ nói gì thế, vốn bọn ta vội vàng đến thăm, đã kinh động đến chủ nhân, trái lại còn có phần thất lễ.” Ca Dạ đối đáp trôi chảy tự nhiên, ngôn từ rất có khí phách, mặc dù dáng vẻ chỉ là đứa con nít, nhưng lại không khiến một ai dám coi thường cả.

”Dám hỏi giáo vương có hài lòng với cống phẩm năm nay của Sa Xa không?” Quốc chủ cẩn thận thăm dò.

”Bốn giáo cùng quý quốc giao hảo ăn ý, giáo vương nhiều lần nhắc đến quốc chủ, đều ca tụng có thừa.”

”Thế thì tốt quá, xin tôn sứ nói nhiều lời tốt với giáo vương hơn, vĩnh viễn kết quan hệ tốt đẹp, Sa Xa vô cùng cảm kích.” Tay khẽ giơ lên, người hầu bên cạnh lập tức dâng khay vàng lên, bên trên toàn là châu báu đá quý, xán lạn chói mắt.

Ca Dạ hờ hững nhìn lướt qua, rồi gật đầu cảm tạ, “Đa tạ thịnh tình của quốc chủ, nhất định tại hạ sẽ chuyển lời.”

”Dám hỏi tôn sứ đến đây là...” Cuối cùng quốc chủ cũng không kiềm chế được.

Ca Dạ như sức tỉnh ra, nở nụ cười nhàn nhạt, “Nay tới là để chúc mừng ái nữ của quốc chủ, cũng không có chuyện gì khác.”

Quốc chủ kinh ngạc khó hiểu, cùng với hạ thần gần đó bốn mắt nhìn nhau. Triều cống không ít, đúng là mỗi lần chúc mừng đều có sứ giả của ma giáo đến thăm thật, chỉ là lần này...

”Trước đây cùng các nước qua lại đều do Kính trưởng lão của quý giáo lo liệu, vậy hai vị là thuộc hạ của trưởng lão sao?” Quan văn ở bên cạnh mở miệng, mỉm cười thăm dò.

”Không sai.”

”Xin thứ cho tiểu thần thất lễ, trước đây thuộc hạ của Kính trưởng lão đa phần là người Tây Vực, hiếm khi thấy thiếu niên anh kiệt nào như hai vị.” Ánh mắt quan văn dán chặt lên người nàng. Người người đều biết, trong các bộ ma giáo chỉ có tổ sát thủ danh chấn Tây Vực là thiếu niên.

”Vị đại nhân này là?” Nàng không đổi sắc, không đáp mà còn hỏi ngược lại.

”Là cận thần Sa Ngõa Lý của ta.” Quốc chủ mỉm cười, vờ như khiển trách, “Không được vô lễ với tôn sứ.”

Không đợi đối phương cúi mình xin lỗi, Ca Dạ đã tỏ ra không hề gì, “Thật ra đại nhân nói rất đúng, bọn ta vốn là thuộc hạ của Quý trưởng lão.” Lời thốt ra khỏi miệng, không khác nào trực tiếp thừa nhận mình là sát thủ, người Sa Xa ở xung quanh lập tức tái mặt.

”Chỉ là...” Nàng chậm rãi nói ra nửa câu sau, “Tới đây chỉ đơn thuần là tình cờ mà thôi.”

”Lời của tôn sứ là có ý gì?” Sa Ngõa Lý trấn định hỏi.

Ca Dạ cười nhạt, “Vốn bọn ta đến Đại Uyển làm việc, đúng lúc Kính trưởng lão và tùy tùng đi theo bị giáo vương triệu về núi gấp không cách nào tiếp tục, nên mới sai bọn ta thuận đường đến thăm, để tránh mất lễ nghĩa với quốc chủ.” Nàng khẽ thở dài lấy làm đáng tiếc, “Công việc trong giáo không tiện thuật lại, nhưng không ngờ vì vậy đã làm quốc chủ giật mình, là bọn ta không phải.”

”Đâu có đâu có, chỉ là lâu rồi không gặp Kính trưởng lão nên có phần nhớ, thuận tiện hỏi thăm sức khỏe, mong tôn sứ chớ trách.”

”Quốc chủ khách khí quá rồi, ta thay mặt giáo vương chúc công chúa điện hạ phúc thọ vô biên, yên vui lâu dài.” Ca Dạ lấy danh mục quà biếu từ trong ngực ra, được người hầu chuyển đến trong tay quốc chủ, “Đây là quà tặng của giáo vương, hy vọng Sa Xa cùng bốn giáo vĩnh viễn hòa thuận.”

”Đa tạ tôn sứ, hân tôn sứ đi đường đã vất vả rồi, xin mời vào điện nghỉ ngơi.” Quốc chủ thoáng thả lỏng, lúc đứng lên còn tươi cười, “Nay sắc trời đã tối, ngày mai tộ quốc* sẽ mở đại yến tẩy trần vì tôn sứ.”

Nơi ở khá xa hoa, nhưng vương hậu chỉ tôn chính là như thế. Từ lễ nghĩa cung kính với hai vị sứ giả đây, có thể tưởng tượng được trọng lượng của ma giáo ở các nước Tây Vực. Dâng lên bữa điểm tâm phong phú mê người, nhưng Ca Dạ chỉ nếm mỗi món một ít rồi đặt đĩa ngọc xuống, đợi hân ăn mới dặn dò.

”Thù Ảnh, đi theo dõi một người.”

”Ai?”

”Sa Ngõa Lý.” nàng im lặng tự nghĩ một lúc, “Công phu của hắn không tệ. Người giỏi khinh công có tới gần chút, nhưng chớ để hắn cảnh giác, xem xem hắn tiếp xúc cùng những ai, đã nói những gì, có bố trí ra sao, cuối cùng bảo mật thám điều tra lai lịch của hắn.”

”Vâng.”

Xa xa đèn đuốc vẫn ồn ào náo động như cũ, đêm nay đã được định trước là có người khó lòng ngủ nổi.

”Sao rồi?”

”Hắn và quốc chủ bí mật thương nghị rất lâu, quốc chủ cho rằng chúng ta muốn lấy kim châu nên mới thuận đường quá cảnh, cũng không phải là nhằm vào Sa Xa, nhưng Sa Ngõa Lý lại không cho là như vậy, thuyết phục quốc chủ tăng cường canh gác, bố trí quân đội bảo vệ tầm cung cả đêm, dạ tiệc ngày mai chính là cơ hội cuối cùng chúng ta gặp quốc chủ.”

Người hầu trên yến hội chắc hẳn có lẫn hộ vệ, muốn ám sát tại nơi phòng bị kín kẽ như thế này, quả thật khó khăn trùng trùng, nàng cười thầm trong bụng, “Còn gì nữa không?”

”Sa Ngõa Lý cũng không phải là người Sa Xa, mà là thương nhân mua bán. Lấy danh nghĩa hư chức nội thần ra vào cung không tới hai tháng, kết giao rất rộng, cũng qua lại với rất nhiều trọng thần. Theo nghe ngóng thì hắn ra tay hào phóng, thường xuyên ra vào tửu lâu tiệm võ.”

”Thù Ảnh, dặn dò ám sứ cố tung tin đồn trong thành, nói Điện vương lâm bệnh nặng, có thể không chữa trị được bất cứ lúc nào. Ngày mai tiếp tục giám sát Sa Ngõa Lý, xem hắn có động tĩnh gì. Nói với người hầu chúng ta lặn lội đường xa cần nghỉ ngơi, ngoài dạ tiệc ra thì những xã giao khác cứ từ chối hết.”

Vâng.”

Trong một ngày, tin Điện vương bệnh nặng truyền khắp phố xá, rốt cuộc đến lúc sắp tối cũng lọt vào tai Sa Ngõa Lý. Sau khi nghe tin thì ngạc nhiên một lúc lâu, nhanh chóng chạy vào xe ngựa, quát mắng phu xe lệnh đi đến một biệt uyển.

Ca Dạ nghe báo cáo giống y như trong dự liệu, nàng cup mắt nhìn lòng bàn tay. Tay rất nhỏ, đầu ngón tay bé nhỏ đáng thương, như hẹ tây tạc từ ngọc đá, nàng từ từ co lại nắm thành quyền.

”Cách dạ tiệc còn nửa canh giờ, rất tốt.”

8. Chương 8: Mưu Thắng

Vũ nương quyền rũ xoay tròn cực nhanh, nhịp chân nhẹ bẫng như tung bay. Ngọn đuốc hừng hực cháy ở bốn vách, chiếu sáng một mảng trong điện. Quan lại ngồi đầy, khách quý tụ tập, thịt dê rượu ngon chất đầy mặt bàn, ly vãn chén bạc lung linh tuyệt trần, tất cả những bài trí này chỉ vì nghênh đón hai thiếu niên.

Ca Dạ ngồi ở vị trí đầu, sắc mặt tự nhiên cười nói cùng quốc chủ, ung dung thoải mái, tựa hồ nàng khá hài lòng với yến hội này. Rượu quá tam tuần, chủ khách đều vui mừng, hạ thần Sa Xa có mặt đều thở phào, chỉ cần qua dạ tiệc này, từ ngày mai đã có thể dùng lễ tiễn hưng thần lên đường.

Mắt thấy tiệc vui sắp kết thúc, chợt thị vệ ngoài điện hoảng hốt cấp bách chạy vào, đang định báo lại bao chuyện thì bỗng Ca Dạ đứng lên, hướng về phía quốc chủ mở lời, nhất thời tất cả đều đánh mắt nhìn sang.

”Mong quốc chủ tiếp đãi thịnh tình, Ca Dạ vô cùng cảm kích.” Nàng mỉm cười nâng ly chúc rượu, dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người uống một hơi sạch đáy, quốc chủ lật đặt nâng ly cùng uống, nhất thời cả sảnh đường lên tiếng ủng hộ.

Ca Dạ đặt ly rượu xuống, thân hình thẳng tắp, “Vì bốn giáo cùng Sa Xa trọn đời giao hảo mà ta có chuẩn bị một lễ vật khác, kính mời quốc chủ vui vẻ nhận.”

Lễ vật ư? Quốc chủ và Sa Ngõa Lý cùng nhìn nhau, cả hai đều mù mờ. Danh mục quà tặng hôm qua đã nhận rồi, còn có vật gì đáng để đặc biệt nói trên điện ư?

Theo tiếng tay ngọc đập khẽ, hai tên nô bộc gánh một chiếc rương lớn được mạ vàng đi vào, cẩn thận đặt trước điện. Cơn tò mò ập đến, quần thần vươn cổ ra nhìn, ngay cả quốc chủ cũng không ngoại lệ. Nắp rương dần dần được mở ra, mỗi một lần mở là tìm mọi người lại bị siết lại, cho đến lúc mở ra hoàn toàn, xung quanh hít một ngụm khí lạnh, không che được kinh hãi, thậm chí còn có mỹ nữ hoảng sợ thốt lên, rồi trợn mắt lâm vào hôn mê.

Trong chiếc rương tinh xảo ấy là tám cái đầu máu tươi đầm đìa, mùi tanh tươi xộc thẳng lên điện, đám hào môn quyền quý thấy cảnh đó thì không ít người đã bịt mũi nôn mửa. Mặt quốc chủ xám ngoét lùi ra sau mấy bước, thị vệ bên người tuốt kiếm vây quanh, mắt thấy vô cùng căng thẳng.

Ca Dạ vẫn cứ ung dung, tựa như người đứng trước mũi kiếm không phải là nàng.

“Tám kẻ này là mật sứ Vu Điền, âm mưu phá hoại tình hữu nghị giữa bốn giáo ta và Sa Xa, giết chết vẫn còn hời. Chỉ mới biết hôm trước thôi, lại nghĩ quốc chủ gặp chuyện vui không tiện quấy rối, nên Ca Dạ mới tự mình chủ trương, dám hỏi quốc chủ có hài lòng với đại lễ này không?”

Trong điện yên tĩnh như huyết mộ, trên hoa yển bất chợt có biến, sắc mặt quốc chủ lúc trắng lúc xanh, không nói nên lời. Sa Ngõa Lý đỏ cả mặt, phần nộ đến phát điên, cao giọng gọi thị vệ.

Nhưng lời còn chưa thốt ra thì một tia sáng trắng lướt qua trong điện. Như một luồng gió bất hơi chợt nổi lên, vào lúc mọi người chưa phát hiện thì đã biến mất, chẳng khác gì lá mục nát đầu cành bị gió xuân ập đến thổi rụng, tại khoảnh khắc vồn vồn trong hơi thở, sinh mệnh của một người cũng đã chấm dứt.

Đầu của nam tử lăn lóc trên thảm mềm, máu nóng từ cần cổ bắn tung tóe lên bình phong, sắp vẩy lên cả người thị vệ gần đó. Tiếng hét ầm ĩ vang vọng khắp điện, tất cả mọi người hoảng hốt lui ra, cứ như đứng chính giữa chính là ác ma đáng sợ.

Ca Dạ buông thông hai tay, như hoàn toàn chưa hề cử động, hoàn toàn không có tia sát khí nào, “Kẻ này là đồng bọn, lại dùng số tiền lớn mua chuộc đại thần, bàn lộng thị phi, tội đáng phải chết, xin quốc chủ thứ cho Ca Dạ tự ý hành quyết.”

Quốc chủ đánh ực thấy rõ, qua mấy hồi vẫn không có cách nào lên tiếng, “Là ta... không xét kỹ, đã làm phiền tôn sứ rồi...” Miễn cưỡng nói ra lời mà cứ như khóc.

“Đâu có, bốn giáo ta và Sa Xa vui buồn cùng nhau, cũng không phải là người ngoài, sao lại nói là làm phiền chứ.” Nàng cúi đầu xoa ngực tỏ vẻ áy náy, “Đã làm vậy bắn đại điện của quốc chủ rồi, lại khiến chư vị trọng thần kinh hoảng, thật sự xin lỗi.”

Thật sự không nói nổi mấy lời qua quýt, quốc chủ cũng mệt rồi, rời khỏi yến tiệc như chạy trốn, thiếu nữ tuyệt y mỉm cười đưa mắt nhìn, chấp lễ đầy cung kính. Quay đầu đảo mắt nhìn đại điện lặng ngắt như tờ, từng cặp mắt sụp xuống khi nàng lướt đến, ngồi đó mà sợ hãi, không ai dám dịch mũi kiếm, ngay cả vệ binh tuốt đao thương ra khỏi vỏ cũng không khỏi lùi về phía sau, trở mắt nhìn nàng ngẩn đầu rời đi, băng qua trận địa. Váy dài quét đất, ánh nền đỏ dao động, hất lên gò má tát nhọt lạnh lùng, có vẻ oai phong đoạt người.

Hắn đứng trong góc điện im lặng nhìn bóng hình nhỏ nhắn ấy.

Bằng vào sức mình trù hoạch sách lược, chỉ trong một đêm, đã khiến liên minh mơ hồ giữa ba nước tan thành mây khói. Xảo kế dụ mật sứ Vu Điền ra khỏi chỗ ẩn nấp, ngay trên đình chém giết ám thần Sơ Lạc, uy hiếp chúng vua quan Sa Xa một cách công khai... Vào lúc này, nàng để lộ sức mạnh vượt xa võ lực.

Đây chính là một trog những thủ đoạn của Thất Sát.

Quá chênh lệch, khoảng cách có thể bắt chước xa vạn dặm như những vì tinh tú cùng nhật nguyệt.

Ngủ đêm nơi hoang mạc, trời sao thấy rõ.

Sau khi sắc ngày dần tan biến, Tây Cương lạnh như nước, nàng lấy khăn ra khê lau đoản kiếm, thấm lông mềm mại khê rừ vắt chéo trên hai vai, để lộ phần non trẻ yếu ớt.

Kiếm nhỏ hẹp, tinh xảo khéo léo, vừa nhìn là biết ngay đồ nữ tử dùng, không biết làm bằng vật liệu gì, kiếm quang thanh trầm, trong vắt như hút lấy ánh sáng.

“Người muốn hỏi gì, bây giờ có thể lên tiếng.” Nhẹ nhàng vuốt ve đoản kiếm đầy trân trọng, cô gái phá vỡ yên lặng.

“Trong Thất Sát ai mạnh nhất?”

Nàng hơi kinh ngạc, rồi trầm ngâm một lúc lâu, “Điều này thì ta không rõ lắm, bọn ta chưa từng thí thí với nhau bao giờ.” Búng lấy mũi kiếm, trong đêm giá rét nghe như tiếng rỗng khê gầm vang, “Có thể nói tuyệt đối không phải ta.”

“Các người chưa bao giờ giao đấu ư?”

“Thất Sát vốn có sở trường riêng.” Nàng cong môi, “Nếu không phải bất đắc dĩ, cũng không ai ngu đến mức chủ động khiêu chiến một đối thủ ngang tài ngang sức.”

“Các người...”

“Không giống người Trung Nguyên, bọn ta không quan tâm những thứ danh phận trên dưới ấy.” Nàng liếc mắt nhìn, nói thẳng ra, “Giết người có rất nhiều cách, nhưng liều chết là loại phiền phức nhất. Giáo vương chỉ quan tâm kết quả, không quan tâm là dùng thủ đoạn gì.”

“Người ghét người Trung Nguyên sao?”

Nàng im lặng trong chốc lát, sau đó hờ hững đáp, “Chưa từng nghĩ đến, chỉ là người Trung Nguyên trong giáo rất khó sống sót nổi.”

“Tại sao trước khi lên đường người lại tự kiểm tra bọc hành lý?” Mức độ cẩn thận vượt quá lẽ thường rồi.

“Muốn hỏi cái gì?” Con người đen như mun khê liếc, “Tình cảnh của ta trong giáo ư? Nói cho người cũng không sao, chuyện liên quan đến sinh tử, ta chưa bao giờ tin tưởng kẻ khác.”

“Lục Di là người của ai?”

“Nhìn ra rồi à?” Nàng lật cổ tay thu kiếm về, thân kiếm sáng như tuyết giấu vào trong ống tay áo rộng, không hở chút nào, “Nàng ta là người của Thiên Minh, có thể còn liên lạc tin tức với cả Tử Túc.”

“Tại sao lại giữ nàng ta lại?” Dựa vào địa vị của nàng, không nói dối người, chỉ giết mấy thị nữ thôi cũng sẽ không có ai ho he gì.

“Cần gì phải phiền phức như vậy chứ, nàng ta cũng chẳng dò la được gì từ chỗ ta cả.” Mặt không gợn sóng, hoàn toàn không để trong lòng, “Lần này trở về nếu người không muốn đến Mị viên thì thu nhận nàng cũng không sao.

Mị viên là nơi tìm lạc thú trong giáo. Phàm là Thất Sát doanh trở lên đều có thể ra vào không trở ngại, có được tiếp đãi ân cần nhất, tập hợp đủ mỹ nhân các nước, từ người đẹp Ba Tư quyến rũ bốc lửa cho đến nữ tử Giang Nam mềm mại, cần kiểu nào có kiểu đó, thậm chí là kiểu dụ dỗ thôn lá mặt hồn nhất Tây Vực.

“Thiên Minh là người như thế nào?” Thiếu niên khê nhú mày, hỏi câu hỏi tiếp theo.

“Có dã tâm, háo sắc lại thêm bụng dạ khôn lường.” Cô gái vô cảm bình phẩm, “Nếu như có thể, tốt nhất né hẳn đi.”

“Tử Túc?”

“Sở trường là dùng sắc đẹp làm vũ khí, thủ đoạn cao minh, có thể có được tình báo mà không muốn ai biết.” Không biết nhớ đến điều gì, nàng như cười như không, “Đừng có mơ kiếm được tin tức từ nàng ta, nếu không ngay cả chết thế nào cũng không biết ấy.”

“Ta không có ý định đó.” Hắn lập tức chối bỏ, trong chế nhạo lại đan xen bối rối.

“Thù Ảnh, người rất thông minh, sẽ học được nhanh thôi.” Nàng cup mắt, chậm rãi cuộn tròn người vào tấm thảm, “Có điều đừng quên, mạng của người là của ta.”

Đường về cũng không nhanh, bọn họ dùng tốc độ không khẩn trương quay về, thậm chí còn dừng chân ở biển Khổng Tước một thời gian.

Biển Khổng Tước, là lục châu hiếm có trong hoang mạc, tựa như viên minh châu, thu hút hành khách nơi đất lạ phong trần mỗi một. Cây cỏ um suê, dương liễu rủ đầy, sau khi rời khỏi Thiên Sơn, vẫn chỉ có nơi này là có thể thấy được lượng nước dồi dào như thế ở Tây Vực. Dù đã nghỉ ngơi dưỡng sức mấy ngày, nhưng

qua mấy hôm đi đường mỗi mệt, càng gần Thiên Sơn, càng lúc Ca Dạ càng ít nói, như đang dăm chiêu điều chi.

Đúng vào lúc này, chợt gặp phải một người.

Nữ tự mặc đồ đen vừa bước chân vào khách điểm đã khiến Ca Dạ lưu ý, ở trong màn đêm bình tĩnh quan sát, như phát giác ra, nữ tử kia giương mắt nhìn sang rồi bất chợt biến sắc, Ca Dạ hơi nhú mày.

“Sao ngươi lại ở đây?” Giọng trầm khàn thấp hơn nữ tử bình thường. Cho đến khi vào phòng, đối phương mới gỡ nón trùm đầu phủ vải lụa xuống, là một cô gái chừng đôi mươi, trông lớn tuổi hơn Ca Dạ nhiều, gương mặt tròn thanh tú lại không mất đi vẻ phong tình.

“Phi Khâm, lời này nên là ta hỏi ngươi mới đúng.”

“Ta phụng lệnh xuất giáo hành sự.”

Ca Dạ có phần do dự, “Ta nhớ giáo vương lệnh cho ngươi ở lại trong điện hộ pháp.”

Phi Khâm khẽ nheo mắt, “Đó là trước khi ngươi rời đi, sau đó lại đổi lệnh bảo ta đến Lâu Lan.”

“Lâu Lan...”

“Nếu ngươi đã có mặt ở đây thì chắc hẳn chuyến đi đến Sa Xa rất thuận lợi, còn không mau về Thiên Sơn đi.”

“Nếu Phi Khâm đã xong việc, không bằng cùng về giáo.” Ca Dạ nhìn thẳng vào mắt nàng ta.

“Nhiệm vụ lần này cần thời gian dài, ngươi cứ về trước đi.”

“Khó giải quyết sao? Hay là để ta giúp.”

“Không cần.” Phi KHâm từ chối một cách quả quyết, “Đa tạ ý tốt, chỉ là cũng xin Ca Dạ đừng coi thường ta.”

“Ta đã rời giáo mấy hôm rồi, mọi thứ vẫn như thường chứ?” Ca Dạ cười, hỏi sang chuyện khác.

“Cũng không khác là bao.”

“Liêu trưởng lão có về giáo không?”

“Trước khi ta xuống núi đã về lại giáo rồi.”

“Nếu không có chuyện gì, không bằng ta theo ngươi cùng đến Lâu Lan một chuyến xem.”

“Ca Dạ vẫn nên về giáo báo cáo thì hơn, giáo vương vẫn nhớ chuyện Sa Xa đây.”

“Phi Khâm...” Đôi mắt Ca Dạ dần lạnh đi, “Nơi ngươi muốn đi, rốt cuộc là Lâu Lan hay Lương Châu?”

Lương Châu, chỉ cần vượt qua Đôn Hoàng là rời xa Tây Vực bị ma giáo nắm giữ trong tay.

Không khí chung quanh bỗng lạnh đi, chẳng biết từ lúc nào, trong tay Phi Khâm đã nắm lấy chuôi kiếm, sát ý lóe lên trong mắt.

“Hẳn ngươi cũng rõ.” Ca Dạ lạnh lùng nói, “Nếu động thủ thật thì chưa chắc ngươi đã giết được ta.”

“Nhưng ngươi cũng đừng ép ta.” Phi Khâm lại siết chặt tay, phun ra sát khí.

“Ngươi thật sự muốn phản giáo ư?”

“Ta chỉ là rời giáo mà thôi.”

“Ngươi có từng nghĩ đến hậu quả không hả?”

“Ta đã quyết định rồi.” Phi Khâm nheo mắt, “Ca Dạ, ta và ngươi không có va chạm gì, cần gì phải ép ngươi quá đáng thế hả.”

“Rời giáo vào lúc này, dĩ nhiên giáo vương sẽ coi là phản bội.”

“Ta thà mạo hiểm.” Phi Khâm nói như đinh đóng cột, tâm ý đã quyết, “Dù chết cũng không hối hận.”

Ca Dạ cup mắt, “Lý do.”

“Không liên quan gì đến người cả.” Cô gái lạnh lùng từ chối, rồi chợt mềm giọng hạ tông điệu, “Ca Dạ à, chỉ cần người làm như không thấy gì, ta đây nguyên cảm kích ghi nhớ suốt đời.”

“Người muốn vào Trung Nguyên?”

“Cứ coi là vậy đi.”

“Là vì một người ư?”

“Ta...” Ánh mắt kiên định đột nhiên mềm ra.

“Có đáng không?”

“Có.” Phi Khâm cắn răng, “Chàng đang chờ ta ở Lương Châu, vào Đôn Hoàng rồi thì giáo vương cũng khó kiểm soát được.”

“Hắn không đến đón người ư?”

“Ta không cho chàng đến.” Gương mặt xinh đẹp tái nhợt, “Cơ hội lần này rất khó, ta cũng không chắc chắn được.”

“Phi Khâm, người luôn lý trí kia mà.”

“Ca Dạ à, coi như ta cầu xin người, cứ để mặc ta tự sinh tự diệt được không.”

Sau một hồi im lặng, cô gái khép mắt lại, “Người đi đi.”

Ca Dạ cứ im lặng suốt từ lúc đó.

Hoàng hôn dần ngả sắc, hắt thấp nền lên, ánh sáng vàng khê lay động, bao trùm lấy căn phòng, dưới ánh nền nàng cúi rũ mặt mày. Phi Khâm cũng là một trong Thất Sát, thường hay theo bên giáo vương, hắn chỉ mới nghe tên.

“Đúng là kẻ ngốc...” Cô gái khẽ thở dài, buồn bã cực độ.

“Xuất giáo là ngốc sao?” Hắn không nhịn được hỏi ngược lại. Thoát khỏi một nơi như thế này, theo hắn thấy là một chuyện vô cùng may mắn.

Ca Dạ không ngước mắt, “Tin tưởng một gã nam nhân, không ngờ Phi Khâm cũng ngây thơ như vậy.”

“Nàng ấy cho rằng rất đáng giá.”

“Đáng giá ư?” Nàng hừ lạnh, “Một gã nam nhân còn chẳng có dũng khí đến Tây Vực đón nàng thì nào đáng gì.”

Trong lời nói ngập tràn khinh thường, tuy hắn xem thường nhưng cũng sẽ không nói ra.

“Lúc này phản giáo, tuyệt đối không có chốn dung thân ở Tây Vực, mà Trung Nguyên thì... nhìn người trong ma giáo thế nào chứ.” Ca Dạ tự lẩm bẩm, không khỏi ưu sầu, “Chỉ mong có thể dứt khoát thật.”

9. Chương 9: Nghịch Loạn

Bầu không khí trong giáo rất kỳ lạ, có cảm giác giống như lúc vừa vào núi.

Người ít hơn trước rất nhiều, canh gác cũng nghiêm ngặt đến dị thường.

Vô tình đi ngang qua bức tường cao của Tô Phong doanh, không tránh khỏi hai mắt lạnh đi, bãi tràng tập huấn ngày ngày chém giết đánh nhau không ngừng giờ đây tĩnh lặng như chỗ chết, trở thành Tọa Không doanh*. Hiển nhiên Ca Dạ cũng nhìn thấy, im lặng đi vòng qua đến thẳng đại điện, giáo chúng trên đường

trông thấy hai người hai người đi qua thì nhỏ giọng bàn tán râm rĩ sau lưng, nhưng nàng cứ vờ như không nghe thấy.

(*Doanh trại để trống bỏ hoang.)

Trên bậc thềm cao ngoài đại điện, một nam tử đội ngọc quan mỉm cười đứng đấy, chờ nàng bước từng bước một lại gần.

“Rời giáo đã lâu, cuối cùng cũng đã về rồi.” Đôi mắt kia không hề che giấu vẻ rục rịch, “Gần đây bão táp trong giáo rất nhiều, tiếc là Ca Dạ lại bỏ lỡ.”

“Không biết bão táp mà Thiên Minh nói là gì.” Ca Dạ cười cho có.

Trái lại chẳng hề vòng vo, gã nam tử nói thẳng, “Tả sứ dẫn theo Kiều trưởng lão Kính trưởng lão mưu nghịch phạm thượng, làm loạn trước điện.”

“Đúng là nhóm tặc tử to gan dốt nát, lấy trứng chọi đá không biết tự lượng sức mình.” Ca Dạ mặt không đổi sắc, khẽ mỉm cười, “Giáo vương há là người dễ đám hèn mọn này vượt mặt sao.”

“Quả đúng là ngu xuẩn, nhưng cũng không thể coi thường. Dù sao tả sứ ở trong giáo cũng nhiều năm, vậy cánh đông đảo.”

“Có hữu sứ và Quỷ trưởng lão ở đấy, lại thêm Thiên Minh dẫn Thất Sát phụ tá, đoán chắc cũng không dậy nổi sóng lớn.”

“Thông thường thì quả thật đúng là thế, nhưng ai ngờ nổi tả sứ như mất trí, lại xúi giục hết Tội Phong doanh, đám chuột nhắt ồn ào kia lại khiến người ta đau đầu.”

“Tội Phong doanh.” Rốt cuộc Ca Dạ cũng biến sắc, “Đó không phải là nơi Quỷ trưởng lão...”

“Thủ hạ của Quỷ trưởng lão bất lực canh gác lỏng lẻo nên mới có đại loạn này, dù dốc toàn lực đánh chết những kẻ phản bội thì cũng khó chuộc được tội.”

“Giáo vương có kinh hãi không?”

“Giáo vương sớm có mắt tinh, sai Phi Khâm Tử Túc hộ vệ trong điện, vốn sẽ chẳng có chuyện gì.” Nụ cười của Thiên Minh mang theo ba phần kỳ quái, “Kết quả Phi Khâm lại nhân cơ hội nội loạn mà phản giáo chuồn đi, Thất Sát doanh ứng phó không kịp, bị tả sứ tấn công vào chính điện, suýt nữa đã động đến giáo vương.”

“Lúc đó Thiên Minh ở đâu?”

“Nói ra thật là xấu hổ, ta và Quỷ trưởng lão hợp lực đánh chết hai vị trưởng lão Kiều Kính, không kịp phân thân.”

“Hữu sứ không sao chứ?”

“Hữu sứ dẫn Thất Sát doanh nghênh đón đánh kẻ gian làm loạn, dù đã giết được tả sứ nhưng người cũng bị thương nặng, trước mắt chỉ dựa vào canh sâm cầm cự hơi thở.”

Ca Dạ im lặng một lúc lâu, “Không ngờ tả sứ lại có âm mưu hiểm ác như thế.”

“Ca Dạ bốn ba một đường gió bụi rồi, vẫn nên về nghỉ ngơi trước đi.” Thiên Minh cúi đầu lại gần, chưa tới sát thì nàng đã giật lùi bước.

“Đa tạ ý tốt của Thiên Minh, đợi ta vẫn an giáo vương trước đã.”

“Giáo vương vẫn đang nghỉ, trước mắt chỉ để lại Tử Túc trong nội điện, đám người còn lại đều chờ thông truyền.” Thiên Minh mắt híp nhử mồi, nở nụ cười ý xấu, “Giáo vương dụ chỉ, không có ngoại lệ, đương nhiên cũng bao gồm cả người.”

Hai vị tả sứ hữu sứ đối đầu, tam đại trưởng lão cùng rút dài, Tội Phong doanh và Thất Sát doanh đao kiếm gặp nhau, vốn vẹn mấy ngày nội chiến trong giáo đã biến ảo đến mức đó, khiến người ta kinh tâm động phách không thôi.

Hắn rất lo cho Cửu Vi.

Cảnh ngộ trong đại biến thế nào, thật là khiến người ta bận tâm, thiếu niên hào hứng ngày nào liệu còn bình yên? Cho đến khi nhìn thấy gương mặt vui vẻ quen thuộc, trái tim treo cao của hắn mới hạ xuống.

“Người vẫn tốt chứ?” Cẩn thận nhìn kỹ đồng bạn, ngoài cánh tay có dấu vết băng bó ra thì còn lại đều bình thường.

“Mạng vẫn còn, chỉ bị thương nhẹ thôi, bị vậy là ta đã vui lắm rồi.” Cửu Vi cười đùa hí hửng đi qua, không chút đếm xỉa, “Mà ta nghe nói người với Ca Dạ đi Sa Xa, đúng là không tin nổi.”

“Ngày hôm đó nguy hiểm thế thật à? Người có phần mạo hiểm quá đấy.” Hắn không nhịn được khê trách.

“Không đánh bạc một lần sao có ngày nổi danh.” Cửu Vi cười hì hì khoác vai, “Chỉ ít bây giờ đã chứng minh ta đặt đúng cửa rồi.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, sao lại chết nhiều như thế?”

“Ngồi xuống nghe ta nói này.” Cửu Vi vỗ xuống thảm cỏ bên cạnh, “Căn nguyên của chuyện này là Thiên Minh mật báo với giáo vương, nói tả sứ có tội lừa dối chuyên quyền, âm thầm chiếm kỳ trên do các nước Tây Vực cống hiến làm của riêng, lại ăn hối lộ của các nước Sơ Lặc, lại còn ở trước mặt giáo vương giả dối chối bỏ trách nhiệm. Thật ra trên dưới trong giáo phần lớn đều biết chuyện này, nhưng tả sứ hành sự không để lọt bất cứ tin tức nào nên khó có chứng cứ thực. Không biết lần này Thiên Minh bắt được sơ hở nào mà lại khiến giáo vương chú ý, cho gọi Kính trưởng lão vội về hỏi thăm, kết quả kinh động đến tả sứ thành ra bí quá hóa liều, để tránh giáo vương trở mặt điều tra kỹ, bèn dứt khoát cầu kết với hai vị trưởng lão Kính Kiêu cùng mưu phản.”

Cửu Vi đá thảm cỏ, rút thanh kiếm bị gãy một đoạn ra, trên lưỡi kiếm còn lưu lại vết máu của Tử Túc, “Thất Sát đều là người tài, phần lớn đều đoán ra được manh mối, cứ mỗi ba năm một lần giáo vương lại bế quan tu luyện càng cho tả sứ cơ hội tốt. Như Ca Dạ bo bo giữ mình mượn cơ hội trốn xa, tránh mâu thuẫn lại hay. Những người khác thì như Thiên Minh Tử Túc dốc toàn sức lực ủng hộ giáo vương, chỉ để nhân lúc sau dẹp loạn sẽ tiến lên một bước đến nơi quyền lực bỏ trống. Còn không thì như Phi Khâm mượn cơ hội nội loạn lòng bất mà phản giáo chạy trốn, còn có...” Cửu Vi cười với thâm ý khác, giữa chân mày lộ vẻ châm biếm, “Còn có ba người không đủ cơ trí, bất cẩn bỏ mạng trong lần mưu phản của tả sứ và trưởng lão.”

“Bất cẩn... Là ai hạ thủ?” Ngẫm nghĩ chốc lát, hình bóng một người dần hiện lên trong đầu, “Thiên Minh ư?”

“Thông minh.” Cửu Vi khen ngợi hắn, có mấy phần bội phục, “Có thể đoán ra nhanh như thế.”

“Chỉ có hắn là được lợi.”

“Không sai, cả chuyện này hắn đã tổn không ít tâm tư. Nếu không phải hắn âm thầm kích động Tội Phong doanh nổi loạn thì chưa chắc có nhiều người chết như thế.”

“Khơi mào nổi loạn, Quý trưởng lão không cách nào trở mình được, mặc dù ông ta cực kỳ trung thành với giáo vương, nhưng có liên quan cũng sẽ làm uy danh của tả sứ suy yếu, đúng là một mũi tên trúng hai đích.” Tính toán được nhân quả trước sau, bỗng hắn hiểu rõ.

“Hơn nữa nội loạn càng lớn hắn càng dễ loại bỏ những kẻ đối lập, Tội Phong doanh bị tiêu diệt hoàn toàn, Thất Sát doanh bị thương nặng, công của Thiên Minh và Tử Túc là lớn nhất, nhất định sẽ được giáo vương nể trọng.” Cửu Vi quăng lưỡi kiếm đi, khiến chim trên cành giạt mình vỗ cánh bay tán loạn, “Lần này tả hữu sứ cùng tam đại trưởng lão đã đổ, Thất Sát đi mất bốn người, ngay cả ông trời cũng giúp hắn, hắn nằm mơ cũng không ngờ việc lại thuận lợi như thế, trước mắt chỉ thiếu nước giáo vương chính thức bổ nhiệm làm tả sứ, như thế hắn có thể chấp chương quyền hành rõ ràng.”

“Vậy người đóng vai trò gì trong chuyện đó?”

“Tình anh của Thất Sát doanh hao tổn không ít, ta là kẻ hùng dũng nhất hộ giáo lúc đó, nói thế nào thì cũng có thể tấn thăng lên hàng Thất Sát, coi như cũng đáng giá.” Cửu Vi tự giễu nhạo báng, “Với Thiên Minh thì ta chỉ là tiểu tốt, hoàn toàn không cần phải để ý, chắc hắn sẽ không ngăn cản.”

Chỉ một năm ngắn ngủi đã trở thành Thất Sát, tự bản thân cũng đủ khiến người ta đưa mắt nhìn, chứ đừng nói gì đến việc trả giá bằng mồ hôi cùng máu tươi. Trên mặt Cửu Vi cũng không có vẻ nặng nề, trái lại còn ung dung tự tại, thế nhưng hần không khỏi thầm than, “Ca Dạ thì sao? Hình như bị gạt ra ngoài rồi.”

“Nàng ư? Người yên tâm đi, nhiệm vụ Sa Xa quốc lần này khó giải quyết nhưng vẫn có thể hoàn thành êm đẹp, nhất định sẽ không thiếu công lao. Nếu không phải cạy vào nơi này, nàng sao có thể đi xa vào lúc trong giáo nguy cấp như thế chứ.”

“Nghe giọng Thiên Minh thì hình như nắm chắc được phần thắng.” Hần nhớ lại vẻ hài lòng đặc ý ở trước đại điện.

“Thế cũng được, chỉ ít địa vị sau này sẽ đứng trên Ca Dạ, cộng thêm có Tử Túc hỗ trợ, chuyện áp chế Ca Dạ chỉ là vấn đề thì giờ.”

“Tại sao Ca Dạ lại đi xa, nàng ta không có dã tâm ư?”

“Ai biết đang tính cái gì chứ, trong Thất Sát nàng ta là người khiêm tốn nhất, xưa nay chưa lộ tài bao giờ.” Cửu Vi bứt một cọng cỏ, nhìn mây trôi nơi phương trời xa xôi, “Có điều cứ tiếp tục như thế sớm muộn gì nàng ta cũng sẽ bị Thiên Minh kéo lên giường, để ta xem nàng ta có thể nhịn tới lúc nào.”

“Ý người là...”

“Trong giáo ai cũng biết, có lẽ chính Ca Dạ cũng hiểu rõ điều đó, ta không tin người không nhìn ra.”

“Nhưng nàng ấy chỉ là...” Hần không thể nói ra được. Yên lặng đến đáng sợ nhường nào, vẫn còn là cô bé non thơ, Ca Dạ vốn chỉ là một đứa trẻ chưa lớn.

“Nhưng Thiên Minh lại không nghĩ thế.” Thấy vẻ mặt hần có phần khác thường, Cửu Vi bật cười, “Công bằng mà nói, tuy bảo là nhỏ tuổi, nhưng dung mạo của Ca Dạ cũng đúng thật là số một số hai trong giáo, chẳng trách hần ta lại thèm thuồng.”

Nhớ đến dung nhan sạch sẽ trắng như tuyết, hần nhất thời im lặng.

“Người lo cho nàng ta ư?” Cửu Vi có hơi kinh ngạc.

“Không.” Chỉ là cảm thấy có chút đáng thương, cho dù dửng cảm sắc bén như thế, nhưng cuối cùng lại không chống đỡ nổi thực tế tàn nhẫn.

Nghiền ngẫm biểu cảm của hần, Cửu Vi hơi nhướn mày, “Thù Ảnh, nhìn người như thế, trái lại ta có phần tin mấy lời đồn trong giáo rồi.”

“Lời đồn ư?” Hần khó hiểu liếc nhìn, không biết rõ từ đâu mà đồng bạn lại trêu đùa.

“Chính là có liên quan đến người và Ca Dạ.”

“Ta với nàng ta?”

“Tại sao bỗng dưng nàng ta lại đưa người đi Sa Xa?”

“Đó là vì...” Câu nói chợt dừng lại, hần chẳng có cách nào nói ra nỗi ô nhục đó cả.

“Trước khi rời giáo đã xảy ra chuyện gì hả?”

Hần nhìn đi chỗ khác, nhưng Cửu Vi lại vô cùng hứng thú, nhiều chuyện nghiêm mặt truy hỏi.

“Không có gì... Sao ta biết được nàng ta nghĩ thế nào chứ.” Hần cả giận đáp qua loa, tung một chưởng vào mặt Cửu Vi.

“Các người thật sự...?” Tuy khuôn mặt bị bóp méo nhưng Cửu Vi vẫn cười vô cùng mập mờ.

Hần ngắt lời, “Ảnh vệ vốn là trợ giúp đồng hành, cùng nhau ra ngoài thì có gì kì quái chứ.”

“Phát triển đến như thế từ lúc nào vậy?” Cửu Vi đầu dễ bỏ qua cho hần, rất cố chấp truy vấn.

“Ta không hiểu người đang nói gì cả.”

“Chính là tối hôm đó...”

“Tối?” Hần ngạc nhiên quay mặt sang.

“Nghe nói quần áo của người bị nàng ta xé rách...”

Bỗng mặt hần đỏ như lửa, hoàn toàn chẳng thể nói nên lời.

“Nghe nói còn là ở ngoài phòng, không thể ngờ nàng ta lại chủ động như thế đấy, ta còn cứ tưởng nàng ta không hiểu chuyện nam nữ nên mới mặc kệ người không đếm xỉa gì chứ, ta nhìn nhầm rồi, đều do gương mặt hại nước hại dân này của người cả, ngay đến Ca Dạ thanh tâm quả dục cũng...”

Một tay bịt lấy cái miệng không ngừng lải nhải, khuôn mặt tuần tú lúc đỏ lúc trắng, hần vừa khó xử vừa tức giận thấp giọng mắng, “Người nói bậy bạ gì đó, làm gì có chuyện này.”

Vùng vẫy cả nửa ngày, cuối cùng cũng thoát khỏi cánh tay hần, Cửu Vi thở hổn hển hồi lâu rồi liếc mắt, “Suýt nữa là bị người làm chết ngộp rồi, không có gì thì vì sao người lại căng thẳng như thế.”

“Ai bảo người nói mấy câu hoang đường bịa đặt làm gì.”

“Đừng trách ta đoán lung tung, tại giữa người với nàng ta thay đổi quá thật kỳ lạ. Ta cứ tưởng đó là lời đồn, tính người thế nào ta là kẻ rõ nhất, nhưng nếu nàng ta thật sự cật lực chèn ép thì chắc chắn người không chịu nổi, không chừng còn làm ra mấy chuyện tự hủy hoại mình, thế nhưng hôm nay người đối xử với nàng ta lại...” Cửu Vi ngờ nghệch gãi đầu, “Rốt cuộc là có chuyện gì thế.”

Sau khi nghe nói xong, hần bình tĩnh lại, “Cửu Vi.”

“Ừ?”

“Thật ra ta... vốn chẳng có tài cán gì.”

“Là ý gì?” Đột nhiên chuyển đề tài làm Cửu Vi ngây ra, không rõ nguyên do.

“Theo người thấy, ta có thể về được Trung Nguyên không?”

Im lặng một lúc lâu, chỉ nghe tiếng côn trùng gáy giữa thảm cỏ lá.

“Gần như là không có khả năng, đúng không.” Hần bình tĩnh cười, “Bị cấm nội lực lại phải uống xích hoàn, cộng thêm địa vị bị quản chế, căn bản chẳng có cách nào chạy trốn được.” Hần thả lỏng mình, dựa ra sau gốc đại thụ, như tự mình lẩm bẩm, “Ta từng nghĩ phải cố tự vệ cho bằng được, chờ đợi cơ hội dù chỉ là một phần vạn, chỉ cần có thể sống được... Nhưng lại quên mất tình cảnh của bản thân.”

Cửu Vi nhìn theo ánh mắt hần, chẳng biết một chú bướm trắng nhỏ đã va vào mạng nhện tự lúc nào, bị mạng nhện trùng điệp bao lấy, cánh bướm như đang khê vỡ, nhưng đã chẳng còn vùng vẫy được gì, mắt thấy sẽ trở thành thức ăn ngon của kẻ khác ngay.

“Nếu không phải gặp được người, chưa chắc ta đã có thể đi đến ngày hôm nay.”

“Sao đột nhiên lại nói những lời này thế.”

“Người tối hôm đó không phải là Ca Dạ, mà là Kiều trưởng lão.” Giọng điệu bình thản như đang nói chuyện của người khác, “Người đã từng nhắc nhở ta rồi.” Cửu Vi cứng người, nhớ lại gương mặt của Kiều trưởng lão lúc sắp tàn thì ánh mắt dần lạnh đi. Sớm biết như thế, nên đâm một dao kia ác hơn mới phải.

“Là nàng đã cứu ta.” Cụp mắt không muốn để ai biết được nỗi buồn, “Dù nàng ta cũng chỉ vì muốn lợi dụng hơn mà thôi.”

“Thù Ân à...” Cửu Vi chẳng biết nên nói gì.

“Ta sẽ làm mình trở nên mạnh mẽ hơn.” Ngẩng đầu lên, sâu trong mắt như có tia sáng lóe lên, “Cố gắng để mình có giá trị lợi dụng hơn, như thế đối với ta, với người hay thậm chí là nàng ta, cũng đều tốt cả.”

“Người thay đổi rồi.” Sau một lúc lâu im lặng, Cửu Vi cười, tuy không biết hần bị kích thích thế nào, nhưng không kiềm được mà ca thán, “Như thế, cũng tốt.”

10. Chương 10: Tứ Sứ

Thiên Minh quỳ gối trên đất không lên tiếng. Thật sự không dám tin nổi vào tai mình, cổ kìm hãm cơn thịnh nộ muốn bùng nổ, hấn gồng mình cúi đầu. Giáo vương ngồi trên ngọc tọa cười nhạt, đưa mắt nhìn xuống bốn người quỳ trên đại điện. Vô số giáo chúng đang quỳ phục cúi lạy ngoài điện như dòng nước xiết bất tận, lắng nghe dụ chỉ đầu tiên của giáo vương sau cuộc dẹp yên tự nội loạn.

“... Phế bỏ chức tả hữu sứ cùng tam trưởng lão. Đổi thành tứ sứ, quản lý giáo chúng, phò tá giáo vương...”

“Thiên Minh lập kế hoạch dẹp loạn lập được công lớn, tứ hào Phong sứ, điều khiển công việc trong giáo.”

“Tứ Tục có công hộ pháp bảo vệ nội điện trong loạn lạc, tứ hào Hoa sứ, chấp chương hình luật trong giáo, thưởng phạt phân minh không được có sai lầm.”

“Ca Dạ đi sứ Sa Xa làm giáo uy lan xa, tứ hào Tuyết sứ, tổ chức mọi cuộc qua lại giao tiếp liên quan đến ba mươi sáu nước.”

“Cửu Vi dẫn Thí Sát doanh bình định nghịch loạn, xung phong đi đầu dũng mãnh hơn người, tứ hào Nguyệt sứ, chấp chương răn dạy lính mới của hai doanh Tội Phong và Thí Sát.”

“Tuy tứ sứ trên đây còn trẻ, nhưng trong giáo không thể có nhiều kẻ hiền, người mưu lược giỏi võ, bốn giáo kỳ vọng rất lớn. Phàm những kẻ không phục tức là coi vô lễ với ta, nghiêm trị không tha.” Giọng của giáo vương mang theo lời đe dọa vô hình vang vọng trong điện, truyền đến nơi xa, vọng về nơi núi.

Mọi người cúi đầu thật thấp trán chạm đất, mắt chực ngàn người lặng ngắt như tờ.

“Tứ sứ lần đầu đảm đương trách nhiệm nặng nề, cũng nên cẩn thận làm tròn bổn phận, không được sơ suất lười biếng, phải nhớ cho rõ.”

Lặng yên chốc lát, rồi Ca Dạ là người đầu tiên dập đầu xuống.

“Giáo vương anh minh, nhất định thuộc hạ sẽ dốc toàn lực, dù chết vạn lần cũng không chối từ.”

Cửu Vi cũng cúi đầu xuống theo, “Cẩn tôn dụ chỉ, trọng ân của giáo vương, dù thuộc hạ có sa vào nơi dầu sôi lửa bỏng hy sinh tính mạng cũng không báo đáp hết được ân tình này.”

Tứ Túc cong người ngẩng đầu, dịu dàng lên tiếng, “Tứ Túc cẩn tôn dụ chỉ của giáo vương, tất sẽ tận tụy với cương vị.”

Thiên Minh cúi gập mình không thấy rõ mặt mũi, giọng nói trầm khàn, “Lời răn dạy của giáo vương, thuộc hạ xin nhớ kỹ trong lòng.”

Quỳ ở ngoài điện, tai nghe từng câu cung kính đến tận cùng mà đáy lòng không khỏi cười nhạt. Uống công Thiên Minh bày mưu tính kế, đến cuối lại giúp người ngoài được lợi, có thể tưởng tượng được giận điên đến mức nào. Sớm nên ngờ rằng, với tâm cơ của giáo vương, làm sao có thể dễ dàng khoan dung cho hấn bành trướng thế lực để ngồi lên ngọc tọa chứ.

Phế bỏ nhị sứ để lập tứ sứ, vô hình trung đã dùng Ca Dạ và Cửu Vi cân bằng quyền lực gần nghiêng về phía Thiên Minh và Tứ Túc.

Ca Dạ tuổi nhỏ Cửu Vi mới đến, chưa đủ để chúng giáo quỳ phục, chỉ có nhờ vào giáo vương ủng hộ mới có thể bảo vệ trung thành không lừa dối. Cửu Vi có địa vị thấp nhất tứ sứ chấp chương Tội Phong doanh và Thí Sát doanh, lại có vết xe đổ trước đó của Quý trưởng lão, ắt sẽ cẩn thận để ý mọi chuyện hơn, nhất định sẽ không để Thiên Minh chắm mút được gì, diệt trừ căn nguyên tai họa lớn nhất, dù dã tâm của Thiên Minh có lớn đến đâu cũng khó khơi gợi sóng lớn được.

Nhìn thì có vẻ không quan tâm đến mọi chuyện, buông thả mặc kệ, nhưng thực chất lại nhẹ nhàng điều khiển mọi người trong lòng bàn tay. Trong bốn người đang quỳ dưới điện ai cũng là cao thủ xuất sắc có thể một mình đảm đương, nhưng tất cả đều chỉ là quân cờ trong tay giáo vương.

Nhìn về người đang ngồi trên ngọc tọa nơi xa mỉm cười khó lường kia, hấn không khỏi âm thầm nghi ngờ, rốt cuộc là Thiên Minh xúi giục giáo vương điều tra diệt trừ tả sứ, hay là giáo vương cố ý buông lỏng để

nhị sứ độ sức với nhau, chỉ chờ đến thời khắc loại bỏ. Còn các vị trưởng lão cầm rễ sâu cây lớn mạnh, liệu có phải đã vô tình rước lấy nghi kị mà ngay bản thân mình cũng không biết không?

Làm việc cống hiến cho người thâm trầm hung ác như thế nguy hiểm biết bao, Cửu Vi muốn giữ lấy quyền lực phải thề sống chết giành giật mới có được, không biết cần phải trả giá bao nhiêu. Một đợt gió núi thổi những bông tuyết đến dày đặc, ở ngoài cây kia là lá cây um sùm xào xạc trong mưa gió.

Quyền lực Thiên Sơn thay đổi nhanh chóng lan truyền khắp các nước Tây Vực.

Ca Dạ trở nên bận rộn hơn thường, đủ tặng phẩm cống nạp đến dồn dập nhận không xuể, nàng cho người ghi chép từng cái một để nhập kho, lấy lễ đáp đồng đều với các vị quan viên đến thăm dò dò hỏi tốt, không hề vì nhỏ tuổi nhiều gánh nặng mà có phần nửa thất thốt, trong đêm khuya còn lật đọc sổ sách ghi chép của Kinh trưởng lão để lại khi xưa, phải trong thời gian ngắn nhất hiểu rõ công chuyện các nước như lòng bàn tay, bận bịu tới mức đến ngày hôm nay nàng mới có thì giờ để ý đến viện tử vừa được thay đổi để xứng với thân phận.

Nơi ở mới là một tòa cung điện trên mặt nước.

Lấy sức người đục một kênh rạch từ trong núi, dẫn nước tuyết đổ vào thành trì, rồi cho xây toàn bộ điện đường ngay chính giữa ao. Bốn bề được nước bao quanh, lụa mỏng thuần trắng phất phơ trước gió, những miếng vỏ sò được mài thành chuông giấy mỏng nhẹ, lẳng lẳng rủ xuống mái hiên, chốc lát lại đung đưa đing đang, trong điện còn có đường nước chảy rất dài, phủ đầy hoa sen lớn nở rộ, lá sen xanh biếc tròn trịa dập dờn, vô tình có giọt nước trong vắt lẫn xuống.

“Hoa này...” Đập vào mắt là ao lớn cùng hoa nở trái mùa, cả hai đều sững sờ.

“Bẩm Tuyết sứ, đôi mắt khắp Tiên Sơn, chỉ có nơi đây mới có kỳ cảnh như vậy.” Giáo lại trông coi nơi ở máy móc đáp lời, “Tòa điện này được Quý Sương quốc mời tới những người thợ khéo léo để dựng nên, xây điện ban đầu là từ giữa núi dẫn vào hai suối nguồn nóng lạnh, suối nước lạnh ở bên ngoài, suối nước nóng ở bên trong, sau khi trung hòa hai suối mới khiến hoa sen có thể nở rộ bốn mùa đêm đông không tàn, lại còn dây xuyến cơ cấu hành lang cực kỳ tài tình, làm cả điện này đông ấm hạ mát, tuyết đối không có chuyện vì nước mà lạnh thấu xương.”

Giẫm trên đá vân mây bóng loáng, Ca Dạ quay đầu quan sát trong điện, vươn tay chạm nhẹ lấy chuông vỏ sò treo giữa không trung, chiếc cầm thanh tú trắng như tuyết khẽ ngẩng cùng hàng mi dài rung nhẹ, tất cả được bao bọc bởi mùi sen xớm thanh ngát.

Cơn gió nhẹ lướt qua thủy điện, có mùi trầm hương vương tay áo, bóng người trắng xóa như tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Trong một giây lơ lửng đó, chợt hần đã biết chấp niệm của Thiên Minh là đến từ đâu.

Chọn bữa một gian phòng cạnh nhà chính, từ cửa sổ nhìn ra là sóng nước dập dềnh sáng lóa, núi xa ẩn hiện sau màn sương mù, gần như khiến người ta nhìn nhầm thành Giang Nam.

Ca Dạ không thích nhiều người, hạ lệnh cho đông đảo kẻ hầu trực ở tiền điện, còn trong điện chỉ để lại mỗi Thanh Di và vài thị nữ khác, một nơi lớn như thế lại lặng thinh không tiếng động, quanh quệ yên tĩnh, lại tựa chốn không người.

Hần liếc mắt nhìn lúc bày biện chỗ ngủ, trong phòng của Ca Dạ toàn giá sách với giá sách, những cuốn sách cổ đẫm không hết chất đầy trên giá một cách chỉnh tề, hần tiện tay rút ra lật xem, kiến thức rất rộng, lại ẩn chứa nhiều điều hoàn toàn không ngờ tới. Y đọc được lý, chiến sách binh thư, tinh tượng địa lý, văn võ thao lược... Nhiều vô số kể đủ mọi lĩnh vực, thật không biết nàng có đọc từng cuốn một không nữa. Đưa mắt nhìn quanh bốn vách tường, ngoài mấy món trân phẩm được giáo vương ban thưởng ra thì không có đồ vật nào, nếu không phải có đặt chiếc giường nhỏ thì trái lại còn giống thư phòng hơn nhiều.

Ngoài sách ra thì không thấy được bất cứ sở thích nào khác, chỉ là thiếu nữ mới hơn mười tuổi lại đậm bạc đến mức ấy...

“Người nhìn gì thế.” Ca Dạ đứng cạnh cửa, nhìn lướt qua cuốn sách hần cầm trong tay. Hần khẽ mím môi, không biết nàng đang vui hay đang giận, cũng không biết có vì mình tự ý vào phòng ngủ mà mắng không.

“Thần Nông Thử Độc Kinh ư?” Không có biểu cảm không vui, nàng hơi bất ngờ, ánh mắt đánh giá một vòng trên mặt hắn, “Nếu người thích thì cứ lấy xem đi, học thêm cũng tốt.”

“Cô cũng đã đọc hết chỗ sách này rồi hả?”

Ca Dạ đi tới trước án kiểm tra sách, cũng không để ý đến câu hỏi của hắn, “Khoảng bảy phần, gần đây nhiều chuyện quá, ít khi đọc được.”

Hắn không khỏi ngạc nhiên, “Làm sao có thể?!”

“Người muốn hỏi điều gì?” Nàng khó hiểu ngẩng đầu.

“Cô đều nhớ cả sao?” Hắn giơ cao cuốn sách trên tay.

Đặt tài liệu xuống trầm ngâm chốc lát, rồi nàng chọn lấy hơn mười cuốn sách ở trên giá đưa tới, “Đọc xong trong vòng một tháng, đến lúc đó ta sẽ kiểm tra.”

Tổ vấn, cửu quyển, lục thao*, chiến quốc sách, hoàng đế bát thập nhất nan kinh, lại cả Tây Vực chí... Cứ hễ lật một cuốn là sắc mặt lại khó coi hơn, phải đọc những cuốn sách thâm thúy phức tạp trong thời gian giới hạn như thế, thật chẳng khác gì tập luyện ở Tôì Phong doanh cả.

(*Tổ Vấn và hoàng đế bát thập nhất nan kinh đều là sách y; Linh Khu – Bộ sách kinh điển của y học đương thời chủ yếu nói về âm dương, vì gồm có 9 cuốn nên còn được gọi là Cửu Quyển; Lục Thao là bộ binh thư nổi tiếng của Trung Quốc cổ đại.)

“Những cuốn này...”

“Phải đọc cho hết.” Nàng cúi đầu phê chuẩn mật báo gần đây, giọng rắn rỏi, “Nay ta đã là tứ sứ, việc người phải gánh vác cũng không còn giống như trước đây, nếu là lúc trước, ta sẽ yêu cầu người hoàn thành bốn phần sát thủ, nhưng bây giờ thứ phải đối mặt còn có cơ quan ám toán đấu đá trong giáo, còn nguy hiểm hơn cả kẻ địch. Mọi người cũng đều chực chờ đây, chắc chắn còn hà khắc hơn trước, chỉ đi sai một bước thôi cũng đã không tưởng tượng nổi hậu quả rồi.” Bút trong tay khựng lại một lúc, rồi lại bình tĩnh nói tiếp.

“Nếu người không muốn vô cớ nộp mạng thì tốt nhất nên thích ứng nhanh lên.” Tròng mắt đen nháy bỗng nhìn lướt qua, “Bắt đầu từ tháng sau, ta sẽ phái người một mình xuống núi thi hành nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ kiểu nào?”

“Còn là nhiệm vụ nào nữa.” Nàng thở dài gác bút xuống, “Đương nhiên là giết người rồi. Âm sát, phục sát, độc sát, dụ sát...” Nàng giơ từng ngón tay lên, nghiêng đầu như một đứa bé, trong đôi mắt lại không ẩn giấu vẻ tươi cười, “Đương nhiên, nếu người cảm thấy thuận lợi thì còn có thể dùng sắc đẹp để giết, người vốn có năng lực này rồi, thủ đoạn thì tùy người, nhưng phải hoàn thành nhiệm vụ trong kỳ hạn.”

“Thí Sát doanh?” Không nhận ra lời của Ca Dạ có ngầm chứa châm chọc hay không, hắn dứt khoát hỏi thẳng nghi ngờ.

“Thí Sát doanh đang bị thương nặng, chút chuyện nhỏ này cũng không cần kinh động đến người cao tay. Huống hồ...” Giọng của Ca Dạ chậm đi, rồi chợt cười nhạt, “Nguyệt sứ mới nhậm chức, chưa chắc có thể sai khiến được họ.”

Cửu Vi được đề bạt làm một trong tứ sứ với tốc độ vượt qua lẽ thường, hơn cả ngạc nhiên mừng rỡ chính là cảnh giác thận trọng. Một bước lên mây đạt được nguyện vọng, hai người vẫn gần gũi như trước, nhưng vì ngại Ca Dạ nên không tiện gặp mặt, chỉ đưa đồ qua lại, mà độ tinh xảo của những thứ đồ đó khác biệt một trời một vực với khi xưa, đủ thấy được trọng lượng của địa vị tứ sứ.

Đối với Cửu Vi mà nói, trước mắt Tôì Phong doanh được loại bỏ sạch sẽ không còn một mống là chuyện khó giải quyết nhất, Thiên Minh cố sức gây khó khăn, Tử Túc thỉnh thoảng tạo áp lực, Ca Dạ khoanh tay đứng nhìn, cũng đủ để chuyện càng thêm khó khăn. Cũng may chuyện Sa Xa vẫn còn đó, nên không có nước nào nhân lúc trong giáo thay máu mà rục rịch, vì vậy mới có thể tìm được manh mối trong cuộc rối ren lộn xộn.

Nghe lời bóng gió của Ca Dạ, hình như tình cảnh của Cửu Vi... rất không ổn.

11. Chương 11: Hối Kế

Âm thầm thám thính được sự thật lại càng khiến tâm tình ngày càng trở nên nặng nề.

Cửu Vi trải đời không nhiều uy vọng chưa cao, cộng thêm Thiên Minh chấp chương giáo vụ xúi giục từ trong, căn bản khó mà thu phục được Thí Sát doanh, thậm chí nhiều lần sát thủ tinh nhuệ thi hành nhiệm vụ còn âm thầm kháng lệnh, dương thịnh âm suy, tuy không dám khiêu khích thẳng mặt, nhưng lại khiến rất nhiều lệnh chính không cách nào thực hiện được.

Tử Túc có quyền xử phạt khoan tay đứng nhìn, rất hả hê khi thấy người khác chịu khổ, có thể nhẹ nhàng đưa đến một vài yêu cầu trừng phạt, lại càng khiến xu thế bất tuân dâng cao. So ra thì, Ca Dạ không nghe không hỏi đã tương đối hiếm rồi. Phần lớn giáo đồ chỉ đứng nhìn, thậm chí có người âm thầm đánh cược bao giờ vị Nguyệt sứ này sẽ thất sủng, sẽ bị giáo vương ghét bỏ.

Rất dễ thấy, tam sứ không ai không phòng bị với thế lực vừa được cất nhắc này.

Đàn áp chưa xong, thời gian đào tạo lực lượng cho mình lại không đủ, lúc này Cửu Vi chẳng khác nào giầy giữa trên chảo nóng cả. Từ một sát thủ chính trực liều mạng đến thống soái chỉ huy bảy sói tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng, giáo vương đặc biệt cất nhắc cũng không đưa lại cho hắn bao nhiêu vốn liếng, ngăn cản trên nhiều phương diện càng làm tình cảnh thêm phần khó khăn.

Đúng lúc này, trong Thí Sát doanh ngầm truyền ra tin tức, đang lên bàn bạc hợp lực khuyên can giáo vương, đối Cửu Vi. Nếu việc đó xảy ra, cộng thêm tam sứ đổ dầu vào lửa, có thể tưởng tượng được kết quả sẽ ra sao.

Từng ngày từng ngày trôi qua, thỉnh thoảng có đi lướt qua nhau, thần sắc Cửu Vi vẫn như thường, nhưng có thể cảm nhận được một mối lo âu đang tăng thêm từng ngày, tâm sự nặng nề. Gió thổi báo giống tổ sắp đến, cảnh khốn cùng càng lúc càng nguy, quanh quẩn mấy ngày, rốt cuộc hắn cũng gõ cửa phòng Ca Dạ.

“Vào đi.”

Đẩy cửa bước vào, Ca Dạ còn đang đứng trước bàn viết tốc ký, bên cạnh là công văn chất đống cao như núi, gần như che lại bóng người.

“Có chuyện gì?” Nàng không ngẩng đầu, hắn cũng không biết phải mở miệng thế nào, có hơi chần chừ.

Ca Dạ không hỏi lại, vung bút như bay lại phê xong một quyển, tốc độ nhanh đến mức kinh ngạc, thậm chí có quyển chỉ mới liếc mắt đã hạ bút ngay, một số cần cân nhắc thì rút ra đặt sang một bên, trong căn phòng vô cùng yên ắng này, chỉ nghe thấy tiếng giấy lật loạt soạt.

Dù sao vẫn còn bé, thân hình lại nhỏ xinh, nên bàn ghế đều được thợ chế tạo đặc biệt. Lông mày nhon khê nhíu, tròng mắt đen láy, mang theo vẻ chuyên tâm suy nghĩ, thoạt nhìn như một đứa bé non nớt đang học hành cực khổ dưới ngọn đèn, chỉ có điều công văn mà bút hạ xuống đều là mật báo của các nước Tây Vực liên quan đến sinh tử, quả thật khá kỳ dị.

Hoa đăng nổ tí tách hắt ra ánh sáng lay lắt, Ca Dạ ngừng tay dịch tâm đèn, rồi lại khẽ vuốt mi tâm đầy mỏi mệt.

“Tôi trẻ như vậy, rốt cuộc ngươi muốn nói gì?”

“Ta muốn hỏi chút về tình hình của Cửu Vi.”

“Hắn ư?” Cô gái nhắm mắt, cũng chẳng bắt ngờ là bao, “Không phải ngươi rất rõ à, ta biết ngươi đã âm thầm hỏi thăm rồi.”

“Tình cảnh của hắn...”

“Rất cam go, mọi người ai cũng biết.” Ngắt lời hắn, Ca Dạ mở mắt ra, con ngươi đen lạng lạng như đầm hồ sâu, “Ngươi muốn ta thế nào?”

“Ta hy vọng cô có thể giúp hần.”

“Lý do gì để người cho rằng ta sẽ đồng ý làm chuyện phí công sức lại không thu được gì này?”

“Để mặc cho Thiên Minh Tử Túc lớn mạnh, đối với cô cũng không có gì tốt.”

Nàng xoay bút, không biểu cảm gật đầu, “Nói không sai, nhưng giúp đỡ Cửu Vi cũng giống thế.”

“Nếu Cửu Vi có thể tự lập chống lại Thiên Minh, áp lực của cô sẽ giảm đi nhiều. Còn nếu Cửu Vi bị trừ khử, nhất định Nguyệt sứ mới sẽ nghiêng về phía Thiên Minh, đến lúc đó tình cảnh lại càng nguy hiểm hơn.”

“Nguy hiểm bây giờ cũng không phải là ta, hướng hồ với ta Cửu Vi hay Thiên Minh đều không có gì khác nhau cả.”

“Thiên Minh thao túng Thí Sát doanh, ngay đến cô cũng sẽ bị chế ngự, cô thật sự hy vọng quyền lực trong tay hần sẽ lớn mạnh đến mức đó?”

“Nên người khuyên ta trước mắt cần chọc giận hần sao?” Vẫn là giọng điệu thờ ơ nhạt nhẽo ấy, đã là chuyện không liên quan thì nàng sẽ mặc kệ, “Nếu giáo vương chọn Nguyệt sứ cho nhiệm kỳ kế không liên quan gì đến Thiên Minh, thì ta chỉ cần ngồi nhìn là được.”

“Nếu lúc này cô lên giúp, ắt Cửu Vi sẽ rất cảm kích.”

“Hần cảm kích thì có giúp ích được gì cho ta?”

“Tứ sứ mất cân bằng càng không có lợi gì với cô.” Hần ổn định lại cảm xúc, cân nhắc dùng từ, “Quan hệ giữa Tử Túc và Thiên Minh không phải là bí mật gì ở trong giáo cả, thế lực đằng sau cực lớn. Lúc này căn cơ của Cửu Vi chưa ổn, các người bắt tay mới có thể miễn cưỡng san bằng cục diện, mất đi sự ủng hộ của Thí Sát doanh, ảnh hưởng của ma giáo vững chắc trong ba mươi sáu nước Tây Vực không phải chỉ là nói suông, đến lúc đó, Thiên Minh tuyệt đối có lý do để sỉ nhục cô, giống như đã làm với Cửu Vi hôm nay vậy.”

Yên lặng một hồi, giọng nói trong trẻo lạnh lùng như gió đưa băng nổi, “Nếu ta nhúng tay là có nghĩa cùng lúc đắc tội với nhị sứ Phong Hoa, nói không chừng còn chết nhanh hơn.”

“Cô không nhúng tay vào, hần cũng sẽ không bỏ qua cho cô.”

“Cho dù là thế, có Thiên Minh cản trở từ bên trong, rồi cả Tử Túc lấy hình luật làm phiền, hai bên này đều không phải là quyền hạn của ta, ta cũng không giúp được.” Mặt mày bất động, nàng hời hợt đáp.

“Cô có cách.” Hần nhìn xoáy vào nàng, “Chỉ cần cô thực sự muốn.”

Ca Dạ lạnh lùng nhìn lại, “Bảo người xem sách chiến quốc không phải là vì để đối phó với ta.”

“Ta chỉ nói rõ hơn thua mà thôi.”

Sau một lúc lâu im lặng, bỗng nàng quay đầu đi chỗ khác, “Được rồi, ta sẽ cho hần một vài đề nghị.” Ngồi xuống ghế trầm ngâm một lúc, “Trước mắt khiếm khuyết lớn nhất của hần chính là chưa đủ quyền hạn, tốt nhất nên đi tìm giáo vương nhờ giúp sức.”

“Giáo vương?”

“Không sai.”

“Nhưng lúc này mà đi tìm giáo vương, chẳng phải càng chứng minh không đủ năng lực không thể thị uy sao?” Làm không tốt lại còn để Thiên Minh có cơ công kích.

Có lẽ vẻ mặt nghi ngờ quá rõ ràng, Ca Dạ như cười như không liếc nhìn, rồi thành thực nói, “Người không hy vọng Thiên Minh ngồi cao nhất là giáo vương, tứ hào Phong sứ chỉ là vụn vặt bất đắc dĩ, chiến công của hần lúc đẹp loạn quá nhiều, không thưởng thì kẻ dưới sẽ không phục tùng. Chỉ là dã tâm của hần từ lâu đã trở thành điều giáo vương nghi kỵ, nên mới cất nhắc Cửu Vi vào vị trí Nguyệt sứ, chặt đứt cơ hội Thiên Minh khống chế Thí Sát doanh. Ai cũng biết Cửu Vi kinh nghiệm còn thấp, lúc này hoàn toàn có thể thắng thần thừa nhận, giáo vương không những không coi thường mà sẽ xem là thắng thần, lại thêm ơn nâng đỡ. Nếu Cửu Vi chỉ biết bám víu quyền lực chống đỡ đến chết, vậy thì trong mắt giáo vương hần chỉ là người thiếu cơ trí, không gánh vác nổi trọng trách, để mặc hần bị Thiên Minh diệt trừ cũng không có gì đáng tiếc.”

Cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, hần lại lên tiếng.

“Còn Thí Sát doanh cương quyết không theo phải làm thế nào đây, nếu dùng trọng hình đe dọa chỉ sợ càng khó kiểm soát hơn.”

“Biện pháp không triệt để, phải giải quyết vấn đề từ cái gốc như thế nào.” Hai mắt Ca Dạ lóe lên tia giáo hoạt, “Nguyệt sứ mới nhậm chức, chắc còn chưa có ảnh vệ cho mình.”

“Ý cô là...”

“Ta nói rõ ra đây rồi, nếu cả việc này mà hần cũng không hiểu thì không có tư cách làm Nguyệt sứ.” Giơ tay lên chặn lại câu hỏi của hần, Ca Dạ trở nên lạnh lùng, “Thù Ảnh, ta biết quan hệ của các người, nhưng người cũng phải rõ, giáo vương cũng không hy vọng một người đến từ Trung Nguyên sẽ qua lại thân thiết với Nguyệt sứ, lúc đó ngài ấy lại hoài nghi về độ trung thành của cấp dưới.”

Nàng nói đến đó thì dừng lại, tuy không nói hết nhưng hần đã tỏ tường, chuyển thành im lặng.

Không chỉ có qua lại thân mật với Cửu Vi sẽ dẫn đến nghi kỵ, mà sợ rằng giáo vương cũng không hy vọng Cửu Vi liên hiệp với Ca Dạ, tứ sứ có hiềm khích lẫn nhau, có hoài nghi ngờ vực mới khiến cấp trên vui mừng. Như vậy tất cả đều dựa vào giáo vương để dựng lên lớp tự vệ, áp chế đồng僚, diệt sạch mối nguy độc quyền.

“Lui xuống đi, hôm nay ta đã nói quá nhiều rồi, đừng hy vọng ta ra mặt giúp hần, Nguyệt sứ chỉ có thể dựa vào thực lực của chính mình mới đứng vững trong giáo được.”

Nếu đã không muốn thì cũng không tiện.

Lúc này quang minh chính đại tương trợ Cửu Vi đồng nghĩa với việc bị người ta nắm thóp, lại dẫn đến việc giáo vương hiểu lầm, đâm ra khác biệt vì dẫn độ.

Ca Dạ lạnh lùng ít nói luôn cân nhắc thế lực các phe, tự mình phân tích tình cảnh, nắm chắc tâm cơ của giáo vương... Sắc bén chính xác đến đáng sợ.

Cửu Vi im lặng liên tục, sau khi nghe xong chỉ nói hai câu.

“Cám ơn.” Trên khuôn mặt sạm đen có dung khí đoạn tuyệt, có quyết tâm đánh đến cùng mà xưa nay chưa từng có, “Thù Ảnh, người cứ nhìn đi, nhất định ta sẽ thành công.”

Rồi ba năm sau đó, bọn họ không còn cơ hội trò chuyện thêm lần nữa.

Mà ba năm qua Ca Dạ cũng dần củng cố địa vị trong giáo, là thời gian thành lập thân tín hỗ trợ bản thân. Thi hành vô số nhiệm vụ, ngang dọc các nước Tây Vực, không đếm xuể đã có bao nhiêu người chết dưới tay nàng, thủ đoạn của Ca Dạ so với Kinh trưởng lão trước kia còn mạnh tay hơn, cũng càng kín đáo hơn.

Một mặt lấy ám sát uy hiếp các nước, mặt khác lại chi rất nhiều vàng bạc thu mua trọng thần hậu phi, có cứng có mềm, mưu sách tiến hành song song, thậm chí còn thao túng vài chuyện phế lập vương tự của một nước hay đao binh chiến sự. Vua một nước rất khó tự bảo vệ an nguy cho mình, được giáo phái ủng hộ hay không có liên can trực tiếp đến tồn vong của một nước.

Thủ đoạn sét đánh, cấp tốc như sấm chót, lại vận dụng rất đúng lúc. Trong mấy năm qua uy danh của ma giáo đạt đến đỉnh cao, các nước tranh nhau tiến cống qua lại để cầu lợi, tài sản như nước không ngừng chảy vào, được giáo vương rũ mắt chiếu cố.

Không còn ai dám coi thường cô gái bé nhỏ này nữa, nàng lấy sự thật chứng minh tôn hào Tuyết sứ có danh vọng của nó, ngay cả ảnh vệ sau lưng cũng trở thành đối tượng bao người kính sợ. Thù Ảnh dẫn đầu Lục Dực không chút kém cạnh với tinh hoa của Thí Sát doanh, có sở trường riêng phối hợp tuyệt vời, trong nhiều nhiệm vụ đều trăm sát hoặc bắt sống được đối phương, đối mặt với thực lực như thế, Thiên Minh chấp chương giáo vụ đều phải né tránh ba phần.

Sau khi Thiên Minh Tử Túc trở thành tứ sứ trái lại lúc gần lúc xa, ít khi lén lút qua lại, chỉ khi gièm pha Ca Dạ Cửu Vi mới đồng lòng chung sức, còn Cửu Vi của giờ đây, cũng không phải là kẻ có học thức thấp.

Ba năm trước, Cửu Vi cẩn thận phòng bị dè chừng cũng sợ hãi tiếp nhận chức vị Nguyệt sứ, một lần mưa gió khốn khó, trong lúc nguy nan đã đi gặp giáo vương, thần nhiên thừa nhận bản thân chưa đủ để kể dưới phục tùng, xin được từ bỏ chức vị nóng bỏng tay này. Giáo vương cảm nhận được lòng trung thành, ban cho quyền độc đoán, có thể tự mình trừng phạt giáo chúng từ cấp trung đẳng trở xuống nếu phạm sai lầm, không cần thông qua Tử Túc xem xét.

Quyền hạn vào tay, Cửu Vi lấy vết xe đổ trước đó của Tôì Phong doanh làm lý do, phong bế Thí Sát doanh rắn rỏi một năm, tăng lòng trung thành tận tâm cống hiến sức lực của mọi người. Trong cấm uyển không ao một ai được xem xét qua lại, chỉ có Cửu Vi là tối thượng, quyết định sát phạt kỷ luật nghiêm mình, không ai dám bóp chất hay dị nghị gì. Sau đó dùng phương pháp chém giết lẫn nhau chọn ra hai ảnh vệ cho mình, lại chỉ ra năm người làm đội trưởng, thay mặt quản lý công việc trong doanh, thưởng phạt phân minh quyền lực trách nhiệm tương đồng, dù chỉ hơi lời biếng cũng tuyệt đối không nhân nhượng. Từ đó phạm là chuyện xảy ra trong doanh, chẳng màng lớn nhỏ thế nào, ngay lập tức có sắc lệnh điều động, như cánh tay điều khiển ngón tay muốn gì được nấy.

Không ít người giỏi dưới sự rèn luyện nghiêm khắc gia nhập Thí Sát doanh, nhiều lần lập nên công lao chiến đấu, tựa như lưỡi kiếm sắc bén bị gãy được mài lại đầu nhọn, rất được giáo vương khen ngợi. Cái tên Nguyệt sứ Cửu Vi giờ đây đứng ổn như bàn đá, không còn là tân sủng lúc trước để mặc người ta phỏng đoán rồi đi hay ở lại.

Thời gian xoay vần, tứ sứ lần lượt xây dựng căn cơ của mình trong giáo, có kẻ ủng hộ đi theo. Thế lực ngang nhau quyền lực lại bị hạn chế, trong giáo chưa từng được yên ổn phồn vinh như thế bao giờ.

12. Chương 12: Gió Nổi

Phong trần mệt mỏi chạy về Thiên Sơn, bước vào thủy điện, bước chân vô hình chậm lại. Có lẽ do dòng nước sen xanh trong điện, chuông sò nhẹ vang, hoặc có lẽ là do âm u yên tĩnh, như được bảo phủ trong màn sương. Chợt hoàn hồn từ những trận sát phạt máu tanh liên tục, xao động trong người như lắng xuống.

Khác hoàn toàn với Trung Nguyên, vất bỏ hết mọi suy nghĩ, gờ tay vung dao không chút do dự, trở thành sát nhân hữu danh vô thực, nhưng không cách nào oán trách được thiếu nữ đang chờ hắt ở cuối hồ sen xanh.

Đây là lựa chọn của hấn, lựa chọn cúi đầu xưng thần trước mặt nàng, tùy ý sai bảo. Còn nàng, mãi chỉ là cái gạt đầu hững hờ, chỉ ra thiếu sót trong hành động, rồi lại phải đi làm nhiệm vụ tiếp theo.

Thời gian như dừng lại trên người nàng.

Dù từ lần đầu gặp đến nay đã mấy năm trôi qua, nhưng hình dáng của nàng vẫn như xưa, không lớn lên chút nào, giáo đồ không nhận được thậm thụt trao đổi, thậm chí còn có lời đồn nói nàng là yêu quái. Bề ngoài non nớt nhưng thủ đoạn lại hơn người, tính tình lạnh lùng, ít giao du với bên ngoài, dường như tất cả đều chú thích thêm cho lời đồn.

Nhìn cô gái xiêm y trắng như tuyết trước mắt, hấn cũng cảm thấy lạ lùng, nhất thời hoảng hốt sợ hãi.

“Thù Ảnh!” Mãi không thấy người trả lời, Ca Dạ nhíu mày.

Hấn lấy lại tinh thần, nói ra câu trả lời nàng muốn.

“Người đang nghĩ gì đấy?” Cái nhìn thanh lạnh chuyển một vòng trên mặt hấn, có phần kinh ngạc.

“Rốt cuộc cô mấy tuổi rồi?” Không biết vì sao, hấn lại hỏi ra nghi vấn đã giấu bao lâu nay, nói xong liền bất giác lùi ra sau một bước, hồi hận vì lỡ lời.

Ca Dạ sững sờ một lúc lâu, rồi dần dần bật cười, đôi mắt sáng lên như bùng tỉnh.

“Ta thế này, giống yêu quái lắm nhỉ.” Ngón tay nhỏ xoa xoa lấy trán, âm thanh trước sau như một không chút gợn sóng lại có phần tự giễu.

Hắn mở miệng, nhưng không nói nên lời.

“Sau này đừng hỏi nữa.” Rũ tay xuống lại lạnh lùng như băng, hết như thay đổi trong nháy mắt đó chỉ là ảo giác, “Đó không phải là chuyện người nên quan tâm.”

Là sức lực gì lại khiến một đứa bé ngừng trưởng thành?

Đi ra khỏi thủy điện, hắn nhớ lại vẻ mặt lúc đó của Ca Dạ. Âm đạm, chán chường, và cả sự thê lương bất lực, có thứ gì đấy đã xuyên qua lớp mặt nạ lạnh lùng, khiến nàng bộc lộ cảm xúc khó che giấu. Dưới lớp mặt nạ không chút nhược điểm, chưa bao giờ thất lễ, tinh táo biết khắc chế, luôn cân nhắc chu toàn lại là sự chân thực hiếm thấy.

Lúc này hắn mới mơ hồ cảm nhận được, người thiếu nữ tay nắm quyền lớn này, cũng là người có máu có thịt.

Lục Di ở đối diện mặc áo xanh như nước, nở nụ cười ngọt ngào, y theo giáo quy hành lễ rồi chớp mắt, âm thanh cực nhỏ truyền vào tai.

“Giờ Hợi* hôm nay, Thanh Gia các ở Mị viên.”

(*Giờ Hợi là khoảng từ 9-11 giờ đ êm.)

Hắn im lặng không đáp, cứ thế mà bước qua, tay siết chặt.

Mị viên, là chốn cực lạc hiếm có tại nhân gian.

Phóng mắt nhìn đều là phần son tuyết sắc, yểu điệu đón người, mùi hương phấn tảo công đồn dập, dịu dàng triền miên thấu xương.

Nhanh chóng tách mình khỏi những thân hình uốn éo đang bám trên người, hắn nêu tên Thanh Gia các, sau đó được một cô gái người Choang xinh đẹp lại dẻo miệng dẫn vào một tiểu các lung linh, để lại sau lưng là sóng thu oán trách. Sau khi băng qua mấy hành lang, đập vào mắt đều là rường cột chạm trổ, khúc uốn tường trắng, rất có vẻ thanh tao của Giang Nam.

Phần lớn độc uyển là chỗ ở của mỹ nữ hàng đầu, người có thể ra vào đều phải là thượng cấp trong giáo trở lên. Cô gái người Choang dẫn đến trước cửa thì biết ý lui xuống, có hai tiểu tỷ dặm phần nhặt mặc xiêm y mỏng đi ra chào đón, chợt mắt sáng lên, tiếng nói trong trẻo uyển chuyển cúi lạy, rồi sau đó vừa kéo vừa đẩy hắn vào nội thất.

Mỹ nữ trong phòng biếng nhác chải đầu trước gương.

Nghe thấy phía sau có tiếng người, không hề quay đầu mà chỉ vén mái tóc đen lên, cầm cây trâm bạch ngọc lên, áo tơ trắng như trắng bạc, tóc đen tựa gỗ mun, để lộ cổ nhỏ xinh làm người yêu thương. Có lẽ cảm thấy có chút khác thường, nhưng chẳng biết là tại vì sao, cho đến khi mỹ nữ quay đầu lại, yêu kiều cười một tiếng giòn tan thì hắn mới chợt vỡ lẽ.

Da trắng như tuyết, mắt đen lạnh lùng, cả người ngoài cây trâm ngọc ra thì không có đồ trang sức nào khác, mặt mũi lại có ba phần giống Ca Dạ. Chỉ là thân hình cao hơn, uyển chuyển động lòng người, là một cô gái trưởng thành thướt tha vô cùng.

Mỹ nữ thấy hắn không nói gì thì hé môi cười, gọi tiểu tỷ đưa rượu vào, đọi rượu và thức ăn có đủ thì cho lui, sau đó nàng nhắc đôi tay trắng nõn cầm bình rượu rót đầy ly ngọc.

“Công tử mới tới, Yên Dung không có quà cáp gì để biếu, xin tự uống trước một ly vậy.” Dứt lời liền uống cạn ly rượu, dung mạo bị mùi rượu kích thích khiến hai má ửng đỏ.

“Cô tên là Yên Dung?”

Mỹ nữ nở nụ cười ngọt ngào, còn chưa kịp trả lời thì bên cạnh truyền đến tiếng cười khê.

“Yên Dung giải ngữ, Mị viên vô song, ngay đến cả việc này mà người cũng chưa từng nghe qua à.” Một gã nam tử nhẹ nhàng nhảy vào từ cửa sổ, cười tùm tùm nhìn hắn.

“Cửu Vi!” Hắn khê thốt lên, đã ba năm chưa từng đối mặt trò chuyện, tâm tình hắn không khỏi kích động.

Đối phương quan sát từ trên xuống dưới, đi đến siết chặt vai hắn, cũng cảm khái không thôi.

“Ba năm rồi, giờ mới có thể gọi người một tiếng ở ngay trước mặt.”

Cửu Vi trước mắt đã bỏ đi nhuệ khí chín chắn lão luyện, lại có thêm phần uy thế. Hai người nhìn nhau cười, hàng trăm mùi vị cảm xúc đẩy lên trong lòng, qua một hồi lâu mới bình tĩnh lại, Yên Dung thức thời lui ra ngoài gầy đàn, để lại hai người ở trong phòng trò chuyện.

“Sao đột nhiên lại nghĩ đến việc tìm ta thế?” Nhiều năm chưa gặp mặt, lần này Cửu Vi đã vận dụng đến tay trong ở Mị viên, nhất định không chỉ đơn giản là hàn huyên.

“Gần đây có chuyện, người mới quay về núi, có thể không biết.” Cửu Vi ngồi xếp bằng trên ghế mềm, đi thẳng vào vấn đề.

“Là gì?”

“Người biết đấy, thời gian trước giáo vương rất sủng ái một mỹ nhân do Khâu Từ quốc tiến dâng.”

“Có nghe nói, gọi là Nhã Lệ Ti gì đó đúng không?”

“Không sai.” Chậm rãi thưởng thức rượu ngon, ánh mắt Cửu Vi trở nên thâm trầm. Qua năm tháng rèn luyện, bọn họ đã không còn là thiếu niên hào hứng của ngày xưa nữa, “Nữ nhân kia rất không đơn giản.”

Hắn nhanh chóng tìm lấy ấn tượng, mơ hồ nhớ lại một nữ nhân dịu dàng đáng yêu vô ngần, “Vì sao lại nói vậy.”

“À ta nói gì giáo vương đều nghe đấy, gần đây hạ rất nhiều mệnh lệnh khác thường.” Mày rậm nhíu chặt, Cửu Vi nói rõ ra, “À ta không có chức vị, nhưng lại có thể nhúng tay vào giáo vụ của Thiên Minh, giáo vương còn cho phép mặc ả ra lệnh cho người của Thỉ Sát doanh, mấy ngày trước một người dưới trướng thủ hạ của ta vừa giúp ả ta giết kẻ thù xong.”

“Kẻ thù thế nào?”

“Là tả đại thần của Khâu Từ.” Cửu Vi cười lạnh, “Tổn thất mấy cao thủ, chỉ để đem lại niềm vui cho ả.”

“Thiên Minh Tử Túc đối phó thế nào?” Một thoáng im lặng, hắn khá khó tin.

“Tạm thời vẫn chưa tính toán với Tử Túc, còn Thiên Minh... ả rất thông minh, biết cách lấy lòng lôi kéo.”

Hắn rung động.

“Nếu cứ mặc kệ vậy...” Cửu Vi rót cho mình một ly, mùi rượu thơm phức lan tỏa trong phòng, khiến người muốn say.

“Người muốn làm gì?”

“Ta muốn thăm dò xem thái độ của Ca Dạ thế nào, công việc trong ba mươi sáu nước là do nàng quản lý, chỉ sợ chuyện của Khâu Từ sẽ do nàng giải quyết êm đẹp.”

Hắn gật đầu, “Cần phải đợi chỉ thị của giáo vương.”

Khâu Từ vốn có cống nạp hằng năm, xưa nay luôn cung thuận không có gì để chèn ép. Lần này trong giáo lại tự ý giết trọng thần, quả thật khó mà ăn nói được, chỉ loại bỏ thuộc hạ thôi cũng không đủ để trấn an, nói không chừng còn muốn ép đích thân Ca Dạ đi.

“Thuận tiện điều tra xem rốt cuộc nữ nhân kia có lai lịch gì luôn.” Trong mắt Cửu Vi lóe lên tia sáng lạnh lùng, “Hai ám sứ ta phái đi không một ai trở về.”

Có thể khiến thuộc hạ tinh nhuệ của Cửu Vi biến mất im hơi lặng tiếng, tuyệt đối không phải là người bình thường, trong lòng hắn không khỏi thất kinh, “Ta nhớ rồi, còn gì nữa không?”

“Tốt nhất là...”

Cửu Vi không nói thẳng ra, nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, một nhân vật phiền phức không điều tra được lai lịch như thế, nên sớm diệt trừ mới phải, nếu không sau này sẽ thành nuôi ong tay áo.

“Lần này nếu nàng xuống núi, ta sẽ cố đi theo.”

Hắn nâng ly lên, cụng ly với đối phương rồi uống hết sạch, mùi thơm rượu ngon trút vào cổ họng bỏng rát, như lửa đốt cháy hừng hực.

Cửu Vi liếc nhìn sắc mặt hắn, không khỏi bật cười, “Đã nhiều năm vậy rồi mà vẫn không quen rượu mạnh Tây Vực à?”

Hắn lắc đầu, “Ta rất ít uống rượu.”

“Dù sao bây giờ ngươi cũng là nhân vật có quyền trong giáo, sao có thể không uống rượu chứ.” Cửu Vi cười, lại rót đầy cho hắn, “Đi theo Ca Dạ, cũng chớ học nàng ta lạnh lùng vô dục, thế thì sống còn nghĩa lý gì.”

Uống liên tiếp mấy ly, có thể do cơn say ập đến mà nhiệt độ tăng lên, hắn giơ tay cản.

“Đừng rót nữa, đây là rượu mạnh phía Bắc Trường Thành, say cũng không tốt.”

Bị hắn trừng mắt nhìn, Cửu Vi vẫn cười hì hì mặc kệ, dường như nét bốn cột bất hảo ngày xưa đã quay về, “Nói đến đây thì Yên Dung tốt hơn nàng ta nhiều, ăn sóc tỉ mỉ, lại thức thời nữa. Ngươi cần gì phải dè dặt thế chứ.”

“Ngươi nói nhăng nói cuội gì đấy.” Hắn liếc mắt nhìn sang phòng bên theo bản năng, tiếng đàn du dương, chưa hề ngắt đoạn lần nào.

“Ta nói bậy ư? Tại sao ngươi không bao giờ đến Mị viên, không phải là do cố kỵ nàng ta ư?” Cửu Vi nhiều năm không gặp vẫn ăn nói lung tung, độc miệng như cũ, “Không cần phải lo, Yên Dung biết rõ cái gì nên nghe cái gì không nên nghe, thông minh dịu dàng lại rất khiến người ta hài lòng. Ca Dạ thì có gì tốt, người gì đầu lạnh lòng như tuyết, lại còn không lớn nổi nữa.”

“Đừng có nói khó nghe như thế.” Hắn nghe không lọt tai chút nào.

Thấy hắn sầm mặt, Cửu Vi bật cười, nghịch ly rượu trong tay.

“Sự thật là thế này, nàng ta luyện công đã thương đến kinh mạch, có lẽ mãi mãi đều là hình dáng đó, người chịu nổi không? Dáng vẻ đó vốn chẳng được xem là nữ nhân, ôm một đứa trẻ không ngực không hông —— ưm —— “

Lời nói biến mất đằng sau gối mềm, cái gối đập thẳng lên mặt Cửu Vi, làm hắn rên đau.

“Sao ngươi lại biết chuyện nàng ta luyện công?” Hải lòng phải tay, hắn khẽ hỏi.

Cửu Vi xoa mũi, ném sang cái nhìn ai oán, “Tử Túc nói, giáo vương hỏi mà Ca Dạ cũng tự mình thừa nhận rồi, ta còn thắc mắc vì sao nàng ta còn bé mà võ công lại cao cường thế chứ, thì ra là luyện công tà môn.”

“Là võ công gì?”

“Ai biết được, trưởng lão tiền nhiệm trước kia là người Ba Tư, có vài bí thuật đến cả giáo vương cũng không biết.”

Im lặng một lúc lâu, Cửu Vi lại lên tiếng, “Nên ta mới nói Yên Dung tốt hơn, nếu không phải nhân lúc mấy ngày nay Thiên Minh không có ở trong giáo thì không đến được đâu.”

“Thiên Minh?”

“Thiên Minh hay đến Thanh Gia các, dù không hẳn là hoa trong gương trăng dưới nước, nhưng ngấm mai giải khát cũng tốt rồi.” Cửu Vi cười gian tà, hiểu rõ lòng nam nhân, “Ngay cả giáo vương cũng triệu Yên Dung đến sủng hạnh một thời gian, người đúng là mù mắt.”

“Giáo vương cũng...”

“Không sai, cho nên nàng ta chưa trưởng thành chưa chắc đã là chuyện xấu.” Cửu Vi nghiêm mặt, đề phòng bị đánh lần nữa, “Với tính cách của Ca Dạ, ta khó mà tưởng tượng nổi cảnh nàng ta khéo léo hầu hạ dưới người giáo vương.”

Hắn hít sâu một hơi, dùng sức siết chặt ly rượu đến mức khớp xương trắng bệch, “Người còn biết gì nữa không?”

“Liên quan đến nàng ta?”

“Ừ.”

Thu hồi vẻ hài hước, Cửu Vi trầm tư chốc lát, “Nàng ta cũng là người Trung Nguyên giống người, dù chính nàng ta không nhớ.”

Hắn ngạc nhiên giương mắt nhìn, Cửu Vi gật đầu khẳng định, “Không cảm thấy Yên Dung và nàng ta có nét giống à? Các nàng đều là nữ tử phương Nam điển hình.”

Hắn vẫn cứ ngỡ là con lai, vì trong Thiên Sơn có rất nhiều hậu duệ của hai dòng máu Hồ – Hán.

“Mười mấy năm trước, tả sứ bắt được một nữ nhân dung mạo tuyệt mỹ ở gần Đôn Hoàng dâng lên giáo vương, nghe nói là tuyệt sắc khuyên thành, còn dẫn theo đứa con gái bốn năm tuổi, giáo vương dùng tính mạng kỹ nữ bắt buộc, lấy thời hạn một ngày ép nàng ta vào khuôn khổ, kết quả...”

Hắn im lặng lắng nghe, một nữ nhân yếu ớt rơi vào lòng bàn tay của giáo vương, có thể gặp được kết quả gì chứ.

Cửu Vi thở dài, “Không quá một ngày, nữ tử kia đã chết.”

“Chết ư? Là tự vẫn sao?” Có khoảng hơn mười phương pháp khiến người ta muốn chết cũng không được, sao trong giáo có thể xảy ra việc đó được.

“Theo lý mà nói thì không có khả năng, lúc ấy đã dùng ngọc hương tán, ngay cả nhấc tay cũng rất miễn cưỡng, người chết là do bị đâm giá cắm nên vào ngực.” Cửu Vi tiện tay nhổ nên trắng ra, bên dưới chỗ cắm là gai nhọn lóe sáng đến phát lạnh, “Kỳ lạ là người chết trên giường, hoàn toàn không có dấu hiệu động đến.”

“Bị giết? Là ai?”

“Trong điện của giáo vương, nào ai dám vào giết người chứ.” Cửu Vi lắc đầu, “Nghĩ chắc chỉ có thể là ấu nữ ở cùng phòng với nữ tử kia.”

“Ý người là...” Hắn nhướn mày, ngay sau đó lập tức phủ định, “Sao có thể chứ.”

“Ngoài người này ra thì không còn ai khác cả, giá cắm nên đâm rất sâu, mất mạng tại chỗ, tiểu nha đầu té xỉu bên mép giường, tay còn dính máu.”

“Không hỏi qua nàng ta đã có chuyện gì xảy ra sao?”

“Sao có thể không hỏi chứ, vẫn do giáo vương tự hỏi, kết quả vô ích, nàng ta chẳng nhớ được gì. Ngay cả mình là ai hay có mẫu thân đều quên cả, chỉ khóc lóc không ngừng. Không thể là ngục trang được, một đứa trẻ bốn năm tuổi tuyệt không thể lừa nổi giáo vương.” Cửu Vi buông tay, câu chuyện ly kỳ không tìm ra lời giải thích, “Sau đó thấy nàng ta có dáng dấp mỹ nhân nên định đưa vào mị vườn, nhưng trưởng lão tiền nhiệm thấy căn cốt nàng ta không tệ nên nhận làm đồ đệ, chuyện về sau thì người cũng biết đấy.”

“Bây giờ nàng ta vẫn không nhớ gì?” Yên lặng một lúc lâu, hắn gượng gạo hỏi.

“Chắc là thế, quên tội giết mẹ cũng tốt.” Cửu Vi cup mắt, có vẻ đứng đắn hiếm thấy, “Dù có nhớ ra thì tự xử thế nào chứ, mà giáo vương cũng không cho phép.”

Lo lắng sợ hãi không cách nào nói nên lời, hốt hoảng hồi lâu, Cửu Vi đâm vào vai hắn, “Đừng nghĩ nữa, bây giờ nàng ta sống không tệ, địa vị cao uy phong tám phía, người ngưỡng mộ đêm không xuế, khổ sở thay nàng ta làm gì chứ.”

“Sao người biết nhiều thế?” Kiểm chế tâm tình, hắn chợt nhận ra bí mật thế này vốn không hề lưu truyền trong giáo.

“Ta?” Cửu Vi cười cợt nhả, “Nghe từ chỗ Tử Túc, nàng ta giới thiệu thập tình báo, hưởng hồ năm đó nàng ta cũng chừng mười tuổi, có nghe nói về chuyện này.”

“Sao Tử Túc lại nói với người?” Hắc nghi ngờ truy hỏi.

“Cái này, người cũng biết đấy.” Cửu Vi gãi đầu, lúng túng nhìn trái nhìn phải, “Có vài thời điểm miệng nữ nhân không kín cho lắm, ví dụ như trên giường...”

Trợn mắt nhìn hồi lâu, hắc không biết đáp gì, “Tự người phải cẩn thận đấy.”

“Yên tâm, ta có chừng mực mà.” Cửu Vi nghiêm mặt, không còn thái độ cười đùa nữa, “Ta biết rõ thủ đoạn của nàng ta.”

13. Chương 13: Nước Ngầm

Về sau nói thêm những gì, hắc đã không còn nhớ rõ nữa.

Chỉ nhớ cứ hết một ly lại làm một ly, Cửu Vi nói chuyện trời nam biển bắc, nhưng trong đầu hắc trước sau chỉ có khuôn mặt cứng nhắc hững hờ quanh năm kia. Là bờ vai gầy gò, eo thon nhỏ, mắt đen như màn đêm, cùng âm thanh trong vắt êm tai quanh quẩn không rời.

Trong mơ màng có người cười nói khanh khách rót rượu liên tục cho hắc, bất tri bất giác lại càng uống nhiều hơn. Nữ nhân lạnh lùng vô tình, tàn khốc đa trí, vĩnh viễn như đứa bé không thay đổi choán hết mọi suy nghĩ trong hắc. Rốt cuộc là tình cảm phức tạp thế nào, hắc cũng không biết, cứ như có ma chẳng dừng lại được.

Nhìn người đã say khướt ngã trên ghế mềm, Cửu Vi thăm thở dài, cúi người ôm hắc tới trên tháp, rồi quay đầu lạnh lùng sai bảo: “Phải coi sóc cho tốt vào, không được phép để lộ nửa câu về chuyện tối nay.”

Yên Dung đáp vâng, Cửu Vi nhìn lướt qua rồi lại thở dài một tiếng, sau đó nhảy ra khỏi cửa sổ như lúc đến, biến mất trong màn đêm nồng đậm. Nữ tử xinh đẹp khép lại cánh cửa, ngồi bên mép giường ngưng mắt nhìn người đã say ngủ, dùng ngón tay vuốt nhẹ hàng mi khê chau, từng tắc từng tắc dời đến khuôn mặt điển trai trẻ tuổi.

“Nàng ta có đẹp thế không?”

“Các người ai cũng nhớ đến nàng ta, một người hai người ba người, ngay cả trong mơ... cũng nghĩ đến nàng...”

Âm thanh gần như là mê đắm dần biến mất, đưa tay cởi áo dài ủng đen cho hắc, tháo rũ mảnh sa xuống, rồi lại đốt hương an thần ở trong lư. Mùi thơm lan tỏa trong màn đêm yên tĩnh, tia sáng cuối cùng cũng theo đó mà tắt, bóng tối nặng nề chôn vùi mọi thứ.

Đến khi tỉnh lại, nhất thời hắc không biết mình đang ở đâu.

Mảnh sa rũ xuống, gối đỡ chần gấm, bên người còn có một mỹ nhân đang ngủ.

Hắc bật nhanh dậy, cơn choáng váng do say bất ngờ ủa đến, đầu óc không tránh khỏi quay mòng mòng. Một đôi tay mềm mại đỡ lấy trán hắc, vén chăn lên đứng dậy rót một bát canh giải rượu ấm.

“Đêm qua công tử đã uống nhiều rồi.”

Hắc nhận lấy bát ngọc, không dám nhìn kiêu dung dưới nắng ban mai, những ký ức hôm qua ủa về trong đầu, hắc phiền muộn nguyên rửa. Cửu Vi đáng chết, nếu không phải do hắc ta thì sao lại say qua đêm ở đây chứ.

“Ta... liệu có...” Hắc không hỏi được, chỉ cảm thấy mặt dần nóng lên.

Mỹ nhân che miệng cười, đoán được ý người cung cấp câu trả lời.

“Công tử say ghê quá, chỉ ngủ thôi, không làm gì cả.”

Tim hắc nhất thời thả lỏng, rồi lại cảm thấy áy náy, “Xin lỗi, đã quấy rầy cô nương rồi.”

“Công tử nói gì vậy chứ, Mị viên vốn là nơi tìm vui mà.” Bàn tay thon nhỏ cuốn màn lên, trong căn phòng dần dần sáng bừng, “Chỉ mong công tử có thể thường xuyên đến đây ngồi, tuy Yên Dung không thể phân ưu, nhưng có thể đánh đàn để công tử thưởng khúc cũng tốt rồi.”

Mỹ nhân trước song cửa xòa tung suối tóc dài qua vai, xinh đẹp đầy quyến rũ, tựa như hoa thơm dụ dỗ người đến hái. So với người xa xôi không thể với tới kia, có lẽ cái ôm ấm nồng dành cho nàng ta sẽ càng chân thật hơn, có lẽ đây mới là thâm ý của Cửu Vi trong lần gặp mặt này?

Nhất thời hân hoan lên.

Ao xanh trong thủy điện được ánh ban mai phủ một tầng nắng nhạt.

Màn sương mù mỏng bao trùm lấy ao, mê lỵ lại hòa hợp, cảnh sắc mông lung, làn hơi lạnh thấm ướt vạt áo. Bước qua cầu nhỏ trong ao đi vào trong điện, bất chợt bước chân dừng lại.

Bên bờ hành lang, trên đài hòa tằng tằng lớp lớp, một bóng người nhỏ bé đang ngồi trên ghế dài ở hành lang.

Gió buổi rạng đông thổi phát phơ, vạt váy trắng tựa tuyết khẽ tung bay, cô đơn mà tịch mịch như đường phác họa bất biến, dưới chân ghế đầy những mảnh hoa rơi thưa thớt, đầu ngón tay mảnh khảnh bị chất dịch hoa nhuộm màu đỏ tươi, hết như không phát giác có người đến, nàng từ tốn xé một miếng cho vào miệng.

Ca Dạ yêu hoa, hạ lệnh chuyển tất cả hoa ở hoa uyển cũ đến đây, nàng rất ít khi hái hoa, thi thoảng lại có thói quen hái hoa, ngắt mấy cánh thưởng thức, mà những lúc làm như thế, hơn phân nửa tâm tình không hề tốt chút nào. Lại gần rồi mới phát hiện chân váy đã bị sương mù thấm ướt, chẳng biết đã ngồi bao lâu rồi, tóc đen dính vào trên trán, mặt tái mét gần như trong suốt.

“Cô...”

Tròng mắt đen dính làn hơi sương mù, chẳng khác gì đá quý phát ra tia sáng lạnh lẽo.

Chỉ nhìn một cái, hân lập tức im miệng, không biết nên nói gì nữa. Khoảng cách giữa họ chính là xa xôi hời hợt như thế, mãi không thể nào đoán được Ca Dạ đang nghĩ gì.

Ghế hơi cao, chân nàng rũ xuống trong không trung, đôi chân trắng tựa tuyết nhẹ đung đưa, ngón chân tròn nhỏ vô cùng thanh tú, chỉ rộng chừng một bàn tay chưa lớn hẳn, lòng bàn chân bám ít bùn, trên làn da trắng múp ấy lại trông rất chướng mắt.

Không biết trúng phải ma chướng gì, quỷ xui thần khiến thế nào hân lại khụy đầu gối chân trái xuống, lấy ống tay áo lau khô cho nàng, ngón tay vừa chạm đến mắt cá chân lạnh như băng thì nàng lập tức rút về, nhưng lại không né tránh mà để mặc hân lau đi. Hai chân xinh xắn cùng mắt cá mảnh khảnh, như tạc thành viên ngọc óng ánh, mà đồng thời cũng như ngọc không hề có nhiệt độ, nếu không phải trong lòng bàn tay có xúc cảm mềm mại trơn láng, thì thật không khác gì một thứ đồ chẳng có sinh mệnh.

Nắm lấy hồi lâu, đầu óc chợt trống rỗng, đôi chân lạnh tựa băng cuối cùng cũng có tí xú độ ấm.

Bất chợt trong tay trống rỗng, nàng để chân trần nhảy xuống ghế, vạt váy tung bay quét đất, bước qua bãi hoa bữa bột, lướt qua mặt đất lát gạch vuông, trong nháy mắt đã rời đi xa, chỉ còn lại hoa đỏ đầy đất, lá cành bữa bãi, phẳng như đáy chỉ là một giấc mộng trong buổi sớm tinh mơ.

Ca Dạ làm việc rất ít lưỡng lự, nhưng lần này không thể. Giáo vương hạ lệnh nàng cũng đã tuân chỉ ở trên điện, nhưng đến lúc quay về lại suy nghĩ rất lâu, tháo một phần lại một phần tình báo các nước đưa đến nhìn xem, cứ đắn đo mãi không thôi, trầm ngâm chưa đưa ra quyết định.

“Cô đang lo gì thế?”

Nghe thấy hân hỏi, nàng ngồi dậy, tỏ ý khép cửa lại. Hân tiện tay che đi nghi ngờ trong bụng, rất ít khi thấy nàng thận trọng như thế.

“Thời cơ lần này không đúng.”

“Là có ý gì?”

“Hiện nay thế cục của Khâu Tư rất phức tạp, tả đại thần đã chết, tuyệt đối không đơn giản như thù nhà mà Nhã Lệ Ti nói.” Ngón tay bé nhỏ chỉ vào một mật báo, “Khâu Tư vương đã lên ngôi lâu năm, sủng ái ấu tử do trắc phi sinh, còn triều thần bị lạnh nhạt lại ủng hộ trưởng tử Xích Truật, muốn phế trưởng lập ấu, ấy chính là điều giáo vương mong đợi. Nhiều năm qua Xích Truật đã tôi luyện trong quân đội, anh dũng quả quyết, đã sớm bắt mắt với việc triều cống, một khi hắn kế vị tất sẽ khó nằm trong tay, quân đội của Khâu Tư được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhanh nhẹn dũng mãnh vũ dũng, cường ép ám sát chỉ sợ sẽ hao tổn nặng, không thích hợp lấy cương áp bách, nên trong giáo mới nhất quyết nâng đỡ trắc phi ấu tử.”

Ấu tử lại không được triều thần ủng hộ, chỉ có thể nghiêng về ngoại thích, vì để củng cố địa vị nhất định sẽ tuân theo ma giáo, như vậy mới gạt bỏ được tả đại thần phản đối, vì tự vệ mà trở thành bù nhìn trong tay giáo vương, lấy mưu đồ tùy tiện triệt tiêu một mối nguy hiểm tàng ẩn khó giải quyết, thủ đoạn như thế Ca Dạ vô cùng thành thạo.

Tuy trong bụng biết thế, nhưng hắn vẫn hỏi, “Tả đại thần là người của phe nào?”

“Tả đại thần vốn trung gian, không thiên vị ai, nên giáo vương phóng túng cho thỉnh cầu của Nhã Lệ Ti, dù sao giết chết hắn cũng có thể cảnh cáo lập uy, để một vài hạ thần đang dao động đưa ra quyết định.”

“Nhưng nếu như thế sẽ kích thích phải phe bảo thủ, làm bọn họ càng thêm căm thù giáo vương, quay sang ủng hộ Xích Truật.”

“Xem ra hiện giờ chính là như vậy.” Ca Dạ cười lạnh, “Đúng lúc vừa mới nhận được mật báo, tả đại thần có liên lạc với quốc hữu Cô Mặc, từng có nhiều ngăn trở trong quân chính của đại vương tử Khâu Tư.”

“Cô Mặc? Không phải mấy năm trước từng có chiến sự với Khâu Tư ư?”

“Có lẽ là bị Cô Mặc mua chuộc nên mới tận lực chữa mũi nhọn như thế, thậm chí còn góp lời mong quốc chủ Khâu Tư cắt giảm quân đội, đoạt lại quân quyền của Xích Truật.”

“Nghe thì có vẻ là nhân vật hữu ích với chúng ta.” Hắn không khỏi châm biếm, từ trước đến nay Ca Dạ rất giỏi lợi dụng nội thần vì lợi ích mà bán đứng quốc gia.

“Hắn che giấu rất tốt, ngoài mặt trung thành tận tâm, như hoàn toàn lo nghĩ cho dân sinh, lại còn là cậu của Xích Truật, nên mới được quốc chủ tin cậy như thế.” Bỏ qua một quân cờ thượng cấp ấy, nàng hơi tiếc nuối, “Sớm biết thế thì chẳng thà mua chuộc trực tiếp, ta đoán là do tả đại thần cảm thấy đứa cháu ngoại này quá khôn khéo khó điều khiển nên mới thế.”

“Như vậy thành ra cậu ruột chết đi lại có lợi cho Xích Truật.”

“Loại trừ kẻ gian trong nhà, kích thích cừu hận của toàn thể trên dưới Khâu Tư với giáo vương, lại còn có đầy đủ lý do chính đồn quân bị sẵn sàng ra trận, xét về thanh thế thì hoàn toàn áp đảo ấu đệ, thật đúng là nhất cử lưỡng tiện.” Nàng hờ hững phê bình, không khỏi có thái độ tán thưởng, “Nếu dâng tặng Nhã Lệ Ti là mưu kế của Xích Truật thì ta cũng không bắt ngờ.”

“Chỉ sợ giờ đi Khâu Tư không phải là thời cơ tốt.”

“Rất là tệ hại.” Nàng hừ nhẹ, “Càng có khả năng Xích Truật sẽ treo đầu ta ở trên thành để biểu thị công khai với trong giáo, cắt đứt lòng phục thù.”

Hắn biến sắc, nhìn nàng đi lại quanh phòng, do dự khó quyết.

“Đối thủ lần này, rất không đơn giản.” Ca Dạ lẩm bẩm.

“Hay là để ta đi giết hắn.”

Ca Dạ ngược mắt lên suy nghĩ trong một khắc, “Không được, lúc này nhất định Xích Truật sẽ phòng bị rất nghiêm, khả năng thành công không lớn, huống hồ giết một trọng thần, kích thích thù hận của cả Khâu Tư lại càng khó chinh lý hơn.”

“Vậy thì ngày mai lên diện tường trình với giáo vương, bắt Nhã Lệ Ti trước?” Trong bụng hắn cũng tự biết khả năng thành công không lớn.

“Nhã Lệ Ti đã dám vào giáo chính là ôm lòng liều chết, lúc này lại không có bằng chứng thật, chỉ dựa vào suy đoán không đủ để động đến người được giáo vương sủng ái, làm sao có thể mở miệng chứ.”

Trái phải đều không được, giáo vương lại hạ lệnh Ca Dạ đến Khâu Tư, nguy hiểm trong chuyến đi lần này có thể tưởng tượng được. Hắn cup mắt nhìn bản đồ trải rộng trên án, trong phòng yên tĩnh vô cùng, một lúc lâu sau, một ý nghĩ mơ hồ hiện lên.

Hắn bất ngờ đứng dậy, chẳng biết từ lúc nào Ca Dạ đã đi đến cạnh án, tròn mắt đen láy nhìn chằm chằm mục tiêu, một nụ cười chúm chím khó phát giác xuất hiện bên mép, “Ngày mai xuống núi, đến Cô Mặc trước.”

“Ta đi với cô.”

Ca Dạ ngạc nhiên ngược mắt nhìn, “Không cần, ta dẫn hai người trong Lục Dực đi theo là được.”

“Ta đi.” Hiếm khi thấy hắn khẳng khái như vậy.

Ca Dạ im lặng hồi lâu.

“Tùy người vậy, dặn bọn họ chuẩn bị đồ đạc đi.”

14. Chương 14: Đêm Gặp

Cô Mặc vốn là thuộc địa của Khâu Tư. Gần một trăm năm trước Cô Mặc vương không cam lòng làm thuộc địa, ủng hộ binh tự thủ, gây xích mích với Khâu Tư thành thù, nhiều lần hai nước chinh chiến có thắng có bại, cứ kéo dài cho đến tận ngày nay.

Chuyến đi này khác hẳn với lần trước đến Sa Xa, lần này xuất hành, mọi nơi ngủ nghỉ đều do hắn sắp xếp chuẩn bị, không còn vẻ luống cuống của mấy năm trước khi lần đầu rời giáo. Ca Dạ vẫn ít nói như thường ngày, im lặng cười ngửa theo sau, trên đường dài đằng đẵng chỉ nghe thấy tiếng chuông tinh tang.

Sau lần vô tình chạm mặt trong buổi sớm mai kia, dường như khoảng cách lại có phần xa ra thêm.

Ở nơi xa có một đội rước dâu băng qua cát vàng, gió sa mạc thổi bay khăn lụa của tân nương, quyến rũ như ánh lửa đỏ rực, chuông bạc trên giá y lóe sáng dưới ánh mặt trời, hòa cùng cơn gió ngân lên tiếng vang vỡ vụn. Ánh mắt của Ca Dạ cũng bị thu hút, nhìn đội ngũ kia càng lúc càng đi xa, hai chú ngựa được ánh hoàng hôn nhuộm màu đỏ thắm đượm buồn, vừa mù mờ lại thờ thẩn.

Lòng hắn như bị thứ gì đó chặn lại.

Trong hoàn cảnh tàn khốc hung hiểm ấy phải giãy giụa mưu cầu sinh tồn, để đông đảo kẻ thù thường không cách nào chấm dứt, rốt cuộc nàng đã trả giá nhiều đến mức nào? Rõ ràng chỉ là một đứa trẻ độc hành lẻ loi, cô độc tịch mịch, nhưng chưa bao giờ dung túng bản thân hưởng lạc, là niềm tin nào đã khiến nàng chống đỡ như thế, hắn không nghĩ ra được.

“Thù Ảnh.”

“Hà?”

“Giang Nam là nơi như thế nào?”

“Rất đẹp, cả thành đều là sắc xanh mơn mớn, hoa sen nở đầy mặt hồ... mưa phùn trữ tình, liễu khói cầu son, còn cả những tiếng rao hàng bất tận trên phố phường nữa...”

Nhắm mắt lại là có thể nhìn thấy hoa hạnh mưa xuân, nhưng khi mở mắt chỉ có đại mạc hoang sa vạn dặm trùng điệp.

Bất chợt hắn cảm thấy thật mệt mỏi.

Ca Dạ cũng không mở miệng thêm lần nào nữa.

Sắc trời dần biến mất trong hành trình bốn ba, thay vào đó là những vì tinh tú xán lạn.

Trong đêm đen đối lên ánh lửa, ngọn lửa hừng hực bốc cháy, đến gió cũng bị hun nóng.

Nơi biên giới của Cô Mạc và Khâu Tư có một ốc đảo, một thôn xóm nho nhỏ ở đó dọc theo dòng nước, nhà cửa lớn nhỏ rải rác, hòa cùng một thể với cát vàng. Nguồn nước duy nhất trong vòng trăm dặm chính là suối ngọt chảy ra từ hoang mạc này, nhiều lần có khách đến dừng chân thêm nước. Một đội hán tử Tây Vực thô to đang dỡ ngựa đốt lửa ở ngoài thôn, bắc thanh sắt lên, lật nướng thịt dê mua được trong thôn, dầu mỡ tí tách không ngừng rơi xuống than lửa đỏ rực, mùi thơm tỏa đi cực xa. Tiếng nói cười kịch côm truyền đi, náo nhiệt vô cùng, thậm chí còn thu hút được đám trẻ trong thôn đến vây xem.

Một thanh niên khoác áo lệch, gương mặt cường tráng khí khái hào hùng nở nụ cười, im lặng nhìn mọi người bận rộn. Thịt dê trên giá dần trở nên óng ả, hán tử chịu trách nhiệm nướng thịt thuần thục rắc các loại gia vị hương liệu lên, lại còn thoa muối viên lên nữa, hương thơm hấp dẫn làm người ta thèm nhỏ dãi, một đứa trẻ mười tuổi không kìm được nuốt nước bọt, cất giọng nói.

“Hay là các vị đại ca vào trong thôn đi, nếu không sẽ dụ chó sói tới đây.”

Mấy hán tử bật cười ha hả, lỗ đĩnh đáp.

“Sợ quái gì, chó sói đến thì đánh chết lột da, coi như có phần cho ngày mai rồi.”

“Bảo cát trong đại mạc bọn ta cũng không sợ chứ nói gì đến chó sói.”

“Chưa từng giết sói sao có thể coi là nam nhân chân chính.”

“Tiểu tử lòng dạ rất tốt, đáng tiếc lại nhát gan quá.”

Từng lời từng lời hài hước trêu đùa khiến mặt đứa trẻ càng thêm đỏ, rất không được tự nhiên, thanh niên ở bên cười khẽ mắng, đưa tay ra vẫy nó lại gần mình, “Cám ơn tiểu huynh đệ, nhưng bọn ta người đông quá, các huynh đệ đây lại thô lỗ, đi vào thôn chỉ sợ làm phiền.”

“Mùa này chó sói nhiều lắm, lần trước còn tha con dê chăn thả ở bên ngoài đi mất.” Đứa trẻ ngập ngừng trả lời, “Trưởng thôn cũng không cho phép buổi tối ra khỏi trại.”

“Vậy mà đệ còn chạy ra đây ư?” Thanh niên cười, “Không sợ mẹ đệ mắng à?”

“Các người đông người mà, lại ở ngay cửa thôn, sẽ không sao đâu.” Lời răn dạy không cần được bản tính thích náo nhiệt bẩm sinh, đứa trẻ ngập ngừng cười.

“Đệ tên gì?”

“Sách Phổ.” Vừa nói xong thì đột nhiên một tiếng hú dài thê lương vang lên, từ nơi phương xa tới mù nhanh như chớp chui vào trong tai, chỉ chớp mắt mọi thứ trở nên yên tĩnh.

Mặt đứa trẻ đột nhiên biến sắc, cánh môi run lên, “Là chó sói!”

Tiếng sói tru liên tiếp hết đợt này đến đợt khác, các hán tử im lặng không lên tiếng, nhanh chóng dắt ngựa đến bên đồng lửa quây thành một vòng, rút mã đao sáng như tuyết ra, đôi mắt lấp lánh nhìn thẳng vào nơi truyền đến âm thanh.

“Đừng sợ, xem bọn ta giết sói đây.” Người thanh niên đứng lên, tựa như đối mặt với lời khiêu chiến kích thích, hân hưng phấn khoái trá vô cùng.

Tiếng sói tru vẫn cứ kéo dài, ở đại mạc hoang vắng truyền đi rất xa, thông thường tụ tập đến theo tiếng gào rú, hung mãnh tàn ác, chạy nhanh như gió, đủ để khiến kẻ nhát gan run lập cập. Nhưng đám hán tử phong trần mệt mỏi này lại hoàn toàn không có vẻ gì là sợ hãi, không cần nói đã sắp xếp xong vị trí tấn công phòng ngự tốt nhất, trong yên ắng ngưng thần chờ đợi, chỉ nghe tiếng sói ngày càng gần hơn.

Đột nhiên vang lên tiếng sói tru cực nhanh, đại hán dẫn đầu có vẻ nghi ngờ, nằm xuống đất áp tai lắng nghe.

“Sao đấy?” Người thanh niên trầm giọng quát hỏi.

“Có người.” Đại hán vừa nghe vừa đáp, nét mặt ngạc nhiên, “Có hai con ngựa từ bên kia đến, vừa rồi là tiếng chó sói hạ lệnh công kích, xem ra mục tiêu không phải là nơi này.”

Người thanh niên im lặng, lạnh nhạt nói, “Vận may của bọn họ thật không tốt chút nào.”

“Là hành khách đi đường ban đêm sao?” Sự thương cảm của Sách Phổ đã chiến thắng nỗi sợ hãi, “Có cách nào nhanh chóng cứu họ không?”

Thanh niên lắc đầu ngồi xuống, “Quá xa, chó sói lại đông, nếu đi chỉ là nộp thêm mấy mạng mà thôi.”

“Nhưng các huynh có nhiều người như thế.” Thoạt nhìn cũng đều rất võ dũng, vừa nói mặt đứa trẻ vừa đỏ bừng, “Trưởng thôn nói sinh tồn trong đại mạc không dễ, giúp đỡ lẫn nhau mới là tốt nhất.”

“Đệ là một đứa trẻ ngoan, trưởng thôn nói cũng không sai.” Ngoài miệng thì tán dương, nhưng trong mắt thanh niên lại là vẻ lạnh lùng không liên quan, “Nhưng ta không thể dùng mạng của các huynh đệ đi mạo hiểm được, cứu một người không liên quan gì, nếu đã biết đám sói lợi hại thì chính bọn họ không cần thận chạy đến đây trước mặt trời lặn, còn oán trách ai được.”

Đứa trẻ không nói được câu chữ gì, ngơ ngác nhìn ra phương xa đen nhánh. Tiếng hú của bầy sói càng lúc càng nhanh, hán tử dần dần càng lúc càng chăm chú, “Bầy sói rối loạn đang ở thế bất lợi, không biết là người nào mà lại có thể đồng thời đối phó được nhiều chó sói như thế.” Nằm sấp xuống đất lắng tai nghe, kinh ngạc vạn phần, “Còn bảo vệ được ngựa nữa.”

Sách Phổ nghe nửa hiểu nửa không, tạm biết đối phương không chết thì không khỏi vui mừng, còn người thanh niên thì ngạc nhiên chớp mắt, “Người chắc chắn không nghe nhầm chứ?”

“Tuyệt đối không sai.” Hán tử trả lời đầy chắc nịch, “Ngựa đang đi về phía bên này.”

Quả nhiên nghe rất chính xác, không lâu sau từ nơi xa xa mơ hồ hiện lên bóng người, hai con tuấn mã một trước một sau tiến vào tầm mắt, người cưỡi ngựa đeo khăn trắng lao đi rất nhanh, đảo mắt cái đã chạy đến lân cận.

“Kỹ thuật cưỡi ngựa lợi hại thật.” Có thể thoát thân khỏi đám sói rình mò quanh đây như thế, người thanh niên bất giác đứng lên, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm người cưỡi ngựa.

Chó sói ở vùng kế cận đi theo, chờ cơ hội nhảy ra tấn công, nhưng vừa lại gần thì tức khắc bị một cánh tay vô hình đánh trúng, từ trên không trung rơi xuống co quắp chết đi, số lượng càng lúc càng ít, dần dần không còn nào dám tiến lên. Cho đến khi nhìn thấy con mồi tiến vào phạm vi được ánh lửa bao phủ, chúng mới chán nản gầm gừ tiếng than thất bại, vòng vo mấy vòng, cuối cùng không cam lòng tản đi.

Tiếng vó ngựa rầm rập tiến đến gần, dừng lại ở cách đồng lửa không xa, người trên lưng ngựa nhảy xuống, dáng người nhanh nhẹn làm đông đảo hán tử quanh năm bầu bạn cùng ngựa hít hà, đến khi tháo vải che mặt ra thì lại là một thiếu niên mày kiếm mắt sáng.

Đằng sau còn có một người điềm nhiên như không xuống ngựa, vóc người bé gầy, còn không cao ngang ngực hán tử Tây Vực. Đôi mắt đen nhánh im lặng đánh giá đám người bên đồng lửa.

“Xin lỗi đã làm phiền các vị, do bầy sói đuổi theo nhanh quá.” Thiếu niên tiến lên trước xin lỗi theo phép Tây Vực, giọng nói trong trẻo hoàn toàn không có chút gấp gáp vì gặp nạn.

Người thanh niên bên lửa bật cười thành tiếng, đôi mắt được lửa soi sáng càng thêm thâm trầm, “Bằng hữu nói gì thế, có thể hành động lưu loát trong khi bị bầy sói bao vây, thân thủ cao minh như thế thật khiến người ta bội phục.”

Rốt cuộc vẫn là đứa trẻ, Sách Phổ sùng bái ra mặt bước đến, “Làm sao các huynh thoát ra được? Có phải giết rất nhiều chó sói, muốn vào thôn nghỉ ngơi không?”

Thiếu niên cũng chẳng hề xem thương chỉ vì đối phương là trẻ con, “Không, bọn ta đi ngang qua lấy ít nước, không vào thôn, cảm ơn.”

“Cứ vào đi, nhất định trưởng thôn rất hoan nghênh anh hùng như thế, sẽ chuẩn bị rất nhiều thứ để chiêu đãi các huynh cho xem.” Sách Phổ nhiệt tình khuyên nhủ, rất mong muốn khoe khoang tình cảnh vừa thấy được ở trước mặt chúng bạn.

Thiếu niên cười, đưa một thỏi bạc ra, “Có thể giúp bọn ta mua ít lương khô ở trong thôn được không, mua gì cũng được hết.”

Sách Phổ nhìn bạc trong tay đến sững sờ, rồi ngẩng mặt lên gạt đầu một cái, cậu phóng nhanh vào thôn xóm.

Một người ở đằng xa không hề lại gần, tự ý buộc ngựa quanh góc cây, đi đến bờ hồ vốc nước rửa mặt, từ bên lửa thì chỉ nhìn thấy một bóng lưng mỏng lưng.

“Không ngại ngồi chung chứ.” Người thanh niên mỉm cười đề nghị, “Đều là hành khách bên ngoài, cũng không cần chú trọng gì cả, cứ nghỉ ngơi ở bên lửa đi.”

“Đa tạ ý tốt, bọn ta đã quen hành lữ rồi, không muốn làm phiền.” Thiếu niên lễ độ gạt đầu, khách khí lại kiên quyết từ chối lời mời nhiệt tình, đi đến bờ hồ dựng một đồng lửa khác. Hắn thành thạo lấy lửa, rồi tháo đồ dùng xuống lấy nước đun, lại trải hai tấm mềm ra trên đất, động tác sạch sẽ lưu loát, vô cùng thuần thục. Rửa tay rửa mặt xong, thân hình gầy nhỏ ngồi xuống tấm, dựa vào gốc cây chờ nước sôi, không hề nhúc nhích như đã ngủ.

Hai đồng lửa cách nhau khá xa, một đồng lửa sáng rực chói mắt, một đồng khác bé tới độ không đáng để nhìn, tiếng thở cũng rất thấp, hoàn toàn bị tiếng cười nói của đại hán át đi.

Một trận bất ngờ trời qua, thịt dê cũng đã được nướng chín mười phần, bắt đầu ăn uống không chút kiêng nể, túi da dê chứa rượu mạnh được chuyền tay luân phiên, con dao nhỏ cắt thịt lóc lên trong ánh lửa, hán tử Tây Vực ăn ngon từng tảng thịt lớn, tha hồ thỏa chí. Còn phía bên kia lại vô cùng lặng im, ăn uống cũng rất đơn giản, chỉ uống nước luộc lương khô cứng ngắt, chẳng hề vì mùi thịt thơm phức mà nhìn sang.

“Bọn họ ăn gì thế?” Người thanh niên tựa như lơ đãng hỏi Sách Phổ ở bên cạnh, đưa một miếng thịt thơm lừng qua.

“Thịt khô với bánh tráng.” Sách Phổ gật đầu đáp, không hiểu vì sao đối phương không bắc lửa nướng thịt sôi có sẵn.

“Dáng dấp người kia thế nào?” Hắn chỉ để ý đến người có vóc dáng nhỏ nhắn kia, ngay cả mặt cũng không thấy rõ.

“Nói tiểu cô nương kia ấy ạ?” Sách Phổ đỏ mặt cười, “Rất dễ nhìn.”

“Là một tiểu cô nương ư?” Người thanh niên ngẩn người.

“Không lớn hơn đệ là mấy, đệ chưa bao giờ thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy cả.” Nhớ lại gương mặt ấy, đứa trẻ liên tục nhìn sang, nhưng chỉ có thể trông thấy ánh lửa mơ hồ, “Giống như tiên nữ núi tuyết vậy.”

Thiếu niên, ấu nữ, hành tẩu trong đêm hoang mạc, thân thủ như thế..

Người thanh niên trầm ngâm chốc lát, sau đó cầm lấy miếng thịt dê đã được nướng chín đi tới, “Ăn mỗi lương khô chắc khó chịu lắm, ra ngoài chính là bằng hữu cả rồi, mời ném thử tay nghề của bọn ta.”

Thiếu niên đứng lên nhận, cũng không từ chối, “Đa tạ bằng hữu, ta không có gì để hồi báo cả, chỉ có tâm ý cầu chúc mà thôi.”

Người thanh niên mỉm cười, ánh mắt lướt qua người đang ngồi ở phía xa, khá kinh ngạc trước sự non nớt của đối phương, “Ở tuổi này của các người làm sao biết dạ hành ở đại mạc, không còn người nào khác cả ư?”

“Chỉ có hai người bọn ta thôi.”

“Thế thì làm sao yên tâm được, hoang mạc nguy hiểm khó lường, lại còn có đàn sói tung hoành, các người định đi đâu? Hay là nhập hội đi cùng bọn ta một đoạn đi?” Người thanh niên lên tiếng trách cứ, như có ý tốt khuyên nhủ.

“Bọn ta đến Cô Mạc tìm người thân, đi đường này đã quen rồi, không cần làm phiền đến các vị.”

“Các người là người Cô Mạc?” Ánh mắt người thanh niên quét một vòng, “Là huynh muội?” Nhưng nhìn lại có vẻ không giống.

“Đó là tiểu thư nhà ta.” Thiếu niên sửa lại, “Nhà xảy ra chút chuyện, do ta hộ tống đến Cô Mặc.”

“Các người từ đâu đến?”

“Đôn Hoàng.” Thiếu niên đáp rất trôi chảy, “Tôn giá* muốn đi à?”

(*Tôn giá: ti ếng xưng hô tôn trọng người đối diện.)

“Bọn ta là thương nhân hành tẩu, thường xuyên đi loanh quanh giữa các nước.” Người thanh niên cười sang sảng, rồi lại hàn huyên đôi câu, sau đó khách khí tạm biệt về lại doanh trại.

Đại hán ở cạnh đồng lửa tò mò dịch đến gần, “Chủ thượng, không có vấn đề gì chứ?”

“Tạm thời chưa nhìn ra.”

“Liệu có phải.. Không phải gần đây nói bên kia có người đến à?” Vừa mở miệng, trong lòng mọi người đều biết là đang ám chỉ nơi nào.

“Sao có thể chứ, cho dù phải cũng sẽ không đưa theo một cô gái nhỏ như vậy đâu, bộ không rườm rà à.” Một tên hán tử phủ nhận.

“Người quên rồi sao? Mấy năm trước kẻ ở trên điện Sa Xa giết người chính là một đứa trẻ chừng mười tuổi, nghe nói đáng đáp rất đẹp.”

Người thanh niên lạnh lùng nhắc nhở, “Nói không chừng là cùng một người đấy.”

Đồng bọn cứng họng, nhưng vẫn nghĩ rằng không thể, “Đó là chuyện của ba năm trước, giờ tuổi tác lại không giống.”

Người thanh niên im lặng hồi lâu, “Ngày mai chú ý xem bọn họ đi đâu, đi Cô Mặc thật thì thôi, còn nếu là đến Khâu Tư thì...” Vẻ tàn khốc xuất hiện trên gương mặt nghiêm nghị.

“Nếu đi Khâu Tư thì sẽ để chúng ném thử thủ đoạn của chúng ta.” Mọi người hiểu ý.

“Vừa hay bắt nha đầu kia tới nhìn kỹ xem, rốt cuộc đáng vẽ tiền nữ là thế nào.”

Nhìn bóng người mơ hồ chìm vào giấc ngủ ở cạnh khóm lửa, một trận cười âm vang lên, xen lẫn mấy câu bông đùa thô tục không chịu nổi.

Ở gò cát gần đó có lớp bụi nhỏ chảy xuống không tiếng động, một đôi mắt lóe lên trong đêm tối, lặng lẽ ẩn mình.

15. Chương 15: Cô Mặc

Không thể trách thuộc hạ cẩn thận chưa đủ.

Sáng sớm hôm sau, ở mảnh đất xa xa không một bóng người, hai người thân lúc trời vừa rạng sáng đã xuất phát, người trực đêm đánh thức trình sát bám gót, chứng thực đối phương đúng là đi Cô Mặc.

Ném xuống bên chân là đám xác sói sa mạc mới đi nhặt về, da sói hoàn hảo không sứt mẻ gì, nguyên nhân cái chết vô cùng bé nhỏ, ấy là do một kích trí mạng xuyên từ hốc mắt ra sau đầu. Thiếu niên chưa tới hai mươi lại có thủ pháp sắc bén chính xác đến mức ấy, hai người kia... Người thanh niên im lặng trầm tư, trong bụng dần dâng lên lớp sương khói.

Nhưng nếu là khách trên Thiên sơn đến thật thì đi Cô Mặc là sao? Thực lực Cô Mặc kém xa Khâu Tư, sớm muộn gì cũng trở thành vật trong túi, dẫu có dị động cũng chỉ tổ đưa đến cơ tìm chiến, trái lại cầu còn chẳng được.

Từ lâu đã chán nản với tình cảnh bị người ta kìm kẹp, một khi leo lên ngôi vua, tuyệt đối hẳn sẽ không cho phép ma giáo cơ hội vơ vét tài sản nữa. Trước mắt toàn bộ Khâu Tư đều cảm phần chỉ trích Thiên sơn, đây

là thời cơ tốt để thoát khỏi khống chế. Màn tình cờ tối qua sẽ đưa đến kết quả gì đâu? Không muốn tùy tiện đối đầu với đối thủ không rõ lai lịch lựa chọn giám thị quan sát, liệu có phải đã sai rồi hay không.

Nhìn cón cạt pháp phòng liên miên, lần đầu tiên hấn hoang mang như thế.

Quốc tướng Cô Mặc là một nam tử trung niên.

Chín chấn lão luyện, chào đón đúng mức vị sứ giả ma giáo đột nhiên đến. Sau mấy hồi khách sáo hàn huyên, cuối cùng cũng đi vào chuyện chính, “Dám hỏi tôn sứ thân chinh đến Cô Mặc là vì việc gì?”

“Có chút chuyện nhỏ, cần nhờ quốc tướng đại nhân hỗ trợ.” Ca Dạ dâng danh mục quà biếu phong kín lên bằng hai tay, “Đây là chút chào hỏi của tề giáo dành cho Cô Mặc, xin hãy tin tưởng thành ý của chúng ta.”

“Tôn sứ há cần đa lễ, nếu có khả năng giúp thì dĩ nhiên sẽ giúp hết mình.” Nhìn đủ loại trân bảo trong danh sách, ngay cả quốc tướng luôn chừng chặc cũng không khỏi ngạc nhiên, trọng lễ như thế do ma giáo đưa ra, thật sự chưa từng nghe bao giờ, “Không biết là rắc rối nào lại làm tôn sứ phiền não?”

Một nam tử kịch cớm bên cạnh chen miệng vào, “Chỉ mong không phải như Khâu Tư muốn lấy tính mạng trọng thần.”

Lời nói sắc bén làm tất cả đều biến sắc.

“Vị này là Lang Can tướng quân đúng không?” Ca Dạ cười nhạt, biểu rõ trọng thần Cô Mặc như lòng bàn tay, cũng không bắt ngờ khi có người nói năng lỗ mãng, “Tướng quân là người giàu cảm xúc, ăn nói thẳng thắn. Gần đây nghe nói Khâu Tư luyện quân rất nghiêm, có ý ám chỉ, ngộ nhờ chiến sự bùng nổ nơi biên giới, chẳng hay tướng quân có lương sách gì không?”

Hán tử cường tráng ưỡn ngực, bộc phát hào khí, “Nếu Khâu Tư dám can đảm xâm phạm, Cô Mặc ắt sẽ bày trận đội, dạy hấn ta không biết đường về.”

Ca Dạ lễ phép mỉm cười, “Vây thì tốt quá, chứ nghe nói Xích Truật dẫn quân rất tài tình, dụng binh kỳ lạ lại đa dạng, từng giao thủ với tướng quân mấy đợt. Giờ đây trong lòng tướng quân đã có dự tính, chắc hẳn là đã vạch ra được chiến pháp đối đầu rồi chẳng?”

Nhất thời Lang Can cứng họng, khuôn mặt pháp phòng đỏ bừng, người trong phòng đều biết mấy lần chiến sự đều là Cô Mặc bại trận, đâu ra mà huênh hoang, quốc tướng khẽ ho một tiếng, phá vỡ lúng túng.

“Cô Mặc là tiểu quốc, nào so được với Khâu Tư hưng thịnh, có lẽ tôn sứ cũng có nghe rồi. Tuy thế quốc có quốc uy, dù rằng lực không thắng được, nhưng chiến tranh xảy ra cũng sẽ không lùi bước, đa tạ tôn sứ đã quan tâm.”

“Quốc tướng khiêm tốn quá rồi, Cô mặc dũng cảm kiên quyết kháng cự Khâu Tư xâm lăng, bốn giáo luôn bội phục.” Ca Dạ rũ mắt cười yếu ớt, “Có điều tại hạ nghe có lời đồn, nói rằng năm nay Cô Mặc thu hoạch không tốt, lại có mã tặc cướp bóc bên ngoài, các đội buôn qua lại đều bị cướp hết, tài phủ giảm nhiều, nên nếu lúc này Khâu Tư xâm lăng...”

Từng câu từng chữ thốt ra như ghim thẳng vào tim, ngay cả quốc tướng cũng không khỏi biến sắc.

“Các hạ nói điều này rốt cuộc là có ý gì?” Lang Can nghiêm nghị chất vấn, “Chẳng lẽ đặc biệt đường xa đến đây để giễu cợt Cô Mặc?”

“Tướng quân nói gì thế, xưa nay bốn giáo luôn giao hảo với Cô Mặc, nào có lý cười trên nỗi đau.” Ca Dạ nghiêm mặt, thành khẩn lại trình trọng, “Xích Truật luyện binh, có ý đồ nhân lúc Cô Mặc gặp nạn mà xâm lăng, mượn chiến công để có thể ngồi lên vương vị, quý quốc cần sớm đề phòng.”

“Tình thế thúc bách, cũng không phải là tề quốc không biết, nhưng mà...” Im lặng lúc lâu, quốc tướng thở dài, “Tôn sứ đã hiểu rõ thế rồi, không biết có cách hay gì bảo ban chẳng?”

Khí thế của đối phương đã giảm, Ca Dạ từ tốn mở miệng.

“Không dám nhận là cách hay. Khâu Tư giữ được uy là nhờ Xích Truật, nếu có thể diệt trừ binh quyền của Xích Truật, cắt đứt con đường kế vị này, nhất định Khâu Tư sẽ lấy phòng thủ làm chủ, trong vòng mấy năm tuyệt đối sẽ không động đao dấy binh, Cô Mặc cũng được bình an.”

“Điều này ai chẳng biết, không phải Xích Truật thì sợ quái gì.” Lang Can không kìm được văng tục, “Chẳng lẽ tôn sứ dựa theo số cống phẩm hàng năm của Cô Mặc mà nguyên ý trừ khử họa lớn này cho tề quốc ư?”

“Giữa hai nước, nếu ám sát thì không khỏi hẹp hòi, huống hồ một khi chọc giận Khâu Tư sẽ làm liên lụy đến quý quốc, vạn lần Ca Dạ không dám nhận tội này.”

Nàng tùy tiện từ chối, Lang Can lại kìm nén tới mức mặt mũi vặn vẹo, suýt nữa đã tức miệng mắng to. Ai chẳng biết ma giáo dùng ám sát phong chấn khắp Tây Vực, bây giờ lại nói thủ đoạn đó không đủ quang minh, thật đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ.

“Có điều để diệt trừ uy hiếp của Xích Truật, trái lại cần mượn lực tướng quân.” Mỉm cười với bản mặt khó nín tức giận của Lang Can, Ca Dạ chợt đổi chủ đề, nhất thời mọi người ngây ra, một hồi lâu sau quốc tướng mới lên tiếng.

“Dám hỏi tôn sứ có ý gì?”

Mười lần ngày sau.

Đại quân Cô Mặc tập hợp, chinh phạt Khâu Tư.

Đại quân di chuyển, chiến kỳ tung bay, ngàn vạn người tạo thành đội ngũ nối nhau không ngắt, giữa đao thương trận liệt, chẳng ai chú ý đến hai bóng người trẻ tuổi.

Lấy áo khoác màu xám bao bọc toàn thân, Ca Dạ giục ngựa đi theo đại trưởng, hành quân mấy ngày, cuối cùng cũng đến biên giới giữa Cô Mặc và Khâu Tư. Xích Truật nghe nói có dị động đã bày thế trận chờ sẵn ở biên giới, đại doanh hai quân đèn đuốc sáng choang, từ xa xa đã có thể trông thấy. Thậm chí có thể nghe loáng thoáng tiếng hiệu lệnh, ánh trắng rọi giáp sắt, phản chiếu ánh kim loại lạnh lẽo.

“Đây là lần đầu tiên ta tham gia hành quân, cảm thụ rất mới mẻ.” Ca Dạ nhìn doanh trại dưới màn đêm, vô số ánh đèn trong lều vải chao đảo, thỉnh thoảng truyền tới tiếng xoong nồi, trái ngược hẳn bầu trời đầy sao, sinh ra yên tĩnh khác thường.

Giữa bờ môi phả ra làn sương mỏng, con người tối đen lạnh lùng rực rỡ như ánh sao. Hắn không nhìn doanh trại mà bước đến khoác thêm áo ngoài cho nàng, đã sắp tới giữa thu, gió đã bắt đầu mang theo tuyết.

“Thù Ảnh.”

“Vâng.”

“Người nói xem, thủ đoạn như thế có phải ác quá không?”

Rất ít khi Ca Dạ hỏi như thế, hắn cũng sẽ trong phút chốc, không trả lời thẳng được, “Cũng là do hết cách rồi.”

Bất kể là lý do gì, giáo vương tuyệt đối không cho phép thất bại. Nhã Lệ Ti là người thế nào không quan trọng, giáo vương cũng không quan tâm phiền toái từ đâu mà ra, ném thẳng cho thuộc hạ nắm quyền đi kiểm tra, từ trên cao nhìn xuống dưới lục đục chính là một trong niềm vui của cấp trên. Bất kể là trước đây để mặc cho tả hữu sứ ám đầu hay ngày hôm nay dung túng Nhã Lệ Ti tư quyền làm bậy, đều chỉ là ván cờ giáo vương vui vẻ đánh mà thôi, kẻ vô năng sẽ bị đào thải không chút lui tình, không có đường sống kháng cự, đây là điều hắn thấy rõ nhất trong những năm qua.

Ca Dạ khẽ cười, ý trào phúng đậm bạc dâng lên, “Người nói đúng, không còn lựa chọn nào khác cả.”

Xích Truật muốn một cuộc chiến, vậy thì cho hắn cơ hội. Nhưng kết quả của chiến tranh có lẽ sẽ ngoài dự liệu của vương tử Khâu Tư.

“Người thắng cuộc mới có tư cách sinh tồn, bất kể là bọn họ... hay là chúng ta.”

Con chữ sau cùng nói nhỏ tới nỗi không nghe rõ, nàng giơ bàn tay trắng muốt ra, nghênh đón bông tuyết nửa đêm rơi xuống, tuyết tan ra dùng trên mái tóc đen, tựa giai nhân trong mộng, chẳng vương khói bụi.

Chiến tranh kéo dài nửa tháng, tử thương vô số.

Cô Mặc vốn không phải là đối thủ của Xích Truật trên phương diện này, chỉ miễn cưỡng chống đỡ.

Cuối cùng cũng đã bắt đầu hòa đàm, đây cũng được xem là kết quả tốt.

Ca Dạ ngồi im trong đại tướng, đợi Lang Can đàm phán quay về. Không lâu sau, tướng quân người mặc áo giáp mang theo khí lạnh vén rèm đi vào.

“Lần này tướng quân đi có thuận lợi không?”

Sắc mặt Lang Can cực kỳ khó coi, mà cũng không khó hiểu gì lắm, cho dù là bại tướng tham dự hòa đàm, vốn cũng không phải là chuyện gì để người ta sảng khoái.

“Đã làm theo lời người nói.” Lớn tiếng trả lời, nón sắt trong tay bị ném lên trên án vang lạch cạch, “Lang Can là kẻ què mùa, không biết đánh giặc chính là đánh giặc, mà cần phải có âm mưu quỷ kế trong đây nữa.”

“Chỉ là mặt kẻ mà thôi, đã khiến tướng quân chê cười rồi.” Ca Dạ ngó lơ bất mãn trong câu nói.

Bản tính Lang Can bộc trực, không kìm nén được ý nghĩ mà nói thẳng, “Quả thực thủ đoạn dê hèn này chưa bao giờ làm, nếu không phải quốc tướng dạn dày, ta...”

“Tướng quân ngay thẳng, đương nhiên coi thường thủ đoạn này rồi. Nhưng trước mắt địch mạnh ta yếu, xin tướng quân tạm thời nhẫn nại.” Nàng không đổi sắc đáp.

“Chịu thua cũng được, lại còn phải nhìn sắc mặt của đối phương bồi thường cầu hòa, danh tiếng Cô Mặc bị đánh mất, sớm muộn gì cũng trở thành trò cười cho các nước.” Chưa bao giờ phải chịu nhục như thế, tướng quân bộc trực tức giận vô cùng.

“Tạm thời nhẫn nhục sẽ thành công lao của đời sau, tướng quân tất có thể châm chước dài ngắn nặng nhẹ.”

“Chẳng lẽ không có cách nào khác sao? Cho dù tên Xích Truật liều lĩnh khó giải quyết, nhưng dùng chiêu này...” Lang Can mắng xem thường, “Chỉ có ma giáo mới làm được.”

Ca Dạ vẫn mỉm cười, nhưng mắt nheo lại như kim đâm, “Tướng quân nói sai rồi, Xích Truật lấy sĩ tốt giả làm mã tặc quấy nhiễu Cô Mặc, ngay cả Ca Dạ cũng tự than không bằng.”

“Người nói đám mã tặc đó là do Khâu Tư gây nên?” Mắt tròn trĩnh lớn như chuông đồng, ngăn người trong phút chốc rồi bật cười với vẻ không tin nổi, “Sao có thể chứ, đừng ăn nói lung tung.”

” Hành tung như chớp, chẳng có dấu vết, lay động khó lường, đuổi theo há kịp.” Ca Dạ lạnh lùng nhướn mày, “Tướng quân thấy chúng giống kẻ tặc bình thường sao?”

“Nhưng cũng không thể chứng minh là do Khâu Tư gây ra được.” Lang Can ngạc nhiên khó hiểu.

“Binh sĩ tinh nhuệ của Cô Mặc nhiều lần quét sạch mà không bắt được một mã tặc nào, tất cả hành động của bọn chúng chỉ để ngăn thương khách vào thành, lại can đảm mạo hiểm hoạt động ở khu vực được chỉ định riêng, tướng quân chưa từng nghi ngờ nguyên do ư? Chỉ e trong lòng quốc tướng cũng có nghi ngờ, nhưng ngại không có chứng cứ nên không tiện nói ra mà thôi.”

Đôi tay nhỏ bé xiết chặt áo khoác, vừa đi đến trước cửa thì quay đầu lại, trong giọng nói lạnh lẽo không hề che giấu tia trào phúng, “Binh giả quỷ đạo, tàn sát trước khi khai chiến, ở trên sa trường nhiều năm, thế mà ngay cả đạo lý này tướng quân cũng không nghĩ ra ư?”

Gió bắc lùa tuyết vào trong trướng, trợn mắt nhìn màn trướng đung đưa, tướng quân dững mãnh sững sờ giữa gian.

16. Chương 16: Thanh Ca

Lúc quay vào doanh trướng, Ca Dạ tháo áo khoác vừa dày vừa nặng xuống, bắt tay thu dọn hành trang.

“Đi ngay bây giờ à?” Hần im lặng gấp đồ, chuẩn bị hành lý.

“Thời gian cấp bách, phải mau tới Khâu Tư đôn đốc.”

“Có cần nói cho Lang Can biết địa điểm đám mã tặc kia bổ sung cơm nước không?”

“Chỉ vì ngươi thấy sao?” Nàng không trả lời mà thuận miệng hỏi ngược lại.

“Thôi đi vậy, đám người kia hành sự cảm đoán, được huấn luyện nghiêm chỉnh, Lang Can không đối phó nổi.”

Hắn vẫn nhớ rõ, cách ăn mặc của những đại hán kia không khác gì thương đội bình thường, thể nhưng lại nhanh nhẹn dũng mãnh, cảnh giác cao độ, dù khởi hành hay là dừng nghỉ đều lưu loát như người có võ. Nếu không phải đến Cô Mặc thì chắc chắn sẽ bị đối phương chặn đánh. “Ta đã điều tra ngựa của họ rồi, Thủ pháp cắt sửa và gói ghém hành lý y hệt của người Khâu Tư, nhất định là quân đội cải trang. Người đến nói chuyện chính là thủ lĩnh, tất cả mọi người đều hành sự theo ý hắn, lúc chia dê cũng đều đem phần tốt nhất cho hắn.”

“Ngươi thăm dò tỉ mỉ đấy nhỉ.” Ca Dạ cười nhạt, có phần khen ngợi. Thanh niên kia khí chất tôn quý, làm việc cẩn thận, nhất định là nhân vật bậc cao ở Khâu Tư, có thể dẫn đội đi cướp bóc như thế, há là người mà chủ soái bình thường có thể ứng phó.

“Ban đầu ta vốn chưa thể xác định được ám sách của Xích Truật, nhưng cho đến lần gặp ấy.” Nàng lắc đầu, “Dựa vào đầu óc của Lang Can, có một trăm năm nữa cũng không thắng được.”

“Mưu kế của Xích Truật rất hữu hiệu, cộng thêm thiên tai, Cô Mặc đúng là bể dầu sứt trán.”

“Thiên tai.” Nàng hừ khế, đóng hộp ngọc lại, thiêu hủy tất cả tình báo đã đọc, “Đó mà là thiên tai gì chứ, phải nói là nhân họa.”

Hắn nghe mà kinh hãi: “Trong mật báo viết thế sao?”

“Thời gian phát sinh có chút kỳ quái, ta đã bảo mật sứ dò xét cận kề rồi.” Ca Dạ nói qua qua, “Cô Mặc vốn lấy cây vừng làm cây nông nghiệp chính, khí hậu ở đây rất hợp để sinh trưởng, sản lượng phong phú, chất lượng cũng hơn hẳn các nước khác trong Tây Vực, đa phần thương khách đều tụ tập ở đây. Bỗng hai năm trước xuất hiện rất nhiều thương nhân Sơ Lặc, chi ra số tiền lớn mua thạch lựu, nói là bán đến Trung Nguyên có thể lời gấp mấy lần. Bách tính rối rít đổi giống, dốc vốn lớn thu mua hạt giống thạch lựu. Cho đến khi thu hoạch thì người muốn mua lại mất tăm tuyệt tích, một số lượng lớn thạch lựu không ai mua bị thối rữa, vô số người vì vậy mà trở nên bần cùng khốn đốn, không gượng dậy nổi, sinh kế trong cả nước nhanh chóng trở nên ác liệt, loạn lạc khắp nơi mọc lên như nấm.”

Nói rồi, nàng cười lạnh một tiếng, “Xem ra chỉ là chuyện lái buôn bình thường, thể nhưng lại liên quan đến đại cuộc thành bại. Chưa đầy binh đã khiến quân địch khốn đốn, nếu Xích Truật kế vị nắm quyền, chắc chắn không quá mấy năm, Cô Mặc sẽ chẳng còn được hạnh phúc.”

“Khâu Tư với Sơ Lặc kết đồng minh từ bao giờ?”

“Đây cũng là điều ta muốn biết.” Lẳng lặng nhìn bức thư hóa thành tro, ngọn lửa dần yếu đi, “Vài chuyện gần đây đều có liên quan đến Sơ Lặc, tương lai tất sẽ thành họa lớn.”

“Ắt hẳn hai nước đã thỏa thuận được, hợp lực cùng chia cắt Cô Mặc.”

“Có lẽ quốc tướng cũng đã đoán được manh mối.”

“Đ đoán được thì sao chứ.” Ca Dạ hừ một tiếng, “Chẳng lẽ còn có thể trông cậy vào tướng quân hữu dũng vô mưu kia chủ động đánh trận à? Nếu không phải chúng ta mưu đồ thay hắn thì đã sớm thất bại rồi.”

Trong vòng mấy ngày Lang Can đã phải nhẫn nhịn kích động khiêu chiến mấy độ, chuyển sang lợi dụng địa hình khúc khuỷu làm chủ. Nếu không thì với trăm thủ đoạn dụ chiến của Xích Truật, vị tướng quân hiếu chiến này không mắc lừa mới là kỳ tích.

“Quốc tướng cũng bất lực, ai bảo ngoại thích thế lớn, quốc chủ chỉ dùng người thân.” Hắn cũng không đồng tình mấy, “Nếu không phải chúng ta chủ động đến cửa hiến sách xúi giục thì Cô Mặc lấy đâu ra dũng khí mà khơi mào chiến sự.” Ngay cả chiến sách mười phần chắc chín lúc này, đều dùng vàng bạc hối lộ hậu cung và nội thị mới có thể thuyết phục được quốc chủ, dĩ nhiên, trong đó còn gia tăng uy danh hung thần của ma giáo, làm bao kẻ kinh sợ.

“Lần này coi như Cô Mặc may mắn, nếu không Xích Truật giẫm hài cốt của bọn họ để leo lên ngôi vua Khâu Tư là điều chắc chắn.” Nàng xòe năm ngón tay ra, ngược mắt nhìn đường vân trong lòng bàn tay, “Chỉ có thể nói dã tâm của hắn quá lớn, lúc phe cánh chưa đủ lại chủ động trêu chọc giáo vương.”

Đeo bọc hành lý lên, hắn thấp giọng hỏi, “Trước khi đó có cần thông báo cho Lang Can không?”

“Không cần.” Ca Dạ ngẩng đầu, in nơi đôi mắt đen là ánh lửa bập bùng trong doanh, “Thế cục đã chuẩn bị tốt rồi, chúng ta chỉ cần thu lưới.”

Hai người trang bị gọn nhẹ cười ngựa lặng lẽ rời doanh trại, thúc ngựa chạy về hướng Khâu Tư.

Cẩn thận vòng qua đại doanh của song phương, tránh quân lính tuần tra trinh sát, lại thêm bóng đêm là lớp yểm trợ tốt nhất.

Khi nắng ban mai ló rạng nơi chân trời, hai người bốn ba cả đêm mới ghì dây cương đi chậm lại, bầu trời như phủ một lớp tro dày, sắc trời mờ nhạt, khác hẳn với những ngày quang đăng vừa qua. Ca Dạ ngẩng đầu nhìn hồi lâu, sắc mặt càng lúc càng nặng nề, dường như ngựa cảm thấy không rõ, không ngừng thở mạnh, cực kỳ bất an, hiện tượng kỳ dị làm người ta xoắn xuýt, hắn nhìn một lúc, chợt trong đầu lóe lên một khả năng, không khỏi biến sắc.

Cả hai cùng đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng đánh ngựa chạy như điên, ngựa khỏe mạnh tung bốn vó bay lên không, dùng hết sức lao đi vùn vụt, nơi khóe miệng sủi cả bọt mép, cuối cùng trước khi đem xuống đã tới khu phế tích, cát bụi bốc lên từ chân trời đằng xa, trời đất biến thành một mảnh ám hoàng.

Trong đồng đồ nát xung quanh có rừng cây chết khô, có lẽ đây từng là một lục châu nho nhỏ, nhưng giờ đây đã trở thành cát vàng, dù nhà có vững chắc tới mấy thì gần một nửa đều bị chôn vùi trong cát, ngựa cũng bị kéo vào, trong dị tượng kinh khủng này không ngừng run lên, cả người ướt đầm mồ hôi thở hổn hển, bao cát nơi sa mạc làm biết bao kẻ sợ hãi đã dẫn cho thấy uy lực của nó.

Tiếng gió rít gào, cuốn theo cát bụi bay đầy trời, vừa thê lương lại sắc bén, không khác gì ác ma gào khóc. Mặt đất rung chuyển, những ngôi nhà nhỏ như không chịu nổi sức nặng, ở cửa không ngừng có cát cuốn vào, không lâu sau đã đọng lại thành đồi nhỏ. Từ phía đen như mực, hai người quay lưng vào nhau đi đến vách tường gió không thổi đến, lẳng lặng chờ đợi tai họa qua đi.

Gió vẫn không ngừng thổi, hắn đứng lên chặt một khúc gỗ từ căn phòng đồ nát bên cạnh, chém nhỏ thành củi dẫn lửa, ngọn lửa ấm áp cháy bùng lên, rốt cuộc trong phòng cũng có ánh sáng. Ca Dạ lập tức lấy phẩm mỏng ra, ném cho hắn đồ ăn đơn giản rồi lại gần đồng lửa im lặng ăn uống, cảm giác căng thẳng một đường sinh tử đã qua, nay chỉ còn lại mệt mỏi vô biên.

Sau một ngày một đêm, gió mạnh rít gào mới dừng lại, bầu trời cao xa xanh thẳm, không có một đám mây, gò cát quanh đó đã hoàn toàn thay hình đổi dạng, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm mà tìm phương hướng. Ngựa chết một thớ, vì để cứu chữa cho ngựa còn sống mà dùng hết thức ăn nước uống còn sót lại, không thể không đi vòng để tiếp nước.

Chỉ còn lại một con ngựa duy nhất trong hoang mạc.

Đứng bất động rất lâu, cuối cùng Ca Dạ cũng phóng người lên ngựa, nắm lấy hông hắn.

Trọng lượng sau lưng rất nhẹ, gần như chẳng có cảm giác gì, mùi thơm thanh mát quanh quẩn nơi chóp mũi không tan. Khoảng cách gần trong gang tấc, dường như có thể cảm nhận được từng hơi thở, hắn bắt giác thẳng người, ngay cả áo trong cũng nóng lên.

Mất mấy ngày mà chỉ đi được trăm dặm.

Trước mắt xuất hiện đường nét của thôn trang, hắn liền giục ngựa lại gần, Ca Dạ sau lưng bị che khuất nên không nhìn thấy được gì, bỗng mở miệng, “Phía trước có mùi máu.”

Mùi máu tanh nồng đậm trong gió bay đến, thôn trang trông không vô cùng yên tĩnh, một tay hắn cầm kiếm, cẩn thận lại gần.

Từng thi thể nằm ngổn ngang trên đất, ở trong phòng, dọc theo cửa sổ, bên cạnh giếng hay là trên đường... Phóng mắt nhìn lại, chẳng hề có lấy một người sống. Mười tươi đã khô biến thành màu tím đen, những tấm

bằng sắt mẻ lác lư trong gió, thôn trang bị thiêu hủy trở nên tan hoang, người chết chất thành đống.

Y phục xoàng xĩnh, nét mặt sợ hãi, có thể thấy rõ vẻ bàng hoàng đau thương của thôn dân khi gặp tập kích, thậm chí còn trông thấy thảm cảnh nữ nhân bị xé áo hiệp dân, vết thương to lớn nứt toác càng lộ rõ trần tàn sát vô tình. Im lặng dặt ngựa đi qua chôn bừa bãi, dưới chân chợt vấp phải cờ chiến, ký hiệu của nước Cô Mặc bất ngờ đập vào mắt, như lửa nung đến phỏng mắt.

Thôn nhỏ nằm cạnh biên giới Khâu Tư, khó tránh khỏi bị chiến sự làm cho liên lụy. Trong lúc đại quân Cô Mặc chưa rút lui, nơi đây đã trở thành một trong những đối tượng cướp bóc.

Mặt Ca Dạ trắng bệch, không có lấy một biểu cảm, đồng tử tối đen sâu thẳm.

Là bọn họ đã khơi mào chiến tranh, là tội của bọn họ, tội lỗi không thể né tránh bị phơi bày trần trụi, cũng không cho phép trốn chạy.

Tĩnh mịch như chết, chỉ có tuần mã bầu bạn thở mạnh.

Chính giữa thôn là nơi tập trung tàn sát nhất, một đứa trẻ hơn mười tuổi quỳ bên đống thi thể cứng ngắt như đá, vẫn còn hô hấp, thế nhưng lại ngậy ra như tượng gỗ, thậm chí đáng sợ này đã đập tan thần trí. Gương mặt này đã từng nở nụ cười ngượng ngùng nhất gan, từng đưa bánh trắng và thịt khô, rồi thật thà trả lại bạc dư.

Cả toàn thôn này, người còn lại duy nhất, chỉ sợ cũng không sống được bao lâu.

Vừa nhìn là hẳn có thể đoán ra được, kiểu người mất thần trí này ở Chiến Nô doanh không hề ít, kích thích trong nháy mắt quá lớn, khó có thể trả lời bình thường được, đa phần đều xảy ra với những người mới nhập doanh.

Ca Dạ đi lướt qua bên cạnh, từng bước lại gần đứa trẻ bất động ấy, tim hẳn đập thành thịch, đang định mở miệng bảo nàng dừng bước thì đã không kịp nữa rồi.

Một bàn tay nhỏ bé trắng nõn giơ lên, che lại tầm mắt của đứa trẻ.

Trong thôn trang yên tĩnh khiến người ta hít thở khó khăn, bỗng có tiếng ca vang lên.

Tiếng ca réo rắt xuyên qua mọi thứ.

Như nước suối chảy qua ngọc thạch, chảy xiết trong núi rừng ẩm ướt; như cỏ thơm mọc đầy dưới xương khô, nở rộ hoa xuân chập chờn trong gió; như trời xanh sau mưa hé lộ tia sáng từ sau rặng mây; như băng tan tuyết chảy, đất đai về lại; như cây mây trườn bò, mọc hướng lên cao, đâm chồi nảy lộc. Như thế những điều khó nói cùng những chuyện không thể cứu vãn trên thế gian này đều đang dần dà sinh sôi nảy nở.

Bài ca nói lên bao vui mừng sung sướng khi sống, bao cung kính yên lặng khi chết, an ủi linh hồn người đã khuất, hồi phục đau thương kẻ còn sống.

Điệu khúc kỳ quái, ca dao xa lạ, câu văn nghe không hiểu, nhưng lại ám áp tới mức làm người ta rơi lệ.

Tiếng hát vang vọng trong phế tích, như chấp cánh bay xa tứ phương.

Rất lâu sau, tiếng khóc sục sục dần vang lên, ngày ngày càng tức tưởi.

Đứa trẻ gào to khóc toáng, từng giọt nước mắt lớn chảy xuống trong lòng bàn tay Ca Dạ, lăn xuống bụi bặm, như muốn dốc hết tất cả đau đớn, chẳng thể nào bình tĩnh được từ hỗn độn.

Chưa từng nghe Ca Dạ hát bao giờ. Nhưng khi nàng khép chặt đôi mắt, tiếng hát như trở thành đôi tay trắng muốt rửa sạch linh hồn mơn trớn trong lòng.

Mi dài hơi khép, mặt mũi cúi thấp, tóc đen rơi xuống hai bên gò má, dung nhan tái nhợt như thầy tế.

Hắn sững sờ nhìn nàng, mọi suy nghĩ như dừng lại.

Tiếng ca ngân vang kéo dài, cho đến khi tiếng khóc nhỏ dần thì Ca Dạ mới mở mắt, con ngươi đen láy nhìn ra sau lưng hắn.

Chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một hàng chiến đội dững mãnh, binh lính ngơ ngác nhìn hai người, thanh niên đi đầu anh tuấn nhuệ khí, một thân áo giáp, trông rất là quen, ánh mắt quá đỗi ngạc nhiên ấy chưa từng rời khỏi Ca Dạ.

Kỵ binh Khâu Tư khôi giáp sáng loáng, dưới ánh mặt trời khó phân định rõ, hần lạng lẽ nắm lấy chuôi kiếm.

Bàn tay bịt mắt đưa trẻ buông xuống, Ca Dạ im lặng nhìn, sau đó xoay người rời khỏi thôn trang thi hài bừa bộn. Tầm mắt của phần lớn mọi người đều đi theo, vài ba người xuống ngựa kiểm tra tình trạng của đứa trẻ, hần ở đằng xa nhìn lại, vô hình thở phào một hơi.

17. Chương 17: Đồn Đại

Rời khỏi thôn trang, Ca Dạ im lặng suốt dọc đường.

Đứa trẻ may mắn còn sống duy nhất đã được giao cho người trong cùng tộc, chắc là sẽ không sao.

Một thôn kia cũng chẳng khác do chính tay họ giết là bao, trên giấy chỉ là tính toán chuẩn bị tinh vi, nhưng trên thực tế lại là mạng người sống sờ sờ ra đây, hủy diệt thôn xóm. Nếu bọn không can thiệp thì có lẽ ở Cô Mặc sẽ xuất hiện cảnh tượng tương tự, Xích Truật cũng không hề thương hại kẻ địch nào như thế, nhưng dù có lấy lý do đó cũng chẳng thể tự chuộc lỗi được.

Chỉ vì lợi ích giá lạnh lại khiến máu tươi của người vô tội tràn lan, chỉ vì hần muốn mình sống trong tay ác ma mà lại biến bản thân thành ác ma. Ngày đêm gấp rút cuối cùng cũng đến Khâu Tư, cảm giác tự khinh rẻ tự chán ghét không thể nào xua tan đi được, ngập tràn từng dây thần kinh một.

Ca Dạ bí mật triệu kiến ma giáo ở Khâu Tư để ngầm nghe ngóng, ban bố chi tiết xúi giục, thể dục dần dần thay đổi theo hướng bọn họ dự đoán.

Nội trong ba ngày, tin đồn nổi lên tứ phía, đồn rằng vì đoạt vị mà vương tử Xích Truật cấu kết với người Cô Mặc.

Nội trong năm ngày, đồn rằng Cô Mặc bắt ngờ xuất chinh và bất khả chiến bại như thế là có ẩn tình khác.

Nội trong bảy ngày, trong triều có văn kiện mật, cận thần đồn đốc tác chiến ngoài tiền tuyến cưỡi ngựa mang về mật thư cấu kết của Xích Truật và Cô Mặc.

Nội trong mười ngày, Khâu Tư vương hạ lệnh điều tra nhà riêng của tả đại thần đã mất, tìm được bằng chứng lui tới với Cô Mặc.

Ngày mười hai, Xích Truật về nước, nghênh đón hần chính là dân chúng chửi rủa và Khâu Tư vương đầy giận dữ.

Chiến tích huy hoàng kiêu ngạo bị coi là mưu kế xảo quyệt, mọi người không còn nhớ đến chiến công của hần nữa, mà thâm rủ tai nhau bảo hần để cứu cứu ruột tư thông với Cô Mặc, có âm mưu đoạt vị, nhằm độc tài binh quyền, cấu kết tiền tuyến.

Trong vòng mấy ngày, vương tử danh tiếng lẫy lừng đã thân bại danh liệt tới nỗi dù có trăm miệng cũng không thể bào chữa, lòng người hoàn toàn nghiêng về huynh đệ hần, chính là ấu tử do trắc phi sinh.

Ca Dạ lạnh lùng nhấp trà, nghe bình dân trong quán trà văng nước bọt chửi mắng Xích Truật, nơi nơi đều ngóng trông quốc vương trừng phạt vương tử.

“Thù Ảnh, ngươi nhìn đi.” Giọng nàng vẫn bình thản như thế, “Phá hủy danh dự của một người, dễ dàng biết bao.”

“Xích Truật đã hoàn toàn mất đi khả năng danh ngôn chính thuận kế vị rồi.” Hần chẳng hề có chút khoái trá nào khi nói ra kết quả, đây vốn là tình cảnh bọn họ đã bày kế nhiều mặt.

“Ta biết người đang nghĩ gì. Quá tàn nhẫn, đúng không.” Nàng gập từng ngón tay một, như đang chải chuốt cảm xúc con tim, “Không còn lựa chọn nào khác cả, người biết, ta biết.”

Hắn mím chặt môi, không nói câu gì.

Đúng thế, hắn không còn lựa chọn nào khác cả, nhưng nàng thì có, nàng có thể rời khỏi Ma giáo, từ bỏ cuộc sống tiếp tay cho giặc, rồi đi như Phi Khâm vậy, có nơi nào mà không thể ở, thế nhưng nàng cứ liên tiếp cam chịu vùi lấp trong vũng bùn, khiến hắn vô cùng khó hiểu.

“Con người luôn nhẹ dạ, ngu muội, thêm máu, kích động thế đấy.” Nàng khẽ cất lời, mắt vẫn nhìn xuống phố phường, “Phát hiện một người anh hùng có khác biệt so với điều mình nghĩ thì lập tức nổi giận, trở thành cái đinh trong mắt chỉ mong nhổ ra ngay, không cách nào quên đi được giận dữ chìm trong lửa gạt, chỉ tin vào chuyện mà bản thân chịu tin. Ta chỉ là làm giả một bức mật thư, để Lang Can đưa đến cận thần của trác phi, còn những chuyện khác thì đều là thật.”

Giao chiến là thật, hòa đàm là thật, cứu cứu của Xích Truật tư thông với địch là thật, nhưng khi đặt những thứ này cạnh nhau thì lại có lý do dụng tâm khác, vô tình hữu ý mơ hồ, dẫn đến đáp án đủ để hủy hoại một người. Lời đồn khiến kẻ học mê muội, kẻ ngu tin tưởng, khi tiếng kêu gào đòi trừng phạt tăng cao thì nào còn có ai có dũng khí chống lại mọi người, đi truy cứu chân tướng khác.

Nàng khẽ thở dài, gần như là chán nản, “Ngày mai chúng ta sẽ yết kiến Khâu Tư vương.”

Nếu tả đại thần bị giết là phản thần tư thông với địch, thì tự nhiên tầm quan trọng sẽ giảm bớt, phe phái ủng hộ Xích Truật ngã dài, trong nháy mắt địa vị của trác phi và tiểu vương tử tăng lên gấp bội, chỉ cần tiếp tục giao hảo với trong giáo là có thể đứng đầu Khâu Tư.

Cánh cửa lớn, lại lần nữa mở ra.

Với cái giá của vô số sinh mệnh.

Lần yết kiến vô cùng thuận lợi, cạnh Khâu Tư vương là trác phi với nụ cười xán lạn, ôm chặt ấu tử trong lòng, tiểu vương tử chỉ mới tám tuổi, vẫn còn ngây thơ ngơ ngác, dựa vào người mẫu thân làm nũng. Một quân cờ không quá thích hợp, nhưng lại giúp giáo vương có thể thoải mái điều khiển một Khâu Tư lớn mạnh.

Ca Dạ hành lễ theo nghi thức, khéo léo bày tỏ ý xin lỗi và giao hảo. Yết kiến xong, bọn họ được nội thị dẫn đi ra, sau đó sẽ quay về Thiên Sơn, dường như Ca Dạ có vẻ thả lỏng đôi phần.

Trong hành lang có một người đang rào bước chân đầy vội vã đi về phía trước, nhưng trong khoảnh khắc thấy nàng thì chợt dừng chân.

“Người...”

“Bẩm đại vương tử điện hạ, đây là tôn sứ ma giáo, mới vừa ra mắt bệ hạ.” Nội thị cung kính đáp, thế nhưng trong mắt ngập tràn sự khinh thường với kẻ mưu đồ toán vị này.

“Tôn sứ... ma giáo...?”

“Ma giáo...”

“... Ma giáo...” Nam tử lẩm bẩm lặp đi lặp lại như niệm kinh, giọng dần thấp, “... Thì ra... là như vậy...”

Lời nói lọt vào tai càng lúc càng kỳ lạ, trong lòng hắn chấn kinh mạnh, ai mà ngờ thủ lĩnh của đội ngựa ấy, thanh niên anh tuấn thâm trầm kia lại là Xích Truật vương tử. Mặt Ca Dạ trắng bệch, dù không dễ gì phát giác như tư thế của nàng đã có thay đổi, hắn biết nàng đang xóc toàn bộ tinh thần phòng bị.”

“Người là sứ giả của ma giáo.” Rốt cuộc Xích Truật cũng nói ra câu đầy đủ, nhìn thẳng vào Ca Dạ, con người như đang bốc hỏa, “Hôm trước tôn sứ mới xuất hiện ở chiến trường, lại vội vã đến Khâu Tư, nghĩ chắc hẳn đã khổ cực dọc đường rồi.” Trong câu nói ngập tràn châm chọc, gân xanh ẩn hiện trên trán, hắn cố sức kìm chế cơn kích động muốn giết người, cúi người nhìn cô gái gầy nhỏ đầy đe dọa, “Chỉ để vì một mình Xích Truật ta, đúng là may mắn vô cùng.”

“Vương tử... quá khiêm tốn rồi.” Ca Dạ bình tĩnh, nhìn lại đối phương, “Từ sớm đã nghe nói điện hạ là trụ cột của Khâu Tư, bốn giáo sao dám coi thường.”

Bất chợt nam tử ngẩng đầu cười lớn một tràng, tức giận không cam lòng dâng đầy, làm nội thị giật mình lùi ra sau mấy bước.

“Hay cho một ma giáo, lật mặt như cắt, các nước Tây Vực đều nằm trọn trong tay các người, đúng là làm Xích Truật thần phục, thua dưới tay đối thủ như thế, vô cùng xúc động.”

“Điện hạ phóng khoáng khẳng khái, Ca Dạ bội phục.” Nàng bình tĩnh đối đáp khách sáo.

“Còn thằng bé kia? Cũng nằm trong mưu kế của người ư?”

Ngừng hồi lâu, Ca Dạ chậm rãi trả lời, “Đó là người sống sót trong thôn, không liên quan đến bốn giáo, điện hạ điều tra là biết ngay.”

“Có thể khiến tôn sứ sẵn sàng thì làm sao là người không liên quan được, đúng là Xích Truật nên cẩn thận điều tra kỹ.”

Trên gương mặt nhợt nhạt xuất hiện tia đỏ, nàng thẳng lưng ngẩng mặt, lần đầu tiên để lộ mũi nhọn, “Đứa bé kia là người Khâu Tư, ta chỉ đi ngang qua mà thôi. Nếu điện hạ là nam thân thì cũng đừng đem đồng bào mình ra trừng phạt.”

Trong chớp mắt nam tử mất đi lý trí, gầm nhẹ một tiếng, ngón tay đã giữ lấy cổ cổ nhỏ nhắn.

Một tia sáng xẹt qua, ngay sau đó có tiếng kiếm tuốt khỏi vỏ, Xích Truật lão đảo lùi về phía sau, một vết thương trên gò má từ từ rỉ ra máu tươi, thiếu niên khô ngô bất động không lên tiếng giờ đã cầm kiếm chắn trước người Ca Dạ.

“Xin điện hạ bình tĩnh, đừng thất lễ.” Trong câu nói lạnh băng ẩn chứa uy hiếp, lạnh lùng nhìn hấn.

Cô gái sau lưng chẳng hề cử động cơ mặt, thờ ơ liếc mắt rồi cất bước rời đi.

Đối diện một lúc khá lâu, thiếu niên mới thu kiếm đi sát theo sau, để lại đủ kiểu ánh mắt khác thường.

“Ta tính sai rồi.” Khép tay áo lại, đôi lông mày thanh tú của Ca Dạ khép lại.

“Xích Truật có biết cũng không thay đổi được gì cả.” Hấn im lặng một lúc, “Chúng ta đâu thể nắm giữ số mệnh của đứa bé kia được.”

Cho dù thời gian có quay ngược lại thì sao chứ, đưa về Thiên Sơn ư? Chỉ tổ khiến trong Chiến Nô doanh có thêm một oan hồn mà thôi. Ở lại thôn xóm? Căn bản chẳng thể nào sống nổi, lúc ấy Ca Dạ đã đưa ra lựa chọn tốt nhất rồi. Nếu người kia không phải là Xích Truật, nếu không phải vô tình gặp lúc xuất cung, thì làm gì có việc vị vương tử đang lao đao trong chớp mắt đã nghĩ thông suốt nguyên nhân kết quả của chuyện...

Nàng thở dài đầy nặng nề, không biết rốt cuộc là vận số gì mà cả ba lần đều gặp được mục tiêu của cuộc ám toán lần này, “Có lẽ ta không nên chọc giận hấn.”

“Không liên quan gì đến việc này cả.”

“Nói đúng, có thể hấn muốn giết ta không phải vì một câu nói đó.”

Mà vì hận ý dành cho nàng nhiều vô kể chẳng thể nào khống chế được, từ vương thất kiêu tử tâm cao khí ngạo biến thành tội nhân bán nước mưu lợi, ngàn kẻ chỉ trích, vạn người chửi bới, tất cả đều đã hóa thành ảo một bọt nước, làm sao có thể không hận chứ.

Gió hơi lạnh, nàng ôm chặt hai tay, “Thu dọn đồ đạc đi, ngày mai về giáo.”

“Còn buổi gặp mặt Khâu Tư vương mở tiệc chiêu đãi trọng thần thì sao?” Hấn cũng không bất ngờ.

“Từ chối đi.” Ca Dạ mất hứng, “Người tự tìm cơ đi.”

“Chưa chắc Xích Truật đã từ bỏ ý đồ.”

Nàng gạt đầu, đồng ý với suy đoán của hấn, “Chắc chắn sẽ sắp xếp người chặn đánh trên đường.”

“Đợi một thời gian nữa rồi đi thì sẽ ổn thỏa hơn, không quá mười ngày, Khâu Tư vương sẽ tước quân quyền, cầm tù trong cung.” Khả năng bị tập kích trên đường về là quá lớn, hẳn không quá đồng ý.

” Không sai, đáng tiếc ta không muốn trì hoãn.” Ca Dạ cup mắt, “Phải mau chóng lên đường, quay về Thiên Sơn.”

“Quá mạo hiểm.”

“Dù là thế thì vẫn phải làm.”

“Lý do là?” Ca Dạ quá cương quyết, hẳn có phần nghi ngờ khó hiểu.

“Thời gian xuất hành đã kéo dài hơn so với ta dự tính, Nhã Lệ Ti đang ở trong giáo, về sớm ngày nào hay ngày ấy.” Im lặng một lúc, nàng đáp lời.

“Nàng ta...” Không cần hỏi nữa, rơi vào trong tay giáo vương thì nhất định sẽ vô cùng thâm hiểm, trong giáo có trăm nghìn phương pháp khiến người ta sống không bằng chết.

Có lẽ cùng nghĩ đến điều ấy, Ca Dạ cũng im lặng không lên tiếng.

Trời đất bất nhân, coi vạn vật như cỏ rác, may mắn duy nhất ấy là hôm nay vẫn bình an, chẳng biết ngày mai ra sao.

18. Chương 18: Vào Tròng

Trợn mắt nhìn, động tác bình thường làm ngon lành nay lại vô cùng khó khăn, thái dương đau đớn, kéo theo toàn thân nặng trĩu vô cùng.

Miễn cưỡng mở mắt ra, tất cả đều trở nên lúc gần lúc xa mơ hồ không dứt, phải một lúc sau mới dần dần thành hình ảnh rõ ràng. Trong căn phòng u ám, một ngọn đèn dầu lay lắt trên vách tường, lúc sáng lúc tối theo điệu vũ của ngọn lửa, bốn vách là đá lớn rắn chắc xây thành, ở giữa để một chậu lửa cao chừng nửa người, trong lửa than đang cháy rực cắm mấy thanh sắt to, trên tường treo mấy dụng cụ tra tấn, có thể là do đã lâu năm nên bám không ít bụi bẩn, màu sắc ngả tối.

Một bóng người nho nhỏ treo trên không trung, mái tóc dài rối bời xõa tung, không nhúc nhích.

Đó là... Ca Dạ!

Ý nghĩ vừa xẹt qua, lập tức nhảy căng lên, tay chân lập tức bị kéo căng, gông xiềng lạnh băng khóa lấy tứ chi, cố định hẳn ở một góc phòng. Dù tay chân có vùng vẫy đi mấy thì vẫn không xuất lực được, chỉ nghe thấy tiếng xích sắt va đập vang lên.

Hắn há miệng thở dốc, nhớ lại ấn tượng trước đó, rõ ràng mọi thứ đều đang rất thuận lợi, tại sao lại đột nhiên đến đây.

Trắc phi của quốc chủ Khâu Từ bí mật cho triệu họ vào cung. Tuy Ca Dạ không kiên nhẫn, nhưng vẫn đi theo xe ngựa mà vào, nội thị dẫn bọn họ đến một gian khách sạn yên ắng, nhưng mãi mà trắc phi cứ lè mề không đến, Ca Dạ vừa nhấp nửa hớp trà thì đột nhiên biến sắc.

“Đi!”

Nhưng lúc phóng người lên thì đã chẳng còn kịp, tiếng cơ quan xoẹt xoẹt nổi lên, trong nháy mắt một tấm sắt lớn dày nặng rơi xuống cửa sổ, phong bế mọi lối ra vào, đoản kiếm của Ca Dạ để lại một vết rạch cạn trên nền. Hẳn thi triển bay lên xà ngang, dưới khung trang trí sơn màu lại có thép ròng bao quanh, thoát nhìn rất giống đá xanh ốp tường, nhưng khi cửa sổ khóa lại, thì chính là một nhà tù vô cùng vững chắc.

“Thép bách luyện, nung sắt đá...” Chém liên tục mấy kiếm, ngòi dẫu vết hơi sâu ra thì chỉ tốn công vô ích, Ca Dạ cảm hận kẻ nguyên rủa, “Giải cho một tên Xích Truật!”

Dám mạo hiểm sơ suất lớn trực tiếp ra tay ở thâm cung, xem ra hoàn toàn không màng đến hậu quả. Biết rõ vô dụng, nhưng hần vẫn tra hỏi nội thị đứng bên, “Cơn quan ở đâu!”

Nội thị run như cây sậy, sắc mặt như màu đất, chỉ nghe tiếng răng cạch cạch va vào nhau.

“Nói!”

Trường kiếm sáng như tuyết gác trên cổ, cửa rách một lớp da, nội thị miễn cưỡng nặn ra âm thanh.

“Hồi... hồi bẩm... tôn sứ... tiểu... tiểu nhân không biết...”

“Nói rõ!”

“Nơi... nơi đây... nơi đây chỉ có thể mở từ bên ngoài, tiểu nhân... quả thực...”

“Đây là nơi nào.” Chắc chắn không có đường ra, Ca Dạ tiến lại gần lạnh lùng hỏi.

“Nơi... nơi này... chỉ sợ... chỉ sợ là Khốn Long các... mà quốc chủ đời trước bắt dung dẹp loạn... tiểu nhân cũng không biết, chẳng qua chỉ vâng mệnh... dẫn hai vị tôn sứ đến đây chờ...” Cảm thấy áp lực ở cổ càng lúc càng nặng, khí lạnh bức người, nội thị run cầm cập, thoáng chốc nước mắt chảy xuống, nếu không phải bị xách lên thfi ắt đã xụi lơ rồi.

Hơn trăm năm trước Khâu Từ từng có một võ tướng quyền cao chức trọng, làm nhiều việc ác tự ý giết triều thần, bởi vì gã nắm trong tay binh quyền lại có sức lực hơn người, nên quốc chủ cũng không làm gì được. Cuối cùng tiếp nhận đề nghị của mưu sĩ, thừa dịp gã lãnh binh đi bên ngoài, dùng phương pháp bí mật chế tạo ra một tòa thất tuyệt cảnh, dụ vào đấy bắt giam hành hình. Sau đó vì phòng để trống không treo đồ, qua nhiều năm tin đồn chẳng còn, trở thành mật tân của vương thất, nội thị cận vệ qua lại vô số, nhưng không ai từng nghĩ rằng trong một khách sạn phổ thông như thế lại có giấu cơ quan ngầm.

Nghe nội thị lắp bắp giải thích xong, hai người đưa mắt nhìn nhau, đều thấy được tuyệt vọng, trong căn phòng yên ắng, chỉ nghe thấy tiếng khóc thút thít của nội thị. Lòng bàn tay hần thấm đẫm mồ hôi lạnh, Ca Dạ cố trấn định suy tư, rồi bỗng cất giọng.

“Xích Truật, ta biết ngươi nghe thấy, ngươi muốn báo thù thì đi ra giáp mặt mà nói chuyện, muốn giết muốn lăng trì ta đều tiếp. Đường đường là vương tử một nước mà ngay cả dũng khí lộ diện cũng không có? Đùng để ta coi thường người Khâu Từ các ngươi.”

Câu nói vang vọng trong không gian kín mít, mọi thứ yên tĩnh đến đáng sợ. Cũng không lâu sau, âm thanh xì xì như dòng suối vô hình kéo dài, chớp mũi ngửi thấy một mùi hương say ngọt kỳ dị, nín thở một lúc lâu cũng không có động tĩnh gì, vượt quá giới hạn của quy tức pháp*, ánh mắt dần mơ hồ, rơi vào bóng tối nặng nề không thể ngăn chặn.

(*Rùa có mũi nhưng lại thở bằng tai, ý ở đây nói rằng đến một hơi thở cũng không nghe thấy.)

Đến khi tỉnh lại lần nữa, thì đã như vậy rồi.

Thở động dậy một chút, Ca Dạ cũng đã tỉnh, dùng ít thời gian chắc chắn tình cảnh của mình. Xích sắt nặng nề quán ngang hông buộc lấy hai cánh tay, treo cả người lên giữa không trung, trói buộc khí huyết không lưu thông, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, nhìn thoáng qua chột giống thiếu nữ ngại ngùng, so ra thì tư thế này còn khó chịu hơn hần nhiều.

Ca Dạ không nói lời nào, không biết đã bị treo bao lâu, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền đến.

Nàng ngẩng mặt lên, nhanh chóng nhìn qua một cái.

Quả nhiên người tới là Xích Truật.

Một nụ cười nở trên mặt hần, thoát nhìn tâm tình khá tốt, mấy người hầu sau lưng tự động tản ra, thấp sáng đèn trên vách.

“Căn mật thất này được thiết lập riêng cho tôn sứ, có thấy tốt không?”

Ca Dạ không trả lời, Xích Truật đi đến cạnh nàng, ân cần hỏi thăm: “Nhưng có phải thấy nhức đầu? Hiệu lực của thanh già tán hơi nặng, tề quốc không thiện dùng võ, nếu không dùng nó thì sợ không giữ được tôn sứ.”

“Thanh già tán...” Giọng của Ca Dạ khàn khàn, khác hẳn với chất giọng trong trẻo lạnh lùng bình thường, “Điện hạ đúng là coi trọng, lại dùng thứ thuốc trên quý đến thế.”

“Đối với sứ giả ma giáo, dĩ nhiên không thể keo kiệt rồi.” Xích Truật nhìn mặt nàng, khá là vui vẻ, “Tuy nói thanh già tán đủ để phá công mất sức người khác, nhưng với người thì cẩn thận vẫn tốt hơn.” Rồi giọng chợt biến, trầm mấy phần hung ác, “Tuyệt sứ Ca Dạ lòng như la sát dù giết người vẫn cười, chuyên chấp chưởng ba mươi sáu nước trong tứ sứ, người còn nhớ người này không?”

Ca Dạ ngẩng đầu lên nhìn vào một gã hộ vệ mà Xích Truật chỉ, mí mắt giật giật.

“Sa Ngõa Lý?”

“Không ngờ Tuyệt sứ vẫn còn nhớ là mình đã từng giết người.” Xích Truật vỗ tay nhẹ, “Nghe nói người vì Sa Xa mà được thăng lên hàng tứ sứ, dung mạo không đổi, trái lại thật là giống yêu ma, cơ hội có thể khiến Tuyệt sứ xuống núi vô cùng hiếm, Xích Truật vô cùng vinh hạnh.”

Mặt nàng khê tái, không hỏi gì thêm.

Người mang mối thù tiến lên trước một bước, ngôn ngữ ngập tràn oán độc, chỉ hận không thể nuốt nàng vào bụng, “Năm đó khi người ở trước mặt ta chém đầu huynh ấy, có từng nghĩ mình cũng có ngày hôm nay không.” Nam nhân mắng chửi, “Kẻ yêu ma như người, không dùng Khốn Long các thì sao bắt được.”

“Người là huynh đệ của hắn?”

“Ta là Sa Ngõa Na, huynh ấy là huynh trưởng song sinh của ta, bọn ta cùng đi sứ đến Sa Xa, nhưng...” Gã nam nhân hận đến cắn răng, một màn trước điện ấy hết như ác mộng, mấy năm qua không ngày nào quên.

“Hiếm khi mới được ma sứ mới lên chức, nên chiêu đãi thế nào đây?” Xích Truật hỏi thăm đầy ác ý, “Trình đầu người lên Thiên Sơn? Việc còn chưa thành mà người đã chết, chắc hẳn giáo vương của quý giáo sẽ cảm thấy bất ngờ lắm nhỉ.”

“Điện hạ không cần nhắc cho tương lai ư?” Bên hông bị siết quá chặt, nàng rất khó thở, môi dần tím tái.

“Tương lai? Ta cho rằng tôn sứ đã giải quyết hết thay ta rồi.”

“Ta chẳng qua chỉ là đứt nửa đường, còn điện hạ lại muốn tự mình chôn vùi một đời của mình sao?”

“Thứ cho ta ngu muội.” Xích Truật rất kiên nhẫn thỉnh giáo, “Bằng với việc người đã gây nên, chẳng lẽ ta còn có tiền đồ gì sao?”

Nàng thở gấp mấy hơi.

“Người giết ta, ma giáo sẽ có người lợi hại hơn thay thế. Rồi sẽ báo thù cho tang sứ*, điện hạ không tiếc bản thân, chẳng lẽ cũng không nghĩ đến đệ hạ sao? Trước mắt người khoác cái danh nhơ bẩn trở thành đối tượng bị đả kích, cũng chẳng gì lo ngại, với thanh thế địa vị của điện hạ, nhẫn nhịn một thời gian, sau đây tìm cơ hội giao hảo với Sơ Lạc để mượn binh, không quá mấy năm sẽ thôn tóm Cô Mặc, lại ép khiến Lang Can phải tiết lộ bày cuộc trong giáo, tẩy sạch oan khuất, như thế ngôi vị Khâu Từ đã nằm trong tay...”

(*Tang sứ: sứ đã qua đời.)

Mặt thất yên tĩnh như mộ huyệt, âm thanh yếu ớt lên tiếng, vì treo lâu nên khí tức không ổn định, lúc thì lộn xộn lúc thì thở gấp, âm mưu lật đổ vương quyền kinh tâm động phách lại bị nàng ta nói dễ như trở bàn tay, “Chẳng qua ta chỉ cách trở mấy năm, nếu điện hạ khiến lòng dân căm phẫn xử lý không thỏa đáng, tất sẽ phải tiếc nuối cả đời.”

Im lặng một hồi, Xích Truật như có điều suy nghĩ, ánh mắt nhìn nàng cũng thay đổi.

“Quả nhiên là trí kế chồng chất, thua trong tay người cũng không oan ức.”

“Nếu điện hạ vì để hả giận, dù có quát đánh thêm cũng không sao, Ca Dạ tự biết thẹn với điện hạ, có bị đánh cũng không oán, nhưng nếu hủy hình thương hại tuyệt mệnh với Khâu Từ, chỉ sợ binh đồng trận sắt cũng khó ngăn được sắc lệnh của giáo vương.”

“Đúng là kẻ hay, câu từ sắc bén.” Xích Truật gật đầu tán thưởng, rất có vẻ kinh ngạc, “Một khắc trước ta còn hận không thể đốt người thành tro bụi, nay lại sinh lòng thân thiết, chỉ là một nữ tử nhưng lại có thể có bản lĩnh đến vậy, đây vẫn là lần đầu tiên ta thấy.”

Tuy nghe khen, nhưng lòng nàng lại nặng nề đi.

Xích Truật thâm trầm đa mưu, tất khi tỉnh táo lại cũng có thể nghĩ đến những đạo lý này. Nhưng trong nội uyển lấy Khốn Long các bắt sứ giả ma giáo, có khác nào đổ thêm thùng dầu vào lửa giận của Khâu Từ vương, sau khi xảy ra chuyện chỉ có thể lo lắng khôn nguôi. Nếu không làm thì thôi, còn đã làm thì phải hủy thi diệt tích mới hiệu quả hơn. Dù sao ngôn ngữ có thể đánh động hấn cũng có hạn.

19. Chương 19: Trả Thù

“Người giống như ngươi, giết rồi thì đúng là đáng tiếc.” Hắt cằm lên, Xích Truật quan sát mặt nàng, ngón tay sờ sùi lướt qua gò má mịn, rồi dừng ở cánh môi non mềm.

“Ta đổi ý rồi, không giết ngươi nữa mà giữ lại bên cạnh làm nữ nô, thấy thế nào?”

Nàng nhần nhịn dục vọng muốn quay mặt đi, “Chỉ sợ điện hạ không xài nổi.”

“Vậy cũng được.” Xích Truật không nổi giận, gật đầu đồng ý, “Dù có thể sẽ gặp nguy hiểm bị đâm, không chừng lúc nào đó sẽ lấy mạng của ta mất.”

“Giết thì không rõ, nhưng ngươi hại ta thì rồi cũng sẽ bị trừng phạt.”

Xích Truật bước lên mấy bước, nhặt đoản kiếm rơi ở một bên lên, trong ám thất kiếm vẫn lóe lên tia sáng rùng cả người. Đưa ngón tay búng một cái, tiếng rỗng ngâm vang vọng trong mật thất, mãi vẫn chẳng dứt.

“Dùng kiếm của ngươi khắc ký hiệu lên mặt, có được không?” Lông mày mang theo cái giá băng, mũi kiếm chậm rãi lướt qua trán.

“Nếu có thể để điện hạ hết giận, dù khắc chỗ nào cũng được.” Ca Dạ bình tĩnh nói, chẳng màng để tâm đến uy hiếp cận kề.

“Tuyệt sứ thật sự bất vi sở động sao? Ta cảm thấy nếu cứ hủy dung nhan như thế thì quá đáng tiếc.” Đây không phải là câu nói đùa, trong mắt Xích Truật hiện lên vẻ tiếc nuối thật, thế nhưng mũi kiếm vẫn cứ rạch xuống.

Trên gò má sượt qua khí lạnh, nhưng Ca Dạ chẳng hề nháy mắt.

“Điện hạ!”

Không nhin được nữa, bất chấp lệnh cấm của Ca Dạ, thiếu niên bị trói trong góc tường cất giọng ngăn cản Xích Truật, “Mặt thư là do ta nghĩ, chữ do ta mô phỏng, con dấu cũng do ta bắt chước mà khắc, điện hạ nên trừng phạt ta mới đúng, ta cam nguyện chịu đựng, xin đừng ra tay với nữ tử.”

“Thù Ảnh!” Tuy là tiếng quát chói tai, nhưng vì sức đã cạn mà hiệu lực tuyên giảm, Ca Dạ không nén nổi ho khan.

Xích Truật bước đến trước người hấn, mũi kiếm đặt dưới cằm, nhắm thẳng vào cổ họng.

“Người mà không nói thì đúng là ta đã quên một kiếm của kẻ địch hôm qua.” Bên môi hiện lên tia cười nhạt, giờ chân đạp xuống cổ tay phải, gần như có thể nghe thấy tiếng xương gãy, trong nháy mắt mồ hôi lạnh rỉ ra từ trán, thiếu niên tái nhợt không nói một lời.

“Thì ra bức mật thư kia là do người tạo, ta phải thưởng người thế nào đây nhỉ?” Lời còn chưa dứt, ‘ding’ một tiếng mũi kiếm vang lên, thân kiếm trong suốt xuyên qua lòng bàn tay đâm sâu xuống đất, đóng chặt bàn tay phải trên đất.

Sau một trận ho khan, rốt cuộc Ca Dạ đã có thể mở miệng nói chuyện.

“Điện hạ thật đúng là... không thỏa đáng, hẳn là ảnh vệ của ta, mọi việc đều nghe lệnh ta, chỉ là một con rối bù nhìn, không trách chủ lại trách nô, đây là cách điện hạ xử sự sao?”

Xích Truật kinh ngạc: “Người bảo vệ tên nô bộc này thật đấy, chẳng lẽ mạng của hắn còn quan trọng hơn mặt người?” Nhìn thiếu niên vùng vẫy nhịn đau muốn nói, hắn lập tức điểm hai huyệt cầm.

Thù Ảnh không thể nào mở miệng, trái lại nàng có phần yên tâm, “Đầu đao của Ca Dạ sớm nhuộm máu, đã chẳng màng gì đến sinh tử vinh nhục nữa rồi, có thể để điện hạ lắng cơn giận, thì bề ngoài có thể nào cũng chỉ là việc nhỏ.”

“Tuyệt sứ nói phóng khoáng thật đấy, để ta thử xem có phải thật không nào.” Xích Truật cười tà, lấy roi dài từ trong tay người hầu, tiện tay mở ra, soạt một tiếng roi vụt qua bên người nàng, làm rơi xuống một lọn tóc đen.

Ca Dạ không đổi sắc, “Bấy lâu nay nghe tiếng người Khâu Từ thiện cười ngựa, quả nhiên roi pháp của điện hạ thật tốt.”

“Ta cũng biết dùng roi đánh như thế nào để đủ khiến người ta chỉ muốn mau chóng cầu cái chết.” Dùng đầu roi cuộn lấy lọn tóc, đặt trong ngón tay đùa nghịch, nhẹ ngửi hương thơm, “Nếu người chịu hát, thì ta có thể không dùng đến cách đó.”

Một khúc khuyết ca* làm ta yếu lòng, một khúc hát lại khiến hắn mắc thêm một lỗi lầm nữa, đó là trong lúc vô tình đã bỏ qua cơ hội thay đổi vận mệnh. Mặc dù rất căm hận, nhưng cũng không kiềm được mà hồi tưởng lại thanh âm thiên nhiên ấy, quẩn quýt trong mộng khó lòng quên đi.

(*Chữ khuyết này có nghĩa là lầu gác cung điện, không phải thiếu sót.)

“Ca Dạ chỉ biết giết người, cần gì phải khiến người khác khó chịu.”

“Bài hôm đó hát ở chỗ hoang tàn, ta muốn nghe lại lần nữa.”

“Điện hạ nói đùa, đó là bài ca người đã khuất, sao có thể hát cho người sống được.”

“Ta muốn nghe.” Xích Truật nhướn mày, nói từng câu từng chữ.

“Thứ cho ta khó mà nghe theo.” Nàng cũng lười qua quýt, dứt khoát cự tuyệt.

Xích Truật bị khơi mào lửa giận, không nường tay nữa, lại tiếp tục một roi vụt xuống. Sau hơn mười roi, bạch y bị quất đến rách nát, dần rịn ra máu tươi, nhưng Ca Dạ không nói câu nào, roi càng quất càng mạnh. Tất cả đều nhìn roi dài vang vun vút, nàng không thể ngăn mình run lên, đau đến mức mồ hôi lạnh lăn xuống thấm ướt vạt áo.

“... Điện hạ...” Giữa bóng rói, nàng lên tiếng khê gọi.

Xích Truật dừng tay, lạnh lùng vô tình nói, “Muốn xin tha sao?”

Ca Dạ cúi thấp đầu, mồ hôi và máu rơi xuống từng giọt, “Chỉ là muốn xin... điện hạ đặt ta xuống rồi hăng đánh.” Giọng yếu ớt uể oải, “Dây xích siết chặt quá... Nếu treo nữa, chỉ sợ điện hạ còn chưa hả giận, thì ta đã chết.”

Yên tĩnh một hồi lâu, bỗng Xích Truật bật cười, ánh mắt kỳ dị, “Được, ta sẽ để người được như mong muốn.”

“Điện hạ!” Sa Ngõa Na không đồng ý, “Nữ nhân này xảo trá âm độc, đừng để trúng quỷ kế.”

“Không phải người nói người trúng thanh già tán sẽ mất hết võ công, không bằng một đứa trẻ sao? Sợ cái gì.”

“Nói thì nói thế, nhưng treo lên vẫn ổn thỏa hơn.”

Xích Truật khoát tay, ngăn lời người hầu, “Khỏi phải nói, ta tự có chừng mực, để nàng xuống đi.”

Tiếng xích sắt vang lên liên tục, cơ quan chuyển động, nàng từ từ được đặt xuống đất, cơ thể nho nhỏ cuộn tròn trên đất, hai thị vệ đi đến gỡ dây xích buộc cổ tay nàng ra. Dù vẫn đau như cũ, nhưng hô hấp đã dần thông, nàng giật giật ngón tay gần như cương cứng, cũng may là còn phản ứng.

“Khanh vốn giai nhân, sao phải làm kẻ tặc.” Dưới ánh lửa, mặt Xích Truật trở nên âm tình bất định, dường như có phần nuối tiếc, “Nếu không phải thủ đoạn quá nham hiểm cay độc, tiếp tay cho giặc, với tài trí của ngươi, muốn làm phu nhân một nước thì có gì khó.”

“Nham hiểm cay độc?” Nàng cười khê, lại đau đến mức phải hít khí lạnh, “Người khác còn có thể chỉ trích như vậy, nhưng điện hạ...”

“Ta thì thế nào.”

“Hợp mưu với Sơ Lạc lừa gạt quốc dân Cô Mặc giả mưu thạch lựu, chỉ vì để gieo họa; sai khiến đội ngựa cướp bóc bên ngoài, chặt đứt đường lối hành của thương gia; lấy mỹ nhân kế đưa vào chỗ tử; mượn tay ma giáo diệt trừ cừu cừu ruột; độc tài binh quyền, tấn công Cô Mặc để làm lót đường lên ngôi, điện hạ mưu lược sâu, Ca Dạ tự thẹn không sánh bằng.

“Chuyện phi thường phải dùng thủ đoạn phi thường, ngưng so sánh điện hạ giống người đi!” Sa Ngõa Na gầm lên, tóm lấy mái tóc đen tạt một phát, trong chớp mắt nửa bên gò má tê rần.

Sau cái tát ấy, trên làn da trắng như tuyết nổi lên dấu tay đỏ thắm, mặt rất nhỏ, dấu tay chiếm khoảng gần nửa gương mặt, liếm lấy khóe môi rách hở, giọng Ca Dạ vẫn như cũ, con ngươi đen láy không che giấu châm chọc, “Ta giết người là vì sinh tồn, còn điện hạ giết người là vì dã tâm quyền dục, chết dưới tay ta còn có thể nói là vô tội, nhưng chết trong tay điện hạ thì liệu có đúng người đúng tội? Chiến sự xảy ra, người giết còn gấp trăm lần ta.”

“Được, nói rất hay.” Xích Truật cúi người, lau vết máu bên môi nàng, ánh mắt thâm trầm, “Ta có phần không nỡ, nhưng chỉ tiếc lại có nghi ngờ, đợi người chống đỡ lại được với Sa Ngõa Na, thì ta sẽ lại lĩnh giáo sự sắc bén của ngươi.”

Nói rồi, Xích Truật đứng lên quay sang gã nam tử bên cạnh, “Ta đã đồng ý giao người cho người xử lý, bây giờ nàng ta là tài sản của ngươi.” Hơi chần chừ, rồi lại ghé vào tai nói thêm một câu, “Giữ mạng nàng ta lại, ta vẫn còn dùng.”

“Đa tạ điện hạ.” Trong tích tắc hai mắt Sa Ngõa Na đỏ bừng, hệt nư dã thú.

20. Chương 20: Lật Đổ

Trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ.

Sa Ngõa Na dùng mũi chân nâng mặt nàng lên, quan sát toàn thân nữ hài bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

“Ngươi còn gì để nói không?”

Ca Dạ lắc đầu, cũng quyết định không lãng phí sức lực nào nữa.

“Tuyệt sứ tôn quý cao ngạo cũng có lúc thê thảm thế này đây.” Hắn chắc chắn, đảo mắt nhìn thị vệ xung quanh, “Chư vị nói xem nên phục vụ nàng ta thế nào đây.”

Mấy gã nam cười ồ lên, bỉ ổi mờ ám nói không ra lời.

“Trái lại ta muốn... Không biết Sa Ngõa Na đại nhân có thể tác thành không.” Thị vệ đứng gần nhất mở miệng, không chút che giấu dục vọng.

“Không chê còn nhỏ à?” Sa Ngõa Na nhạo báng.

“Mặt đẹp là đủ rồi, vẫn chưa chơi qua người nào xinh xắn như nàng ta.” Một thị vệ khác lại gần, càn rỡ quan sát, tựa như người dưới đất đã hoàn toàn trần truồng.

“Tuyệt sứ trên Thiên Sơn, các người không sợ?”

Do dự chỉ xẹt qua trong nháy mắt, rồi lại bị sắc dã chiếm hết lòng.

“Ai biết được, chẳng lẽ điện hạ còn để nàng ta sống thoát ra sao.” Mọi người cười xôn xao, Sa Ngõa Na cũng cười theo, thị vệ gấp gáp bắt đầu động thủ xé y phục của Ca Dạ.

Hắn khoanh tay thờ ơ đứng xem, “Đội đã, các người không chê bẩn sao, trên người nàng ta toàn là máu.”

“Ý đại nhân là?” Nghe ra ẩn có dụng ý khác, một thị vệ ngăn đồng bọn lại.

“Nhìn cả người Tuyệt sứ toàn máu với mồ hôi, khó coi biết bao, sao không lấy nước muối tắm cho nàng nhỉ?”

Bọn thị vệ trở mắt nhìn nhau, vết thương nặng như thế, dùng nước muối thì chỉ sợ đi tong nửa cái mạng. Sững sờ một chốc, Sa Ngõa Na âm hiểm mở miệng.

“Chư vị đau lòng rồi?”

“Cứ làm theo lời đại nhân nói vậy.” Thị vệ dẫn đầu vội chỉ huy đồng bọn hành sự.

Chỉ chốc lát sau, một thùng nước muối ấm đã được chuẩn bị.

Ca Dạ vẫn không mở miệng, nắm chặt quyền nằm rạp trên đất.

Khi cả thùng nước hắt lên người, cuối cùng không nhịn đau được phải lăn lộn.

Nước muối hòa lẫn với máu chảy xuống từ trên người, trong mật thất chỉ có tiếng lăn lộn vang vọng. Nàng co tròn mình lại, co giật liên tục không hề nín được, hít hà rất dữ, đau đến vô cùng nhưng vẫn chẳng bật thốt câu nào. Tóc đen ướt nhẹp dán vào trên gò má, trên mặt toàn là nước, ảm đạm như sương.

Phải một lúc lâu sau mới dừng lăn, người không ngừng run rẩy.

Sa Ngõa Na giơ chân đạp nàng, vừa tàn nhẫn lại sáng khoái.

“Mùi vị thế nào? Có thể đền lại một đao chém đứt đầu của người không?”

Ca Dạ chỉ làm như không nghe thấy.

Hắn ta không cam lòng, dần dùng lực đè nặng hơn, ép cho nàng phải cuộn tròn như tôm.

Ngay cả thị vệ xung quanh cũng không khỏi biến sắc, tiến lên khuyên can.

“Đại nhân cẩn thận, nếu cứ tiếp tục thế nữa thì sẽ bỏ mạng mất.”

Một lúc lâu sau hắn mới dời chân đi, thấy khoe miệng nàng còn rỉ tia máu, bỗng bật cười.

“Bây giờ đến lượt các chư vị rồi, xin hãy tận hưởng.”

Trong mật thất vang lên tiếng xé xiêm y roẹt roẹt.

Mấy đôi tay đen đủi xé y phục của nữ hài từ các góc khác nhau, nàng cật lực vùng vẫy, nhưng chỉ phí công mà thôi, trên sàn nhà dơ bẩn để lại một dấu vết ảm ứ.

Thân thể trắng như tuyết nhanh chóng phơi bày, đôi vai gầy gò, eo thon mềm mại, ngực hơi nhô lên, đôi chân trẻ con dài nhón, không chút ngăn trở lộ ra trước mắt mọi người, vết roi đỏ thẫm trải rộng, lại kích thích dục vọng.

Đám người không nhịn được cúi đầu gặm cắn, lưu lại mọi dấu vết trên da thịt non mềm, tùy ý vuốt ve thân thể trần truồng, như một đám ác thú vây quanh bữa tiệc thịnh soạn.

Ca Dạ cố cắn môi, bàn tay vô lực lằn mò trên không trung, dường như đang muốn tìm thứ gì đó để chống đỡ, rồi bỗng người cứng đờ. Bàn tay vô ý sờ vào chậu lửa sau lưng, nhất thời trong không khí bốc lên mùi da bị phỏng rộp, mặc dù kịp thời rút tay về, nhưng vẫn bị cháy một mảng lớn.

Sa Ngõa Na hứng thú nhìn cảnh trước mắt.

Mấy gã nam nhân cường tráng xúm lại nữ hài gầy yếu, có kẻ xoa lưng từ phía sau, có kẻ nằm trước ngực, còn có kẻ mở chân nàng ra định xâm phạm tiến vào, trong phòng toàn tiếng thở gấp và liếm láp.

Từ sau khi trở mắt nhìn huynh trưởng bị giết, hắn đã mong đợi cảnh này lâu lắm rồi.

Vô tình liếc nhìn người trong góc tường, ánh mắt cuồng nộ trong bóng tối như muốn cắn xé người khác, nhưng vì huyết đạo mà không thể động dậy, đôi ngươi sáng rực sắc đỏ như chó sói, ngập tràn hận ý.

Nhìn ánh mắt quen thuộc ấy, hắn bật cười, rốt cuộc đã có người có cảm thụ giống hắn năm đó.

Rồi đột nhiên con ngươi đối phương co lại, chuyển thành kinh ngạc.

Kinh ngạc...?

Hắn quay đầu lại, chẳng biết từ lúc nào tiếng thở dốc đã biến mất.

Nữ hài khó nhọc mở bàn tay ra, đẩy cái đầu nằm trước ngực mình ra, đám nam nhân bị sắc dục làm mờ mắt đã bật hơi, không hề phản kháng.

Nàng khó nhọc quỳ đứng lên, nhặt lấy kiếm thị vệ ném ở một bên, hung ác chém xuống.

Một kiếm lại một kiếm, chém cho máu tươi tung tóe.

Người lỏa lồ, tay nhỏ bé, dùng hết sức chém.

Những thị vệ kia kinh hãi cực độ, nhưng chỉ có thể nằm trên đất như miếng thịt không cách nào phản kháng, trở mắt nhìn lưỡi dao sắc bén cắt rời thân thể. Đâm, chọc, chẻ, bổ, kiếm cứ vào thịt, máu tươi nhanh chóng trào ra từ tay chân, mùi tanh ngập tràn căn phòng.

Hắn trợn mắt há mồm, muốn bước lên ngăn cản, nhưng lại phát hiện tay chân mình không hề nghe theo sai khiến, chân nắn dựa vào cột trượt xuống đất, âm trong miệng cũng biến mất.

Chỉ còn lại tiếng kiếm sắc chém vào thịt người.

Nữ hài ngẩng đầu lên, trên gương mặt tái nhợt bắn đầy máu tươi, hờ hững lạnh như băng, giống như ác quỷ muốn đòi mạng người.

Đẹp đến cùng cực, mà cũng ác đến cùng cực.

Xé lấy một mảnh vải quần quanh cơ thể, nàng cật lực bò đến gần người bị giam hãm, rút đoản kiếm mắc nơi tay đóng xuống đất ra.

Đầu ngón tay gỡ trâm cài đầu, thân trâm nhìn bình thường nhưng lại trống ở giữa. Nàng đổ ra một viên thuốc đứt vào môi hắn, lại lấy ngón châm ra, đâm vào huyết đạo tương ứng rồi chậm rãi chuyển động, rất nhanh đã nghe thấy tiếng xiềng xích leng keng.

Nàng ho khụ, cổ nhin một búng máu.

Lục lọi lấy ra mấy chai thuốc từ trong ngực Sa Ngõa Na, ngửi từng lọ một, rồi lại chọn ra một lọ tự uống một viên, số còn lại ném hết cho thiếu niên đã có thể ngồi dậy.

Theo tiếng xích loảng xoảng bị đứt, nỗi tuyệt vọng hoàn toàn ùa vào đầu.

Dưới ánh lửa, gương mặt thanh lệ dính máu đẹp như la sát, một tay cầm lấy kiếm còn đang nhỏ máu.

“Người thua rồi.”

Đây là âm thanh duy nhất hắn nghe thấy.

Một kiếm chém đến, dứt khoát chém rơi đầu hắn.

Cùng lúc với chiếc đầu rơi xuống đất, nữ hài mất đi sức lực cuối cùng, mềm oặt khụy xuống. Không đợi chạm đất, người đã được đỡ ôm ngang từ phía sau.

Chỉ nháy mắt đã ra khỏi bí thất đầy máu tanh.

Bên ngoài đêm đã khuya, không biết đã bị nhốt bao lâu rồi.

Vẫn còn trong vương cung, vị trí chếch nghiêng, ra khỏi uyển môn là vào rừng rậm.

Trong bóng tối không thấy rõ phương hướng, hần chỉ nhảy vọt dựa vào bản năng, băng xuyên qua cánh rừng.

Bôn ba hồi lâu, cơ thể trong ngực dần ngưng run rẩy, nhiệt độ càng lúc càng thấp.

Vạt áo trước ngực bị kéo lấy, hần cúi đầu, Ca Dạ đưa tay chỉ vào một hướng trong rừng.

Hần chạy đi theo hướng được chỉ, tiếng rào rào nước chảy càng lúc càng rõ, một vòng trăng bạc hiện lên dưới ánh trăng. Một con suối đổ xuống từ núi cao chót vót, tạo thành một cái đầm nhỏ.

Hần dừng lại bên bờ, bỗng Ca Dạ vùng vẫy đi xuống, tập tễnh đến gần mé đầm.

“Ca Dạ!”

“Mau tránh ra!” Nàng lạnh lùng quát mắng, không có hung dữ, gạt cánh tay đang ngăn lại của hần, “Người cút xa ra cho ta.”

Hần đứng yên, nhìn nàng bước vào làn nước lạnh băng, dùng sức lau chùi thân thể nhỏ bé. Vết thương chồng chất lại lần nữa rỉ ra máu tươi, dường như không cảm thấy đau đớn là gì, chỉ biết rửa sạch vết dơ bẩn đáng căm hận đi.

Đêm trăng sáng ngời, trên cơ thể trắng trong như ngọc chỉ chít vết thương, như có cây mây màu đỏ sậm leo bò khắp toàn thân, đẹp đến kinh diễm lại vô cùng quỷ dị.

Tây Cương cuối thu, trên mặt nước vẫn còn băng mỏng dập dềnh.

Hần cố nhẫn nhịn, nhưng rồi đến cuối vẫn không nhịn được, nhảy vào trong nước kéo nàng lên bờ.

“Cút ngay!” Nàng dùng sức giãy giụa. Hần vẫn kéo chặt nàng, không để nàng động đến nước lạnh thấu xương nữa. Trong cơn điên cuồng, nàng dồn hết sức tát thật mạnh.

“Cút!”

Một cái tát tai giòn tan rơi xuống má.

Hần vốn có thể né, nhưng vẫn để mặc chịu ăn tát, ôm chặt lấy cơ thể gầy gò trong ngực không buông.

Trong tim, như có mười triệu thanh đao cắm vào.

Trên người Ca Dạ có vô số vết thương.

Vết roi chồng chất, vết xích in hằn, trên mặt có dấu tay, ngón tay cháy bị thương, bên sườn có dấu chân bị đạp, nhưng nhức nhất, là vết cắn bầm tím trải rộng.

Hần bôi thuốc cho nàng, trong hôn mê nàng mới có thể lên tiếng rên rỉ.

Môi đã bị nàng cắn nát bấy, cố kiềm chế đến cực hạn mới đổi lấy được một cơ hội sống.

Độc được giấu trong kẽ tay, chỉ khi có lửa đốt thì mới có hiệu lực.

Vào lúc này đang ở mặt trạch trong ám gian ma giáo, nàng ngủ rất sâu, nhưng giữa chân mày vẫn nhíu chặt.

Ngoài bôi thuốc, hần hoàn toàn không biết phải làm gì.

Nàng dùng phương thức của mình để bảo vệ hần, chạy ra khỏi sinh thiên. Phải trả một cái giá thê thảm đến thế.

Người ngồi bên mép giường lẳng lặng ngắm nhìn nữ hài đang ngủ say, rồi bất chợt chôn mặt vào giữa hai tay. Tựa như có roi vô hình quất vào người, liên tục run lên không thể kiềm chế, nổi nhục nơi đáy lòng khó mà biến mất nổi.

21. Chương 21: Phá Địch

Trán Ca Dạ nóng hổi.

Vì gãy xương sườn nên dẫn đến sốt cao, vẫn chưa tỉnh lại, nàng như rơi vào cơn ác mộng, trong hôn mê vẫn không yên ổn. Hắn liên tục đắp vải lạnh đắp trên trán, giữ tay chân nàng lại tránh tự làm bị thương.

Nàng rên khẽ, nỉ non không rõ tiếng, yếu ớt vô cùng. Hôn mê rất lâu, thi thoảng nàng lại mở mắt ra, nhìn hắn lau mồ hôi thay nàng, cứ tưởng nàng đã tỉnh, nhưng ánh mắt lại cứ mê man nhìn hắn, trong miệng thốt ra một cái tên xa lạ.

“... Hoài Y...”

Như đã xác định được người trong ký ức, nàng trở nên dễ bảo vô cùng, mềm oặt dựa vào trong ngực hắn, níu lấy vạt áo không buông như đứa trẻ sơ sinh, có vẻ ngây thơ đáng yêu của một đứa trẻ, tròng mắt đen láy ướt át hòa hợp, tựa như sẽ chảy nước bất cứ khi nào, hắn chưa bao giờ thấy nàng yếu đuối như thế cả.

Lúc nàng tỉnh dậy, nhất thời hoảng hốt.

Rèm rũ thấp quang cảnh ảm đạm, thế nhưng lại rất ấm áp và thoải mái, chăn bông dày đắp trên người, mép giường tao nhã thêu hoa văn đặc biệt của Tây Vực. Trên cán có đặt một bát thuốc đang bốc khói trắng, rải rác bên cạnh là bông băng vải sạch, dưới ánh nến lay lắt, những chiếc bình sứ đựng thuốc trị thương óng ánh như ngọc.

Con người đảo một vòng, phát hiện mình đang được ôm vào lòng, dựa vào lồng ngực vững chãi, hơi nhiệt từ này đến giờ là phát ra từ nơi đây, hai tay ôm ngang eo đè cánh tay nhỏ nhắn lại, cẩn thận tránh vết thương.

Khuôn mặt tuấn mỹ đang ngủ say, có thể nhận ra đã mấy ngày liên tục không nghỉ dẫn đến mệt mỏi, dưới hàng mi dài có bóng mờ, tiêu tụy vô cùng.

Mắt lại nhắm chặt, lúc mở ra lần nữa, trông hắn vẫn lạnh lùng vững chãi, rõ ràng đã từng giãy giụa, dao động, tức giận, nghi ngờ, thế nhưng nay đã hoàn toàn biến mất. Càng lúc hắn càng giống sát thủ vô tình, cũng càng giống... nàng.

Ánh mắt di chuyển đến từng tác đường nét, phức tạp lại khó hiểu, đây là thay đổi mà nàng mong muốn, nhưng cũng không phải là kết quả mình muốn thấy. Nhất định phải nhanh lên, nếu không thì hắn... sẽ không quay lại được, hắn không giống nàng, còn có cơ hội, còn có nơi để đi.

Nàng sờ lên sống mũi cao, bờ môi góc cạnh rõ ràng, đầu ngón tay di động một hồi mới thôi.

Cảm giác được ôm, rất xa lạ, cũng rất mới lạ.

Nhưng... không tệ chút nào.

Lần đầu tiên để ý chỉ trôi dạt, nàng tựa vào lồng ngực ấm áp, ngủ thật say.

Dược liệu rất tốt, vết thương do roi quất khép miệng rất nhanh, xem ra phần lớn vết thương đáng sợ chỉ ở ngoài da, phiền toái nhất là gãy xương, dù hít thở vẫn cảm nhận được đau đớn, “Hôm nay là ngày nào rồi?”

Có được câu trả lời chính xác, nàng im lặng tính toán hồi lâu, “Nội trong ba ngày chúng ta phải lên đường về giáo.”

“Vết thương của cô quá nặng, vẫn chưa thể cử động được.” Hắn ngạc nhiên, không hiểu nổi sao nàng lại cố chấp như thế.

“Cưỡi ngựa không sao, ta sẽ cẩn thận.”

“Cô biết ta không chỉ nói mỗi việc cưỡi ngựa.” Mà còn có thể bị ngăn cản đuổi giết, trong thời gian trốn ở đây, Xích Truật đã lấy cớ lòng bất đào phạm mà kiểm tra khắp thành mấy lần rồi.

Nàng nhìn tay mình, ngón tay bị thương vẫn đỏ bừng, “Không sao, ta có thể nắm chắc công lực đã khôi phục.” Nàng cười nhạt, “Hơn nữa không phải còn có người sao.”

Hắn im lặng không đáp, vừa lo lắng không thể bảo vệ chu toàn cho nàng, lại lo cho vết thương của nàng, không ai hiểu rõ tình trạng thân thể của nàng hơn hắn cả, đi đường xa trong tình hình thế này tuyệt đối không hề lý trí.

“Cô chắc chứ?” Hắn không hỏi thêm nữa.

“Ừ.”

“Vậy ta đi sắp xếp.”

“Đợi đã.” Nàng cản hắn lại, bảo hắn đến gần.

Hắn không hiểu gì, bỗng bàn tay đang chấp sau lưng bị nàng cố kéo ra, vết thương do kiếm sắc xuyên qua đã sưng đỏ thối rữa, “Tay của người, vì sao không bôi thuốc.”

Hắn không đáp.

Nàng nhìn hắn, cầm lấy bình sứ nhẹ rắc thuốc bột lên, rồi lại lấy vải sạch băng bó chỉnh tề, “Không cần phải tự trách.” Nàng cúi thấp đầu, chỉ nhìn thấy mỗi bóng mi rậm, “Lúc ấy phải có một người giữ thể lực, người Xích Truật hận là ta, dù sao cũng không tránh khỏi đánh đập. Hơn nữa ta đã giết quá nhiều người, cũng coi như trả tội, còn người chỉ là vâng mệnh, không cần phải nghĩ nhiều, cái tát kia là do ta giận cá chém thớt... Xin lỗi người.”

Lúc nói ra câu cuối, hắn không cách nào im lặng được nữa, “Vì sao phải xin lỗi, kẻ bắt lực là ta.”

“Ta là chủ nhân của người...”

“Cô chỉ là một nữ nhân, còn là một...” Ngoại hình như một đứa trẻ yếu ớt, nhưng hắn lại nuốt câu này về.

“Đừng bị bề ngoài ta đánh lừa.” Nàng bỗng bật cười, rồi khe khẽ thở dài, “Ta mười bảy tuổi rồi, đã sớm trưởng thành.” Từng trải qua biết bao tang thương, nhìn biết bao sinh tử, nàng chưa bao giờ là một đứa trẻ.

“Ma giáo chỉ tôn trọng kẻ mạnh, không liên quan đến nam nữ. Không thể là vì nữ nhân mà khoan dung, kẻ yếu đuối chỉ biết trở thành đồ chơi của người khác, trong mị viện không thiếu. Ta thà làm yêu ma còn hơn là rơi vào tình cảnh mặc cho kẻ khác định đoạt.” Thần sắc cao ngạo chợt lóe rồi biến mất, nàng buông tay lạnh lùng căn dặn.

“Đi đi, mau dưỡng lành vết thương, nếu không vẫn không chắc có thể quay về Thiên Sơn đâu.”

Quả nhiên, không phải chuyện dễ dàng.

Nhìn đằng trước xuất hiện hơn trăm thiết kỵ tinh nhuệ, cả hai không hẹn mà cùng thở dài trong bụng, Ca Dạ âm thầm đưa tay vuốt bờ hông, vẫn là... có hơi miễn cưỡng.

“Xích Truật không đến.” Nàng quét mắt một vòng.

“Ta đã tìm mấy người tương tự chia nhau ra khỏi thành rồi.” Hắn giục ngựa đi lên, yên lặng tính toán đối phó.

Làm nghi hoặc quân địch? Rất tốt, khó trách người ít hơn dự liệu nhiều.

“Băng qua đoạn đường này, ở trấn đằng trước có chuẩn bị xe ngựa.”

Nheo mắt nhìn đội ngựa đang ép đến gần, hắn lại nói thêm một câu.

Sắp xếp rất kỹ càng chu đáo, nàng cười không ra tiếng, chỉ có thể xông qua cửa ải trước mắt ngày.

Dòng suy nghĩ bị tiếng vó ngựa dồn dập nhấn chìm, mã đao đông như rừng sáng lóe, sáng chói cả mắt. Lăng lặng nhìn trận hình của phiêu kỵ, thiếu niên lật cổ tay đẩy kiếm. Một đường cong rạch qua nơi chân trời, kiếm khí ngang dọc như điện, kỵ binh đằng trước rít rít ngã ngựa, máu văng đầy trời, mùi tanh nồng không cách nào thở nổi. Nàng giục ngựa đi theo, vài kẻ công kích lẻ tẻ bên cạnh đều bị nàng lấy ám khí giải quyết.

Giết người rất thuần thực, động tác của hắn vừa đẹp lại vừa lưu loát, không hề có dư thừa hay chậm trễ, mạnh mẽ nhanh chóng, góc độ chém xuống tinh chuẩn sắc bén, lực đạo rất vừa phải.

Chỉ quan san một chốc mà đã không có dư thời gian, số người quá nhiều, ám khí không đủ ứng phó. Kiếm nàng quá ngắn, cũng không hợp để đấu trên ngựa, bất đắc dĩ lắm mới xuất thủ, miễn cưỡng khống chế động tác trong phạm vi nhỏ. Kỵ binh đánh đến thì cúi người né, để lưỡi dao sắc bén chỉ có thể gọt lấy tóc, nàng trở cổ tay bắt lấy chuỗi, đoạt lấy rồi trở tay ném nó đi, lại một người ngã ngựa, máu tươi thấm ướt cả vùng đất vàng, trên mặt đất đen đỏ lộn xộn.

Mấy hồi chém giết đã làm xương sườn bị thương, trước mắt dần tối, suýt nữa không tránh khỏi thể tấn công của địch. Nhận ra thể yếu sau đó, địch nhân ủa mạnh lên, như muối bu vào máu. Bỗng người phía trước gào một tiếng, chuyển kiếm sang tay trái mang theo kích động lạnh giá, thể như tia chớp, thoáng cái đã ép lui người tới, rồi lập tức nhún người bay lên, rơi xuống lưng ngựa của nàng, nhất thời áp lực nhẹ đi.

Hắn ở sau lưng bảo vệ hai người, nàng cười ngựa rời đi, con ngựa quý hiếm tung vó phi nước đại, dường như cũng biết đang ở nơi sinh tử. Bốn phía chém giết đến rung trời, lòng bàn tay siết chặt dây cương, căn răng thúc ngựa đi, con ngựa né tránh đợt tấn công ở phía trước, dựa vào kinh nghiệm băng qua phiêu kỵ dày đặc.

Quả thực bao vây quá dày, bị kẹt trong trận, nàng hạ quyết âm giơ tay lên, hơn mười con ngựa vây xung quanh cùng đồng loạt hí lên, trong nháy mắt nổi điên chạy loạn, quăng luôn kỵ binh ở trên lưng xuống, chạy loạn đạp bậy vô số. Chỉ thấy trong mắt ngựa có máu tươi chảy ra, trong tích tắc đã bị làm mù mắt đồng loạt, ngựa nổi điên cật vó tung mình nhảy lên, tạo thành con đường cho hai người họ thoát.

Nhân lúc loạn lạc mà rời đi, kỵ trận dần dần bị vắt lại sau lưng, không biết đã chạy nhanh được bao lâu, tiếng la hét chém giết dần biến mất, bên hông lại đau nhức không chịu nổi, mắt dần mờ hồ, bên tai nghe thấy tiếng vó nhàm chán, nhưng nàng chẳng còn sức mà nhìn lại, nằm rạp xuống lưng ngựa mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại lần nữa thì đã ở trong xe ngựa, chấn tơ rất dày, giảm độ chòng chành xuống thấp nhất. Ngang hông lại được băng bó lần nữa, ngay cả vết thương trên tay hay trên trán đều được bôi thuốc cẩn thận. Trên bàn nhỏ trong xe có nước trà đồ ăn, thậm chí còn đặt mấy cuốn sách, chắc là sợ nàng dậy lại thấy chán.

Nàng gọi một tiếng, yếu đến nỗi chính mình chẳng nghe rõ, thể nhưng xe ngựa lại dừng lại. Người đi vào tái nhợt tiêu tụy, thân hình tuấn mỹ lại nhếch nhác xốc xếch, mấy vết thương chỉ băng bó qua loa, đến y phục cũng là bộ đồ cũ.

“Cô tỉnh rồi à?” Hắn như thở phào nhẹ nhõm, thận trọng đỡ nàng dậy uống nước, trên người vẫn còn mùi máu nồng nặc.

Nàng nhú mày.

“Đau lắm hả? Kiên nhẫn nào, qua mấy hôm nữa là có thể đến Thiên Sơn rồi.” Hắn dịu dàng an ủi.

“Người bị thương thế nào, có nặng không?” Không thể nhìn ra manh mối gì từ y phục đen cả.

“Ta vẫn chịu đựng được.” Hắn thờ ơ đáp, “Có đói bụng không, ăn chút gì trước đi, vì vội vàng quá nên không chuẩn bị được nhiều.”

“Thế này là tốt lắm rồi.” Nàng nhắm mắt chậm rãi nằm xuống, “Thế còn truy binh thì sao?”

“Hiện đã ra khỏi phạm vi thể lực của Khâu Từ, hẳn là đã an toàn.”

“Chắc Xích Truật sôi máu lắm.” Bên môi hiện lên tia cười yếu ớt, nàng khẽ chế giễu.

Thân danh bị dơ bẩn, thân tín bị giết chết, lúc tin đồn bay đầy trời lại còn điều kỵ binh đi dò xét khắp nơi, giống như gặp nạn liên tục. Mạo hiểm áp lực như thế nhưng vẫn không giết được hai người, có thể tưởng tượng ra giận đến chừng nào.

“Hắn ta đáng đời.” Con người trong trẻo xẹt qua vẻ căm ghét, “Trước khi đi ta đã dặn người, phải lan truyền tin đồn Xích Truật bị gỡ bỏ quân quyền nhưng vẫn liên tục điều động tư vệ ra ngoài, vu hãm hắn tội cố ý mưu phản.”

Nàng ngẩn ra đầy khó tin, trơ mắt nhìn. Bỏ đá xuống giếng và đuổi cùng giết tận không phải là tác phong xưa nay của hắn, đồn đãi như thế, sợ là Xích Truật khó mà đặt chân ở Khâu Từ nữa rồi.

Cảm nhận được Ca Dạ ngạc nhiên, hần thấp giọng đáp lại, không hề che giấu sát khí, “Ta rất muốn tìm cơ hội tự tay giết hần, chỉ là lần này hần được hời rồi.”

Nhìn thấy vẻ tàn nhẫn giữa chân mày hần, nàng im lặng không nói. Bắt đầu từ bao giờ, sát tâm của hần còn nhiều hơn cả nàng, thật là... không quen chút nào.

22. Chương 22: Về Núi

Trên đường về Ca Dạ được ôm vào thủy điện.

Thanh Hà vẫn như cũ, còn chúng người hầu thoáng có phần bất ngờ nên khá xôn xao, nhìn đăm đăm cảnh người đứng đầu điện lại được ảnh vệ thân mật ôm về. Cơ thể bé nhỏ nép trong ngực nhẹ như không, có vẻ là vì tỏ ra yếu ớt trước giáo chúng mà nàng có phần mất tự nhiên, cho đến khi đặt mình xuống chiếc giường mềm mại thì mới ổn định lại, lạnh lùng dặn hần đi nghỉ.

Trước khi đi thấy nàng gọi Lục Di đến căn dặn, hần không để ý lắm, mấy ngày đi đường liên tục nên không rảnh để ý đến chữa trị vết thương, giờ không gắng nổi nữa rồi, hần về phòng mình tìm thuốc trị thương, cõ y phục tội cũng trở nên vô cùng khó khăn, gần như là xé ra những mảnh vải bám chặt lên vết thương.

Đột nhiên chấn song vang lên, một bóng đen vụt vào, hần nhặt trường kiếm lên theo bản năng.

“Là ta.” Người đến nhanh nhẹn đỡ lấy tấn công bất ngờ, vội nói rõ thân phận.

Hần thả lỏng mình, không tránh khỏi rung lắc, Cửu Vi đi lên đỡ, mi tâm nhú chặt.

“Sao lại thăm hại thế hử, bị thương ra nông nỗi này.” Nhận lấy chai thuốc xử lý vết thương thay hần, Cửu Vi không che ý tứ trách cứ, “Cũng không thêm bằng bó luôn? Càng kéo dài càng nghiêm trọng đấy.”

Khó khăn lắm mới cõ được y phục ra, Cửu Vi chắc chắn lắc đầu, “Còn cố gắng gượng đến giờ, xem ra người còn nhẫn nại hơn ta đấy.”

Hần im lặng rửa ráy vết thương rồi bôi thuốc bột, trên tay bận rộn nhưng miệng Cửu Vi cũng không nhàn rồi.

“Đã xảy ra chuyện gì thế, lần này Ca Dạ thất sách sao? Nghe nói nàng cũng bị thương?”

“Ừ.”

“Là người ôm về, chẳng lẽ còn thương nặng hơn người?”

“Ừ.”

“Là ai có bản lĩnh này vậy, có liên quan gì đến Nhã Lệ Ti à?”

“Ừ.”

“Ta vẫn luôn nơm nớp lo sợ, chỉ sợ người không quay về được.” Cửu Vi thảm than, cũng hết cách với hần, “May mà người vẫn còn nhớ, suýt nữa thì không kịp.”

“Cái gì?” Vết thương bị động đau, câu này nghe không hiểu.

“Cái gì, giải dược của Xích Hoàn, đừng nói với ta là người không nhớ đấy.” Cửu Vi phẫn nộ lườm hần, thật sự muốn đánh hần, “Còn hai ngày nữa là phát tác, người không về thì chờ cổ trùng chui vào não đi.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ, Cửu Vi ấn hần xuống giường, còn mình đi ra nhận đồ.

Giữa đĩa ngọc màu xanh là một viên đan dược tối màu, chính là giải dược cách thời kỳ nhất định phẫu uống.

“Lục Di đem đến, nha đầu này bị người thu phục rất có lòng đấy.”

Hắn nhận lấy viên thuốc, suy nghĩ đến thất thần, mấy ngày liên tục mưa dầm đột biến ứng phó không nổi, lại lo nghĩ cho vết thương của Ca Dạ, hắn thật sự đã quên mất chuyện thời hạn này, nếu không phải nàng cố ép phải chạy về...

Không tính toán xông vào nguy hiểm, gấp gáp đuổi ngày đuổi đêm, là vì... hắn?

“... Đúng là bị hạn chế bởi thứ này khó giải quyết thật, ta biết ngươi có oán hận, nhưng hiện tại giáo vương đã giao giải được cho Thiên Minh quản lý, không dễ gì lấy, đừng nói là ta, dù là Ca Dạ cũng không có cách gì.” Kinh hãi vì lời mình nói quá xúi quẩy, Cửu Vi lập tức đổi lời, “Ngươi tạm thời nhẫn nại, một ngày nào đó ta sẽ lấy được giải được thực sự, một phát diệt trừ phiền toái này.”

Hắn cười, không để tâm lắm.

“Rốt cuộc lần này các ngươi đã đối mặt với ai?”

Hắn thở dài, đơn giản thuật lại chuyện đã xảy ra, lược bớt đoạn Ca Dạ chịu nhọc.

“Ta còn nói vì sao các ngươi lại thất thủ nữa chứ, thì ra là có cơ quan ám toán.” Nét mặt Cửu Vi càng lúc càng đông cứng, “Ngay cả ngươi cũng không biết nàng giấu độc? Khá lắm Ca Dạ, kín đáo đến vậy, lần này có thể trốn thoát đúng là cực kỳ may mắn.”

May mắn?

Hắn không cảm thấy thế, nếu không có ý chí vô cùng kiên nhẫn thì đã không có chút may mắn nào rồi.

“Thủ đoạn của Xích Truật lợi hại như vậy, may mà phá hủy hắn rồi, chứ không...”

“Cửu Vi.” Hắn chợt nhớ ra.

“Hả?”

“Giúp ta điều tra một người.”

“Ai?”

“Hoài Y.” Hắn do dự, “Trong lúc hôn mê Ca Dạ đã nhắc đến cái tên này, làm kín đáo thôi.”

“Có manh mối gì không?”

“Không có.”

“Được.” Cửu Vi nhận lời, không hỏi nguyên nhân.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, lúc này hắn mới cảm nhận được đau từ vết thương, mệt mỏi đến cực hạn. Cửu Vi đỡ hắn nằm xuống giường, lại nhìn hắn ngủ thật say, rốt cuộc trái tim treo cao cũng thả lỏng.

Ngủ khoảng một ngày một đêm.

Nắng chiều lại lần nữa chiếu qua song cửa, nước trong ao óng ánh những điểm vàng.

Trong mùa đông hiếm khi có nắng ấm, hắn giường rửa mặt chải đầu, vừa xong xuôi thì ngoài cửa đã truyền đến tiếng vang.

“Vào đi.”

Người đi vào là Bích Chuẩn, một gương mặt trẻ tuổi thích cười.

“Lão đại dậy rồi à? Ta đoán không sai mà.” Thiếu niên đi vào trước, theo sau có mấy người.

Xích Điều, Huyền Diên, Ngân Hộc, Mặc Điều, Lam Hiêu*, là lục dực** do một tay hắn huấn luyện.

(*Trong tên của bọn họ đều là các loài chim, gồm đại bàng, điều hâu, thiên nga, chim cắt.)

(**Lục dực có nghĩa là sáu đôi cánh, cũng là sáu người phụ tá.)

Mặc dù trực thuộc dưới trướng của Ca Dạ, nhưng phần lớn vẫn do hắn tiếp quản, bọn họ trung thành tận tâm, như thanh đao do chính tay mình nung thành.

Ca Dạ chưa từng hỏi thuần phục thao luyện thể nào, chỉ yêu cầu rõ ràng phải hoàn thành mỗi nhiệm vụ được giao. Đối với những thuộc hạ thiếu niên này, nàng lại càng giống thủ lĩnh xa vời vợi, uy nghiêm, lạnh lùng, không gần gũi. Bọn họ luôn cung kính nghiêm túc trước mặt Ca Dạ, nhưng lại tiếp xúc với hắn liên tục, tùy tiện rất nhiều.

“Vết thương đã đỡ hơn chưa?” Xích Điều khá lớn tuổi, trầm ổn hơn nhiều.

Hắn gật đầu, “Gần đây trong giáo có thay đổi gì không?”

“Mọi thứ vẫn như trước, trừ việc sủng cơ gần đây của giáo vương là Nhã Lệ Ti đã uống thuốc độc tự vẫn.” Ngân Học phụ trách tìm kiếm, tin tức rất nhanh nhạy.

“Chết rồi?”

“Đúng thế, nghe đồn là từ sau khi Tuyết sứ về lại núi.”

Nữ nhân này thông minh đấy, Ca Dạ vừa về núi, chuyện của Khâu Từ, kết quả đợi nàng ta là gì không nói cũng hiểu, dứt khoát tự cầu cái chết, miễn phải bị hành hạ.

“Giáo vương nghe Tuyết sứ bẩm báo xong thì nổi cơn thịnh nộ, hạ lệnh chặt băm thành thịt, nghiền xương thành tro bụi.” Huyền Diên bổ sung.

“Ca Dạ đã đi gặp giáo vương rồi?” Vết thương ở sườn nàng... Hắn bắt giác cau mày.

“Sáng sớm nay đã vào điện tấn kiến rồi, hôm qua trong giáo có lời đồn nói nàng chỉ bị thương nhẹ, không ngờ nhiệm vụ hoàn mỹ như thế, giáo vương cũng có an ủi.” Bích Chuẩn cười, “Đoán là được ban thưởng không ít.”

“Chỉ có người mới để ý đến mấy thứ ban thưởng tầm thường kia.” Mặc Điều chế nhạo, xưa nay sáu người vẫn luôn đâm thọc nhau, lấy đó làm thú vui.

“Nếu có chúng ta đi cùng thì tốt rồi, Tuyết sứ và lão đại cũng không đến nỗi bị thương như vậy.”

“Ta thấy Tuyết sứ vẫn ổn mà, hành động tự nhiên, lúc hành lễ yết kiến cũng không có gì khác lạ.”

“Sao ta lại thấy mặt nàng hơi tái nhỉ.”

“Không phải gần đây nàng thế à?”

“Thế cũng được, nhưng nếu thật sự không làm sao thì sao lại được lão đại ôm về?”

“Cái này...”

Kết thúc buổi thảo luận, sáu cặp mắt đồng thời nhìn chăm chú vào hắn, trọng tâm chú ý nhanh chóng từ chính sự biến thành tám chuyện của cấp trên.

“Lão đại, có thể giải thích xem không, tại sao rõ ràng huynh bị thương nặng hơn nàng, nhưng huynh lại ôm nàng về?”

“Tại sao nàng đi đứng vẫn như thường, còn huynh lại đang an dưỡng?”

“Tại sao hôm qua dáng vẻ nàng nằm trong lòng huynh quá lạ thế, có phải gần đây nàng ta không có biểu cảm gì không?”

“Từ khi nào Tuyết sứ chịu để huynh lại gần thế? Ta chưa thấy ai có thể lại gần nàng trong vòng ba thước cả.”

“Rốt cuộc lần xuất hành này đã xảy ra chuyện gì?”

“... Câu hỏi của ta cũng giống bọn họ.” Im lặng hồi lâu, lời của Xích Điều khiến mọi người cười ngất.

Đảo mắt nhìn sáu gương mặt hiếu kỳ quái lạ này, hắn không có lời nào chống đỡ. Quả nhiên dung túng thuộc hạ là phải chịu khổ mà, cao thâm khó lường như Ca Dạ mới là chính đạo, chỉ ít không ai dám đi đến trước mặt nàng hỏi mấy thứ này.

Ngoài cửa mơ hồ vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, vừa nghe là biết ngay của nữ tử không giỏi võ.

Mọi người quên tám chuyện, đồng loạt nhìn sang.

Chỉ chớp lát, một giai nhân váy xanh búi vân kế, da trắng như tuyết gõ cửa đi vào, thấy trong phòng nhiều người thì thoáng kinh ngạc, rồi ngay sau đó nàng mỉm cười, thành thực cúi vái.

“Nghe tin công tử bị thương, Yên Dung lỗ mãng đến thăm viếng, xin lượng thứ cho.”

“Ý tốt như thế, tại hạ không dám nhận.” Hần khá bất ngờ, từ sau lần đặt chân đến mộ viên lần trước, hẳn vẫn chưa từng gặp qua, thế mà giờ người đẹp trước mắt không mời lại tới, quả thật có phần kinh ngạc.

Không đợi hẳn lên tiếng lần nữa, sáu người bên cạnh chớp mắt, Bích Chuẩn ho nhẹ một tiếng.

“Chúng ta ở lại lâu quá rồi, vẫn nên về trước đi, lão đại cứ coi như bọn ta chưa từng hỏi gì cả nhé.”

Mọi người rồi ren hòa theo, nhưng ánh mắt lại hoàn toàn trái ngược, từng người kéo nhau chậm rãi đi ra ngoài. Không có tiếng thở, nhưng có thể xác định là chưa đi xa, chín phần là đang nấp dưới cửa sổ nghe lén.

“Thật không có gì đáng ngại, đã làm cô nương phí tâm rồi.” Đối mặt với người đẹp cười hiền, hẳn không biết nên nói sao cho phải.

“Từ sau hôm ấy công tử không lại Thanh Gia các nữa, Yên Dung tự thấy xấu hổ vì đã không để công tử được vui vẻ, vốn không dám tham lam cầu mong gì nhiều. Chỉ là nghe từ chỗ Nguyệt sứ biết được công tử bị trong thương, dưới tình thế cấp bách vội đến thăm, chứ không nghĩ gì nhiều, trái lại đã quấy rầy rồi.”

Cửu Vi? Là có ý gì đây.

“Chút vết thương nhẹ không đáng để nhắc đến, ý tốt của cô nương, tại hạ xin khắc sâu trong lòng.” Không rõ ý đồ là gì, hẳn châm trà tiếp khách, nhưng vừa xách ấm lên thì lại bị Yên Dung đoạt lấy.

Tay ngọc non mềm đỡ lấy bàn tay, hẳn nhanh chóng rút đi, nàng thoáng như không phát hiện ra, vẫn cười một cách tự nhiên.

“Không dám làm phiền công tử, tạm thời cứ để Yên Dung hầu hạ, tránh phải phí sức.”

Rót hai chén trà xanh, lại vắt khăn lông cho hẳn lau tay, một cái nhăn mày một tiếng cười giòn vô cùng uyển chuyển, khiến người ta chẳng thể nào chối từ. “Nom sắc mặt công tử có vẻ mệt mỏi, Yên Dung có biết sơ vài phương pháp dưỡng thông, có thể để Yên Dung thử một lần không? Có thể tạm thời xua đi mệt mỏi.”

“Nghỉ ngơi một lát là sẽ khôi phục ngay, không cần phiền toái.”

“Yên Dung chỉ biết chút kỹ thuật mà thôi, kính mong công tử không chê cười.” Còn không đợi từ chối, đôi bàn tay ngọc ngà đã đặt lên, ngại vì khách sáo không tiện né tránh, chỉ đành để mặc nàng muốn làm gì thì làm.

Bàn tay búp măng nhẹ nhàng nắn bóp trên trán hẳn, đúng là rất thoải mái. Không hiểu sao trong lòng lại có vẻ an nhàn khó hiểu, khiến cảm giác hưởng thụ giảm bớt đi, miễn cưỡng đợi nàng ta dừng tay. Yên Dung như phát hiện ra, không đợi hẳn mở miệng đã thu tay về.

“Công tử có khá hơn chút nào không?”

Quả thật cảm giác mệt mỏi đã bớt đi không ít, hẳn gật đầu cảm ơn, “Đa tạ, đã tốt hơn nhiều rồi.”

Yên Dung cười khẽ một tiếng, cúi thấp đầu để lộ gáy trắng ngần.

“Công tử cần nghỉ ngơi nên Yên Dung không dám làm phiền nữa, đợi công tử khỏi bệnh, Yên Dung sẽ chuẩn bị rượu ở Thanh Gia các đợi, xin công tử ghé chơi.”

“Qua vài hôm nữa nhất định sẽ đến cửa cảm ơn.” Hần mơ hồ thở phào một hơi.

Nghe được câu trả lời như ý, người đẹp cúi người vái lạy, nở nụ cười yêu kiều rồi đi. Nhưng mới đi được mấy bước, một thiếu nữ đã dẫm đường đá giữa sen xanh mà đến.

Gương mặt lạnh lùng, váy trắng mặt mộc, dung mạo còn rất trẻ nhưng đã có thể hút hồn người ta. Vạt váy như sương lay động theo bước chân, nhanh nhẹn phe phẩy, thoáng như trích tiên*.

(*Trích tiên: tiên giáng trần.)

Chỉ chốc lát đã đi đến trước mắt, thiếu nữ dừng bước lảng lảng nhìn sang, trông mắt đen láy rõ ràng kia như có thể thấm nhuần vào nội tâm, lạnh như hàn băng.

Nàng bắt giác run rẩy, khom người hành lễ, “Yên Dung ra mắt Tuyết sứ.”

Nàng ta có thể cảm nhận ánh mắt lạnh băng đang quét nhìn trên người mình, hồi lâu sau mới có âm thanh thờ ơ vang lên.

“Người đến thăm Thù Ảnh?”

“Vâng.” Không dám nói nhiều một chữ, rõ ràng chỉ là thiếu nữ trẻ con, cũng không có vẻ cương bức uy hiếp, thế nhưng vẫn khiến người ta sợ hãi.

“Đi xuống đi.” Nhìn bóng người đẹp đi xa, Ca Dạ nhú mày.

“Ngân Học.”

“Có thuộc hạ.” Một bóng người nhanh chóng đi ra từ chỗ tối, nửa quỳ xuống.

“Thù Ảnh đã tỉnh chưa?”

“Đã tỉnh từ nửa canh trước rồi ạ.”

“Đưa thứ này cho hắn.”

Nhận lấy bình ngọc ném đến, đợi người đi xa, lúc này Ngân Học mới thở hắt ra.

“Thứ gì thế?” Năm bóng người nhanh chóng tụ lại, nhìn thứ trong tay hắn.

“Cửu Thiên Phong Lộ?” Mọi người trở mắt nhìn nhau.

Là bí thuốc tổn mấy chục dược liệu trân quý mới luyện chế nên, hóa nhan sinh cơ, có thể làm vết thương tự lành không dấu vết. Là trân phẩm mà chỉ có giáo vương cùng tứ sứ mới có tư cách sử dụng, thế mà lại do đích thân Ca Dạ đưa đến.

Nhớ lại tình cảnh giằng co giữa hai người đẹp vừa rồi, Bích Chuẩn bật thốt.

“Thảm rồi.”

23. Chương 23: Ân Thưởng

Nói tới nói lui là vậy, nhưng không hề xuất hiện tình cảnh nào như họ nghĩ.

Ca Dạ rất ít ra khỏi phòng trừ khi có việc cần thiết, phần lớn thời gian chỉ để tĩnh dưỡng, lúc triệu tập Thù Ảnh bàn chuyện lại không có gì khác thường, dù rất tò mò nhưng không tìm được manh mối nào, thế là chuyện dần bình thường lại.

Nhưng hắn lại mơ hồ khó chịu.

Lúc đầu còn nói là tĩnh dưỡng được, nhưng thời gian dài sau đó không bước chân ra khỏi phòng đúng là quá kỳ quái, đến xem thì lại không thấy có gì quá đặc biệt, nàng chỉ đang lật giở sách, một chồng sách rải rác lung tung trên án kỷ trên giường, ném bừa bộn lung tung, dường như đang tìm thứ gì đấy.

Thi thoảng có đem lại ngòai thù người rất lâu trên đường hoa, cho đến khi phương đông hừng sáng, nàng mới để lại hoa rơi đầy đất quay về phòng.

Cũng không ai biết rốt cuộc nàng đang nghĩ gì, chỉ biết rõ là, nàng bắt đầu âm thầm gặp gỡ Thiên Minh. Lần đầu tiên nghe thấy, hắn còn tưởng là đồn bậy, cho đến khi chính mắt nhìn thấy Mặc Điều Lam Hào cùng ảnh vệ của Thiên Minh canh giữ bên ngoài phòng.

Bí mật bàn bạc rất lâu, cuối cùng khi cửa mở ra, nam tử kia cười rất thần bí, còn quay đầu cúi thấp ghé vào tai Ca Dạ nói gì đấy. Ánh mắt ngang tàng nóng bỏng, có vẻ mập mờ không nói hết, dục vọng lan tỏa khắp thân.

Tóc mai Ca Dạ khẽ phát phơ theo hơi thở của hắn, thế nhưng nàng không hề né tránh mà cũng chẳng có biểu cảm gì, nếu không phải liếc thấy nàng vô ý siết chặt tay, thì hẳn hắn đã cho rằng hai người họ thật sự thân mật với nhau.

“Sớm muộn gì...”

Câu cuối lại không nói hết, Thiên Minh mỉm cười sâu xa, nghênh ngang rời đi, nom dáng vẻ thì tâm tình rất tốt. Nàng đứng yên nhìn theo hướng đối phương biến mất một lúc rất lâu, rồi mới từ từ xòe lòng bàn tay ra, im lặng cụp mắt. Nàng luôn có thói quen này mỗi khi có tâm sự hay kế hoạch gì đấy, giống như muốn thấy rõ huyền cơ số mệnh ẩn trong lòng bàn tay.

“Cô đang nghĩ gì vậy.” Cho thuộc hạ lui xuống, hắn thấp giọng hỏi.

“Xem có thể lợi dụng được hay không.” Ca Dạ nắm tay lại, thờ ơ đáp.

“Hắn không phải là đối tượng có thể tùy tiện sai khiến.”

“Dù sao cũng phải thử mới biết.”

“Lấy lợi từ tay hắn, phải trả cái giá thế nào đây.”

“Mọi việc đều có được mất, ta tự biết chừng mực.”

“Có khi chuyện sẽ vượt quá tầm kiểm soát của cô.”

“Bảo hồ lột da, dĩ nhiên là có nguy hiểm rồi.” Nàng khẽ thở dài, “Hết cách rồi.”

“Cô muốn gì?”

Nàng im lặng một hồi, rồi nhẹ nhàng đáp, “Đó không phải điều người nên biết.”

“Cô lấy thứ gì trao đổi?” Nhận được sự giúp đỡ của Thiên Minh thì chẳng khác gì ký khế ước với ma quỷ cả, Thiên Minh vẫn luôn thèm khát nàng, chỉ có vậy.

Nàng khẽ cười, có phần tự giễu, “Cũng không khác người đoán là bao, có điều hắn cũng không dễ được như mong muốn đâu.”

“Cô điên rồi!” Hắn không dám tin.

“Cứ coi là vậy đi.” Nàng không nhìn hắn, sóng mũi duyên dáng sinh ra nét đẹp quật cường, “Ta cũng muốn nhìn xem, đến tận cùng nguyện vọng của ta có thể thực hiện được bao nhiêu.”

“Cô thật sự biết mình đang làm gì chứ?”

Nhưng nàng không đáp, chỉ lẳng lặng bước dọc hành lang, lạnh lùng như thường ngày.

Ca Dạ mãi nghĩ ngợi.

Hắn không đoán ra nổi mục đích khiến nàng cam chịu lấy mình làm trao đổi là gì. Địa vị của nàng đã vững chắc từ lâu, không ai trong giáo có thể chèn ép được, cũng không cần quỳ gối trước ai cả. Nàng từ chối lời thổ lộ, lạnh nhạt cự tuyệt bất kỳ lời hỏi thăm, dứt khoát sai hắn xuống núi làm một vài nhiệm vụ mà vốn chỉ cần lục đục là đủ. Một năm thì có hơn nửa thời gian đều bên ngoài, thời gian ở trên núi rất ít, nhưng dù thế, hắn vẫn có thể cảm nhận được dòng nước ngầm mãnh liệt trong giáo.

Thiên Minh đã đổi thái độ với Ca Dạ, mỗi lần giáo vương đưa ra quyết sách thì đứng bên hỗ trợ, lên tiếng giúp đỡ, thậm chí không tiếc đắc tội với Tử Túc. Gần đây Tử Túc đối chọi với Thiên Minh rất gay gắt, đã mấy lần tuốt gươm tuốt vỏ với nhau ở ngay trên điện, dần dần lại hay lui tới với Cửu Vi.

Ban đầu khi nhậm chức, Thiên Minh và tử lúc liên hiệp với nhau, còn Ca Dạ Cửu Vi là tự dựa vào tình cảnh từng bước thay đổi, xem nhẹ tranh đấu giữa Thiên Minh và Tử Túc.

Xưa nay lạnh lùng là thế, nhưng biểu hiện của Ca Dạ trong một năm qua lại khiến mọi người đều bất ngờ, âm thầm có lời đồn nói nàng đã thành niềm vui mới của Thiên Minh, làm gì cũng là để trợ giúp người bên gối.

Xích Điêu lơ mờ thay thế địa vị của hần, được Ca Dạ nể trọng, nhiều liên lạc quyết sách đều do hần nắm trong tay, ảnh vệ của Ca Dạ thất thế đã sớm không còn là tin đồn nữa, mà là thực tế có thể thấy rõ, dù rằng lục dực vẫn cung kính với hần như thỏ đầu, thế nhưng chuyện đây đã truyền khắp tông giáo, dĩ nhiên mắt nhìn cũng khác đi.

Ca Dạ không hề giải thích, hạ hết lệnh này đến lệnh kia, mỗi lần về núi báo cáo công việc được mấy hôm thì lại có việc khác rơi xuống, không hề rảnh rỗi. Đối đáp trực diện vẫn rất bình thản, không thân không lạ, cũng chưa bao giờ nói gì khác ngoài công việc, tựa như một người xa lạ.

Nàng đang nghĩ gì?

Vì quá coi trọng một người Trung Nguyên mà dẫn đến lo lắng âm thầm sao?

Hay do vì hần truy đuổi quá độ nên sinh lòng chán ghét?

Hay bỗng nhiên nảy sinh nghi ngờ cổ kị?

Càng ngày hần đến Thanh Gia các ở mị viên càng nhiều, cứ luôn xuất thần trước gương mặt có vài phần tương tự đây, trong tiếng đàn du dương uống rượu mạnh hết ly này đến ly khác, nghe khúc Giang Nam, nhất thời say theo tiếng cười dịu dàng.

Yên Dung là một nữ tử thủy mị, biết lý giải tâm sự người ta, cũng chẳng hỏi han nhiều. Dù lần nào hần đến cũng chỉ trò chuyện, không hề có hành vi thân mật nào, nhưng nàng ta cũng không bận tâm mấy.

Mặt mày rõ ràng, lúc không cười lại có ba phần lạnh lùng, nhưng khi thả lỏng lại rất động lòng người, phong tư vô hạn, phảng phất như thấy được người khác. Điểm khác nhau là, người kia chưa bao giờ cười thật lòng cả, cũng rất ít khi để lộ vẻ mặt chân thực, dưới ngàn lớp mặt nạ kia là tâm sự lặn đi lặn lại chẳng một ai thấu.

Quay về thủy điện, lục dực đang tụ tập một bên nhỏ giọng bàn luận, thấy hần quay về thì mắt sáng lên.

“Lão đại!” Bích Chuẩn chào đón, “Huynh đã về rồi.”

“Chuyện gì.”

Mọi người mồm năm miệng bảy tranh nhau nói.

“Tuyệt sứ nhốt mình trong phòng cả ngày không chịu ra.”

“Đã gần đến dạ yến rồi, nếu còn chưa đi thì sẽ lỡ mất.”

“Xích Điêu đi giục rồi, nhưng bị Tuyệt sứ đánh phải đi ra.” Ngân Hộc kéo Xích Điêu lại, thấy rõ vết bầm trên trán.

“Chưa khi nào thấy nàng phát cáu đến vậy cả.”

“Nhưng cũng không thể thờ ơ với dạ yến một năm một lần được, lỡ giờ cũng sẽ bị trách phạt.”

“Có trời mới biết hôm nay nàng bị gì.”

“Chẳng lẽ nữ nhân đều có mấy ngày thất thường thế à?”

“Người đúng là cái gì cũng dám nói.”

Hần mở miệng ngắt lời các thiếu niên càng nói càng đi xa.

“Có ai biết nguyên nhân không?” Ca Dạ không phải dạng người buông thả tâm tình, ít khi thất thường, trong bụng hần lấy làm kinh ngạc.

Mọi người trở mắt nhìn nhau, Lam Hiêu do dự.

“Hồi sáng giáo vương sai người đến ban thưởng, nói là để Tuyết sứ đeo dùng trong dạ yến, nếu nói có gì không bình thường thì cũng chỉ có mỗi việc đó mà thôi.”

Giáo vương ban thưởng cũng chỉ là chuyện thường gặp, sao lại...

“Ban thưởng gì?”

“Không rõ ạ, là một rương gỗ đàn hương.” Bích Chuẩn so kích cỡ.

“Hay lão đại đi xem đi, dù gì bọn ta cũng không có khả năng.” Sáu đôi mắt nhìn thẳng vào hắn.

Chần chừ ngoài cửa hồi lâu, gõ cả nửa ngày vẫn không có động tĩnh gì, hắn nhắm mắt đẩy cửa ra.

Đồ rửa bút ba chân làm bằng gốm xanh bay đến, hắn tinh mắt chụp lấy, cũng lơ mờ hiểu ra vết u trên trán Xích Điều là do đầu mà ra, với thủ pháp của Ca Dạ, nếu không kịp đề phòng thì bị thương cũng chẳng lạ gì.

Đẩy cửa ra không dễ tí nào.

Kệ sách trên tường rớt xuống đất, đủ loại sách cổ ngổ ngang khắp phòng, vô cùng bừa bộn, có không ít thứ đồ trang sức ngọc ngà quý báu bị bể, rải rác đầy đất, như là mới bị cướp vậy. Ca Dạ ngồi giữa đống đồ ôm đầu gối ngẩn người, chiếc rương gỗ sơn bóng loáng bên cạnh được mở một nửa, không thấy rõ là vật gì.

“Ca Dạ?”

Đợi hồi lâu, hắn mới nghe thấy âm thanh không chút cảm xúc.

“Chuyện gì.”

Tình hình trong phòng còn nghiêm trọng hơn cả dự đoán, nhất thời cứng họng, liếc nhìn đồ bên chân nàng.

“Giáo vương đã ban thưởng gì?”

Ca Dạ cười lạnh, đá lấy chiếc rương ngã nhào.

Một bộ nữ phục tinh xảo cùng trang sức lục bảo lục rơi ra, sáng rực trong căn phòng tăm tối. Tơ bằng thượng hạng thấm hơi lạnh trong lòng bàn tay, tơ lụa mềm mại, có thể thấy rõ sắc xanh của lục bảo, dưới những sợi tơ vàng bạc trở nên vô cùng lộng lẫy tao nhã, sắc vàng óng ánh, vừa nhìn là biết ngay đây là thượng phẩm trân quý hiếm có. Nhẫn đeo, vòng tay, vòng đeo cánh tay, dây chuyền, bông tai, băng trán, dây đeo bụng* món nào cũng đầy đủ, có giá trị liên thành.

(*Hình ảnh.)

Giáo vương ban thưởng những thứ này là có ý gì.

Hắn ngạc nhiên khó hiểu, Ca Dạ im lặng không nói, mặt mày tái nhợt, trong đôi mắt đen mơ hồ ánh lên nét tàn nhẫn đơn độc.

“Có phải bên ti lễ tính sai rồi không.” Theo lệ thì chỉ ban tặng kim châu đồ cổ quý hiếm chứ không có vật phẩm như thế, ý tứ ẩn chứa trong đó... hắn không muốn nghĩ sâu.

Ca Dạ khẽ động, đổi thành ngồi xếp bằng, ngón tay kẹp lấy sợi dây chuyền óng ánh, phản chiếu sắc xanh lên gương mặt.

“Trong dạ yến tám năm trước, giáo vương đã ban cấm y ngọc xuyên cho Phi Khâm, ba ngày sau triệu nàng ta vào điện hầu ạ.”

“Trong dạ yến sáu năm trước, giáo vương ban hoa phục châu ngọc cho Tử Túc, ngay đêm đó ở lại giao hoan trong điện.”

“Hôm nay đến lượt ta, rộng lượng thật đấy, ưu đãi còn nhiều hơn các nàng nhiều.” Con người đen lánh phản chiếu ánh xanh tối tăm lạnh lùng, dường như không phải đang nói mình, “Cũng khó trách, ngày trước chỉ là Thất Sát nho nhỏ, nay là một trong Tứ Sứ, chẳng trách có khác biệt lớn đến thế.”

Lời nói vào tai như đâm trúng hàn băng, hắn lùi một bước, chân đạp trúng bình ngọc bể lẫn lộc cộc.

Nàng như không nghe thấy, lẩm bẩm nói nhỏ, đến mức chẳng nghe rõ.

“Ta cứ tưởng có thể tránh được, nhưng vẫn không, chỉ suýt nữa...” Bồng nàng ngẩng đầu, ánh mắt như thiêu đốt, “Tại sao ngươi lại ngăn Xích Truật hả, cũng vì chính gương mặt này mà ra, phá hủy nó thì tốt biết bao, như thế sẽ không có rắc rối ngày hôm nay!”

Oán hận không kìm nén bộc lộ thấy rõ, hiếm khi nàng thể hiện cảm xúc thật của mình. Dù lưỡi dao sắc bén có lướt qua gò má vẫn chẳng mấy may sợ hãi, nhưng vì sắc lệnh của giáo vương mà không nên được lửa giận, mắt không chế hoàn toàn. Hắn bình tĩnh nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch lặn lòng như sương mà không cách nào hít thở nổi.

“Sao cô có thể nhìn được Thiên Minh mà lại không nhìn nổi giáo vương hử?!”

“Thiên Minh, trước khi ta được như mong muốn, hắn vẫn không đạt được gì cả.” Ca Dạ hận đến cắn răng, tựa như nguyên rửa, “Cái gì cũng... Ngay cả một ngón tay của ta hắn cũng không động đến.”

Con người đen láy trào lên nỗi tuyệt vọng khôn cùng, như bị ép đến chết.

Hắn rất muốn nói, nếu thật sự muốn được gì, thì lấy từ chỗ giáo vương còn hiệu quả hơn là từ Thiên Minh. Giáo vương mới là người có quyền hạn tối cao.

Mà hắn cũng rất muốn nói, nếu không phải trong một năm qua nàng có hành động khác lạ, thì chưa chắc giáo vương đã nảy sinh ý nghĩ ấy.

Hắn còn muốn nói rằng, đã căm ghét như vậy thì cần gì phải bán mạng thay ác ma, nàng có vô số cơ hội chạy trốn đi xa, nhưng lại tự vùi lấp trong tuyệt cảnh.

Nhưng đến cuối hắn vẫn chẳng nói gì, gập gối trái quỳ xuống cạnh nàng.

“Cô định làm gì.”

24. Chương 24: Dạ Yến

Trong căn phòng u ám, rèm dày khép chặt, lọt vào tai là những hồi thở dốc nặng nề.

Tiếng rên rỉ mất hồn đan xen với tiếng cọt kẹt của giường, một đôi trai gái trần trụi quấn chặt lấy nhau, mồ hôi rịn ra dính khắp thân hình, nhanh nhưng có tiết tấu. Sau một hồi chạy nước rút mãnh liệt, cơ bắp căng cứng thả lỏng ra, nam nhân lật người qua một bên, hơi thở dần bình phục lại như thường.

Sắc mặt nữ tử bên cạnh đỏ ửng, đồng tử mở to như vẫn đang còn chìm đắm trong dư âm kích tình. Một lúc lâu sau, nàng ta lười biếng ngẩng đầu lên, từng lọn tóc dài vô thức rủ xuống, ánh mắt quyến rũ đỏ đầy ham muốn, phong tình vạn chủng.

“Hôm nay trông nàng hứng thú quá nhỉ.” Nam nhân nửa ngồi, đánh giá mặt nàng rồi nói.

“Ta? Quả thật có chút.” Nàng ta miễn cưỡng mỉm cười, có nét hưng phấn bí ẩn, “Tối nay có kịch hay để xem rồi.”

“Kịch gì?” Mày kiếm nhướn lên, hắn thuận miệng hỏi.

“Giáo vương... muốn triệu Ca Dạ vào hầu.” Nàng cười khế, “Chuyện này còn không phải là kịch hay sao?”

Nam nhân cố đề nén kinh ngạc, “Ta chỉ nghe nói là ban thưởng cho nàng ta mà thôi, không ngờ còn có ý nghĩa ấy sao?”

“Lão già đó toàn thích xài mấy mảnh giấy. Suy cho cùng cũng không phải là đồ chơi có thể chơi thỏa thích ở Mị Viên, dù sao ngoài mặt vẫn phải vờ vịt đã, đầu tiên là ban thưởng rồi sau mới muốn người, xưa nay đều như thế.”

“Ta cứ tưởng ông ta không hứng thú với dáng vẻ đó của Ca Dạ chứ.” Nam nhân cup mắt che lại tia sáng, tay dao động dọc theo đường cong lồi lõm, “Có thể lọt vào mắt chí ít cũng nên là nữ nhân chân chính.”

Nữ tử nở nụ cười duyên dáng, dường như hiểu ý lời tâng bốc vô hình, “Thế cũng được, ông ta luôn thích nữ nhân trưởng thành, có điều với Ca Dạ...”

“Ca Dạ thế nào?”

“Chưa chắc đã chỉ là ham muốn không.”

“Ý nàng là...”

“Dường như có hiềm nghi.” Tay nàng ta leo lên lồng ngực màu kiêu mạch, khẽ vuốt ve cơ bắp săn chắc, “Ai bảo một năm qua Ca Dạ khác thường làm gì, cứ như là bị Thiên Minh chi phối, chẳng trách ông ta sinh nghi.”

“Nên mới dùng cách này để thăm dò?”

“Nếu Ca Dạ ngoan ngoãn nghe lời, tức là trung thành không gạt giáo vương, đến lúc đó cho nàng ta thêm chút ngon ngọt, như thế sẽ không lo gì về ảnh hưởng của Thiên Minh nữa.”

“Nếu không theo thì sao?”

“Vẫn chưa có ai không dám theo cả.” Giọng nàng lạnh đi, “Ai dám cự tuyệt yêu sủng của giáo vương chứ, cho dù Ca Dạ đã yên ổn trên ghế tứ sứ, nhưng chọc giận giáo vương thì vẫn phải gánh chịu hậu quả như thường.”

“Ta cũng thấy lạ, từ lúc nào mà Ca Dạ và Thiên Minh đã kết đồng minh thế, đâu đâu cũng nghe theo hần, chẳng lẽ đã...”

Bỗng nữ tử nằm rạp xuống phá lên cười, cười đến nỗi không thở nổi. Cơ thể đầy đặn mềm mại run lên, quyền rũ người ta căng phồng huyết mạch.

“Cười cái gì.” Nam nhân làm như không thấy, lơ đãng hỏi.

“Nam nhân các người đúng là...” Khó khăn lắm mới dừng cười được, nàng ta ngẩng mặt lên, không hề che giấu châm chọc, “Ngu xuẩn.”

“Nói gì đấy hả.”

“Ai ai cũng cho rằng Ca Dạ bị Thiên Minh nắm trong tay, sao không ai nghĩ ngược lại xem.”

“Ý nàng là...”

“Ý ta là các người cũng xem thường Ca Dạ quá rồi.” Nàng ta xoay mình xuống giường, mặc từng món đồ vào, “Nha đầu kia ranh như quỷ, Thiên Minh đã sớm bị sắc dục làm mỗi mệ, mọi thứ đều do nàng ta định đoạt cả rồi.”

Nàng ta hừ lạnh, thoáng qua ý tứ không hình dung nổi, “Nhìn dáng vẻ của nàng ta, nhất định Thiên Minh vẫn chưa được lợi gì, chỉ sợ còn chưa kịp xơ mủi thì đã bị nàng ta đùa bỡn rồi.”

“Không phải nàng coi thường Thiên Minh vô dụng đấy chứ.”

“Vô dụng thì hay rồi. Dã tâm của tên kia quá lớn, dục vọng lại mạnh, suy nghĩ gì cũng phải... Trên đời này nào có chuyện tốt như vậy.”

“Sao nàng biết Thiên Minh không được thuận lợi.” Tuy bụng vẫn âm thầm cho phép nàng đánh giá người nào đó, nhưng ngoài miệng vẫn chế giễu.

“Nhìn nàng ta có vẻ giống từng có nam nhân à, xưa nay nàng ta không hề đến gần ai, hẳn tám chín phần vẫn còn là xử nữ.” Ánh mắt quyến rũ mơ hồ hiện lên tia cười ác ý, “Không tới tay nên Thiên Minh mới lại thêm thường thế, nam nhân đúng là bỉ ổi.”

“Lời này đúng thật là...” Hắn khẽ cắn lên dái tai nàng ta, “Theo suy luận của nàng, thì tối nay Ca Dạ sẽ đối phó thế nào?”

“Ai mà biết.” Nữ tử dán mình lên ngực hắn, “Năm đó ta bị chó cắn nên mới thế, cố chịu qua một thời gian là được rồi, dù sao giáo vương cũng chỉ thích người mới.”

“Nếu là Ca Dạ...”

“Chàng lo cho ảnh vệ của nàng ta à?” Nữ tử vạch trần, túm túm liếc nhìn.

“Ừ.” Hấn không chút che giấu.

“Thế thì... Nếu Ca Dạ thất thế, thì cũng có thể đưa hấn về.”

“Làm thế nào.”

Nàng ta như nhìn thấu tâm tư hấn, “Chàng không tiện ra mặt, vậy để ta đi thuyết phục giáo vương điều hấn đến làm thuộc hạ của ta thì sao, bảo đảm có thể để chàng yên tâm.”

“Nàng?” Bổng hấn bật cười, “Tích cực như vậy từ khi nào thế, chẳng lẽ nàng cũng động lòng rồi sao?”

“Mà tên kia đúng là tuần tú thật, lại còn là trợ thủ đắc lực của Ca Dạ, thu về thì chỉ có lợi mà thôi, hơn nữa... Ta cũng không lạnh nhạt như Ca Dạ, đâu thể lãng phí thượng phẩm được.” Nàng thản nhiên thừa nhận, thoải mái nói ra.

“Nàng thẳng thắn nhỉ, ăn trong chén lại nhìn trong nôi, cũng không sợ không giúp được à.” Hấn thấp giọng cười mắng, nhìn như than phiền nhưng chẳng hề tức giận.

Cả hai đều biết rất rõ, ngoài háo sắc ra, thì hành động này cũng có thâm ý khác. Có điều chỉ cần Thù Ảnh không sao thì chút tâm tư này của Tử Túc không đáng để lo.

Vấn đề duy nhất là, Ca Dạ... sẽ đối phó thế nào.

Trên Thiên Sơn vách đá cheo leo, khe suối cuộn cuộn từng đợt bọt trắng xóa, như mây xanh thấu trời.

Vàng trắng bằng bạc treo trên cao, chiếu rọi dạ yến xa hoa xán lạn đèn đuốc khắp núi.

Đèn lồng tinh xảo treo trên tường chạy dài một đường, tựa như tinh tú trên trời rơi xuống phàn trần. Bàn dài tinh xảo xếp thành một hàng, trong mâm bạch ngọc bày la liệt các món sơn hào hải vị, dù trong quốc yến sa hoa cũng hiếm khi thấy, rượu bồ đào rót đầy ly dạ quang, như bảo thạch đỏ rực chói mắt. Thiếu nữ xinh đẹp đỡ bình rượu, gấu váy lay động, ngọc trụ răng khoen va vào nhau, tưng tưng không ngừng.

Các chấp sự lớn nhỏ trong giáo trật tự ngồi xuống theo thứ tự được phân, một bữa tiệc lớn như thế nhưng lại không có lấy tiếng động hỗn tạp.

Trên thảm đỏ dày nặng, vũ nương quyền rũ đang xoay nhanh theo tiếng nhạc phiêu bồng, chiếc váy đỏ sắc sỡ xòe rộng, để lộ vòng eo tuyệt nhỏ nhắn. Chân trần buộc chuông vàng, tua rua che trán, áo lụa dải màu bay bổng theo điệu múa, uyển chuyển như tiên nữ hạ phàm.

Trên thềm ngọc, giáo vương cao quý mỉm cười nhìn xuống mọi người, hết như vị thần.

Tứ sứ chia hai hàng theo chức vụ ở bên dưới, ảnh vệ đứng sau lưng xuôi tay chờ hầu. Cấp bậc rõ ràng, vô cùng nghiêm ngặt, không thể vượt quá dù chỉ là nửa bước.

Rượu quá tam tuần, vui đến say sưa, mọi người cũng thả lỏng tinh thần. Dù sao cũng là thịnh yến một năm một lần, gần đây thanh thế trong giáo lại rất mạnh, được dịp ca vũ hưởng lạc thỏa thích.

Thiên Minh ngồi bên trên tứ sứ, âm trầm u ám, không ngừng uống rượu. Trái lại Tử Túc ở bên lại cười đầy yêu kiều, luôn phóng mắt đưa tình dù đối phương vờ như không thấy, nhưng cũng không ảnh hưởng gì.

Ca Dạ không hề động đũa, chỉ rót một ly rượu từ tốn hớp, bàn tay trắng nõn cầm ly ngọc lớn trông lại càng nhỏ, tròn mắt đen như hồ nước trong đêm.

Cửu Vi ngồi bên dưới, ánh mắt cứ qua lại giữa ba người họ, thâm tính toán trong bụng, rồi lại quét nhìn người sau lưng Ca Dạ mà thở dài. Trên gương mặt tuần tú ấy không hề có biểu cảm gì, cúi đầu tập trung nhìn nhất cử nhất động của Ca Dạ, môi mím chặt, đứng thẳng lưng.

Ngược lại tâm trạng của giáo vương rất không tệ, toàn nói những lời phong hoa tuyết nguyệt, ngoài Tử Túc cười duyên đáp lại thì còn có Cửu Vi lên tiếng, hai người còn lại thì gần như không hề mở miệng.

Một lúc lâu sau, cuối cùng đề tài cũng đã chuyển đến trọng điểm.

“Ca Dạ.”

Mấy người không biết chuyện thì thầm giật mình.

Giáo vương cười nhạt, tùy ý gọi.

“Sao không thấy người mặc đồ ban tặng hôm nay, chẳng lẽ còn chê ít ư.”

“Hồi bẩm giáo vương, Ca Dạ sao dám.” Tay Ca Dạ khẽ run lên, sau đó lại bình tĩnh như cũ, “Giáo vương ban thưởng hậu hĩ như thế, Ca Dạ xấu hổ không dám nhận. Huống hồ tự biết mình trông trẻ con, vóc người yếu ớt, không mặc nổi những thứ quý báu như thế, chỉ sợ mặc vào lại hóa thành xoàng xĩnh.”

Giáo vương dẫn mày, “Nếu đã ban thưởng thì cần gì nghĩ nhiều, lui xuống đổi mấy thứ ta xem nào, để xem có như người nói không.”

Ca Dạ im lặng, hít sâu một hơi, đứng lên đi tới trước thềm ngọc quỳ xuống, ngẩng đầu thốt lên.

“Ca Dạ cả gan, nguyện chết vạn lần, khẩn cầu giáo vương thu hồi vật ban thưởng.”

Suýt nữa Cửu Vi đã cho rằng mình nghe lầm; tay Thiên Minh mềm nhũn, ly rượu đọng xuống vang lên tiếng vang; nụ cười của Tử Túc đông cứng trên mặt. Còn những người khác vẫn ăn uống như cũ không phát giác gì, chỉ có nơi cao nhất này yên tĩnh như chết.

Giáo vương cũng thôi cười, mắt nhìn xuống người đang quỳ.

“Ta không nghe rõ, người lặp lại lần nữa.”

Dưới ánh nhìn đe dọa như thế, một khi lên tiếng thì chính là hành hạ.

Mặt Ca Dạ trắng bệch như giấy, nhưng vẫn lặp lại thốt lên từng chữ.

Ca Dạ im lặng, hít sâu một hơi, đứng lên đi tới trước thềm ngọc quỳ xuống, ngẩng đầu thốt lên.

“Ca Dạ cả gan, nguyện chết vạn lần, khẩn cầu giáo vương thu hồi vật ban thưởng.”

Ngay cả Tử Túc cũng bắt đầu bội phục sự can đảm của nàng ta.

Trong con người rét buốt xuất hiện lạnh giá, bỗng thân hình cao lớn đứng dậy khỏi ghế ngọc, bước đi xuống, đứng trước người Ca Dạ, một áp lực không thể gọi tên lập tức ủa đến.

“Người có biết mình đang nói gì không?”

Ca Dạ nằm sấp xuống, trán chạm đất, lời nói vô cùng rõ ràng.

“Ca Dạ vốn biết mình thấp bé, có được như ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ giáo vương bồi dưỡng đào tạo, chết vạn lần cũng không thể báo đáp được. Có cơ hội hầu cận đứng thực là cầu cũng không được, cực kỳ may mắn. Tiếc rằng số mệnh đã làm quá nhiều sai trái, phúc lộc đạm bạc, tuy có lòng nhưng thân thể không thể dâng phụng được, xin giáo vương minh giám”

Vương giả dừng lại, áp lực vơi đi.

“Nói thế nghĩa là sao.”

“Từ nhỏ Ca Dạ từng theo sư trưởng tập bí thuật, cốt lõi của võ công toàn nhờ vào bí thuật cả. Thuật này chỉ cần thể chất tương cận thì sẽ thành công chỉ trong thời gian ngắn, song một khi đã bắt đầu thì suốt đời không thể làm chuyện nam nữ, nếu không thì công lực sẽ tiêu tan, tắc kinh mạch mà chết. Ca Dạ tự xấu hổ với hình hài này, tự thấy được giáo vương rủ lòng thương xót không vất bỏ, không dám dối trá.”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng dừng lại, rồi lại tiếp.

“Không có gì để tiếc mạng cả, có thể hầu hạ đã là may mắn lắm rồi, chỉ là như thế thì sau này sẽ không thể nào cống hiến cho giáo vương được nữa, vô cùng thất vọng, mong giáo vương tỉnh mắt, cảm thông cho tấm lòng trung thành của thuộc hạ.”

Không khí như đông đặc lại.

“Là bí thuật nào có công hiệu này, nếu dám nói dối nửa lời, người biết kết quả đấy.” Một câu nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chứa uy hiếp tối cao.

“Ma La Côn Na Tâm pháp.” Lời vừa nói ra, tất cả đều biến sắc.

Ma La Côn Na Tâm pháp, tương truyền là bí thuật Thiên Trúc.

Không phải là đồng nữ thì không thể luyện thành, vì lúc luyện công cần có độc dẫn, lúc luyện lại xuất hiện ảo mộng, chỉ có người thanh tâm quả dục mới có thể qua được ảo cảnh, rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma, mười thì đến tám chín kẻ đều học máu mà chết. Dù có luyện thành cũng không thể động dục tâm, chỉ cần phạm vào chút điều cấm thì không khác nào tự sát cả, mặc dù có uy lực rất lớn, nhưng rất ít có người tu luyện.

“Tư chất Ca Dạ bất tài, được sư trưởng dạy thuật này nên mới có được chút thành tựu hôm nay, tuyệt đối không dám nói điều phạm thượng. Nếu không phải ngại ải khó này, nhất định Ca Dạ sẽ hầu hạ tận tình. Lòng trung thành có nhật nguyệt chứng giám, nếu giáo vương oán trách, thuộc hạ cam lòng uống mặc hoàn.”

Lời này vừa thốt ra, ngay cả giáo vương hung ác cũng không khỏi xúc động.

Mặc hoàn cũng giống xích hoàn, đều là kỳ dược dùng cổ trùng để khống chế người.

Nhưng mặc hoàn lại không có thuốc giải, chỉ có uống thuốc áp chế theo định kỳ, một khi đã uống thì suốt đời không thoát được. Thứ này chỉ dùng cho nô lệ thấp bé nhất, thân là tứ sử nhưng Ca Dạ lại chịu uống mặc hoàn, tương đương với việc giao tính mạng vào tay kẻ khác.

“Ma La Côn Na Tâm pháp... Nói như thế người vẫn còn là đồng nữ?” Trầm ngâm chốc lát, ông ta lên tiếng chất vấn.

“Nếu giáo vương có nghi ngờ, mời lấy thủ cung sa kiểm nghiệm.”

Ông ta gật đầu, cận thị nhanh chóng bưng đến một hộp ngọc, chọn ra ngân châm.

Chu sa đỏ tươi in xuống cánh tay nhỏ bé như ngọc tuyết, quả nhiên không hề phai, trái lại càng thêm rực rỡ.

Rốt cuộc ánh mắt giáo vương cũng dịu đi.

“Nếu công pháp đã có giới hạn, vậy cứ xóa bỏ chuyện này đi, cũng trách bản vương không xem xét kỹ.”

“Đa tạ giáo vương thương xót, dù chết vạn lần Ca Dạ cũng không báo đáp hết.”

“Châu báu đã ban thưởng không có lý gì để thu hồi cả, cứ xem như đền bù người phải chịu ảm ức.” Vương giả gạt đầu rồi quay về ghế ngọc, coi như chuyện đã xong. “Không cần phải thoái.”

“Ân trọng của giáo vương, Ca Dạ xin khắc ghi vào ngũ tạng.”

Một cơn gió núi thổi đến, khiến áo lót ướt đầm mồ hôi lạnh như băng, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Người đứng cách đó không xa, cuối cùng môi mím chặt cũng giãn ra, thần kinh căng thẳng nay được buông lỏng.

25. Chương 25: Tự Trói

“Cô thật sự đã luyện Ma La Côn Na Tâm pháp sao?”

Tẩm cư ngỗng ngang đã được thu dọn, kệ sách được dựng lên như lúc ban đầu, đồ đạc vỡ nát trên đất cũng được quét dọn sạch, cứ như chưa từng có cảnh bữa bọn trước đó. Ca Dạ đốt lư hương, làn khói lượn lờ bay lên, quanh quẩn giữa không trung.

“Chuyện này không quan trọng, chỉ cần giáo vương nghĩ như thế, thì chính là sự thật.”

“Ông ta tin ư?”

Trong đôi mắt đen xẹt qua tia đáng chất, “Chuyện này cũng không quan trọng, về sau không thể chứng minh được thật giả, mà ông ta cũng sẽ không nhắc lại nữa.”

Hắn đưa mắt nhìn cánh tay nhỏ bé kia, lúc thấp hương ống tay áo tuột xuống, thủ cung sa đỏ thắm càng tươi đẹp nhức mắt.

“Có phải rất giống con dấu in trên thân ngựa không?” Nàng cười nhạo.

Chỉ cần còn ở trong giáo ngày nào, thì mãi mãi sẽ không được có ý nghĩ dục vọng yêu đương. Hôm nay nàng đã đóng mình vào thân phận đồng nữ, thì đến chết cũng không thể sửa được.

“Có thể từ chối mà được quay về nguyên vẹn là may lắm rồi, chuyện ấy thì có tính là gì.” Rút trâm ngọc ra, tóc đen như thác đổ xỏa tung, đầu ngón tay ấn nhẹ trán, giọng nhỏ như muỗi, “Dù sao ta cũng không có ý định thân mật với nam nhân, như thế càng tốt, lại có thêm cái cớ với Thiên Minh rồi.”

“Người ra ngoài đi, ta mệt rồi.”

Nàng vẫn uốn thẳng sống lưng, hẩn nhìn nàng xoáy sâu rồi lui ra khép cửa phòng lại.

Đứng yên hồi lâu, trong nhà mơ hồ truyền đến tiếng ca yếu ớt, nghe như một bài đồng dao. Đơn giản lại đẹp tươi, lặp lại lần này đến lần khác, điệp khúc lúc cao lúc thấp chẳng khác gì thanh âm con nít.

Khúc ca đứt quãng chẳng thể nào nghe nổi, nhưng hẩn lại dựa vào cửa yên lặng lắng nghe, đột nhiên thấy chua xót.

Gợn sóng trong dạ tiệc đang âm thầm truyền đi khắp giáo, gần như mọi người đều đã biết cả, nhưng Ca Dạ lại như không phát hiện, làm như không thấy những ánh mắt kia. Đã đến kỳ cống nạp mỗi năm một lần, lại một đợt bận rộn chuẩn bị phân chia thu nhận không thể dứt mình ra được.

“Đúng là lợi hại.” Cửu Vi ngẩng mặt nhìn ô trang trí lộng lẫy, thán phục từ tận đáy lòng, “Dám làm người từ chối ngay trước mặt giáo vương, nàng ta là người đầu tiên đấy.”

“Lý do của nàng ta rất thỏa đáng.” Để giáo vương chẳng thể nào bới móc được, cũng cắt đứt đường lui của mình.

“Bất kể là thật hay giả, tạm thời giáo vương sẽ không có ý nghĩ đấy nữa.” Cửu Vi thở dài, “Ta cũng chẳng hiểu nổi, không phải nếu cứ tuân theo thì sẽ có lợi nhiều hơn ư. Bây giờ trông bề ngoài thì giáo vương đã bỏ qua, nhưng chưa chắc trong lòng đã thế, nói không chừng lúc nào đó sẽ âm thầm trị nàng ta.”

“Nên gần đây nàng ta mới cẩn thận như vậy.” Mọi cống vật đều được tra xét nghiêm ngặt, tuyệt đối không cho ai nhúng tay vào.

“Còn kiêu ngạo hơn ta nghĩ nhiều.” Cửu Vi lắc ly rượu, nhìn chất lỏng màu hổ phách di động, “Rốt cuộc nàng ta đang tính toán gì đây.”

Hẩn im lặng một hồi, “Ta đoán trên đời này e là không một ai có thể đoán được tâm tư của nàng cả.”

“Làm ta cũng bắt đầu tò mò rồi đấy.” Cửu Vi nhìn hẩn, cười khê, “Nàng ta phớt lờ người nhưng lại trọng dụng Xích Điều, lôi kéo Thiên Minh, không tiếc đắc tội với giáo vương, lại khống chế ba mươi sáu nước ở trong lòng bàn tay, còn trắng trợn gạt bỏ ta và Tử Túc. Một người bỗng nhiên muốn đoạt lợi, hẩn sẽ luôn có lý do nào đó.”

Cửu Vi than phiền nửa giả nửa thật, “Nàng ta không ham tài mê sắc, không thích danh hám lợi, ít muốn ít cầu, ta cũng cho rằng nàng ta sắp thành tiên rồi. Ai ngờ đột nhiên lại xuất chiêu này, tại sao nàng ta không cân nhắc đến việc lợi dụng ta? Như thế ta còn có thể tìm được chút manh mối gì đó.”

“Có ta ở đây, nàng sẽ không lôi kéo người đâu.” Có một người Trung Nguyên làm ảnh vệ, lại còn qua lại thân thiết với Cửu Vi, một khi Tuyết sử Nguyệt sử kết đồng minh, thân phận của hẩn sẽ nổi bật hẳn, giáo vương đa nghi nhạy cảm lại càng không thể nào ngồi nhìn được, làm như thế thì chẳng khác gì tự chuốc lấy phiền toái cả, trong lòng cả ba đều biết rõ chuyện này.

“Thù Ảnh.” Cửu Vi nghĩ ngợi, nheo mắt nhìn hẩn, “Đã nhiều năm thế rồi... Rốt cuộc nàng ta đối xử với người thế nào.”

“Ta không biết.” Suy nghĩ hồi lâu, hẩn vẫn không rõ.

Hồ hững như nước, lạnh lùng như băng, cho tới nay chưa hề nói câu nào dịu dàng cả.

Là nữ tử tàn nhẫn sắc bén, không lấy cố cũng không lưu tình, ép không một ai có thể trốn được.

Đến lúc gặp phải bấy rập thì lại tự mình gánh vác tất cả, bảo vệ thuộc hạ, cam nguyện bị đánh.

Hẩn đều thấy hết mỗi một hành động của nàng, nhưng trước sau vẫn không đoán được nàng là người thế nào.

So với Thiên Minh coi thuộc hạ như nô bộc, quát mắng đánh chửi, hờ chút là nghiêm trị; so với Tử Túc hoang dâm vô độ, coi ảnh vệ như nam sủng mà tùy ý lăng nhục, thì nàng lại giống một thánh nhân.

Đừng bảo là đánh chửi, nàng còn chưa bao giờ lớn tiếng với thuộc hạ, dù có phạm sai lầm, nàng cũng chỉ lạnh lùng phân tích ngọn nguồn, rồi xử lý theo giáo quy. Không nói móc châm chọc, không động đến một đầu ngón tay, đãi ngộ cũng cao hơn phần lệ tương ứng với thân phận nhiều.

Chỉ cần một thủ đoạn nhỏ cũng có thể khiến người khác thật lòng khâm phục chịu phục vụ quên mình, thế nhưng nàng lại chưa từng động đến những thứ đó. Hấn không tin nàng không biết, có thể nói Ca Dạ là người am tường mưu mô nhất, nhưng chưa bao giờ lấy lòng kết nạp thuộc hạ, không hề quan tâm người khác có thành kiến thế nào về mình.

“Nàng đối xử với ta và lục dục, có thể nói là rất tốt.” Hấn cup mắt nhìn cố định một phía, chậm rãi trả lời, “Kỳ lạ là bọn ta chưa từng vì vậy mà cảm kích, có lúc ta còn cho rằng nàng cố ý tạo nên, nhưng lại không nghĩ ra nguyên nhân.” Giữa bề trên và bên dưới chỉ có sợ hãi và khoảng cách, cứ như đang cố vạch rõ ranh giới.

“Người lần trước ngươi nhờ ta điều tra, ta đã dùng hết cách vẫn không thu hoạch được gì.” Cửu Vi đối đãi tài, “Không ai trong giáo biết cái tên này cả.”

“Sao có thể?” Hấn ngạc nhiên nhướn mày, “Với thủ đoạn của ngươi mà cũng không điều tra được sao?”

“Chỉ sợ không phải là người trong giáo.” Cửu Vi suy đoán, “Sao ngươi lại để ý thế.”

“Không biết, Ca Dạ rất để ý.” Nhớ lại cảnh nàng hôn mê yếu đuối lệ thuộc vào mình, hấn không kìm được kích động muốn tìm hiểu sâu hơn, “Dường như là người mà nàng rất tin tưởng.”

“Ta thực sự tò mò là hạng người nào mà có thể khiến nàng ta tin tưởng đây, không phải người chết rồi đấy chứ?” Cửu Vi không che giấu chế giễu.

Hấn vốn định thanh minh, nhưng càng nghĩ càng có lý. Ca Dạ có lòng phòng bị cảnh giác rất nặng, không một ai có thể lại gần, cận thị cũng chỉ được phép tiếp xúc ở khoảng cách nhất định, có thể nói không có người nào có thể để nàng thôi phòng bị cả. Dù thần trí mơ hồ, nhưng lại buông thả bản thân để lộ về yếu ớt, nếu là người sống thì thật đúng là khó tưởng tượng nổi.

“Có lẽ ngươi nói đúng.”

“Thù Ân.” Rót thêm ly rượu mạnh, Cửu Vi khuyên nhủ, “Đừng động lòng trước Ca Dạ, nàng ta không phải là đối tượng thích hợp. Ta biết ngươi có tình cảm không bình thường với nàng ta, nhưng chớ có quên đối phương là người thế nào, có cảm tình với nữ nhân như thế, chỉ e là sẽ bị lợi dụng đến tận xương tủy, nàng ta không có trái tim đâu.”

“Huống hồ nàng ta đã tuyên bố với giáo vương là mình luyện tâm kinh, cả đời không thể gần gũi với nam nhân. Dù nàng ta cố ý cũng không thể nào tiếp xúc da thịt với ngươi được, giáo vương cho bôi thủ cung sa cũng chính là vì vậy, chỉ cần phạm phải, ắt các ngươi phải chết.”

“Ta biết rồi.”

Biết rõ nàng lạnh lùng bao nhiêu, vô tình bao nhiêu, biết rõ nàng đã chặt đứt mọi khả năng...

Hấn hất mạnh ly rượu, chất lỏng trong suốt thấm vào cổ họng, như lửa cháy đốt hết mọi tình cảm phức tạp.

Cửu Vi khe khẽ thở dài, nhìn người huynh đệ cùng chém giết ra khỏi Tô Phong doanh.

“Nữ nhân chỉ cần dịu dàng đáng yêu, lại vui vẻ ở trên giường là đủ rồi, hễ rung động là lại phiền phức. Nếu muốn yêu, vậy rời khỏi giáo là có nữ nhân tốt rồi, bằng với tài trí tướng mạo của ngươi thì có thể vui vẻ tận hưởng, cần gì phải tự trói buộc.”

Hấn cười khỏ, lười phũ nhận.

“Bây giờ ta chỉ hy vọng lúc nào đó có thể sống mà quay về Trung Nguyên.”

26. Chương 26: Cùng Đường

Ca Dạ cho gọi hấn vào phòng.

Nàng khoanh tay dựa vào khung cửa sổ, tóc đen như mực, dung nhan trắng ngần, thể nhưng nét mặt lại có phần tiêu tụy. Vất vả mệt mỏi mấy ngày liên tục khiến trên mặt xuất hiện quầng thâm, có điều cũng chẳng ảnh hưởng mấy đến dung mạo kiều diễm.

“Cô tìm ta à?”

Nàng nghiêng đầu, nhìn chăm chú một hồi.

“Chuẩn bị đi, mấy ngày nữa người hãy xuống núi giết một người.”

“Ai.”

“Quốc chủ Thiện Thiện.”

“Tại sao chúng ta lại ra tay.” Kiểu ám sát bình thường này nên do Thỉ Sát doanh dưới quyền Cửu Vi làm mới phải.

Gương mặt tái nhợt không hề có lấy một biểu cảm, “Là chỉ dụ của giáo vương.”

Giáo vương tự ra lệnh sao, là đòn trả thù của ngày trước ư?

“Nhiệm vụ lần này rất khó giải quyết.” Tròng mắt đen thẫm không thấy tia sáng, trông nàng rất nặng nề, “Người cũng tự biết rồi đấy, chỉ được phép thành công, không được phép thất bại.”

Thất bại thì như thế nào, nàng không nói, cũng không cần nói. Giờ đây nàng chẳng khác nào đang đứng trên vách đá đường cùng, chỉ cần một sai sót nhỏ nhoi thì sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục, sẽ có vạn cặp mắt đang đợi nàng rơi xuống.

“Vốn ta định tự mình ra tay, như thế sẽ nắm chắc hơn.” Nàng cup mắt, đầu ngón tay vô ý thức di di trên khung cửa, “Nhưng chuyện cống nạp của các nước rất lộn xộn, lúc này mà rời giáo thì chỉ sợ sẽ xảy ra bất trắc.”

Chỉ e giáo vương đã sớm tính toán rồi, chân trước nàng vừa đi thì chân sau sẽ có người giở trò, dù ám sát thành công thì cũng sẽ bị gán tội danh không làm tròn chính sự.

“Giáo vương...” Hắn không biết có nên nói toạc ra không, có vẻ ngập ngừng.

“Chưa chắc ông ta đã muốn ta chết, mà chỉ muốn làm khổ thể thôi, muốn ta quỳ gối cầu xin tha thứ.” Nàng nói thẳng, trong đôi mắt đen hiện lên tia sáng lạnh lẽo, “Suy cho cùng, chuyện lần trước – bất kể thật giả – đã làm ông ta mất hết mặt mũi, cũng coi như mượn cơ hội cảnh cáo.”

“Ta sẽ cẩn thận.”

Nàng im lặng nhìn chăm chú, không hiểu nổi bất an ở đáy lòng là từ đâu đến. Thù Ảnh làm việc đã lâu, thành thạo thủ pháp, có thể nói là giống hệt nàng, thể nhưng nàng lại không cảm thấy chắc chắn như các lần trước.

Buông bỏ lo lắng vô hình xuống, nàng bắt đầu phân tích rõ then chốt lợi thiệt trong này.

“Tình hình quốc chủ Thiện Thiện hung ác lại thiện quyền biến, nghi ngờ lo lắng quá sâu, mấy năm trước đã chi một số tiền lớn mời cao nhân từ Quý Sương quốc đến làm quốc sư, theo báo cáo thăm thăm dò thì võ công rất mạnh, người bình thường khó lòng địch nổi, cơ hội chiến thắng trong xung đột chính diện không hề lớn.”

“Tốt nhất là nên tránh tập kích của quốc sư.” Hắn bình tĩnh tiếp lời.

“Không sai, cần nhớ kỹ phải hành sự thuận lợi trong một lần. Cạnh thị của quốc chủ Thiện Thiện là do một tay quốc sư bồi dưỡng, đứng trên các nước Tây Vực, một khi đối phương cảnh giác, tuyệt đối sẽ không có lại cơ hội ám sát, lúc rút lui ắt phải cẩn thận.”

Giữa chân mày trước sau như một không chút gợn sóng có vẻ gì là buồn rầu, hắn gật đầu ghi nhớ.

“Người muốn dẫn theo mấy người hay lấy gì cũng đều được, người... phải để ý đấy.”

Dù có lạnh lùng nhưng đến khi nói câu cuối cùng, trong lời nói vẫn lộ ra vẻ ân cần, lòng hắn có phần ảm áp.

Thế nhưng không ngờ sẽ có kết quả như thế.

Hắn đã điều tra rõ thói quen của Thiện Thiện vương, thời gian ra vào của quốc sư và quy luật luân trực của người hầu. Chú tâm sắp đặt bố trí đường đi, thuận lợi lên vào điện, giải quyết hết bao thị vệ cản trở, chỉ chờ hạ kiếm xuống là nhiệm vụ đã thành.

Nhưng bất ngờ lại có một cô gái lao ra, thiếu nữ xinh đẹp đó chặn ngang trước người Thiện Thiện vương, thân mình run lấy bầy.

“Đừng giết phụ vương ta.”

Hắn nên đâm xuống không nể nang gì mới phải, đồng thời đâm chết luôn Thiện Thiện vương ở sau lưng nàng ta, một thiếu nữ trời gà không chặt vốn không thể tạo thành trở ngại được. Nhưng chẳng hiểu sao, gương mặt đầm đìa nước mắt ấy lại khiến tay hắn nhói đau, nhất thời khựng lại.

Đợi đến lúc sức tĩnh thì kinh phong đã tấn công đến từ phía sau, hắn đã để lỡ cơ hội rồi. Quốc sư xông thẳng vào, đồng thời còn cả một toán thị vệ đông đảo bị kinh động ủa vào. Giao đấu với nhau khoảng mấy chiêu, lòng hắn lạnh như tro tàn, công lực của quốc sư khá cao, tuyệt đối không thể so với kẻ bị kìm hãm nội lực như hắn được. Nếu không phải nhanh chóng trốn đi theo con đường trước đó, thì chỉ e đã hứng phải đòn mạnh mà bị bắt sống.

Lúc này hắn đang nấp trong bí thất, mặc cho Xích Điều băng bó vết thương trên cánh tay, đắng chát vô cùng, mù mờ không biết vị trí.

Chỉ thất thủ một lần duy nhất, nhưng đủ để chôn vùi tất cả.

Nhớ lại lời dặn dò của Ca Dạ trước khi đi, trong lòng chất chứa đầy hối hận, như muốn nổ tung.

Người đang khốn đốn tứ bề kia, vẫn còn chờ hắn quay về.

Vất vả khó khăn chống đỡ cho đến bây giờ, nhưng vì một sai lầm của hắn mà cứ liên tục gặp nạn.

Xích Điều ở bên yên lặng hồi lâu.

“Lão đại... Hay là huynh trốn đi.”

Hắn thờ thẩn ngẩng đầu, trong đầu trống rỗng.

“Nhiệm vụ thất bại, quay về giáo cũng chỉ có thể chịu tội chết, dù có may mắn đến đâu thì cũng sẽ bị phế bỏ võ công, uống mặc hoàn biếm làm nô, suốt đời không được giải thoát.” Sắc mặt Xích Điều nặng nề, siết chặt nắm đấm, “Chẳng thà trốn đi, mặc dù có xích hoàn trong người, nhưng ít nhất nội trong một tháng không cần lo gì, cười khoái mã thì chỉ hơn mười ngày là đến được Giang Nam, ở đó có dân y, có lẽ có thể tìm được giải pháp.”

Trốn?

Từng câu của Xích Điều lọt vào tai, hắn bất giác nhìn về phía nam.

Cha mẹ huynh đệ từ biệt đã lâu hiện lên trước mắt, trong phút chốc hắn đã giao động, như muốn bỏ lại tất cả đánh ngựa rời đi. Cho dù không giải được xích hoàn thì thế nào, có thể còn sống mà trông thấy cổ hương là đã tốt lắm rồi, chứ làm nô lệ tay sai như cái xác biết đi thì có khác gì đã chết đâu.

Nhưng mà...

Gió phương bắc rét như dao cắt, lại không biết sức mạnh nào lôi kéo, hắn kinh ngạc nhìn về ngọn núi xa xăm khó bề nhận ra kia.

Buông bỏ tất cả để chạy trốn sao?

Toàn bộ trách nhiệm của lần hành sự thất bại đều rơi xuống Ca Dạ, ngay trên vách đá như thế, hắn lại nặng nề đẩy nàng một cái sao?

Nhiệm vụ bị bỏ ngõ, ảnh vệ chạy trốn, với nàng mà nói thì sẽ ra sao đây?

Đôi bờ vai gầy gò kia, liệu có gánh vác nổi ngàn đợt sóng mạnh vỗ tới không?

Xích Điều vẫn khuyên lời, nhưng hắn chỉ nhắm nghiền hai mắt.

Ca Dạ vẫn đứng bên khung cửa, không hề quay đầu lại, chỉ nghe hắn nói kỹ chuyện đã trải qua.

“Tại sao không xuống tay.” Im lặng nghe xong, nàng lạnh lùng hỏi.

Hắn không trả lời, cũng không biết trả lời thế nào.

Yên tĩnh một lúc lâu.

“Vì sao lại trở lại, người biết là có kết quả gì mà?”

Kết quả?

Không gì ngoài lưng đeo mọi tội danh, lãnh hết mọi hình phạt. Nếu may mắn thì có thể nhặt được mạng về, nhưng cả đời sẽ làm nô bộc thấp hèn nhất; nếu không may, chiếu theo giáo quy nghiêm khắc nhất, hắn phải lĩnh hết mọi hình phạt khốc liệt, đóng vào trên hình đại chịu đựng cơn đau bảy ngày bảy đêm mới chết đi.

Hình phạt trong giáo rất nghiêm, vượt xa bình thường, giống như người địa vị cao hưởng lạc vậy, ai ai cũng biết.

Rốt cuộc nàng cũng quay mặt sang, trông mắt sâu thẳm như màn đêm.

Hắn cup mắt, lòng chỉ thấy tối tăm mịt mù.

“Mạng của ta là của cô.”

Không nhìn thấy Ca Dạ có biểu cảm gì, chỉ nghe nàng lạnh lùng sai bảo.

“Đến hình đường lĩnh ba mươi roi, vào tử tù, đợi giáo vương xử lý.”

Cơn đau nhức trầy da sứt thịt dần chết lặng, mùi hôi thối mục nát trong tử tù xộc vào mũi, hắn cố duỗi thẳng chân, lẳng lặng tựa vào vách đá. Một con chuột lớn gặm gỗ mục nát, rơm rạ thối rữa, mấy con nhện dính vết máu bắn thủ lâu năm bò ngang bò dọc.

Thi thoảng bốn phía lại truyền đến tiếng la hét vì bị đánh cùng với tiếng gầm thét đầy giận dữ, tiếng mắng chửi oán hận không ngừng vang lên, hết như lời nguyện quanh quẩn mãi bên tai. Trong phòng giam đen thui lạnh tanh mọc đầy rêu xanh, không có khung cửa, không thấy được sắc trời, không biết đã có bao nhiêu người phải chống chọi quãng thời gian cuối đời ở đây nữa.

Ngục tốt cũng lấy làm lạ, hiếm khi thấy tên tử tù nào im lặng như thế, cứ như đã cam chịu số phận vậy.

“Thù Anh.” Một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện qua chấn song, nom Cửu Vi vô cùng sốt ruột, “Người sao rồi.”

Hắn rất muốn cười, nhưng lại cười chẳng nổi, “Bình thường, chút vết thương này thì thấm vào đâu.”

Soạt một tiếng, một hộp thuốc trị thương hảo hạng được ném tới tay, vẫn còn mang hơi ấm.

“Người đừng nghĩ nhiều, giờ cứ kiên nhẫn đã. Ta sẽ thử xem có cách nào chối bỏ trách nhiệm giúp người không.”

Chối bỏ trách nhiệm ư? Làm sao có thể chứ.

Đã bị giáo vương cố ý chèn ép thì không khác nào chuyện người ta bàn tán, cả hai đều hiểu việc này tuyệt vọng đến mức nào.

“Ca Dạ thì sao.”

“Người còn hỏi đến nàng ta hả?” Cửu Vi lập tức nổi đóa, rất muốn đánh cho hắn tỉnh, “Nàng ta bỏ lại người ở đây không để ý, rõ ràng là quyết định vất tốt giữ xe, bỏ người để bảo toàn địa vị của mình.”

“Là ta có tội.” Vẻ mặt ảm đạm, hắn cười khổ, “Nàng đã cảnh cáo ta không được thất bại từ trước rồi.”

“Ta chưa từng thấy nữ nhân nào độc ác đến thế cả.” Cửu Vi oán hận khề nguyên rủa, “Đừng nói là cầu xin, nàng ta thần nhiên như chưa từng có chuyện gì cả.”

Hắn im lặng nghe Cửu Vi than phiền.

“Thiên Minh chuẩn bị giao toàn trách nhiệm cho ngươi, tránh ảnh hưởng đến Ca Dạ. E là giáo vương cũng có ý đó, giết đi ngươi coi như chém đứt một tay của Ca Dạ, vừa tước thế lực của nàng ta, lại gièm pha chia mũi nhọn, như thế tốt hơn ra tay trực tiếp với nàng ta nhiều.”

“Chỉ trách ta bị nắm thóp.”

“Vì sao lại thất thủ? Ta nghe nói suýt nữa ngươi đã thành công rồi, không lẽ là do công chúa của Thiện Thiện?” Cửu Vi không hiểu nổi, “Từ lúc nào ngươi lại mềm lòng thế.”

“Cô gái đó...” Cổ họng chợt khàn, hắn nhắm hai mắt, “Dáng vẻ giống người đã từng dính hôn với ta.” Dung mạo vốn mơ hồ không rõ bỗng ủa đến, trong khoảnh khắc làm dòng suy nghĩ ngưng lại.

“Ồ Giang Nam?” Cửu Vi ngẩn người.

“Ừ.” Không nhớ rõ là đã bao lâu rồi, đột nhiên nhớ lại, phảng phất như kiếp trước.

“Đúng là oan uổng.” Cửu Vi thở dài, “Mười ngày sau giáo vương sẽ triệu ngươi lên điện chính thức quyết định, ta sẽ tranh thủ đi giết quốc chủ Thiện Thiện hoàn thành nhiệm vụ chuộc tội thay ngươi, Tử Túc cũng sẽ nói đỡ để được thả, còn chưa đến mức tuyệt vọng thì ngươi không được nản chí.”

“Không được! Ngươi làm thế sẽ khiến giáo vương nghi ngờ, là rước họa vào thân đấy.” Hắn mở miệng quát đầy kích động, “Huống hồ quốc sư Thiện Thiện có công lực rất cao, không phải là đối thủ của cả ngươi lẫn ta, hiện nay lại còn được phòng bị nghiêm ngặt, nếu vội vàng tùy tiện hành sự thì sẽ mất mạng đấy, vạn lần không được. Ta xin nhận ý tốt của ngươi, thời gian của ta không còn nhiều, nếu phải liên lụy làm người cũng lao vào hiểm cảnh, thì ta thà chết ngay lập tức.”

Cửu Vi cắn răng, “Ta sẽ xem xét cơ hội để hành sự, ngươi bớt tranh cãi đi, tự chăm sóc cho tốt.”

“Cửu Vi!”

“Yên tâm, ta tự có chừng mực.” Bóng đen chợt lóe rồi biến mất, “Ta sẽ tìm cơ hội trở lại thăm ngươi.”

Âm thanh quanh quẩn bên tai, hắn im lặng rất lâu, dùng sức nắm chặt hộp ngọc.

27. Chương 27: Câu Tâm

Mười ngày chẳng dài nhưng cũng quá đổi chậm.

Không có sắc trời ánh dương, thậm chí ngay cả cảm giác về thời gian cũng biến mất.

Lục dục lên đến thăm hắn, mang theo rất nhiều loại thuốc trị thương cùng với y phục và cơm ăn, lại còn trấn an khuyến nhủ, chỉ có điều trong mắt không giấu được âm ảm, vì ai ai cũng biết, lần này khó mà thoát được kiếp nạn.

Còn Ca Dạ, đến một lần cũng không xuất hiện.

Theo lời giải thích của lục dục thì gần đây nàng rất bận, suốt đêm xử lý hồ sơ tình báo. Không biết có phải muốn bận rộn để bù đắp thất bại hay không, mà mọi người thường hay thấy nàng chong đèn đến tận khi trời sáng.

Cửu Vi ngằm bắt mắt với Ca Dạ, nhưng ngại trước mặt hắn nên không tiện mắng chửi. Hình như Cửu Vi đã lên đi tìm nàng, hy vọng Ca Dạ có thể thuyết phục Thiên Minh, để tứ sứ cùng ra mặt để giữ toàn mạng cho hắn, thà bị biếm làm nô lệ cũng còn tốt, thế nhưng lại bị từ chối thẳng thừng.

Nàng hoàn toàn phải sạch, không hề quan tâm.

Cửu Vi hết sức thất vọng, còn hắn lại chỉ im lặng.

Quan tâm tình cảm đã làm Cửu Vi bất chấp sai lầm lớn, không đếm xỉa tới việc bản thân đã rước lấy rất nhiều nghi ngờ hiểm họa. Nhưng cách thức ấy không những không khiến giáo vương phạt nhẹ hơn, mà còn dễ rước họa vào thân. Một ảnh vệ xuất thân từ Trung Nguyên lại được tứ sứ liên kết bảo vệ, đối với giáo vương mà nói thì nguy hiểm biết bao, chỉ e sát tâm càng tăng cao.

Mặc dù cách làm của Ca Dạ có phần vô tình, nhưng cứ bo bo giữ mình lại là thượng sách. Bỏ qua một quân cờ làm cơn giận của giáo vương lắng xuống, nàng vẫn là Tuyết sứ vượt trội được tôn sùng. Giáo vương vẫn sẽ coi trọng như cũ, và cũng không ai có thể lo liệu việc chấp chưởng các nước Tây Vực ngoài nàng.

Chỉ cần cẩn thận là địa vị của nàng sẽ vững chắc như lúc trước, đây cũng là giá trị của lần quay về này của hần.

Bắt đầu từ lúc nào, nàng đã trở thành người quan trọng với hần rồi?

Sát phạt nội đấu không ngừng, lẫn lộn trong máu thịt, sóng vai cùng chiến đấu. Bất kể sóng lớn có ulla đến bao nhiêu lần thì nàng vẫn luôn đứng nghiêm, như đoá sen xanh gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Nàng từng nói hần không thích hợp để sinh tồn trong giáo. Nhưng theo hần thấy nàng cũng có khác gì đâu, dù nàng máu lạnh đa nghi, mưu kế quỷ quyệt vô cùng.

Cửu Vi nói hần đã động lòng, nhưng lại không rõ rốt cuộc là tình cảm như thế nào. Vừa khâm phục lại cảnh giác, vừa thương hại lại phòng bị, luyến tiếc lại đề phòng, đau lòng nhưng không tranh, mọi cảm xúc đối lập cứ đan xen nhau, khó bề phân rõ bên nào nặng bên nào nhẹ.

Nếu chỉ có ai oán thì tốt biết bao, nếu nàng cứ luôn như Tử Túc và Thiên Minh thì tốt biết bao.

Dù là ở địa lao tối tăm không ánh mặt trời, thời gian còn lại chẳng nhiều nhận gì, nhưng nàng vẫn cứ lấp đầy đầu óc hần. Ngu xuẩn đến mức ấy, chính hần cũng không nhận được mà phỉ nhổ mình.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân của ngục tốt, cánh cửa nặng nề bỗng mở ra.

Đã là ngày thứ mười rồi.

Quỳ dưới bậc thềm thấp, hần vẫn không ngẩng đầu, ở đằng trước mọi người tranh cãi vô cùng gay gắt.

Thiên Minh tận lực đẩy toàn bộ trách nhiệm lên hần, chủ trương dùng trọng hình để tạo uy.

Tử Túc ném đá giấu tay, chỉ ra chỗ sai không thỏa đáng trong mưu đồ của Ca Dạ. Chủ trương phạt nhẹ, chỉ trách Ca Dạ, đề nghị giáo vương tước bỏ thực quyền.

Cửu Vi lên tiếng yêu cầu Thí Sát doanh ra mặt thi hành nhiệm vụ ám sát lần nữa, giảm thiểu mức ảnh hưởng của lần thất thủ này xuống thấp nhất có thể.

Giáo vương ngồi trên ghế ngọc tùm tùm nhìn cấp dưới ám đấu, mãi lâu vẫn chẳng hề lên tiếng, cho đến khi tiếng tranh cãi càng lúc càng kịch liệt thì mới mở miệng ngắt lời.

“Sao không thấy Ca Dạ đâu?”

Ba người im lặng, Tử Túc nhẹ nhàng trả lời.

“Bẩm giáo vương, nghe nói Tuyết sứ đang định đi sứ Lại Mạt nên không có thời gian quan tâm đến hần, thuộc hạ thấy...” Nàng ta che miệng cười duyên, “Có vẻ như tự biết sẽ thua, vì chột dạ nên lần tránh thối vẩn đấy.”

“Dạo gần đây lai sứ đến quá đông, Tuyết sứ bận bịu công việc, chỉ là việc xét xử, cần gì phải đích thân tới, tự giáo vương có thánh ý.” Thiên Minh lờ mờ một cái.

“Suy cho cùng cũng là ảnh vệ của nàng ta, vẫn nên đến một chuyến mới phải.” Giáo vương thờ ơ vãn vãn ngọc thạch nơi cổ tay.

Cửu Vi đang định mở miệng thì bỗng mí mắt giật một cái.

Một bóng người nhẹ nhàng lọt vào khóe mắt, không nhanh không chậm tiến vào đại điện.

“Ca Dạ tham kiến giáo vương.”

Tròng mắt hần chỉ nhìn thấy mỗi tà váy trắng đung đưa, bước qua nền lát ngọc thạch, mũi chân nhỏ bé ẩn dưới váy, chất giọng thanh lạnh trầm tĩnh như thuở ban đầu.

Lòng khê giật mình.

“Ca Dạ, người đến đúng lúc lắm, có phải xin tha thay ảnh vệ của mình không?” Giáo vương từ ái hỏi.

Trong điện yên tĩnh hẳn đi.

“Bẩm giáo vương, Ca Dạ chỉ diện diện kiến trước khi đi Lại Mạt, không định để ý đến hần.”

Nhất thời Cửu Vi xanh cả mặt.

“Thì ra là vậy, hiện tại đang xử lý chuyện hần ta ám sát thất bại, người có nhận xét gì không.” Móng dài như ngọc gõ nhẹ lên tay vịn, giáo vương nheo mắt, dường như đang muốn tìm kiếm biểu cảm nhỏ nhất.

“Thù Ảnh vi phạm giáo quy, ắt sẽ bị trừng phạt theo giáo quy, há phải việc Ca Dạ có thể xen miệng vào.”

“Thiên Minh có chủ trương dùng trọng hình bảy ngày rồi sẽ xử tử, lấy đó làm răn; Tử Túc đề nghị cho uống mặc hoàn hạ xuống làm nô lệ, theo người thấy, cách nào hợp lý hơn.”

“Theo Ca Dạ thì đương nhiên lời Thiên Minh nói phù hợp với giáo quy hơn rồi.” Nàng thờ ơ đáp.

Tử Túc cười lạnh, “Tuyệt sứ độc ác thật đấy, lại muốn đưa ảnh vệ vào chỗ chết đến thế, chẳng lẽ là vì muốn nhanh chóng chối bỏ trách nhiệm sao?”

“Tuyệt sứ lý luận công bằng, sao có thể nói là tư lợi được.” Thiên Minh lập tức phản bác, “Chỉ sợ là Hoa sứ có lòng tiểu nhân thì có.”

Giáo vương quan sát một hồi, rồi từ tốn hỏi.

“Ca Dạ nghĩ như thế thật sao? Bồi dưỡng ảnh vệ bên mình không dễ, không thấy tiếc à?”

“Mặc dù Ca Dạ có tiếc nhưng lại không thể vi phạm giáo quy được, chỉ biết đại nghĩa diệt thân.”

“Hay cho câu đại nghĩa diệt thân, không biết Tuyệt sứ có từng tự trách bản thân không có khả năng giám sát bao giờ chưa.” Tử Túc khoanh tay cười nhạo, “Chẳng lẽ tưởng rằng giết hần xong thì sẽ không còn đáng lo ư? Đừng có quên hần đã bứt dây động rừng, khiến Thiên Thiện quốc canh gác nghiêm ngặt hơn, dù Thí Sát doanh có hành thích lần nữa thì cũng cực kỳ khó.”

“Hoa sứ nói đùa rồi, ám sát vốn là sở trường của Thí Sát doanh, chút tiểu tiết ấy thì có khó khăn gì.”

Chỉ vài ba lời nàng đã thoái thác sạch sẽ, Cửu Vi cảm phần không nhìn nổi nữa.

“Tuyệt sứ coi chuyện ám sát đơn giản như thế, khó trách ảnh vệ gặp chuyện.”

“Lời này của Nguyệt sứ sai rồi, mặc dù có phần trắc trở, nhưng cũng không thể nào khiến tinh anh của Thí Sát doanh chùn bước được. Nuôi binh ngàn ngày dùng binh một hồi, Nguyệt sứ không có lòng tin với thuộc hạ ư?” Thiên Minh nhàn nhã đổi chủ đề.

“Chắc hần trong mắt Phong sứ, lấy mạng của vua một nước lại dễ như lật bàn tay.” Cửu Vi nheo mắt nhìn, ánh mắt sắc như đao, “Nhưng vào tay Tuyệt sứ lại có sai lầm lớn đến thế.”

“Nói không sai, nếu không sao Tuyệt sứ lại vội vàng chạy đến Lại Mạt, vất mọi rắc rối còn lại cho Nguyệt sứ chứ.” Tử Túc nở nụ cười quyến rũ, giễu cợt lại Thiên Minh.

“Chuyện có phân công, đáng lý giết người là nhiệm vụ của Nguyệt sứ, Tuyệt sứ chỉ làm theo quy tắc, Hoa sứ đừng có nói lời ấy.”

“Nếu đã như thế, Tuyệt sứ phải nên nói thẳng là không đủ sức làm từ sớm, không gánh nổi trọng trách ám sát Thiên Thiện vương, giáo vương sẽ đổi để Nguyệt sứ thực hiện.”

“Không lẽ Hoa sứ đang ám chỉ giáo vương ủy nhiệm không thỏa đáng?” Thiên Minh khê khàng chuyển mũi dùi đến vương giả ngồi trên ghế ngọc, làm Tử Túc khê biến sắc.

Giáo vương ho khê, đang định mở lời thì Ca Dạ bỗng thở dài thườn thượt.

Nhất thời mọi người đều im lặng, nàng cười nhạt, quỳ xuống nhìn thẳng giáo vương.

“Khởi bẩm giáo vương, Ca Dạ tự hổ thẹn vô đức vô năng, khiến nhiệm vụ thất bại, thậm chí còn liên lụy đến thanh gianh của giáo vương. Hôm nay lời Nguyệt sứ và Hoa sứ nói rất chính xác, Ca Dạ thoái thác trách nhiệm nhiều mặt, không thể tự biện giải nữa, chỉ có thể lấy hành vi để chứng minh.”

Vương giả trên ghế ngọc hứng thú nhướn mày.

“Người chứng minh như thế nào?”

“Thù Ảnh thất thủ, làm vương tay Nguyệt sứ khó giải quyết; Hoa sứ lại nói Ca Dạ đùn đẩy trách nhiệm có ý đồ chạy trốn; giáo vương từ bi, cũng cảm thấy bồi dưỡng ảnh vệ không dễ, nếu chết theo luật thì đúng là có phần đáng tiếc.” Nàng cup mắt, cứ như rất không tình nguyện, “Đủ việc như thế, nếu Ca Dạ còn không đảm đương thì tương lai bản thân làm gì có chỗ đứng trong giáo, còn ai có lòng phục dịch nữa.”

Ca Dạ dừng lại, cắn cắn môi.

“Thỉnh giáo vương ân chuẩn cho Ca Dạ nhân tiện hành sự. Lần này đi Lại Mạt, cách Thiện Thiện quốc không xa, nếu làm xong công việc một cách suôn sẻ, Ca Dạ sẽ lấy tính mạng của quốc chủ quay về phục mệnh, miễn cho Thí Sát doanh bị Thù Ảnh làm liên lụy, lại có thể bịt miệng chứng nhân, giảm ảnh hưởng thất bại đến mức thấp nhất, xin giáo vương tác thành.”

Giọng nói thánh thót êm tai đến gần, lần này tới lượt Thiên Minh xanh mặt.

Cửu Vi ngẩn người, ánh mắt chan chứa phức tạp cứ như nàng đột ngột biến thành người xa lạ. Tử Túc đứng thẳng người, mặt đầy kinh ngạc, hoàn toàn không tưởng tượng nổi.

Còn hần gần như cho rằng mình đã nghe nhầm, ngẩng phắt đầu lên, nhưng chỉ thấy bóng lưng Ca Dạ quỳ thẳng tắp.

Không khí đông cứng lại, người ngồi trên ghế ngọc neho mắt như thể đã lường trước được.

“Nếu người cũng thất thủ thì sao?”

“Thì đó chính là Ca Dạ vô năng thật, chỉ đành phải từ giả chức Tuyết sứ.” Thiếu nữ nhún nhường cúi đầu, “Ngộ nhờ may mắn thành công, thì xin giáo vương khoan hồng cho thất bại trước đó, để Ca Dạ còn thể diện.”

Tiếng cười trầm đục vang lên, rồi dần dà chuyển thành cười lớn.

“Được, được...”

Được cái gì thì giáo vương không nói, một lúc lâu mới ngừng cười, ánh mắt lạ lùng, “Xem ra ta đã xem thường người rồi, nếu đã có lòng này thì nào có lý không thành toàn được.” Dừng lại một hồi, giáo vương sâu xa bổ sung thêm, “Huống hồ câu nào người nói cũng có lý, nếu không đồng ý, trái lại thành ra bốn tọa không hợp tình hợp lý.”

“Đa tạ giáo vương ân chuẩn, nhất định thuộc hạ sẽ không phụ sự kỳ vọng của giáo vương.”

Như chưa hề nghe ra ý trong câu nói, Ca Dạ cười nhạt, cung kính dập đầu lui ra khỏi điện.

Từ đầu đến cuối, nàng chưa hề nhìn lấy người đang quỳ bên dưới một lần.

28. Chương 28

Mấy ngày nay Sa Lâm luôn bất ổn, không thể nào bình tĩnh được.

Thân là tiểu công chúa của Thiện Thiện quốc, lại được sủng ái nhiều nên dâm kiêu ngạo. Phụ vương độc tài hễ nhìn nàng là lại mềm lòng, dẫu có tức giận đến đâu cũng không hề bộc phát với nàng, luôn nhẹ nhàng dỗ dành, cứ như chỉ cần nàng nhoẽn miệng cười thì không gì là không thể.

Trước đó vài hôm lơ lửng thế nào mà cứu được phụ vương, giờ lại được cứng tận trời xanh.

Nhớ đến mà vẫn còn sợ hãi, thanh niên tuần tú kia xuất hiện hệt ma quỷ, vài ba đường đã chém chết hộ vệ bên cạnh phụ vương, kiếm như tia chớp, sát khí cuộn cuộn, không ai cản được, không khác gì tử thần kinh khủng.

Nhớ lại mà không hiểu vì sao lại có dũng khí cản trước người phụ vương, lại càng không hiểu vì sao hần lại đột nhiên dừng tay, thất thần nhìn mặt nàng.

Dung mạo khôi ngô giống thần đế trong truyền thuyết, nhưng lại đầy đáng sợ.

Vì sao không xuống tay?

Là vì nàng khóc? Hay là... vì nàng đẹp?

Mãi suy đoán khiến nàng bất giác đỏ mặt, lần đầu tiên gặp gỡ một nam tử siêu phàm xuất sắc đến thế, làm trái tim rung động mạnh hơn cả vương tử nước láng giềng. Cứ quanh quẩn trong tim không biến mất, đột nhiên hy vọng quốc sư không làm hần bị thương, hy vọng hần có thể thoát được trận rượt bắt như thiên la địa võng, hoặc là... bị thương, ở một nơi không người được nàng bắt gặp?

Không khí trong vương cung căng thẳng đến ngộp thở, quốc sư luôn theo sát phụ vương không rời, còn nàng lại cứ ngốc nghếch mơ tưởng xuất thần, con người xa lạ lạnh lùng mạnh mẽ kia khắc sâu vào đầu, làm nàng công chúa vừa biết yêu cứ mơ mơ màng màng.

Nàng không dám thổ lộ tâm tư bí mật ấy với bất kỳ ai, ngay cả thị nữ thiếp thân cũng chỉ cho rằng dạo gần đây công chúa mất hồn mất vía là do kinh hãi đột trước.

Nàng thường xuyên sai người nghe ngóng tiến triển việc đuổi bắt thích khách, vừa hy vọng có tin tức, lại không hy vọng hần bị bắt.

Thuộc hạ của ma đầu Thiên Sơn, phụ vương đã hận từ lâu lắm rồi. Nếu bắt được thật thì sẽ không tha dễ, dù có là minh châu được sủng nịch trên tay thì phụ vương cũng sẽ không vì nàng cầu xin mà mềm lòng.

Nhưng hần thần bí nguy hiểm, lại tuần dật phi phàm như thế, nếu có thể gặp lại thì tốt biết bao, nhất định nàng sẽ không gọi thị vệ.

Tiểu công chúa xinh đẹp trái lo phải nghĩ, trên gương mặt trắng nõn hiện lên hai áng mây đỏ, điểm tô vẻ đẹp động lòng người. Thị nữ bày la liệt mấy món đồ trong tráp để chọn châu báu phù hợp, khoa tay múa chân cài phôi trên mái tóc dài, cố gắng để công chúa xuất hiện với dáng vẻ động lòng người nhất, ngoài miệng vẫn không quên cười tăng bốc.

“Công chúa diện hạ đẹp quá, ngay cả tuyết liên trên Thiên Sơn cũng phải tự ti mặc cảm, suy cho cùng vẫn là giai nhân xuất sắc nhất Thiện Thiện quốc, trong dạ tiệc hôm nay, sợ rằng khách các nước sẽ xiêu lòng mất thôi.”

Dạ tiệc hôm nay là mừng một trăm năm Thiện Thiện lập quốc. Uy danh hùng mạnh của Thiện Thiện đã lan xa, lần này lại còn gặp phải tập kích của ma giáo, các nước Tây Vực đều cho lai sứ đến, khách khứa tụ tập đầy cả đại sảnh, khiến bữa tiệc càng thêm phần long trọng. Tiểu công chúa vừa đến tuổi cập kê chính thức lộ mặt trong dạ tiệc, Thiện Thiện vương cũng có ý nhân cơ hội này chọn phò mã thích hợp cho con gái, cho nên bày biện hết sức xa hoa.

Váy tím lộng lẫy hất lên tấm thân ngọc, mỗi một bước đi đều nhẹ nhàng phiêu bồng, trông như gió mát thổi qua kiều hoa, mắt sáng ngậm sóng thu, ngây thơ đầy quyến rũ, ngay đến Thiện Thiện vương cũng ngẩn ngơ.

Sa Lâm mỉm cười, khẽ xoay người, “Cám ơn phụ vương đã tặng đồ mới ạ.”

Lấy lại bình tĩnh, nam tử bật cười, đưa tay vuốt nhẹ gương mặt mũm mĩm của con gái, “Sa Lâm đã trưởng thành rồi, đẹp đến nỗi làm phụ vương phải kinh ngạc đấy.” Đầu ngón tay mơn trớn gò má, trong ánh mắt hiền từ của phụ thân có nét kỳ quái, vừa như khen ngợi lại vừa như luyến tiếc, “Còn đẹp hơn cả tỷ tỷ con.”

“Là Y Mạn tỷ tỷ ạ? Phụ vương đùa con đấy hả, ai cũng biết tỷ tỷ mới là người đẹp nhất Tây Vực.” Mỹ danh của tỷ tỷ gả xa là có một không hai trong các nước, đến tuổi trưởng thành người cầu hôn nhiều như

cá trên sông, có tình cảm tốt với nàng, cuối cùng gả cho quốc chủ Sơ Lạc, đồ cưới phong phú, lễ cưới xa hoa long trọng, mọi thứ đều đã trở thành giai thoại.

Bàn tay phủ trên gò má rất nóng, khiến nàng có phần khó chịu.

Như không hề cảm thấy nàng đang tránh né, Thiện Thiện vương nâng gương mặt đẹp lên tỉ mỉ nhìn kỹ, “Sa Lâm đẹp như vậy, làm phụ vương không nỡ gả con đi sớm như thế, ở bên phụ vương mấy năm nữa được không.”

“Sa Lâm nguyện ý ở bên phụ vương cả đời.” Nàng cười yêu kiều, làm Thiện Thiện vương cũng phải bật cười, cài giúp nàng một cây trâm vàng.

“Đi đi, để lại sứ của các nước được chiêm ngưỡng, xem bốn vương có tiểu công chúa xinh đẹp đến nhường nào.”

Đêm đã buông, nhưng trong đình vẫn sáng như ban ngày.

Khách quý ngồi chật mấy trăm bàn tiệc, mở yến tiệc tại vườn lộ thiên trong vương cung. Người đến đều là thượng khách cả, ly vàng đèn bạc chứa rượu ngon trên quý, thị nữ mỹ hoặc quyến rũ ân cần tiếp khách, làm người ta không uống cũng tự say.

Hồ cơ ca múa hát vang, trong đình tiếng cười khanh khách, tán dương Thiện Thiện vương dùng văn trị vô công, lại ca tụng công chúa nghiêng thành xuất chúng, làm sắc trời cũng phải e ngại.

Sa Lâm đoan trang ngồi cạnh phụ thân, dịu dàng nở nụ cười. Đông đảo ánh mắt kính mến đang tìm kiếm bóng nàng, thế nhưng nàng chẳng để ai vào lòng. Dáng vẻ mong đợi yến hội làm nàng thấy chán, ước sống lưng cổ đề cơn ngáp.

Tiếng nhạc dần ngưng, đám vũ nữ lui xuống, tiết mục tiếp theo là gì đây? Yến hội lần này mời các nghệ nhân đứng đầu khắp nơi đến, có điều xem cũng vậy mà thôi, quả thực cũng chẳng có hứng thú mấy.

Thùng!

Một tiếng trống nặng nề làm rung chuyển trời đất, bốn phía bỗng lặng lại.

Tiếng trống nhỏ bé như mưa xuân rơi xuống lá dâu, tí ta tí tách, rồi dần to hơn. Mấy ngọn đèn hoa bỗng sáng rực lên, chiếu ánh một góc đình viện, chẳng biết từ lúc nào đã có một mặt trống lớn được đứng đứng, chính giữa là một bóng người gầy gò đón gió đánh trống.

Một trống vang là cả đội trống vang theo, nhanh như chớp giáng, ầm ầm lọt vào tai, như vạn mã phi nhanh, ngang dọc tùy ý, nhưng lại rất tự nhiên. Dùi trống vờn bay trên mặt trống, tư thế đầy uy mỹ, nhẹ như hoa đang bung cánh, nhưng lại nhanh như cuồng phong mưa lớn, dày nhưng không loạn, thưa mà không rời, âm thanh làm kinh động lòng người. Trước những mặt trống nhỏ dựng quanh bốn phía là đồng tử thanh tú cầm dùi đánh, ăn mặc chỉnh tề thuần một màu, nhẹ nhàng thanh thoát.

Tiếng trống kéo dài cao vút trong không khí yên ắng. Càng lúc càng nhanh, trống lớn đánh dồn dập, như trận địch ép sát hãm thành. Mây đen tụ về một góc, sát khí ngập tràn ngỡ chỉ cần chạm nhẹ là sẽ bùng nổ, trong chớp mắt tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, bốn bề im ắng như chết.

Một hồi lâu sau, bỗng tiếng vỗ tay cùng tiếng khen ngợi vang ầm khắp vườn, tất cả mọi người đều bị tiếng trống thu hút, thần phục từ tận thâm tâm.

Thiện Thiện vương cũng không nhịn được khen ngợi, hỏi trưởng nội thị đứng bên cạnh, “Đây là nghệ nhân chốn nào đây?”

“Bẩm chúa thượng, đây là nghệ nhân lưu lạc ở Ô Tôn quốc, nổi tiếng về kỹ năng dùng trống, vừa hay đến nước ta nên được vời vào trong triều hiến nghệ.” Trưởng nội thị cố kiềm chế cơn đắc ý, “Cũng nhờ ti lễ quan vào phổ thi thoảng bắt gặp, nếu không đã bỏ lỡ rồi.”

Sa Lâm cúi đầu giả vờ nhấp rượu, đè nén nụ cười.

Ti lễ quan là cháu ruột của trưởng nội thị nội đình, lần này hiến tiết mục xuất sắc đến thế, khó trách đắc ý tới vậy.

Bổng trưởng nội thị cúi đầu nói gì đấy bên tai vương, khoe môi Thiện Thiện vương cong lên, trong mắt toát lên mập mờ hứng thú, “Quả thật là như vậy sao? Truyền họ lên đây.”

Một đám trẻ quỳ rạp dưới đất, có vẻ đã được tôi luyện rất nhiều nên không có vẻ căng thẳng. Đứa trẻ dẫn đầu rất gầy, tay đeo vòng bạc, trên mặt là một lớp mặt nạ đáng sợ, miệng to đùng nhe răng như ma vương, khiến người ta nhìn mà sợ.

“Biểu diễn tốt lắm, bổn vương rất vui, ban thưởng.”

“Đa tạ quốc chủ đã ban thưởng.” Mấy đứa trẻ đồng loạt cúi đầu khấu tạ.

“Các người là người Ô Tôn?” Thiện Thiện vương nhìn chằm chằm đứa bé dẫn đầu, không chớp mắt.

“Bẩm quốc chủ, chúng thần phần lớn là người Ô Tôn, nhưng cũng có cô nhi lưu lạc từ các nước khác.” Đứa trẻ dẫn đầu vẫn không ngẩng đầu, giọng nói lạnh lùng không hẳn là dễ nghe.

Quốc sư im lặng nãy giờ bỗng mở miệng hỏi, nhiều người trong sân nghe không hiểu, nhưng người quỳ bên dưới lại hiểu, rồi trả lời bằng tiếng Ô Tôn giống vậy.

Hỏi đáp mấy câu, quốc sư gật đầu rồi không lên tiếng nữa, đã xác nhận được xuất thân của đối phương rồi thì thôi.

“Vì sao phải đeo mặt nạ?” Thiện Thiện vương lại hỏi, khá là hứng thú.

“Bẩm quốc chủ, sư phụ truyền nghề có nói kỹ năng dùng trống là do thiên thần truyền thụ, để bày tỏ kính nể thì không được để lộ mặt.”

“Giờ có thể tháo xuống không?”

“Vâng.”

“Tháo xuống ta xem, xem rốt cuộc là người thế nào mà có thể đánh được trống như thế.”

Đứa trẻ chần chờ một hồi rồi đưa tay tháo mặt nạ ra, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Tóc đen rũ xuống, mắt châu lấp lánh, nước da như băng tuyết, chỉ có môi là đỏ tươi.

Eo rất nhỏ, hai chân thon dài, cần cổ cong cong như bạc ngọc, trán lấm tấm mồ hôi. Đứa trẻ còn trẻ, dù vóc dáng chưa đầy đặn nhưng đã có vẻ đẹp động lòng người, dưới cảnh đèn đèn rực rỡ trông chẳng khác gì mỹ nữ trong truyền thuyết, mê hoặc tâm thần.

Mọi ánh mắt đều bị hấp dẫn, cả một đình viện rộng lớn là thế mà chỉ nghe thấy tiếng hít thở.

Sa Lâm rời bàn tiệc sớm buồn rầu nắm một góc khăn vắn xoắn.

Cái gì mà đệ nhất mỹ nhân của Thiện Thiện quốc chứ, từ lúc cô gái kia tháo mặt nạ xuống, ai ai cũng nhìn chăm chú không rời, nào còn ai để ý đến công chúa bên này đâu.

Ngay cả phụ vương cũng không ngoại lệ, ánh mắt sáng rực, còn thấp giọng căn dặn trưởng nội thị cái gì đấy, cho đến khi đám trẻ kia lui xuống mới lại náo nhiệt.

Thị nữ thiếp thân nhận ra nàng không vui, nhẹ giọng an ủi.

“Điện hạ cần gì phải tức giận, giờ đây mỹ danh của công chúa đã vang dội các nước, đến lúc đó người tài giỏi tuấn tú tới cầu hôn nhiều không kể xiết.

“Nha đầu kia đẹp thật hả?” Sa Lâm không vui bĩu môi.

“Sao được tôn quý bằng công chúa Thiện Thiện ạ.” Thị nữ cười chum chim tháo vòng ngọc trên cổ công chúa xuống.

“Sao những người ở đó đều nhìn nàng ta vậy.”

“Tuy đúng là có giật mình thật, nhưng lại khác hẳn công chúa, dung mạo của đứa bé kia có yêu khí, em không rõ là không đúng chỗ nào, nhưng cứ như yêu ma trong đại mạch chuyên mê hoặc lòng người.”

“Yêu ư?”

“Đúng thế, nghe nói có loại yêu ma có thể hóa thành hình người, mê muội người qua đường để hút máu.”

“Sao thứ này có thể vào đến vương cung được.” Nàng bĩu môi bất động.

Thị nữ bật cười, dùng lược ngà chải nhẹ làn tóc đen, “Công chúa nói đúng, yêu ma đến đâu cũng không chống lại được dũng sĩ Thiện Thiện.”

Dũng sĩ? Lại đột nhiên nhớ đến dung mạo tuấn tú lạnh lùng ấy, bỗng tâm trạng tốt lên, tiếng cười nhẹ nhàng bật lên trong đêm đen.

Đêm đã khuya, vương cung dần chìm vào bóng tối tĩnh mịch.

29. Chương 29: Độ Kiếp

Thiện Thiện vương dần trút bỏ bộ vương phục hoa lệ vừa dày vừa nặng dưới sự phục vụ của thị nữ, dù sao cũng đã ngoài năm mươi rồi, mặc dù có bảo dưỡng nhưng tham dự dạ yến vẫn làm ông ta thấy mệt mỏi. Có điều nghĩ đến sự kiện nào đó, bỗng chốc trong cơ thể dâng lên luồng nhiệt, lại hưng phấn lần nữa.

Quốc sư lặng lẽ xuất hiện sau lưng.

“Bẩm quốc chủ, đã thăm dò được cô gái kia không biết võ công, thân phận bình thường, hẳn là an toàn.”

Thiện Thiện vương cười thầm rồi phát tay, người xung quanh lui xuống cả.

Dời bước đi vào tấm điện ở nội thất, trên chiếc giường rộng lớn xa hoa có một bóng người bé nhỏ nằm cuộn tròn.

“Da đẹp quá, trơn nhẵn như lụa.” Giọng nam trầm thấp nhuộm đầy sắc dục, “Làm nghệ nhân lưu lạc đúng là đáng tiếc... Với cơ thể này không biết đã hầu hạ bao nhiêu quý nhân rồi?”

“Sao không nói gì thế, sợ à?”

“Eo đẹp lắm, vừa nhỏ vừa mềm, còn cả ngực nữa...” Than một câu, hô hấp dần dồn dập.

“Đừng run, ta sẽ thương người.”

“Chân xinh xắn quá, thẳng thế này...” Tiếng thở dốc càng lúc càng nặng.

“Sao lại tím ta, cần đau lắm à?”

“Đừng sợ, để ta thưởng thức nào...”

“Vòng tay vướng bận quá, ấy, bên dưới có gì thế này? Thử cung sa, làm sao người biết...”

Ngọn đèn lay lắt, trong căn phòng yên ắng bất chợt xẹt qua một âm thanh cực kỳ nhỏ bé.

Cửa ngực bật kín mở ra trong tiếng xiềng xích, Cửu Vi mừng rỡ xông vào tóm lấy vai hắn.

“Ca Dạ thành công rồi, nàng đã giết được Thiện Thiện vương, theo đó giáo vương đã xóa bỏ tội của người, có thể ra ngoài rồi.”

Thành công rồi? Hắn không dám tin, không ai hiểu rõ khó khăn cùng nguy hiểm trong lần ám sát này hơn hắn cả.

“Nàng có bị thương không?”

“Hình như không có, đã vào trong điện phục mệnh rồi, giờ đang về nghỉ.” Cửu Vi toét miệng cười, “Cuối cùng nàng ta cũng có tim, không buông tay mặc kệ, không uống công người quay về nhận tội vì nàng ta.”

Hắn thoáng yên tâm, “Nàng dùng cách gì?”

“Ai mà biết, nhưng dù sao cũng hữu hiệu.” Cửu Vi nhún vai, “Chúng ta đều bị lừa cả, tưởng nàng ta chuẩn bị phải sạch liên quan, không ngờ đến cuối lại đảo lờn, ngay cả giáo vương cũng không từ chối được, bây giờ nàng ta đã thành công, người không sao rồi.”

“Cửu Vi...” Hần há hốc mồm, không nói nổi lời cảm ơn, tình nghĩa nặng đến thế há có thể gói gọn trong một câu nói.

Cửu Vi khoát tay, “Nói ít thôi, nhìn người nhếch nhác chưa kia, mau về tắm rửa thay y phục đi, chẳng lẽ ở trong tử lao còn chưa đủ hả, may mà ta tìm Tử Túc lo liệu.”

Tai nạn xảy ra đã bao nhiêu ngày, đây là lần đầu tiên hần cười.

Nhà tù của hiện tại sạch sẽ ngăn nắp, chăn nệm đầy đủ, ăn uống cũng tốt hơn rất nhiều. So với tệ hại lúc đầu thì có thể xem là cách biệt lắm rồi. Làm sao hần không biết chứ, có thể có được đãi ngộ này, nhất định là kết quả của việc Cửu Vi nhờ vả Tử Túc.

Cửu Vi nhướn mày, lo lắng vừa đi thì vẻ ranh ma lại tới.

“Nghe nói Tử Túc đã đến mấy lần.” Hần cười tà, quan sát từ trên xuống dưới, “Nàng có nói gì không?”

“Không phải lôi kéo đâu.”

“Thế thì là gì?” Cửu Vi không tin, cười rất mập mờ.

Nhìn vẻ mặt quái dị của đối phương, hần vừa giận vừa buồn cười, “Người muốn nghe cái gì.”

Cửu Vi tiếc nuối bĩu môi, kéo hần đứng lên đẩy ra khỏi phòng giam. “Nghĩ cũng biết là không có chuyện vui rồi, với cái đầu nát của người dù không nói ta cũng đoán được.”

Lại lần nữa trở lại thủy điện, cứ ngỡ đã cách một đời, lục dục mừng rỡ khôn xiết, vây quanh hần liên miên không ngừng, phải mất một lúc sau bị Xích Điều cưỡng ép thì mới chịu lui.

Rửa ráy thay y phục, mọi thứ lại chỉnh tề như thường. Đi tới trước phòng Ca Dạ, đúng lúc bắt gặp Thanh Di bưng khay đi đến, trên khay có đủ mấy lọ thuốc lớn nhỏ cùng bông băng, hần bỗng căng thẳng.

“Nàng bị thương à?”

“Hồi bẩm công tử, Tuyệt sứ nói bị thương nhẹ nên dặn tiểu tỳ đem tới để dùng.” Thanh Di tự biết người hỏi là ai, cụp mắt cúi đầu đáp.

“Ca Dạ có ở trong phòng không?”

“Tuyệt sứ đã tắm sớm từ lúc sớm, chắc giờ đã đi nghỉ.” Câu trả lời không khẳng định.

Hần nhận lấy khay rồi gõ cửa, không có động tĩnh, thấy Thanh Di đã đi xa, hần bèn đẩy cửa bước vào trong.

Cả một căn phòng lớn nhưng lại không có lấy một bóng người, hần hơi do dự, đi vào gian phòng bên cạnh. Vạt ánh sáng trong phòng dập dềnh chợp chờn lúc sáng lúc tối, là ao riêng của Ca Dạ. Nước trong ao là dẫn từ suối trên núi về, ấm áp quanh năm, lần nào giết người xong nàng cũng đều tắm, đã nhiều năm rồi, vẫn luôn như thế.

Trước ao có một bình gốm chặn lại, hần nhẹ nhàng đặt khay lên trên bình, đang định lui ra thì ào một tiếng, mơ hồ có thứ gì đó ở bên dưới vọt lên, một tiếng than đầy mệt mỏi vang vọng trong phòng.

Yên lặng cả buổi, nghe thấy tiếng bước chân rời khỏi nước, một cánh tay vươn ra từ sau bình phong cầm lấy khay, trên cánh tay trắng như tuyết là thủ cung sa đỏ chói, nhưng khiến người khác chấn động hơn là những vết cắn vết bóp bầm tím, chỗ máu đọng nhìn mà giật mình.

Bông máu trong người đông cứng lại, trong nháy mắt hiểu ra mọi thứ, cũng không dám tin nổi. Đầu óc trống rỗng, vô ý thức bước qua bình phong xông vào trong phòng mù mịt hơi nước, bản năng như muốn kiểm chứng gì đấy.

Ca Dạ ngồi cạnh ao, đôi chân mảnh khảnh ngâm trong nước, mái tóc ướt đầm vắt trước người, trên đôi vai gầy gò là vết thương rách toác, nàng khẽ gập eo, khó khăn bôi thuốc cho mình, qua làn hơi nước gương mặt

nhỏ nhắn ấy càng thêm phần tái nhợt. Trên người có rất nhiều dấu vết xanh xanh đỏ đỏ, mà kinh hồn nhất là ở trước ngực.

Bất ngờ nghe thấy tiếng bước chân, nàng ngẩng đầu lên, trong thoáng chốc giận dữ ủa đến, tay nhấc lên, bao nhiêu chai lọ trên khay bay tới, rơi bể loảng xoảng.

Nhưng hấn không tránh, một chiếc bình ngọc ném trúng đầu, lực mạnh như búa tạ làm trước mắt tối sầm, hấn loạng quạng lùi mấy bước, lùi ra khỏi phòng tắm, một dòng máu tươi chảy xuống từ trên trán, nhưng hấn chỉ biết ngây ngẩn.

Bên tai ù cả lên, cảnh tượng vừa nhìn thấy như rơi xuống đáy lòng, thần trí biến mất, tâm trạng bế nát.

Không biết qua bao lâu, Ca Dạ bước ra từ sau bình phong. Tóc đen nhánh vẫn đang nhỏ nước, dán vào hai gò má, vạt áo hơi rối, người vẫn được hơi sương bao trùm, nàng lạnh nhất liếc hấn rồi ngồi xuống mép giường.

“Người ra ngoài là tốt rồi, đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Sau một hồi im lặng, âm thanh khàn khàn cất lên.

“Cô... đã dùng cách gì.”

“Không phải người đã đoán được rồi sao?” Ca Dạ đưa tay lau tóc, gương mặt tái mét gần như trong suốt, “Dùng sắc để giết. Thiện Thiện vương gian trá khó dò, có điều lại thích ấu nữ, nên ta đã lợi dụng điểm này.”

“Cô... xưa nay chưa từng dùng cách đó.”

“Cái gì cũng có lần đầu cả.” Nàng vô cảm liếc lấy, “Dù sao cũng chẳng tổn thất gì, rất hữu hiệu.”

Cảm xúc dâng trào cuộn cuộn lại tắc nghẹn ở lồng ngực, hấn không có cách gì mở miệng nói cả, dùng sức cắn chặt răng.

“Đốt hương đi, chọn loại thanh nhã dễ ngủ ấy.”

Hấn im lặng làm theo, mùi thơm nhẹ nhàng lan tỏa, lại thả rèm xuống, trong phòng tắt nắng tối đi.

“Đi xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Nghe bước chân rời xa, nàng cẩn thận nằm xuống chiếc nệm êm ái, cố không đụng vào vết thương, cuối cùng tâm trạng căng như dây đàn cũng được thả lỏng phần nào. Giết Thiện Thiện vương coi như tạm thời ứng phó được vấn đề khó khăn của giáo vương, song tiếp đến lại không thể lười biếng được, bao công việc vẫn còn chồng chất đấy, thời gian nghỉ ngơi không nhiều, nàng nhắm mắt lại, dần dần bị cơn buồn ngủ xâm chiếm.

Trong mơ hồ, có người tiến lại gần mép giường, càng lúc càng gần...

Nàng bất ngờ choàng tỉnh, đoán kiếm trong tay áo nhanh như chớp lộ ra.

Người vừa đi lại quay về quỳ bên giường, kiểm lạnh chĩa vào cổ nhưng hấn như không hề nhận thấy, chỉ lẳng lặng nhìn nàng. Không biết có phải do vết thương gây ra không mà đầu nàng choáng váng mơ màng, lúc này rút kiếm đã động đến vết thương trên lưng, mồ hôi lạnh túa ra đầy người.

“Người quay lại làm gì.” Tròng mắt đèn nhìn lướt qua khay ngọc trong tay hấn, “Ta đã bôi thuốc rồi, không còn gì đáng ngại.”

“Vết thương trên lưng không dễ băng bó, để ta bó thuốc cho cô.”

“Không cần, cũng không phải trọng thương.” Nhiệt độ trên trán càng lúc càng cao, nàng không chịu nổi nữa rồi, “Người ra ngoài đi.”

“Ta sẽ làm nhanh thôi, cô cũng không hy vọng người khác phát hiện mình bị thương còn gì.” Hấn tự ý mở nắp bình ra, đưa tay lật nàng nằm sấp lại, động tác rất nhẹ nhưng đầy kiên quyết.

“Cố chịu đựng nhé.”

Hoặc giả vì vết thương làm người ta yếu ớt, nàng không từ chối nữa, kiểm trong tay bị hấn gỡ ra đặt bên cạnh, mềm oặt nằm trên giường, hô hấp rối loạn.

Hắn dùng kéo cắt y phục trên lưng, không ngoài dự đoán, đã được băng bó nhưng rất sơ sài, cũng không làm vệ sinh kỹ càng. Hắn cẩn thận lau sạch rồi bôi thuốc, đáng lý vết thương hở thì không được dính nước, nhưng nàng ngâm mình đã lâu, chắc hẳn còn lâu mới khép miệng.

Da nóng lên, trên gương mặt trắng bệch phỉm đỏ không bình thường, ánh mắt cũng mất đi vẻ ác liệt trước đó, trở nên yếu đuối bất lực, hết như đứa trẻ đang bị bệnh.

“Vết thương trên lưng, do ai làm?”

Mãi lâu sau, giọng nói yếu ớt mang theo hoảng hốt vang lên.

“Quốc sư Thiện Thiện. Chỉ trách ta lúc trốn đã khai thông kinh mạch, phản ứng chậm.”

“Kinh mạch?”

“Bọn chúng phòng bị rất nghiêm, ta phải dùng ngân châm tự phế võ công mới giấu đi được.” Thành phần gây tê trong thuốc bột dần dần có hiệu lực, nàng thả lỏng ra.

“Cô dùng độc để giết?” Tự cấm võ công trong hoàn cảnh hiểm ác vậy, hẳn không cách gì lường tượng nổi.

“Ta giấu thuốc dưới móng tay, cào rách da hắn, rồi lại dùng kim châm đâm vào tim...” Giọng thiếu nữ càng lúc càng nhẹ, mơ hồ khó nhận, đau đớn cùng một mối ủa đến, bào mòn thần trí.

Hắn im lặng băng bó, động tác cực kỳ dịu dàng.

Người hôn mê vô tri vô giác, cánh môi hồng phấn bị cắn nát, hẳn biết là do nàng tự cắn, vậy là lại nhẹ bôi thuốc bột lên đấy.

Mấy vết bầm in hằn trên nước da non nớt trông vô cùng chướng mắt, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào, rồi dừng lại đấy rất lâu.

Tâm tư cất giấu như ám hương bốc cháy, âm thầm lan tỏa giữa không trung, không muốn ai hay.

30. Chương 30: Nỗi Sóng

Nắng chiều hắt qua khung cửa sổ, quyen cùng ấm áp dịu nhẹ.

Bên bàn đọc sách rộng lớn, nam nhân đang ngồi xem tình báo các nước, tập trung tinh thần chấp bút chỉ ra điểm chính. Đối với hắn thì chiếc bàn có phần thấp bé, thân cao hơi nghiêng, hàng mi khẽ nhú, khoe môi cong nhẹ, mặt bên tuần tú phi phàm, kèm theo khí chất sắc bén lại càng khiến người khác mất hồn.

Nam nhân như thế, sao lại lưu lạc đến mức này.

Nàng xuất thần nằm trên giường.

Với thân phận của hắn mà lại làm bề tôi, hẳn là uất ức lắm.

Số mệnh lạnh lùng vô tình như đôi bàn tay khổng lồ đáng sợ, tùy ý nhỏ bỏ điều tốt đẹp mà con người ta sắp sửa gặp gỡ, trong nháy mắt đã biến thiếu niên hào hoa phong nhã ở Giang Nam thành ảnh nô phục tùng rầm rập. Trước thực tế tàn khốc, ngoại trừ tuân theo thì có thể làm gì được đây.

Hắn xem như đã thích ứng được phần nào rồi, không oán giận, không ngu xuẩn vùng vẫy, không tự hủy hoại mình.

Dù là xa hay gần, dù có lạnh lùng đến đâu, hắn cũng không hề than phiền, càng không có phản đối. Nếu đổi lại là nàng, thì nàng không biết liệu mình có thể làm tốt hơn không.

Sinh tồn trong hoành cảnh tội ác như vực sâu này đâu có dễ, niềm tin ý chí kiên trì lâu dài dần bị bẻ gãy, hẳn có thể chống đỡ được bao lâu nữa đây?

Bổng nam tử nhìn sang, đối diện với ánh mắt nàng.

Sâu trong đôi mắt có ánh sáng lấp lờ, trong phút chốc tâm trí trôi dạt đi.

Yên lặng nhìn nhau hồi lâu, hẳn bước đến gạt lọn tóc dính trên gò má ra, lại đi rót một cốc nước, cẩn thận đỡ nàng dậy.

Sau khi bị thương, nàng rất hay khát nước.

Nửa tựa vào lồng ngực nhận lấy ly nước, uống vội quá nên bị sặc, ho khụ mấy tiếng. Động đến vết thương làm đau nhức dữ dội, hẳn tránh chỗ đau nhẹ nhàng vuốt lưng cho nàng, bình ổn lại hơi thở dồn dập. Đợi nàng bình tĩnh lại, ngón tay thon dài nhẹ lau nước dính trên môi đi, rồi lấy ly xuống.

“Từ từ thôi, uống một lần nhiều quá không tốt đâu.” Giọng nói trầm thấp vương vấn bên tai, đọng đầy dịu dàng không cách nào tả xiết.

Nàng bắt giác gật đầu.

“Còn buồn ngủ không?”

“Không, quá nhiều chuyện còn tồn đọng, cần phải xử lý sớm.” Nhiệt độ đã hạ bớt, chỉ cần không động đến chỗ đau, thì ngoài yếu ớt vô lực mọi thứ đều tốt, nàng thử nhồm mình dậy, nhưng bị hấn đè lại.

“Ta đã chọn ra vài tin quan trọng rồi, lát nữa sẽ đưa cô xem, còn lại để ta đọc cho cô nghe. Sau khi bị thương lại nhiều ngày đi đường liên tục không nghỉ ngơi, bây giờ còn rất yếu, tạm thời đừng xuống giường.

Thái độ của hấn vừa mềm mỏng lại đầy cương quyết, nàng không thích ứng nổi, xưa nay đều là hấn nghe theo mệnh lệnh, tại sao giờ lại chủ động quyết định mọi thứ như thế. Không đợi nàng mở lời, hấn đã rút mấy chiếc gối mềm ra đệm ở sau lưng nàng, để nàng nằm thoải mái, rồi lại đưa những nội dung chính mình vừa chép cho nàng kiểm tra.

Lối chữ thảo phóng khoáng đập vào mắt, nàng không khỏi ngạc nhiên.

“Chữ người đẹp thật đấy.”

Nhiều chuyện bí mật trong giáo đa số đều chỉ truyền miệng nên rất ít khi thấy hấn động bút, còn những văn thư kiểu này, có ném cho hấn hấn cũng không xem, so với nét chữ viết thẩu của mình thì đẹp hơn nhiều.

“Ngày thường toàn nhìn chữ ta viết, đã để người chịu khổ rồi.” Nhớ lại những con chữ cẩu thả không nhìn nổi kia, nàng tự giễu cười.

“Do cô luyện ít thôi mà.” Hấn không cười, nghiêm túc trả lời.

“Xem như hôm nay được thấy gia học rồi.” Nàng khẽ trêu, nhưng lại cảm thấy người bên mình thoáng cứng đờ, bèn lấy lại bình tĩnh nói, “Từ sau khi lên bốn ta đã không còn luyện chữ nữa, nói thẳng kém cỏi cũng không sao.”

“Luyện chữ thì có gì hay.”

Nàng khẽ cười, bắt lực rũ tay đặt xuống giấy hoa tiên, “Nói đúng lắm, ở đây chỉ có công phu giết người là thực dụng nhất.”

“Cô không nên ở nơi này.”

Lời của hấn rất nhỏ, nàng chỉ như không nghe thấy, thuận miệng đổi chủ đề.

“Đúng rồi, ta đã gặp được tiểu công chúa của Thiện Thiện quốc, đúng là rất đẹp, còn hơn cả Yên Dung, khó trách người không xuống tay được.”

“Không phải vì nguyên nhân này mà ta...” Gương mặt tuần tú quay đi, không nói ra nguyên nhân thực sự.

Nàng cũng không truy hỏi, chỉ khẽ nhắc nhở.

“Bất kể là lý do gì, lần sau cũng không được thất thủ nữa, người cho nàng ta một cơ hội, đồng nghĩa với việc tự hủy tính mạng của mình.”

Hắn im lặng một hồi lâu, “Vì sao lại cứu ta.”

Người xưa nay am hiểu cân nhắc được mất nhất lại làm ra quyết định có khả năng gần như là số không, nguy hiểm trong đó vượt xa khỏi dự đoán bình thường, một khi thất thủ, nàng sẽ gặp tình cảnh thế nào, dù không nói cũng hiểu.

“Người còn giá trị lợi dụng.” Nàng cup mắt, giọng bình thản, “Chỉ vậy mà thôi.”

Câu trả lời rất hợp với phong cách trước sau như một của nàng.

Nhìn gương mặt lạnh lùng ấy lại không có một gợn sóng, tựa như đáp án này đã sớm nằm trong dự liệu.

“Ca Dạ.”

“Ừ.”

“Cô muốn gì?” Hắn ngưng mắt nhìn nàng, “Nguyên nhân gì khiến cô chịu ở lại cái chốn quỷ quái này.”

Là nguyên nhân gì để một người không tham quyền thế giàu sang lại nắm chặt quyền hành, cũng không phải là người cuồng sát mà phải dấn thân vào giết chóc, lại càng không phải người lạnh lùng vô tình nhưng tâm phải vững như bàn đá, hắn rất muốn biết.

Cô gái ngẩn người, trong mắt có gì đó khê động, khó lòng hiểu thấu.

“Mong muốn... Dĩ nhiên là có, chẳng qua rất khó đạt được.” Nàng hốt hoảng.

“Dù là bỏ ra bất cứ giá nào, bao gồm cả tính mạng?” Hắn khê hỏi.

“Ừ.” Nàng nhắm mắt lại, che giấu tâm trạng có thể bị tiết lộ, “Dù có phải bỏ ra tất cả ta cũng muốn đạt được, bất kể là sinh tử.”

“Là gì.”

Nàng cười, hàng mi dài động đậy.

“Nguyện vọng của ta không liên quan gì đến người.” Mở mắt ra, chút hoang mang kia đã biến mất tăm, chỉ còn lại lạnh lùng như băng.

“Thù Ảnh, ta biết ngươi muốn gì.” Ngón tay nhỏ bé chạm lên mặt hắn, lướt qua hàng mi dài rồi đến cánh mũi thẳng tắp, sau đó dừng trên đôi môi tuyệt đẹp.

“Có lẽ một ngày nào đó, người sẽ đạt được mong muốn.” Con người đen nhánh tựa như đầm sâu dụ người trượt chân sa vào, “Nhưng trước đây, người phải biết nhẫn nại.” Cánh môi nhạt màu như nhụy hoa ngày xuân khê hé mở.

Như bị ai đó đầu độc, hắn nắm lấy ngón tay lạnh băng, đôi tay nhỏ bé nằm trong lòng bàn tay hắn, gợi lên dục vọng vô hình. Hắn biết nàng ám chỉ gì, nhưng vào lúc này, mong muốn của hắn lại là...

Hắn cúi người, hôn lên môi Ca Dạ.

Bên tai loáng thoáng có tiếng chuông gió ngân vang, tiếng này nổi tiếng khác.

Môi rất lạnh, hắn dịu dàng chạm vào thắm đỏ, đến lúc trượt vào răng thì lại mạnh mẽ mút lấy, thơm ngọt bất ngờ. Đôi đồng tử mở lớn, nàng vừa mù mờ lại kinh ngạc, không biết làm sao trước bất ngờ đột ngột này, vô hình trung để mặc hắn phóng túng.

Nước da trắng trẻo có mùi thơm thanh mát, phải gần lắm mới có thể ngửi thấy, hắn dần chìm đắm, lý trí đã mất đi giữa chiếc hôn, bị vây hãm vào cảm dỗ mất hồn thì khó lòng nào kiềm chế.

Khuôn mặt trắng ngần tái nhợt chột đỏ bừng, nàng bỗng đẩy hắn ra, thở dốc dồn dập, suýt nữa đã tắc nghẽn trong cái hôn dài. Hắn bừng tỉnh hoàn hồn.

“Nàng... không thở?”

Hắn rất muốn cười nhưng lại phải nhẫn nhịn, một người am hiểu lòng người trò đời như thế mà lại không biết hôn là gì, cứ thế nín thở.

Ca Dạ hung hăng trợn mắt nhìn hắn, nếu là bình thường thì đã đầy uy lực, đáng tiếc lúc này mềm oặt ngã ra gối, ngực phập phồng kịch liệt, ánh nắng nhuộm lấy khuôn mặt đỏ gấc, nào còn gì đáng sợ đâu.

“Người... người...” Nàng tìm một hồi vẫn không tìm được từ thích hợp, mặt càng lúc càng đỏ.

“Ta sẽ không chạm vào nàng nữa.” Hắn thôi cười, thấp giọng nói ra hộ nàng.

“Từ nay trở đi, điều nàng muốn tức là điều ta muốn.”

“Mạng của ta, là của nàng.”

Từ đây, bọn họ thực sự cùng nắm tay đối phó với mọi cục diện khiêu khích.

Hắn không dò đoán tâm tư của Ca Dạ nữa, mà cố gắng chia sẻ phân nửa công việc trước đây do Ca Dạ cai quản. Vẫn dùng thủ đoạn với các nước Tây Vực như cũ, có điều từ bị động chấp hành đổi thành hiến kế sách lược, bỏ đi mọi bản khoản, máu lạnh hoàn thành mọi mệnh lệnh của giáo vương dù là nhỏ nhất.

Dẫu Ca Dạ có lợi dụng hay vô tình, hắn cũng đã thôi nghĩ có đáng hay không, thôi ngày đêm nhung nhớ về Trung Nguyên, ngày nào còn sống thì vận mệnh của hắn là sẻ chia vui buồn cùng nàng. Không còn tranh đấu, cam tâm tình nguyện dùng mọi thủ đoạn âm hiểm hèn hạ.

Hắn lo liệu công việc đối ngoại, để nàng có thì giờ xây dựng địa vị của mình, từng bước dùng cách thức bí mật để mở rộng quyền hạn, nhưng không biết là dùng cách gì. Thiên Minh không những không vì không thuận lợi mà ngó lơ, trái lại còn giúp nàng.

Hắn không còn đến Thanh Gia các nữa, Yên Dung phái người đến mời mấy lần nhưng hắn đều lấy lý do bận việc mà từ chối, tuy bụng áy náy nhưng đã quyết tâm không đặt chân đến Mị viên thêm lần nào cả. Người duy nhất có thể khiến hắn động tâm, chỉ có thể là nữ nhân mãi mãi mang hình hài của đứa trẻ kia.

Hắn từng thấy nàng phải chịu nhục, nàng từng vì hắn mà chịu nhục.

Vào lúc đêm khuya vắng người, hắn luôn nhớ đến chiếc hôn lạnh lẽo mà ngọt ngào kia, hòa lẫn mùi thơm thanh mát; nhớ đến cún bé nhỏ, bờ vai gầy gò, và cả vòng eo không đầy chiếc ôm của nàng; nhớ đến suối tóc đen ướt át tán loạn, đôi mắt dâng lên màn hơi hướt; nhớ đến tiếng ca du dương kia, trầm bổng bay khắp nơi hoang tàn; sự trẻ trung e lệ của nàng, sự yếu ớt nàng ít khi để lộ cùng khát vọng không rõ nguyên do cứ luôn chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ.

Sớm chiều sống chung, gần trong gang tấc, nhưng tâm hồn lại xa xôi đến thế, ngày đêm đầy tuyệt vọng.

Hắn biết, mình đã hoàn toàn trầm luân mất rồi.

31. Chương 31: Mật Nghị

Gần đây càng lúc Ca Dạ càng ít nói.

Sự vụ trong giáo đều do một tay hắn lo liệu nên biết rất rõ, nhưng lại không tìm ra lý do làm nàng lo lắng.

Ngắm nhìn bóng hình cuối dòng nước, hắn hoài châu mây.

Trong đêm khuya trống trải u ám, thời gian chậm chạp ba.

Thân người nhỏ nhắn ngồi trên thềm nước, mắt cá chân bé tí hờn ngâm dưới thanh trì, lặng yên phe phẩy đóa sen xanh, nhiệt độ về đêm rất thấp, nhưng nom nàng có vẻ chẳng hề cảm thấy, cứ mãi xuất thần. Y phục óng ánh vương đầy đất, như hoa quỳnh bung cánh trắng muốt trong đêm.

Hắn chậm rãi tiến lên, ôm lấy nàng từ phía sau, cơ thể nhỏ bé lạnh như băng. Nàng cũng không bất ngờ, thả lỏng dựa vào lòng hắn, ngón tay lạnh buốt nắm lấy cổ tay hắn, nhẹ nhàng nói.

“Thù Ảnh.”

“Ừ.”

“Người giết cả nhà thượng tướng quân Sa Xa là người à?”

“Không sai.”

“Tại sao không giết một mình thượng tướng quân.”

“Tướng quân phu nhân có xuất thân từ chốn cung đình, con trai lại được quốc chủ coi trọng, nhỏ cở tận gốc thì mới có thể diệt trừ được mọi mầm họa.”

Ba mươi sáu mạng người, bao gồm cả hai đứa trẻ chưa đầy mười tuổi, hắn nói không chút do dự, suy nghĩ cũng rất chu đáo tỉ mỉ, diệt môn rất dứt khoát, nhưng...

“Nàng không hy vọng ta làm thế?” Nàng im lặng khiến hắn khá kinh ngạc.

“Không, người làm rất tốt.”

Thủ pháp hoàn mỹ, sạch sẽ gọn gàng, hoàn thành nhiệm vụ một cách hiệu quả nhất, dù có là nàng thì cũng không tìm ra được chỗ để bắt bẻ.

Chẳng qua...

Hắn... Không nên như thế...

Không tiếp tục đề tài này nữa, cánh tay bé nhỏ quẩn lấy cổ hắn, vàng trán đẹp khẽ tựa vào ngực.

“Khuya rồi, đưa ta về phòng.”

Trong mật thất có trùng trùng thủ vệ canh giữ.

Nam tử đắm chiêu nhìn nữ hài ngồi thẳng trên nhuyễn tháp, mãi lâu vẫn chẳng nói nên lời.

“Cô chắc chắn muốn làm thế thật sao?”

“Ta tưởng người sẽ vui lắm.” Đôi tay trắng nõn nhấc ấm trà, từ tốn chuẩn bị trà cụ, động tác tao nhã đẹp mắt, không hề vì đối phương nghi ngờ mà mất hứng.

“Vì sao.” Hắn không che giấu hoài nghi, “Cô không giống người tốt bụng.”

“Người nghĩ thế là tốt.” Nàng thờ ơ cụp mắt, “Quả đúng là ta không phải người tốt gì.”

“Vậy vì sao cô lại chịu mạo hiểm thả hắn ta.”

Cười không lên tiếng, nàng rót hai ly trà xanh, đẩy một ly đến trước mặt hắn.

“Đầu tiên, ta không cho rằng đây là mạo hiểm.” Trong hơi nóng lượn lờ bốc lên, nàng bình thản đáp, “So với chuyện phải làm sau đó, điều này không đáng để nhắc đến.”

“Ta tò mò về mục đích kế hoạch của cô hơn.” Đôi mắt sắc bén ghim chặt lấy nàng, “Không có lý do thì việc gì cô phải bí quá hóa liều.”

“Hãy tin ta có đủ thành ý.” Nàng đáp lời, “Mà người cũng có lợi như thế.”

“Dựa vào đâu cô cho rằng ta sẽ đồng ý. Chuyện của hắn thì thôi, nhưng sau này...”

“Ta cho rằng đó mới là suy nghĩ từ sâu trong nội tâm của người.” Nàng khẽ mỉm cười, “Người lừa được người khác, nhưng không lừa được ta đâu.”

“Thứ cho ta nghi ngờ, cô đã biết gì rồi?” Mây rậm nhún lên, hắn bình tĩnh hỏi lại.

“Sơ Lặc.”

Chỉ hai con chữ, nhưng trong nháy mắt nam tử khẽ rung hàng mi.

“Ta nghe không hiểu.”

Ca Dạ cười nhẹ, nâng ly ngọc đưa lên miệng thổi, thông thả nói.

“Hà có gì Nguyệt sứ phải giả bộ, có một số việc cả người và ta đều biết rõ.” Dung mạo thanh lạnh dâng lên nét hứng thú, “Mấy năm trước ta san bằng Sa Xa, nhờ vùi lấp Khâu Từ, không phải không có bóng dáng của Sơ Lạc. Sớm đã biết Sơ Lạc chỉ ra vẻ cung thuận chứ không có lòng thần phục, cũng chưa từng bắt tay trọng xử, Nguyệt sứ có biết vì sao không?”

“Nghĩ ắt hẳn Tuyết sứ đã suy xét dài lâu, bọn ta không thể nhất thời đoán ra.”

“Ta biết rất rõ ba mươi sáu nước Tây Vực, mấy năm gần đây nổi loạn trong giáo đều do có nội gián ẩn nấp, nghĩ kỹ thì, không thể không bội phục mưu chước thâm sâu của Sơ Lạc vương.”

“Bao năm qua Tuyết sứ vất vả trong giáo đều biết, nhưng không hiểu điều này thì có liên quan gì đến Cửu Vi.” Nam tử nheo mắt, lạnh nhạt hỏi.

“Năm đó Sơ Lạc mất đồng thời hai vị quốc chủ, nhất thời sợ trái sợ phải, mãi cho đến khi Sa Lăng Nhã lên ngôi, khiển trách con trai trưởng trốn đến Trung Nguyên, đưa ấu tử vào giáo làm con tin.”

“Chuyện năm đó, Cửu Vi cũng có nghe qua.”

“Trước khi Sa Lăng Nhã lên ngôi là vương đệ của Sơ Lạc, trời sinh tính phong lưu không biết kiềm chế, tuy có vương dinh nhưng vì mê vui mà hay trà trộn vào các nước ở đại mạc, ham chơi với nữ tử dị vực rồi sinh ra ấu tử. Từ nhỏ hẳn ta chỉ quen chốn thôn quê, cho đến mười tuổi mới được đón về Sơ Lạc, năm năm sau bị đưa đến Thiên Sơn.”

Nam tử im lặng không lên tiếng, ngũ quan chìm trong chỗ khuất, vẻ mặt khó lường.

“Con trai xuất thân hàn vi, ở vương phủ như một chiếc bóng không người đếm xỉa. Tình cờ Ca Dạ được biết, ngay khi Sa Lăng Nhã đưa con vào giáo làm con tin thì người hầu thiếp thân của con trai đã chạy trốn mất dạng, về điểm này Nguyệt sứ thấy thế nào?”

“Chắc là thất chủ vẫn không quên được quê hương, trái lại cũng không có gì đáng trách.” Nam tử từ tốn trả lời.

“Vào năm Nguyệt sứ vào Chiến Nô doanh, Ca Dạ từng nghe Quỷ trưởng lão tình cờ báo nội tình của Nguyệt sứ lên cấp trên, nên mới có thể trong thời gian ngắn ngủi tiến vào Tôì Phong doanh được, làm người ta có ấn tượng lắm đấy.” Ly trà dần trở nên nguội lạnh, nàng tiện tay đặt xuống, cười thần bí, “Nguyệt sứ có biết kết quả của con tin Sơ Lạc kia không?”

“Xin rửa tai lắng nghe.”

“Con tin vào giáo ba tháng, đụng phải Kiêu trưởng lão, lỡ tay bị giết chết.”

“Chỉ là con tin của một nước nhỏ, xưa nay Kiêu trưởng lão làm việc lương phóng túng, ai ai cũng biết.”

“Một năm sau khi tử tử mưu phản, Kiêu trưởng lão theo bọn phản nghịch, bị Nguyệt sứ tiêu diệt bỏ mạng, cũng coi như là làm tròn đạo trời.”

“Rốt cuộc Tuyết sứ muốn nói gì?” Giọng nam tử trầm thấp, ẩn chứa sát ý.

Ca Dạ như không hề phát hiện, ung dung tiếp lời, “Ta đang nghĩ nếu như giáo vương biết được, liệu có như Nguyệt sứ cho rằng đây là trùng hợp không?”

Không khí dần ngưng tụ đóng băng, một hồi lâu sau, Ca Dạ bỗng bật cười.

“Nguyệt sứ là người thông minh, ắt không cần phải chỉ rõ nhỉ.” Nàng đổi tư thế, loáng cái bình tĩnh lại, “Giờ còn có tin thành ý của ta không?”

Ánh mắt Cửu Vi rất phức tạp, nhìn nàng như mổ xẻ nghiên cứu, “Ta không hiểu cô tính toán như thế là có ý gì.”

“Có lẽ đều như chúng ta nghĩ.”

“Cô không giống người có dã tâm với quyền lực.”

“Nhưng người thì có, một điểm này là đủ rồi.” Nàng thản nhiên thừa nhận, “Thứ chúng ta mưu cầu không giống nhau, nhưng cũng không mâu thuẫn.”

“Cô muốn ta làm gì.”

“Xúi giục Tử Túc phối hợp toàn lực.”

“Cô thuyết phục được Thiên Minh rồi?”

“Hắn ta còn thẳng thắn hơn người.” Tay búp măng đổ đi nước trà nguội ngắt, lại châm ly trà nóng khác.

“Thành công rồi thì thế nào.” Không để ý đến nàng chế giễu, hắn nghiêng ngẫm từng tí một.

“Đây là chuyện của người và Thiên Minh.” Nàng cười một tiếng, chấp hai tay lại, “Ai chết ai thắng không liên quan gì đến ta.”

“Còn cô được lợi gì.” Hắn cầm ly lên, nhưng không uống ngay.

“Điều ta muốn, chẳng qua là chuyện hoàn thành.” Khế hợp ngậm trà thơm, nàng chậm rãi nuốt xuống, “Đến lúc đó ta sẽ không nhúng tay vào phân tranh, người không cần lo quá.”

“Càng nói càng khiến người ta mê muội, thứ cho tại hạ ngu đần.” Đôi mắt trong vắt lạnh lùng lại không nhuốm chút dục vọng nào lóe lên tia sáng, hắn không dám tin dò xét, “Cô, chẳng lẽ... đã nhớ ra?”

Nụ cười trên gương mặt trắng nõn chợt tắt, đối mặt nhìn nhau một lúc lâu, rốt cuộc nàng cũng gật đầu.

Hắn lặng người nhìn một hồi lâu, rồi sau đó nở nụ cười bình tĩnh, uống cạn sạch ly trà.

Đêm đen, tĩnh lặng như chết.

Cả Thiên Sơn lâm vào giấc ngủ say.

Nam tử trên giường vẫn ngủ li bì, dạ minh châu trên vách tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt phủ lấy bàn ghế. Trong căn phòng kín mít bất chợt có gió thổi, một bóng người lặng lẽ xuất hiện tiến đến gần mép giường, cúi nhìn khuôn mặt tuấn tú đang say giấc. Có thể là cảm nhận được khác thường mà người trong giấc ngủ bỗng mở choàng mắt, còn chưa kịp phản ứng thì đầu ngón tay đã điểm lên yếu huyệt.

“Là ta.” Âm thanh quen thuộc khiến hắn an tâm, nhưng rồi nghi ngờ lại dấy lên, huyết đạo bỗng bị quản chế, đến một đầu ngón tay cũng không cử động được.

“Nàng...” Câu hỏi bị cơn đau nhói cắt đứt.

Ca Dạ mở cuộn kim châm ra, mấy chục cây kim châm cứu lớn nhỏ bất ngờ đập vào mắt, nàng tiện tay rút ra, nhanh chóng châm vào đại huyệt, đầu ngón tay lên xuống, loáng cái đã châm hơn mười kim, mồ hôi thấm ướt vàng trán.

Hắn cũng chẳng dễ chịu gì, kim châm đâm vào đau đớn, rồi tiếp đến chân khí trong cơ thể bị kích động, một luồng hơi nóng không ngừng di động ở tứ chi bách hải, khi thì phân tán, lúc thì xông thẳng vào kinh mạch, tạng phủ đang nhói, vừa định lên tiếng thì một bàn tay đã chặn miệng lại, che kín mọi âm thanh.

Mồ hôi lạnh vã ra như mưa, theo kim châm càng vã càng nhanh, tựa như một con dao sắc bén đâm thẳng vào ngực mà không thể ngăn chặn, răng cắn siết, trong nháy mắt đã cắn bàn tay nhỏ bé trắng nõn chảy cả máu. Khi cây kim cuối cùng châm xuống, tay phát lên, tất cả kim châm cùng rời cơ thể rơi xuống mặt đất, nội lực cấm chế mấy năm mãnh liệt bùng phát, hai tay nàng đè ngực, giúp hắn dồn chân khí đang dao động vào đan điền.

Đây vốn là việc rất hao tổn tinh lực, võ công Ca Dạ tuy cao nhưng nội lực lại không mạnh, cứ cố mà làm thì chưa tới nửa khắc đã run lên, cố chống đỡ dồn luồng chân khí cuối cùng về đan điền, nàng lập tức ngã gục xuống, sức lực cạn kiệt, hai người đều đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, cạn kiệt sức lực.

Trong căn phòng tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp nặng nề.

Qua một lúc sau, rốt cuộc hấn cũng đã có thể giơ tay lên, đặt ngoài áo nàng mà truyền nội tức, khuôn mặt tái nhợt như chết dần dà khỏi sắc.

Hấn nhòm mình dậy, ôm nàng vào lòng, cơ thể mềm nhũn giãy giụa, ra hiệu hấn có thể dừng tay. Quan sát sắc mặt nàng, khi chắc chắn đã không có việc gì thì hấn mới dừng nội tức lại, cầm lấy bàn tay buông thõng. Ở mép bàn tay trắng ngần có dấu răng tím bầm vẫn đang rướm máu, bị cắn mạnh chắc hấn phải đau đớn lắm, nhưng hấn chẳng còn sức lực mà xuống giường lấy thuốc, chỉ đành nắm chặt lấy đầu ngón tay muốn rứt về kia, hấn le lưỡi khê liếm hồng cầm máu, cho đến khi máu đã ngừng chảy thì mới buông ra.

Y phục toàn thân đều đã ướt đầm mồ hôi, hấn mất sức kéo chăn qua phủ lên hai người. Thân nhiệt của Ca Dạ vốn đã thấp hơn người thường, rất dễ bị lạnh, hấn vòng hai tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, cố giữ hơi ấm. Nàng tựa đầu trước ngực, cơ thể bé nhỏ nằm gọn trong lòng, vô hình trung kề sát eo, cơ hồ có thể cảm nhận được mọi đường cong, trong không gian tối đen có mùi thơm quanh quẩn, sưởi ấm mỗi một dây thần kinh.

Cúi đầu nhìn hàng mi dài cong cong, gò má trắng như tuyết phủ một lớp mồ hôi bóng loáng, phập phồng theo hơi thở.

“Tại sao lại giải cấm chế cho ta.” Lúc trước hữu sứ đã dùng thủ pháp đặc biệt để chế trụ kinh mạch, sau phản loạn hữu sứ bỏ mạng, cứ tưởng rằng vô vọng suốt đời.

“... Nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, với công lực hiện giờ của ngươi thì không đủ để ứng phó.” Giọng nàng vừa yếu lại lơ lửng, vẫn vô lực.

“Làm sao nàng biết nên châm cứu thế nào?” Mặc dù Ca Dạ đã đọc không ít sách thuốc của bàng môn tà đạo, nhưng chỉ biết rộng chứ không có ngón sở trường, đa số chỉ là kỹ năng ngoài rìa, hiểu biết có hạn, hấn không thể nào giải được thủ pháp độc môn này.

Nàng không trả lời, căn phòng rơi vào yên lặng.

“Nếu giáo vương biết được thì sao.”

“Ông ta không biết đâu.” Tiếng cười rất nhỏ, Ca Dạ đã thấm mệt, nhìn mặt hấn, “Thù Ảnh, người nghe cho kỹ đây. Ta sẽ tuyên bố với bên ngoài rằng người đi Sa Xa lo liệu chuyện rất quan trọng, trừ Xích Điều Huyền Diên thì dẫn theo bốn người còn lại, dọc đường đi phải hành sự cẩn thận. Trước tháng mười hai phải chạy đến Đôn Hoàng, ta sẽ sắp xếp người tiếp ứng, đến lúc đó sẽ báo cho biết nhiệm vụ mới, nhớ tuyệt đối không thể chậm trễ hơn thời gian trên.”

“Là nhiệm vụ kiểu gì.”

“Đến lúc đó rồi ngươi sẽ biết.”

Ca Dạ rất ít khi dẫn dò nhiều lần mà lại giao phó mơ hồ như vậy, trong đôi mắt đen trắng kia dường như còn cất giấu tâm tư nào đấy, nhưng lại khó lòng nhìn thấu.

“Là muốn giết ai?”

Nàng ậm ờ trả lời, tựa hồ khôi phục được chút khí lực, lập tức xoay mình xuống giường.

“Ca Dạ.” một tay bấu vào eo ngăn nàng rời đi, tim hấn không khỏi đập mạnh, “Nàng đang mưu toan điều gì.”

“Đến Đôn Hoàng rồi, ngươi sẽ tự hiểu.” Nàng tránh không đáp.

Là nhiệm vụ gì mà cần bắt chấp giáo vương phát hiện để giải trừ cấm chế, hấn không nghĩ ra. “Nàng không tin ta?”

Ca Dạ im lặng một thoáng, “Ngươi từng tin ta à?”

“Bây giờ ta tin nàng.” Có lẽ trong quá khứ thì không, nhưng sau sự kiện Thiện Thiện thì đã khác, sinh tử có nhau.

“Vậy thì đừng hỏi lại.” Như đinh đóng cột ngắt ngang lời hỏi thăm, lòng hấn tức khắc lạnh đi.

“Ta muốn biết... Nàng đã từng tin tưởng ai rồi?” Hấn không có cách nào dần xuống mùi vị khô ráp toát lên được.

Nàng cứng người, bắt giắc thẳng lưng, “Không có ai cả, ta chỉ tin ta.”

Hấn im lặng một hồi, cuối cùng không nhịn được nữa, “Hoài Y thì sao? Y là ai?”

“Sao người biết cái tên này?” Trong phút chốc mắt sáng như tuyết, sắc bén đâm người, dè chừng phòng bị lộ lộ ra.

Lòng hấn trầm xuống như rơi vào hầm băng, “Lúc hôn mê nàng từng nhắc đến.”

Nàng ngẩn ngơ, ánh mắt dần dịu đi, tựa như áy náy, do dự một chốc rồi trả lời.

“Hoài Y... Là ảnh vệ trước kia của ta.”

“Là người bị nàng giết chết kia sao?” Hấn nhất thời kinh ngạc.

“Ừ.” Có lẽ đang lâm vào hồi ức, trên mặt nàng xuất hiện sự đa cảm vô hình, con người sâu thẳm chứa đầy bi thương.

“Sao nàng...”

Biết hấn có nghi hoặc, nàng không nói nhiều, ngón tay nhỏ bé chạm nhẹ lấy mặt hấn, như muốn khắc tạc từng đường nét vào tận cõi lòng, “Hấn cũng là người Trung Nguyên như người, tên là Hoài Y, ta hy vọng người may mắn hơn hấn.” Nàng than thở, ngón tay lạnh băng rời khỏi khuôn mặt. Không kịp giữ lại thì nàng đã biến mất trong bóng đêm nặng nề.

Mùi thơm vẫn còn vương vấn đâu đây, nhưng giai nhân đã rời đi, chỉ để lại một bụng nghi ngờ, nhìn trời cao dần hửng sáng.

32. Chương 32: Nửa Đêm

Nội tức bị kiềm hãm bấy lâu nay bỗng vận chuyển tự nhiên, hấn chừng như không dám tin, tay chân càng nhẹ nhàng hơn trước, có thể hoàn thành bất cứ chiêu kiếm nào mà trước đây đã từng làm rất chậm, công lực vượt trội hơn hẳn ngày thường, hấn âm thầm ngắm chừng, có lẽ có thể đấu đỡ được với Thiên Minh mạnh nhất trong tứ sứ.

Từ sau đêm đó Ca Dạ không còn nhắc lại nữa, chỉ mới ướm lời đã bị ngắt ngay, vẻ mặt thờ ơ ấy khiến hấn suýt nữa ngỡ rằng đây chỉ là ảo giác.

Cửu Vi âm thầm truyền tin tọt tọt, nhưng gặp mặt lại chỉ uống rượu chứ không nhắc tới chính sự. Nghe nói phải đến Đôn Hoàng, Cửu Vi cũng không bắt ngờ gì, quay đầu dặn Yên Dung lấy thêm mấy vò rượu, nhìn kiểu này thì có lẽ không say không về được rồi.

Mặc hấn từ chối, Cửu Vi rót đầy ly bạch ngọc, rượu không kịp vào miệng chảy ra ngoài thấm ướt vạt áo.

Cửu Vi rất thoải mái, cũng ít khi buông thả như thế. Mấy phen qua lại cũng đã khơi dậy ý chí trong hấn, uống hết ly này đến ly khác, rượu mạnh như dao cạy xé trong bụng, nghe không rõ lời Cửu Vi nói, mọi thứ đều trở nên mơ hồ méo mó.

“... Ta vẫn không hiểu, Ca Dạ thì tốt chỗ nào...”

“... Thì ra nàng đối xử với người... đúng là không tệ...”

“... Thù Ảnh... Tên thật của người là gì...”

Uống đến say khướt, đột nhiên Cửu Vi hỏi một câu khiến thần trí hôn mê lập tức tỉnh táo.

Hấn dừng lại, rồi cuối cùng thốt ra một cái tên.

“Vân Thư, ta họ Tạ.”

“Ta biết chắc xuất thân của ngươi không tầm thường mà.” Cửu Vi dẫn mặt mỉm cười, hai mắt sáng ngời, nào có ý say, “Ngươi cũng chưa hề hỏi về lai lịch của ta, rốt cuộc cũng là huynh đệ.”

Hắn cười đáp lại. Có rất nhiều chuyện chôn sâu dưới đáy lòng chưa từng được tìm hiểu, không hiểu hết lòng nhau, ăn ý nhiều năm đã sớm hóa nghi ngờ thành hư không, đều một lòng bao dung giấu giếm của đôi phương.

Cửu Vi cụp mắt, bỗng lấy đũa gỗ ly bắt đầu hát, tiếng ca hùng hồn sục sôi khí thế, nghe như bài chiến ca, lảng máng có thể nhận ra cổ ngữ ở chốn đại mạc, mộc mạc nhưng đầy dũng mãnh, âm thanh bi thương dồn dập, ly ngọc tinh xảo không chịu được những lần gõ mà nứt ra.

“Bài hay.” Hắn thốt lên khen.

Như kích động tâm tình, Cửu Vi cười to, “Đây là lần đầu tiên ta sáng khoái thể này trong nhiều năm qua, ngày mai ngươi xuống núi rồi, cứ coi như trợ hành vì ngươi vậy.”

“Đợi ta về sẽ lại uống rượu cùng ngươi.”

“Nhất định sẽ có cơ hội.” Cửu Vi nhìn xoáy vào hắn, “Ngươi không đến Mị viên, chẳng lẽ ta không đi tìm ngươi à, lần sau chúng ta đổi chỗ khác uống cho thỏa chí.”

“Nhất định sẽ tiếp tới cùng.”

Vừa dứt câu, cả hai cùng nhìn nhau cười, Cửu Vi nghiêm túc cả buổi lại trở nên hài hước.

“Đúng rồi, ta nhớ ngươi nói ngươi đã từng đánh thân.”

“Đã là chuyện của nhiều năm trước rồi.” Trí nhớ bị thời gian bào mòn, như tờ giấy Tuyên Thành mực nhạt được tẩy trắng.

“Nếu người về Trung Nguyên thì có thể nói lại được tiền duyên rồi.” Cửu Vi bắt đầu ngẫm nghĩ.

Hắn không khỏi bật cười, “Chỉ sợ nàng đã sớm tìm được lương duyên khác rồi, đâu còn nắn ná đến bây giờ.”

“Đẹp không?”

“Cũng kha khá, là nhà quyết định.”

“Nhất định là một tiểu thư khuê các rồi.” Cửu Vi chắc lưỡi chế giễu, “Kết duyên với người đúng là một đôi làm người ta chết ngạt mà.”

Hắn không khách khí đập một phát vào ngay ghế, Cửu Vi bật nhảy lên, phóng đến trên nhuyễn tháp ở cách xa hắn, về mặt vẫn ranh mãnh như thế.

“Ta bảo này, ngươi chỉ thích hợp với kiểu thể thôi, Ca Dạ cũng ngờ nghệch như thế. Khó trách Tử Túc dùng hết cách dụ dỗ vẫn không thành, vì ngươi vốn không hiểu phong tình là gì.”

Hắn nghiêng răng, bắt đầu ngứa tay rồi.

Né tránh công kích của hắn, Cửu Vi vẫn không chịu ngậm miệng.

“Lên núi nhiều năm thế rồi mà không gần nữ sắc, ta vẫn luôn không dám hỏi, chẳng lẽ đến giờ ngươi vẫn là —— ấy ——” Chỉ mãi ba hoa mà bất ngờ trúng phải một đập, hắn chặt vật đựng phải bàn hoa, hoa rơi đầy đất.

Chống hông bò dậy, nghiêng răng nghiêng lợi khoát tay với Yên Dung nghe thấy tiếng động mà đến.

“Đi ra ngoài, ta có chuyện quan trọng bàn bạc với Thù Ảnh.”

Bóng dáng vừa biến mất thì một vò rượu lại bay đến, Cửu Vi xoa người nhào tới.

Một trận công kích long tranh hổ đấu xảy ra ở nơi núi sâu.

Xoa vết bầm tím trên tay, Cửu Vi trợn mắt nhìn người rời đi qua cửa sổ, tiểu tử này, quả thật lợi hại hơn nhiều rồi.

Yên Dung thu dọn căn phòng hỗn loạn, quét sứt vào một đồng. Cửu Vi chán chê nhìn giai nhân dọn dẹp tàn cuộc, rồi bất giác nói.

“Hắn vẫn chưa chạm đến nàng à?”

Yên Dung dừng tay, trong con mắt sáng thấp thoáng vẻ u oán, một lúc sau mới trả lời.

“Có thể do dung mạo tư chất Yên Dung tầm thường rẻ rúng, không hợp tâm ý của công tử.”

Đưa mắt nhìn giai nhân sầu não, Cửu Vi miễn cưỡng đá văng bàn, nhắc hai chân lên, “Chưa chắc là vì dung mạo.”

“Yên Dung không hiểu.” Rốt cuộc nàng ta cũng nói ra những lời chôn sâu nơi đáy lòng, “Nam nhân tới đây đều không phải vì điều đó sao, dù dung mạo Tuyết sứ có như tiên nữ thì cũng chỉ là một đứa trẻ, làm sao có thể khiến nhiều người nhớ mãi không quên như thế.”

Cửu Vi híp mắt không trả lời, nàng ta nói tiếp, “Chẳng lẽ vì suốt ngày nàng ta lạnh nhạt thờ ơ, nên mới...”

“Coi như nàng nói đúng phân nửa.” Cửu Vi ngắt lời, nhưng cũng không chỉ trích.

“Nguyệt sứ có ý gì?”

“Càng không có được thì lại càng muốn, con người đều như thế cả.” Cười chế giễu, ánh mắt qua lại trên mặt nàng ta, “Nếu Ca Dạ có xuất thân từ Thanh Gia các thì đã chẳng hơn được nàng rồi, nhưng nàng ta luôn luôn cách xa nhân thế, không nam nhân nào có thể lại gần dù chỉ một đầu ngón tay, ngay đến giáo vương cũng không thuận lợi được, bản lĩnh này, không phải nữ nhân nào cũng có.”

Yên Dung im lặng không đáp, còn Cửu Vi lại bắt đầu nhiều lời.

“Bản về dung mạo thì chưa chắc người đã kém, nhưng về phương diện khác thì...” Cửu Vi lắc đầu, “Nàng ta lại kích thích được hứng thú của nam nhân hơn, người đầy gai góc mới khiến người ta có hứng thú chinh phục, không tiếc vùng tiền đi tìm cỏ thơm.”

“Công tử Thù Ảnh cũng vậy sao?”

“Tên kia.” Dĩ nhiên Cửu Vi biết rõ vì sao nàng ta lại cứ xoắn xuýt, “Không giống thế, hắn yêu nữ nhân kia thật lòng chứ không phải vì chinh phục, dù rằng ta thấy khá ngu ngốc.”

Nên sắp xếp như thế cũng tốt, nếu không sau này mà tranh đấu cùng Ca Dạ thì lại khó xử. Cửu Vi thở hắt một hơi từ tận đáy lòng, nâng cằm Yên Dung mà hôn lấy.

“Hắn sẽ không ôm nữ nhân mình không thích, về điểm này, ta thật sự bội phục hắn.”

33. Chương 33: Tập Sát

Tung vó như bay chạy không ngừng nghỉ, hắn một đường vội vã, đến tối gấp gáp chạy về trong giáo.

Không nói được tại sao, tự do mong đợi đã lâu nay lại muốn buông bỏ, cam tâm quay về con đường chém giết, vào khoảnh khắc bao nhiêu trời buộc bị chém đứt, thứ âm thầm dâng lên trong lòng cũng chẳng phải là vui mừng như điên.

Bảy năm bị quản thúc, ngày ngày bị xua lừa, đáng lí giải thoát phải là thứ cầu mà không được, nhưng...

Hắn chỉ có thể quên đi ý muốn ban đầu, lao đầu về phía Thiên Sơn đang nguy hiểm trùng trùng.

Ca Dạ để hắn đi, Cửu Vi muốn hắn đi. Rõ ràng đây là lựa chọn chính xác, nhưng vẫn không ngăn được cõi lòng sốt ruột mà quay về. Mấy ngày đêm không chợp mắt, sợ hãi và lo lắng như ngọn lửa thiêu cháy lòng ngực, ép hắn không ngừng quất roi ngựa.

Ở miệng núi vẫn như thường, không có gì khác lạ.

Hắn dẫn nỗi nghi ngờ phóng mình vào Thủy điện, hương sen xanh phảng phất trong gió, bốn bề tĩnh lặng.

Trong phòng Ca Dạ không một bóng người, Xích Điều nằm sấp trên đất, một kiếm xuyên áo đã chết từ lâu, trên sàn nhà còn lưu lại dấu vết chẳng cam lòng. Kiểm tra vết thương, chính là do đoản kiếm của Ca Dạ gây nên. Lại chưa tới mấy bước đã thấy Huyền Diên chết trên bậc thềm, giống hệt Xích Điều. Không biết chúng người hầu đã tản đi phương nào, Thủy điện yên ắng đến mức rợn người.

Bất thành linh ở tòa lầu cao xa xa vang lên tiếng chuông vọng khắp núi, nhưng chỉ nửa tiếng thì ngừng, hẳn đột ngột ngừng phất đầu, chính điện bên ngoài khung cửa cao vút như núi, mặt trời lặn ở chân núi nom như máu, thê lương chẳng lành.

Những mái hiên tầng tầng lớp lớp kéo dài đến vô tận, bảo vệ đại điện ở chính giữa cao hơn cả núi, chính điện nguy nga trang nghiêm nằm trên đài ngọc ngạo thị quần phong. Gió núi thổi mạnh cuộn cuộn, khiến chuông gió treo dưới thất bảo lung linh thấp không ngừng lay động, chuông reo ting tang lại như mang theo sát âm.

Khắp đại điện máu tươi xối xả, thi thể vô số, mùi tanh tươi xộc thẳng chân trời, Thí Sát doanh hay Chiến Nô doanh đều ủa cả ra, khắp nơi là những đoạn tay chân cắt cụt. Chính điện không còn ai canh phòng, ngay cả mấy tên thị vệ đi theo giáo vương cũng nằm trong đó, có thể thấy được tình thế ác liệt đến cỡ nào. Đi không bao xa thì cảnh người đang chém giết đập vào mắt, bóng hình quen thuộc làm trái tim hắn thoáng yên tâm.

“Cửu Vi!” Mắt thấy đang ở vào thế dưới, hắn xông lên tiếp chiêu sóng vai chiến đấu.

Trên trán Cửu Vi rỉ mồ hôi to chừng hạt đậu, trên người đã bị thương mấy chỗ, mà kẻ địch cũng không dễ dàng gì, nếu không phải mấy tên tập hợp tấn công thì đã sớm rơi vào thế hạ phong rồi. “Người về đây làm gì.” Chợt thấy người đến, Cửu Vi kinh ngạc phân tâm, suýt nữa đã trúng một kiếm, “Không phải Ca Dạ đã nói để người về Trung Nguyên ư, nàng ta chưa đưa giải được sao?”

“Ta uống rồi, nhưng chính ta không yên tâm.” Nắm trường kiếm trong tay trái, kiếm thế sắc bén bức người, nhất thời đối phương bị cản lùi.

“Ngu ngốc!” Cửu Vi mắng, “Hiếm khi có cơ hội, người lại...” Đối phương tung nội lực đánh tới, hô hấp cứng lại, không mắng nổi nữa.

“Bớt tranh cãi đi, giữ lại sức giết chúng rồi hãy nói.” Mặt Cửu Vi sưng vù tím tái, hắn có phần cười cợt, “Ca Dạ đâu?”

“Biết ngay người muốn hỏi nàng!” Cửu Vi cắn chặt răng, liều mạng công kích, thành công khiến đối phương phun ra máu, “Nàng ta với Thiên Minh Tử Túc đang đối phó giáo vương ở trong điện, ta phụ trách giải quyết Tu Di.”

Tu Di chính là ảnh vệ của giáo vương, bảy năm trước đã bắt hắn đến Thiên Sơn, giờ phút này đang một mình nghênh chiến với Cửu Vi và mấy tên sát thủ, thế mà vẫn có thừa lực phản kích, song đánh lâu nên đã bắt đầu mơ hồ.

“Liên thủ?” Hắn nhìn chằm chằm kẻ thù không chớp mắt, đã qua nhiều năm nhưng vẫn nhớ kỹ thân thủ quỷ thần khó lường của đối phương, đã từng âm thầm so chiến vô số lần ở trong đầu.

“Giống kiểu năm đó.” Cửu Vi nhớ một bãi nước bọt, trong con ngươi xẹt qua tia tàn nhẫn.

Chỉ chớp lát, hai luồng kiếm sáng tựa tuyết lóe lên như chớp đầy bất ngờ.

“Kiếm pháp cao minh lên đấy.” Cửu Vi khoác vai hắn nhạo báng, khắp người lỗ chỗ miệng máu, nhưng mồm miệng vẫn lải nhải như thường, “Xem ra công phu ban đầu của người không hề tệ.”

“Người còn chịu nổi không?” Hắn thuận miệng hỏi nhưng cũng chẳng lo nghĩ lắm, trong lòng biết đa phần chỉ là vết thương ngoài da thôi.

“Chuyện nhỏ, bây giờ thì xem xem họ có giết chết giáo vương không.”

“Sợ là không dễ chết thế.” Một tên Tu Di đã phí sức như thế rồi, thì có thể tưởng tượng được giáo vương như thế nào.

“Thành thật mà nói ta cũng không ngờ, người muốn giết giáo vương nhất lại là Ca Dạ.” Cửu Vi cúi đầu bực bội cười mấy tiếng, “Nhất định ngươi không đoán được, tất cả những thứ này đều do nàng xúi bẩy.”

“Ngay cả ngươi cũng thế?” Hắc không đổi sắc, vừa ứng phó với Cửu Vi dài dòng, vừa giải quyết mấy tên canh phòng thi thoảng nhảy ra.

“Chúng ta đều thế cả.” Động đến chỗ đau, mặt Cửu Vi nhú lại, “Nàng ta lợi dụng dã tâm kích động Thiên Minh, lại nắm nhược điểm của ta, ép ta không thể không động thủ với nàng, vì vẹn toàn, ta đành phải đi khuyên Tử Túc.”

“Vì sao không nói với ta.”

“Ca Dạ nói để ngươi về Trung Nguyên, ta cảm thấy như thế cũng tốt.”

Cửu Vi nói thẳng, “Ai biết chuyện này có thành công được không, đi được người nào hay người nấy.”

Hắc tức giận lườm sang.

Cửu Vi vờ như chẳng thấy, tiếp tục tố khổ, “Kết quả tên ngốc ngươi lại quay về, uống phí một phen khổ tâm của ta.”

“Tiền tài đổ vào ngươi cũng có phần?” Trước kia cũng đã đoán được, dù địa vị của Ca Dạ có ưu việt, nhưng nàng không lưu tâm đến tiền tài, sưu cao thuế nặng không nhiều, tất nhiên trong đó có Cửu Vi giúp đỡ.

“Gần một nửa, dù sao nếu thua thì giữ lại cũng vô dụng, còn chuyện thành thì sợ gì thiếu mấy thứ ấy.” Cửu Vi nào có vẻ đau lòng, chỉ hậm hực bảo, “Bây giờ vừa đúng lúc, chứ ngộ nhờ không được làm huynh đệ ở dưới hoàng tuyền rồi.”

Dọc đường đi thi thể càng lúc càng nhiều, xem chút đã chẳng có chỗ đặt chân, chưa vào trong điện đã nghe thấy tiếng binh khí xé gió gầm vang, làm người ta phải giơ tay che tai.

Cảnh tượng bên trong thâm không nỡ nhìn, la liệt trên đất là tứ chi không nguyên vẹn, tường ngọc sáng bóng bị vết máu bắn khắp nơi, có nhiều chỗ còn dính nội tạng tung tóe, chất lỏng màu đỏ nhầy nhụa dày đặc, huyết khí bức bách tới nghẹt thở. Đội quân tinh nhuệ đã biến mất hầu như chẳng thấy, cả một căn phòng lớn như vậy mà gần như chỉ có ba người đối đầu với giáo vương.

Giáo vương cao quý lại không còn khí độ như thần nữa, tóc hoa râm tán loạn, đôi tay gầy gò nhuộm đầy máu tươi, trường giáp ghé rộng, sát khí đầy phòng, cười gần hết như ác ma.

Thiên Minh bị một chưởng đánh nát xương vai, kiếm của Tử Túc vốn đã chém xuống tay giáo vương nhưng lại bị trật ra, chỉ để lại vết cứa không sâu. Đoàn kiếm của Ca Dạ bất ngờ đánh tới, ép giáo vương buông Thiên Minh ra mà xoay người tự vệ, lần đầu ba người liên thủ với nhau, bỏ đi hiểm khích đồng lòng đánh chết ma đầu trước mắt.

Tử Túc coi trọng bề ngoài nhất nay tóc tai bù xù, trên mặt bị trầy xước, có lẽ do công kích kéo dài quá lâu nên thở dốc liên hồi, tay cũng bắt đầu run rẩy, trong miệng nguyên rửa thâm đỏ.

“Yêu quái, vậy mà vẫn không chết.”

Vương giả bận đồ đen bị trúng một kiếm vào bụng, chân trái bị thương nặng, miễn cưỡng chống đỡ không ngã, nhưng chiêu thức vẫn đầy sát ý như thế, mắt đỏ ngòm như máu làm kẻ khác run sợ.

Thiên Minh mặt trắng bệch ho ra máu, một tay đã không thể nào nhấc lên nổi nữa, “Hắc sắp không xong rồi, không chống đỡ được lâu đâu.”

Thân pháp của Ca Dạ như ma quỷ, chợt tới chợt lui tập sát khó lường, dù đánh đã lâu nhưng vẫn như thoăn thoắt, lại ổn định hơn ngày thường nhiều. Còn ba người kia đều rất khổ sở, lỗ máu to nhỏ vô số kể, phải dựa vào ý chí mà chống đỡ.

Một thoáng bất cẩn, Ca Dạ bị đá bay ra ngoài, mắt thấy nàng sắp đụng vào tường ngọc, hắc lập tức lôi Cửu Vi xuống nhảy bật lên, đưa tay ôm vào lòng, lăn mấy vòng trên đất để giảm lực rơi, khiến cả người dính đầy máu đen.

Ca Dạ đau đớn run lên, hấn phát giác điều không đúng, nhẹ nhàng ấn lần lên, không ngờ giữa cánh tay bé nhỏ đã bị giáo vương bẻ gãy.

“Người... quay về làm gì!” Dù nàng đau đớn đến mức nói đứt quãng, nhưng lời thốt ra lại giống hệt Cửu Vi.

Biết rõ không phải lúc, song hấn vẫn không tránh khỏi bật cười, kiểm tra vết thương ở cánh tay rồi mới nói, “Ta không yên tâm.”

“Ngu ngốc!” Nàng trợn lớn hai mắt nhìn hấn, lửa giận chiếm cứ tròng mắt đen, hiếm khi thấy nàng tức giận đến thế, nếu không phải bị ôm vào lòng không tiện cử động thì dù ăn phải một cái tát cũng không lạ gì.

Không kịp nói tiếp, Thiên Minh Tử Túc đã liên tục gặp nạn, hấn bèn nhặt kiếm gia nhập vào hàng ngũ chém giết.

Năm người dồn dập xuất ra tuyệt chiêu, tuy giáo vương có công lực thâm hậu cũng không cản được tấn công của bảy sói, cộng thêm đi đứng không vững, chẳng bao lâu đã bị thương liên tục, phát ra tiếng hét kinh thiên diên cuồng mà công kích, nội lực bộc phát, tường ngọc cứng cáp vỡ tan tành, đập vào người như búa nặng.

Nhân lúc đằng trước bao vây tấn công làm giáo vương phân tâm, Ca Dạ lặng im đi ra sau lưng, hàn quang chợt lóe chém phớt vào tay trái, song lại bị lực phản chấn làm bị thương nội phủ, hắt văng xa mấy trượng, nôn ra ngụm máu tươi. Cửu Vi xoa người, lấy nội lực làm vỡ thân kiếm, hóa thành lưỡi đa bay đầy trời đánh úp đối phương, tuy mất tay trái nhưng uy lực vẫn còn đó, giáo vương xòe bàn tay ra, tay không cản vật bay đến phát ra tiếng kim loại đập vào nhau, bị trọng thương mà vẫn có công lực như thế, tất cả mọi người đều biến sắc.

Thiên Minh và Tử Túc cùng xông lên, dựa vào công phu ám sát nhiều năm tu luyện đánh liên tục, khó khăn lắm mới vào được thế tấn công, cũng để giáo vương lộ sơ hở trước ngực, hấn nhắt lấy trường kiếm rơi trên đất ném đi, ba kiếm liên tục bay đến như cầu vồng trắng vắt ngang mặt trời, rốt cuộc cũng có một kiếm cắm trúng chỗ sơ hở, đóng đinh giáo vương đau đớn muốn hóa điên vào trên ghế ngọc.

Trên thân kiếm của ma giáo có rãnh máu đặc chế, lưỡi kiếm sắc bén xuyên ngực làm máu tươi không ngừng tuôn ra, nhanh chóng mang theo sức mạnh đáng sợ, lão nhân ngang dọc một đời nay đã suy yếu hẳn, nơi khóe miệng rỉ ra tia máu tím đen, đã đi vào đường cùng không thể vãn hồi.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng thở hổn hển lẫn vào tiếng ho, mỗi lần ho là lại mất đi một phần sống, máu tuôn ra với tốc độ kinh ngạc, dưới ghế ngọc nhanh chóng tụ thành vũng máu.

Năm người lẳng lặng đứng nhìn, không ai ra tay nữa, đã thấy được sinh tử rồi, ai cũng biết đèn cạn dầu chỉ là vấn đề thời gian.

Sau hồi lâu thở dốc, ánh mắt sáng như yêu ma đã dần ảm đạm, âm thanh già nua vang lên.

“... Được, được lắm, bốn người cùng nhau... Ta đã coi thường rồi...”

“Lão bất tử, không ngờ người cũng có ngày hôm nay.” Tử Túc cười nhạt, mũi kiếm hất đoạn tay cụt đến trước mặt giáo vương, “Oai phong ta đây đi đâu rồi hả.”

“Chiếc ghế ấy người ngồi quá lâu rồi, cũng đã đến lúc nhường cho người khác thôi.” Dù rằng sắc mặt tái xanh, nhưng Thiên Minh vẫn sáng khoái chế giễu, bị áp bức đã lâu, cuối cùng ngày này cũng đến.

“Đáng đời người có tội phải trả.” Cửu Vi thoáng buông lỏng, “Không phải người cũng giết giáo vương đời trước mới ngồi lên được ghế ngọc sao.”

Ca Dạ không lên tiếng, chỉ dựa vào lòng Thủ Ảnh, lạnh lùng nhìn lão nhân đang dần chết mòn.

“... Dã tâm.. Dục vọng... Mỗi câu mê người...” Người không động đậy nổi ho khụ liên tục, khạc ra máu tươi, “... Các người...”

Giữa chừng yên ắng, bỗng Cửu Vi bật cười.

“Đúng là bọn ta vì dã tâm, Ca Dạ cũng vậy thôi, hắn người chưa từng nghĩ sẽ thua trong tay nàng nhỉ. Tuy ta muốn giết người nhưng cũng không đến nỗi nhanh như thế, vốn còn đang định để người sống thêm mấy năm.” Nói rồi ngoái đầu nhìn cô gái không nói một lời kia, “Hôm nay cô được như ý rồi đấy.”

“... Ca... Dạ...” Ánh mắt hấp hối xoay một vòng, “... Vì... cái gì...”

Thiên Min Tử Túc không tránh khỏi hiếu kỳ, chờ nàng trả lời.

Ca Dạ vùng ngồi dậy, kiếm nằm ngay ngực, thân kiếm trong vắt như đầm thu thủy.

“Người ban thanh kiếm này cho ta, cũng phải nghĩ xem rồi có một ngày nó sẽ đâm vào cơ thể người.” Trong ánh mắt u ám dâng lên vẻ ác liệt, “Còn nhớ lai lịch của nó không?”

Một thoáng tĩnh lặng như chết, tiếng thở dốc càng lúc càng nặng, ánh mắt bất tỉnh dần ngọ ra.

“Là kiếm của mẹ ta.” Nàng rũ tay xuống, mũi kiếm rơi xuống đất vang lên tiếng kim loại, “Tưởng rằng một đứa trẻ năm tuổi không đáng uy hiếp sao? Lại dám ban nó cho ta.” Lời nói thốt ra như phảng phất tự đáy lòng, trên khuôn mặt tái nhợt là cửu hận thấy xương, tròng mắt đen đến đáng sợ.

“... Người... không thể nào... nhớ được...”

“Người quá xem thường mẹ ta rồi, tưởng bà là nữ nhân yếu ớt ngoài xinh đẹp thì không làm được gì sao.” Ca Dạ từng bước một tiến đến, ngón tay đặt lên trường kiếm xuyên ngực, để lộ sự oán độc chưa bao giờ hiện ra, “Bà có cách khiến ta quên, thì càng có cách làm ta nhớ ra, người dựa vào đâu cho rằng ta sẽ cam tâm bán mạng cho kẻ thù?”

“... Người... sẽ...”

Nắm ngón tay vặn chặt một phát, trường kiếm xoay ngược quấy bể tim phổi, một âm thanh suy yếu bật ra.

“Một kiếm này vì Hoài Y, cũng vì người ép ta giết hắn, từ khoảnh đó ta đã thề sẽ muốn người chết.” Lạnh lùng nhìn lão nhân co giật như nhìn miếng thịt thối rửa, “Không phải rất thích quyết định số mệnh của người khác sao? Bây giờ người nên hiểu rồi!”

“Người... tự tay giết mẹ, giết chủ... sẽ không có... kết quả tốt.” Miệng đầy bụm máu thốt ra những lời mơ hồ không rõ, tựa như nguyên rửa ác độc.

Ca Dạ bật cười thành tràng, cười tới nỗi chẳng thở nổi, suýt nữa đã đứng không vững.

“Ai thề kết quả tốt, ta tâm tâm niệm niệm, cùng lắm thì chết chung với người thôi, nay nhìn người chết là đã hài lòng lắm rồi.” Âm thanh tàn khốc lại hả hê vừa dứt, đoản kiếm trong vắt lập tức chém xuống, cái đầu hoa râm lia khỏi cổ, nhanh như chớp lặn xuống mặt đất bừa bãi, đôi mắt trên đấy vẫn còn lộ ra thù hằn.

Mặt mộc không chút biểu cảm, nhìn chằm chằm thi thể mất đầu, y phục trắng muốt nay loang lổ vệt máu, gần như đã không còn nhận ra màu sắc vốn có, chân yếu ớt lả đảo đập vào vũng máu, khe vang lên tiếng tòm.

Hắn yên lặng nhìn, đi lên đỡ lấy nàng.

Dường như đã tiêu hao hết mọi sức lực, cơ thể nhỏ bé run rẩy trong ngực hắn.

Một hồi lâu sau, mới một mỗi nhắm mắt lại.

34. Chương 34: Tập Sát

Hôm qua mình post nhầm nội dung chương 34 thành 33, các bạn có thể đọc lại chương 33

Tung vó như bay chạy không ngừng nghỉ, hắn một đường vội vã, đến tối gấp gáp chạy về trong giáo.

Không nói được tại sao, tự do mong đợi đã lâu nay lại muốn buông bỏ, cam tâm quay về con đường chém giết, vào khoảnh khắc bao nhiêu trời buộc bị chém đứt, thứ âm thầm dâng lên trong lòng cũng chẳng phải là vui mừng như điên.

Bảy năm bị quản thúc, ngày ngày bị xua lừa, đáng lí giải thoát phải là thứ cầu mà không được, nhưng...

Hắn chỉ có thể quên đi ý muốn ban đầu, lao đầu về phía Thiên Sơn đang nguy hiểm trùng trùng.

Ca Dạ để hắn đi, Cửu Vi muốn hắn đi. Rõ ràng đây là lựa chọn chính xác, nhưng vẫn không ngăn được cõi lòng sôi ruột mà quay về. Mấy ngày đêm không chợp mắt, sợ hãi và lo lắng như ngọn lửa thiêu cháy lồng ngực, ép hắn không ngừng quất roi ngựa.

Ở miệng núi vẫn như thường, không có gì khác lạ.

Hắn dần nổi nghi ngờ phóng mình vào Thủy điện, hương sen xanh phảng phất trong gió, bốn bề tĩnh lặng.

Trong phòng Ca Dạ không một bóng người, Xích Điêu nằm sấp trên đất, một kiếm xuyên áo đã chết từ lâu, trên sàn nhà còn lưu lại dấu vết chẳng cam lòng. Kiểm tra vết thương, chính là do đoản kiếm của Ca Dạ gây nên. Lại chưa tới mấy bước đã thấy Huyền Diên chết trên bậc thềm, giống hệt Xích Điêu. Không biết chúng người hầu đã tản đi phương nào, Thủy điện yên ắng đến mức rợn người.

Bất thành linh ở tòa lầu cao xa xa vang lên tiếng chuông vọng khắp núi, nhưng chỉ nửa tiếng thì ngừng, hắn đột ngột ngẩng phắt đầu, chính điện bên ngoài khung cửa cao vút như núi, mặt trời lặn ở chân núi nom như máu, thê lương chẳng lành.

Những mái hiên tầng tầng lớp lớp kéo dài đến vô tận, bảo vệ đại điện ở chính giữa cao hơn cả núi, chính điện nguy nga trang nghiêm nằm trên đài ngọc ngạo thị quần phong. Gió núi thổi mạnh cuộn cuộn, khiến chuông gió treo dưới thất bảo lung linh thấp không ngừng lay động, chuông reo ting tang lại như mang theo sát âm.

Khắp đại điện máu tươi xối xả, thi thể vô số, mùi tanh tưởi xộc thẳng chân trời, Thí Sát doanh hay Chiến Nô doanh đều ủa cả ra, khắp nơi là những đoạn tay chân cắt cụt. Chính điện không còn ai canh phòng, ngay cả mấy tên thị vệ đi theo giáo vương cũng nằm trong đó, có thể thấy được tình thế ác liệt đến cỡ nào. Đi không bao xa thì cảnh người đang chém giết đập vào mắt, bóng hình quen thuộc làm trái tim hắn thoáng yên tâm.

“Cửu Vi!” Mắt thấy đang ở vào thế dưới, hắn xông lên tiếp chiêu sóng vai chiến đấu.

Trên trán Cửu Vi rỉ mồ hôi to chừng hạt đậu, trên người đã bị thương mấy chỗ, mà kẻ địch cũng không dễ dàng gì, nếu không phải mấy tên tập hợp tấn công thì đã sớm rơi vào thế hạ phong rồi. “Người về đây làm gì.” Chợt thấy người đến, Cửu Vi kinh ngạc phân tâm, suýt nữa đã trúng một kiếm, “Không phải Ca Dạ đã nói để người về Trung Nguyên ư, nàng ta chưa đưa giải được sao?”

“Ta uống rồi, nhưng chính ta không yên tâm.” Năm trường kiếm trong tay trái, kiếm thế sắc bén bức người, nhất thời đối phương bị cản lùi.

“Ngu ngốc!” Cửu Vi mắng, “Hiếm khi có cơ hội, người lại...” Đối phương tung nội lực đánh tới, hô hấp cứng lại, không mắng nổi nữa.

“Bớt tranh cãi đi, giữ lại sức giết chúng rồi hãy nói.” Mặt Cửu Vi sừng vù tím tái, hắn có phần cười cợt, “Ca Dạ đâu?”

“Biết ngay người muốn hỏi nàng!” Cửu Vi cắn chặt răng, liều mạng công kích, thành công khiến đối phương phun ra máu, “Nàng ta với Thiên Minh Tử Túc đang đối phó giáo vương ở trong điện, ta phụ trách giải quyết Tu Di.”

Tu Di chính là ảnh vệ của giáo vương, bảy năm trước đã bắt hắn đến Thiên Sơn, giờ phút này đang một mình nghênh chiến với Cửu Vi và mấy tên sát thủ, thế mà vẫn có thừa lực phản kích, song đánh lâu nên đã bắt đầu mơ hồ.

“Liên thủ?” Hắn nhìn chằm chằm kẻ thù không chớp mắt, đã qua nhiều năm nhưng vẫn nhớ kỹ thân thủ quỷ thần khó lường của đối phương, đã từng âm thầm so chiến vô số lần ở trong đầu.

“Giống kiểu năm đó.” Cửu Vi nhỏ một bãi nước bọt, trong con ngươi xẹt qua tia tàn nhẫn.

Chỉ chớp lát, hai luồng kiếm sáng tựa tuyết lóe lên như chớp đầy bất ngờ.

“Kiếm pháp cao minh lên đấy.” Cửu Vi khoác vai hấn nhạo báng, khắp người lỗ chỗ miệng máu, nhưng mồm miệng vẫn lải nhải như thường, “Xem ra công phu ban đầu của ngươi không hề tệ.”

“Ngươi còn chịu nổi không?” Hấn thuận miệng hỏi nhưng cũng chẳng lo nghĩ lắm, trong lòng biết đa phần chỉ là vết thương ngoài da thôi.

“Chuyện nhỏ, bây giờ thì xem xem họ có giết chết giáo vương không.”

“Sợ là không dễ chết thế.” Một tên Tu Di đã phí sức như thế rồi, thì có thể tưởng tượng được giáo vương như thế nào.

“Thành thật mà nói ta cũng không ngờ, người muốn giết giáo vương nhất lại là Ca Dạ.” Cửu Vi cúi đầu bực bội cười mấy tiếng, “Nhất định ngươi không đoán được, tất cả những thứ này đều do nàng xúi bẩy.”

“Ngay cả ngươi cũng thế?” Hấn không đổi sắc, vừa ứng phó với Cửu Vi dài dòng, vừa giải quyết mấy tên canh phòng thi thoảng nhảy ra.

“Chúng ta đều thế cả.” Động đến chỗ đau, mặt Cửu Vi nhú lại, “Nàng ta lợi dụng dã tâm kích động Thiên Minh, lại nắm nhược điểm của ta, ép ta không thể không động thủ với nàng, vì vẹn toàn, ta đành phải đi khuyên Tử Túc.”

“Vì sao không nói với ta.”

“Ca Dạ nói để ngươi về Trung Nguyên, ta cảm thấy như thế cũng tốt.”

Cửu Vi nói thẳng, “Ai biết chuyện này có thành công được không, đi được người nào hay người nấy.”

Hấn tức giận lườm sang.

Cửu Vi vờ như chẳng thấy, tiếp tục tố khổ, “Kết quả tên ngốc ngươi lại quay về, uống phí một phen khổ tâm của ta.”

“Số kim châu đó ngươi cũng có phần sao?” Trước kia cũng đã đoán được, dù địa vị của Ca Dạ có ưu việt, nhưng nàng không lưu tâm đến tiền tài, mưu cao thủ nặng không nhiều, tất nhiên trong đó có Cửu Vi giúp đỡ.

“Gần một nửa, dù sao nếu thua thì giữ lại cũng vô dụng, còn chuyện thành thì sợ gì thiếu mấy thứ ấy.” Cửu Vi nào có vẻ đau lòng, chỉ hậm hực bảo, “Bây giờ vừa đúng lúc, chứ ngộ nhờ không được làm huynh đệ ở dưới hoàng tuyền rồi.”

Dọc đường đi thi thể càng lúc càng nhiều, xem chút đã chẳng có chỗ đặt chân, chưa vào trong điện đã nghe thấy tiếng binh khí xé gió gầm vang, làm người ta phải giơ tay che tai.

Cảnh tượng bên trong thê thảm không nỡ nhìn, la liệt trên đất là tứ chi không nguyên vẹn, tường ngọc sáng bóng bị vết máu bắn khắp nơi, có nhiều chỗ còn dính nội tạng tung tóe, chất lỏng màu đỏ nhầy nhụa dày đặc, huyết khí bức bách tới nghẹt thở. Đội quân tinh nhuệ đã biến mất hầu như chẳng thấy, cả một căn phòng lớn như vậy mà gần như chỉ có ba người đối đầu với giáo vương.

Giáo vương cao quý lại không còn khí độ như thần nữa, tóc hoa râm tán loạn, đôi tay gầy gò nhuộm đầy máu tươi, trường giáp ghê rợn, sát khí đầy phòng, cười gằn hết như ác ma.

Thiên Minh bị một chưởng đánh nát xương vai, kiếm của Tử Túc vốn đã chém xuống tay giáo vương nhưng lại bị trật ra, chỉ để lại vết cứa không sâu. Đoán kiếm của Ca Dạ bất ngờ đánh tới, ép giáo vương buông Thiên Minh ra mà xoay người tự vệ, lần đầu ba người liên thủ với nhau, bỏ đi hiểm khích đồng lòng đánh chết ma đầu trước mắt.

Tử Túc coi trọng bề ngoài nhất nay tóc tai bù xù, trên mặt bị trầy xước, có lẽ do công kích kéo dài quá lâu nên thở dốc liên hồi, tay cũng bắt đầu run rẩy, trong miệng nguyên rửa thâm đỏ.

“Yêu quái, vậy mà vẫn không chết.”

Vương giả bận đồ đen bị trúng một kiếm vào bụng, chân trái bị thương nặng, miễn cưỡng chống đỡ không ngã, nhưng chiêu thức vẫn đầy sát ý như thế, mắt đỏ ngòm như máu làm kẻ khác run sợ.

Thiên Minh mặt trắng bệch ho ra máu, một tay đã không thể nào nhấc lên nổi nữa, “Hắn sắp không xong rồi, không chống đỡ được lâu đâu.”

Thân pháp của Ca Dạ như ma quỷ, chợt tới chợt lui tập sát khó lường, dù đánh đã lâu nhưng vẫn như thoăn thoắt, lại ổn định hơn ngày thường nhiều. Còn ba người kia đều rất khổ sở, lỗ máu to nhỏ vô số kể, phải dựa vào ý chí mà chống đỡ.

Một thoáng bất cẩn, Ca Dạ bị đá bay ra ngoài, mắt thấy nàng sắp đụng vào tường ngọc, hắn lập tức lùi Cửu Vi xuống nhảy bật lên, đưa tay ôm vào lòng, lặn mấy vòng trên đất để giảm lực rơi, khiến cả người dính đầy máu đen.

Ca Dạ đau đớn run lên, hắn phát giác điều không đúng, nhẹ nhàng ấn lên, không ngờ giữa cánh tay bé nhỏ đã bị giáo vương bẻ gãy.

“Người... quay về làm gì!” Dù nàng đau đớn đến mức nói đứt quãng, nhưng lời thốt ra lại giống hệt Cửu Vi.

Biết rõ không phải lúc, song hắn vẫn không tránh khỏi bật cười, kiểm tra vết thương ở cánh tay rồi mới nói, “Ta không yên tâm.”

“Ngu ngốc!” Nàng trợn lớn hai mắt nhìn hắn, lửa giận chiếm cứ tròng mắt đen, hiếm khi thấy nàng tức giận đến thế, nếu không phải bị ôm vào lòng không tiện cử động thì dù ăn phải một cái tát cũng không lạ gì.

Không kịp nói tiếp, Thiên Minh Tử Túc đã liên tục gặp nạn, hắn bèn nhặt kiếm gia nhập vào hàng ngũ chém giết.

Năm người dồn dập xuất ra tuyệt chiêu, tuy giáo vương có công lực thâm hậu cũng không cản được trận tấn công của bảy sói, cộng thêm đi đứng không vững, chẳng bao lâu đã bị thương liên tục, phát ra tiếng hét kinh thiên điên cuồng mà công kích, nội lực bộc phát, tường ngọc cứng cáp vỡ tan tành, đập vào người như búa nặng.

Nhân lúc đang trước bao vây tấn công làm giáo vương phân tâm, Ca Dạ lặng im đi ra sau lưng, hàn quang chợt lóe chém phớt vào tay trái, song lại bị lực phản chấn làm bị thương nội phủ, hắt văng xa mấy trượng, nôn ra ngụm máu tươi. Cửu Vi xoa người, lấy nội lực làm vỡ thân kiếm, hóa thành lưỡi đa bay đầy trời đánh úp đối phương, tuy mất tay trái nhưng uy lực vẫn còn đó, giáo vương xòe bàn tay ra, tay không cản vật bay đến phát ra tiếng kim loại đập vào nhau, bị trọng thương mà vẫn có công lực như thế, tất cả mọi người đều biến sắc.

Thiên Minh và Tử Túc cùng xông lên, dựa vào công phu ám sát nhiều năm tu luyện đánh liên tục, khó khăn lắm mới vào được thế tấn công, cũng để giáo vương lộ sơ hở trước ngực, hắn nhặt lấy trường kiếm rơi trên đất ném đi, ba kiếm liên tục bay đến như cầu vồng trắng vắt ngang mặt trời, rốt cuộc cũng có một kiếm cắm trúng chỗ sơ hở, đóng đinh giáo vương đau đớn muốn hóa điên vào trên ghế ngọc.

Trên thân kiếm của ma giáo có rãnh máu đặc chế, lưỡi kiếm sắc bén xuyên ngực làm máu tươi không ngừng tuôn ra, nhanh chóng mang theo sức mạnh đáng sợ, lão nhân ngang dọc một đời nay đã suy yếu hẳn, nơi khóe miệng rỉ ra tia máu tím đen, đã đi vào đường cùng không thể vãn hồi.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng thở hổn hển lẫn vào tiếng ho, mỗi lần ho là lại mất đi một phần sống, máu tuôn ra với tốc độ kinh ngạc, dưới ghế ngọc nhanh chóng tụ thành vũng máu.

Năm người lẳng lặng đứng nhìn, không ai ra tay nữa, đã thấy được sinh tử rồi, ai cũng biết đèn cạn dầu chỉ là vấn đề thời gian.

Sau hồi lâu thở dốc, ánh mắt sáng như yêu ma đã dần ảm đạm, âm thanh già nua vang lên.

“... Được, được lắm, bốn người cùng nhau... Ta đã coi thường rồi...”

“Lão bất tử, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay.” Tử Túc cười nhạt, mũi kiếm hắt đoạn tay cụt đến trước mặt giáo vương, “Oai phong ta đây đi đâu rồi hả.”

“Chiếc ghế ấy người ngồi quá lâu rồi, cũng đã đến lúc nhường cho người khác thôi.” Dù rằng sắc mặt tái xanh, nhưng Thiên Minh vẫn sáng khoái chế giễu, bị áp bức đã lâu, cuối cùng ngày này cũng đến.

“Đáng đời người có tội phải trả.” Cửu Vi thoáng buông lỏng, “Không phải người cũng giết giáo vương đời trước mới ngồi lên được ghế ngọc sao?”

Ca Dạ không lên tiếng, chỉ dựa vào lòng Thù Ảnh, lạnh lùng nhìn lão nhân đang dần chết mòn.

“... Dã tâm.. Dục vọng... Mỗi câu mê người...” Người không động đậy nổi ho khụ liên tục, khạc ra máu tươi, “... Các người...”

Giữa chừng yên ắng, bỗng Cửu Vi bật cười.

“Đúng là bọn ta vì dã tâm, Ca Dạ cũng vậy thôi, hẳn người chưa từng nghĩ sẽ thua trong tay nàng nhỉ. Tuy ta muốn giết người nhưng cũng không đến nỗi nhanh như thế, vốn còn đang định để người sống thêm mấy năm.” Nói rồi ngoái đầu nhìn cô gái không nói một lời kia, “Hôm nay cô được như ý rồi đấy.”

“... Ca... Dạ...” Ánh mắt hấp hối xoay một vòng, “... Vì... cái gì...”

Thiên Minh Tử Túc không tránh khỏi hiếu kỳ, chờ nàng trả lời.

Ca Dạ vùng ngồi dậy, kiếm nằm ngay ngực, thân kiếm trong vắt như đầm thu thủy.

“Người ban thanh kiếm này cho ta, cũng phải nghĩ xem rồi có một ngày nó sẽ đâm vào cơ thể người.” Trong ánh mắt u ám dâng lên vẻ ác liệt, “Còn nhớ lai lịch của nó không?”

Một thoáng tĩnh lặng như chết, tiếng thở dốc càng lúc càng nặng, ánh mắt bất tỉnh dần ngò ra.

“Là kiếm của mẹ ta.” Nàng rũ tay xuống, mũi kiếm rơi xuống đất vang lên tiếng kim loại, “Tưởng rằng một đứa trẻ năm tuổi không đáng uy hiếp sao? Lại dám ban nó cho ta.” Lời nói thốt ra như phảng phất tự đáy lòng, trên khuôn mặt tái nhợt là cửu hận thấy xương, tròng mắt đen đến đáng sợ.

“... Người... không thể nào... nhớ được...”

“Người quá xem thường mẹ ta rồi, tưởng bà là nữ nhân yếu ớt ngoài xinh đẹp thì không làm được gì sao.” Ca Dạ từng bước một tiến đến, ngón tay đặt lên trường kiếm xuyên ngực, để lộ sự oán độc chưa bao giờ hiện ra, “Bà có cách khiến ta quên, thì càng có cách làm ta nhớ ra, người dựa vào đâu cho rằng ta sẽ cam tâm bán mạng cho kẻ thù?”

“... Người... sẽ...”

Nắm ngón tay vặn chặt một phát, trường kiếm xoay ngược quấy bể tim phổi, một âm thanh suy yếu bật ra.

“Một kiếm này vì Hoài Y, cũng vì người ép ta giết hẳn, từ khoảnh đó ta đã thề sẽ muốn người chết.” Lạnh lùng nhìn lão nhân co giật như nhìn miếng thịt thối rửa, “Không phải rất thích quyết định số mệnh của người khác sao? Bây giờ người nên hiểu rồi!”

“Người... tự tay giết mẹ, giết chủ... sẽ không có... kết quả tốt.” Miệng đầy bụm máu thốt ra những lời mơ hồ không rõ, tựa như nguyên rửa ác độc.

Ca Dạ bật cười thành tràng, cười tới nỗi chẳng thở nổi, suýt nữa đã đứng không vững.

“Ai thề kết quả tốt, ta tâm tâm niệm niệm, cùng lắm thì chết chung với người thôi, nay nhìn người chết là đã hài lòng lắm rồi.” Âm thanh tàn khốc lại hả hê vừa dứt, đoản kiếm trong vắt lập tức chém xuống, cái đầu hoa râm lìa khỏi cổ, nhanh như chớp lặn xuống mặt đất bừa bãi, đôi mắt trên đấy vẫn còn lộ ra thù hận.

Mặt mộc không chút biểu cảm, nhìn chằm chằm thi thể mất đầu, y phục trắng muốt nay loang lổ vệt máu, gần như đã không còn nhận ra màu sắc vốn có, chân yếu ớt lả đảo đập vào vũng máu, khê vang lên tiếng tòm.

Hắn yên lặng nhìn, đi lên đỡ lấy nàng.

Dường như đã tiêu hao hết mọi sức lực, cơ thể nhỏ bé run rẩy trong ngực hắn.

Một hồi lâu sau, mới một mỗi nhắm mắt lại.

35. Chương 35: Đoạt Thế

Kiểm dài một thước ba tấc*, rộng chừng hai ngón tay, thân kiếm nhẹ bằng.

(*Tức dài chừng 43,32 cm.)

Dây vàng quấn quanh cổ, trên chuôi có khắc chữ viết kỳ lạ, nhìn mãi vẫn không nhận ra hàm ý. Mũi kiếm chợt lóe tia sáng lạnh lẽo khiến lông tơ trên người dựng đứng, không biết vô kiếm là làm bằng loại gỗ gì mà trông rất cổ, đen lẩy tinh tế, cứng hơn cả vàng đá, đưa tay gõ sẽ có tiếng vang trầm trầm. Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt hai chữ khắc nổi gỗ lên kia, hần lẳng lặng suy nghĩ.

Màn che trên giường khẽ động, Ca Dạ mở mắt, chống một tay ngồi dậy. Sắc mặt tái nhợt ngẩn ngơ, thử cử động song lại động đến vết thương trên tay.

“Đừng động.” Đỡ cơ thể mềm mại dựa vào lòng, “Mới nối xương xong, ít nhất phải đợi mấy chục ngày.”

“Giáo vương... chết thật rồi sao?” Giọng nàng rất khàn, dù ngủ đã lâu nhưng vẫn không đỡ uể oải.

“Ừ.” Không chỉ nàng, mà ngay cả hần cũng cảm thấy không chân thực.

Yên tĩnh một hồi, hần mở miệng, “Trán vẫn nóng, có muốn ngủ tiếp không?”

Ca Dạ lắc đầu, khi tâm nguyện nhiều năm được thỏa mãn, giờ đây chỉ còn lại một mỗi cùng trống rỗng, lại mất bình tĩnh ngăn người, cả nửa buổi mới lên tiếng.

“Tứ Dực đâu, đi Trung Nguyên rồi à?”

“Bọn họ vốn định cùng về, nhưng ta sợ không ổn.”

Nàng một mỗi nở nụ cười, cũng không ngoài suy đoán, trái lại khiến hần nhớ đến nghi vấn khác vẫn không cách nào xua tan.

“Ta biết Huyền Diên là người của giáo vương, nhưng còn Xích Điều thì sao?”

Để mặc hần nhẹ nắm tay, vẻ mặt Ca Dạ hết sức bình thản, “Xích Điều cũng thế, mà so với Huyền Diên càng được giáo vương coi trọng, giấu sâu hơn.”

“Làm sao nàng biết?” Hần nhớ lại từng chút một, nhưng không tìm ra được sơ hở nào.

“Thiên Minh nói.” Ca Dạ cười lạnh, “Còn nhớ lần ngươi đâm Thiện Thiện vương không?”

“Thất bại lần đó không liên quan tới hần, là do ta thất thủ.”

“Không sai, nhưng nếu không thất thủ, hần sẽ không mất báo chỗ ẩn thân với quốc sư của Thiện Thiện, tuyệt đối sẽ không để ngươi còn sống về núi.”

“Giáo vương muốn giết ta.” Chợt nghe vào tai, hần sửng sốt một hồi, “Là vì...”

“Ta.” Nàng khẽ nhắm mắt, Muốn làm giảm đi lực lượng của ta, dĩ nhiên ngươi phải đứng mũi chịu sào. Tất nhiên, tốt nhất là ám sát thất bại, giáo vương có thể khoan dung không truy cứu ta không làm tròn bổn phận, nhưng bằng cách này cũng đưa Lục Dực vào Thí Sát doanh, mất đi khả năng làm việc một mình, chắc chắn ta sẽ bị Cửu Vi kiểm chế.”

Giáo vương biết rõ quan hệ tâm đầu ý hợp giữa Cửu Vi và hần, người vừa chết, tất Cửu Vi sẽ giận cá chém thớt với Ca Dạ, nàng tự lo không xong phải bớt việc, không cách nào giúp được Thiên Minh. Tính toán thật hay, thảo nào Xích Điều cứ một mực khuyên hần về Trung Nguyên.

Mi tâm nhú chặt thoáng giãn ra, hiện lên mấy phần ảm áp. Nàng cũng không ngờ, hần thà mất đi cánh tay cũng lựa chọn quay về cùng nàng gánh vác.

“Làm sao nàng biết được.”

“Sau khi người xuống núi, Thiên Minh đến mật báo cho ta, song đã không còn kịp.” Nàng thở dài một tiếng rất khẽ, “Ta... rất hối hận vì mình không đi.”

Một lần nguy kịch lại không thể vạch trần, bên ngoài còn phải giả vờ như thường, trọng dụng thân tín Xích Điều, công phu nhẫn nại này quả thật đã tới đỉnh điểm. Không nhờ đó thì sao có thể giấu giếm được giáo vương, người đó xưa nay tâm cơ trùng trùng, nếu không phải tứ sứ cùng từ bỏ hiềm khích lúc trước mà hợp lực gây khó dễ, thì chưa chắc đã có thể ám sát thành công, lần làm việc này rất nguy hiểm, nghĩ lại mà vẫn còn hãi.

Hắn thầm thương xót, thấy nàng lấy đoản kiếm đến, vô thức hỏi.

“Chữ trên thanh kiếm này là gì?”

“Thốn Quang.” không ngờ nàng lại trả lời, “Là tên của thanh kiếm này.”

“Chữ viết nơi nào.” Ký tự ngoằn ngoèo như dây mây, quả thật nhìn không ra.

“Một nước nhỏ nằm trong chỗ sâu khá bí ẩn ở tòa núi Nam Việt, có chữ viết tập tục bất đồng.” Ca Dạ chăm chú nhìn thanh kiếm đầy quý trọng, “Ta cũng không biết được, là mẹ nói với ta.”

“Lệnh đường là người nơi đó?”

“Bà là người trong một tộc còn sống.” Chuyện cũ đã qua lâu nay chẳng còn xúc động, chỉ còn lại vẻ bình thản tự thuật, “Còn lại đều bị nước láng giềng tiêu diệt cả, nhà bị san thành đồng cỏ nát, mọi thứ đều hóa tro bụi, không quay về được nữa.”

“Bà là người thế nào.” Hắn giấu nỗi thương xót, khẽ hỏi.

Trong con mắt đen láy thoáng mơ màng, rơi vào hồi ức xa xăm.

“Rất đẹp, lại rất dịu dàng, còn hát rất hay, đến khúc xúc động nhất thì chim bay qua cũng sẽ dừng lại, còn biết múa nữa, ta chưa từng thấy nữ nhân nào đẹp hơn bà cả. Vì dung mạo quá đẹp nên bình thường bà luôn cẩn thận che giấu, đưa ta lưu lãng vất vả nơi tứ xứ, song bà chưa bao giờ nổi giận với ta.”

“Bà luôn dùng lời nhỏ nhẹ dỗ ta, làm điểm tâm ngon, nằm trong lòng bà rất ấm áp, mà đối với cha ta cũng...”

Một tia sáng lạnh leo chột hiện lên, nàng dừng lại không nói tiếp.

“Năm đó nàng chỉ mới năm tuổi, làm sao có thể giấu được giáo vương?” Hắn đổi câu hỏi.

“Không giấu.” Ca Dạ cúi đầu khẽ vuốt thân kiếm, “Ta quên thật.”

“Nàng...”

“Không nhớ gì cả, cho đến năm mười một tuổi, đột nhiên lại nhớ ra mọi thứ.”

Trong đôi mắt anh tuấn hiện lên vẻ nghi ngờ, nhưng hắn không hỏi nữa.

“Là mẹ ta làm.” Biết hắn không tin, Ca Dạ cười nhạt, “Trong tộc có một bí thuật hiếm gặp, một tên là Tỏa Hồn, một tên là Di Thức. Sau khi mẹ ta bị bắt lên núi, không biết làm sao lại dùng chúng với ta.”

“Bí thuật?” Nghe tên thôi đã thấy quá quỷ dị rồi.

“Tỏa Hồn có thể làm người ta quên đi chuyện đã chỉ định, trước khi xuất hiện ám thị bố trí sẵn, thì không có bất cứ manh mối nào để lần ra.” Nàng chỉ giải thích đơn giản, bỗng nhoẻn miệng cười, “Nghe nói vốn dùng để an ủi thiếu nữ si tình gặp phải kẻ phụ bạc, để các nàng quên đi đau đớn bị vứt bỏ.”

“Còn loại kia?”

“Di Thức khá nguy hiểm.” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt có mình, “Là dùng ý chí để khống chế người khác, ép đối phương làm việc theo chỉ thị, người bị khống chế sẽ giống bù nhìn, nhưng cách thức này lại gần như không có phòng ngừa, người có ý chí yếu sẽ hữu hiệu. Mẹ ta trúng độc không cách nào chạy trốn được, lại không muốn bị chịu nhục, nên đã dùng với ta, để ta... giết bà.”

Trong nháy mắt gương mặt trắng nõn vắn vẹo, tuy giọng vẫn như thường, nhưng hần yên lặng nghe mà đáy lòng nổi sóng cuộn cuộn, siết chặt bàn tay nhỏ bé lạnh như băng.

Lông mày Ca Dạ run lên, lại nói tiếp, “Dùng thời gian một đêm dặn ta những chuyện cần phải nhớ, rồi lại khóa đi trí nhớ, đến năm mười một tuổi mới được mở ra. Giáo vương thấy thanh kiếm kia có đôi nét kỳ lạ, nhưng lại không đoán ra được bí thuật, may mà hần dò xét ban kiếm lúc ta mới mười tuổi, vẫn còn chưa nhớ gì, nên mới qua mặt được.”

“Đến năm nàng mười một tuổi là nhớ ra hết rồi sao?”

“Ừ.” Nàng cúi đầu, đầu ngón tay nhẹ nhàng di theo hoa văn ngoài vỏ, đó là một đóa hoa lớn, cánh hoa nhỏ nhưng rất đẹp, yếu ớt diễm đam cuộn xoắn lại, giống tâm sự bí ẩn trong bóng tối.

“Bà dặn nàng trả thù ư?”

Cần cổ trắng như ngọc, đuôi tóc mềm mại khẽ vểnh lên, làm người ta rất muốn chạm đến.

Nàng nói rất nhẹ, “Mẹ chỉ hy vọng ta còn sống, tìm cơ hội chạy trốn.”

“Bà rất thương nàng.” Trái tim mềm ra, gần như muốn nghiêng đầu hôn lên gò má phấn nộn ấy, an ủi ưu thương kia.

Có lẽ bị giọng nói dịu dàng chạm thấu, Ca Dạ ngửa mặt cười một tiếng. Dung mạo như họa, nụ cười trong mắt, trông mắt đen yêu kiều tựa nước, hồn nhiên ngây thơ, hoàn toàn không giống với vẻ mặt như đeo mặt nạ năm xưa, cứ như giai nhân trong tranh mỹ nữ đột nhiên sống dậy, đôi mắt sáng rõ lấp lánh, đẹp tới độ chẳng tưởng tượng nổi.

Một tiếng cười khiến ngàn hoa nở.

Đầu bỗng choáng váng, ngẩn ngơ quên đi tất cả, nếu không phải đè lên miệng vết thương bị đau thì suýt nữa...

Suýt nữa thế nào, hần không biết.

Nụ cười kia thật đẹp.

Cửu Vi cùng Thiên Minh hợp lực nhấn cơn sóng trong giáo xuống, nói giáo vương bệnh nặng, do tứ sứ tạm thời quản lý công việc.

Một hồi mưu nghịch chấn động kia đã gần như gột rửa tất cả, tình anh trên tay cả bốn người hầu như chẳng còn ai, ngoại trừ Cửu Vi tư lợi che giấu nửa số tình anh trong Thối Phong doanh ra thì chẳng còn bao nhiêu. Điểm này là điều Thiên Minh nghi kị nhất, cục diện cùng quản lý với Cửu Vi trước mắt nhất định sẽ không kéo dài được lâu, cả bốn người đều biết rõ.

Dòng nước nhìn như bình lặng nhưng lại ngầm cuộn cuộn mãnh liệt, bất cứ lúc nào cũng có thể phá vỡ cân bằng.

Biến cố trôi qua ba tháng, bốn người lần nữa tụ tập, cùng phân quyền lực.

“Hôm nay các nước đều đang thăm dò chiều hướng trong giáo, ba tháng đã là cực hạn rồi.”

“Nếu không có một lý do chính thức, sợ tình thế trong giáo sẽ không vững vàng.”

“Có rất nhiều việc còn đình trệ, rất nhiều chấp sự hỏi thăm giáo vương...”

“Phải có giáo vương mới.”

Một lời của Ca Dạ đã vạch trần tâm tư của mọi người, trong nháy mắt tình cảnh lắng xuống. Nàng cười nhạt, làm như không thấy ánh mắt sáng quắc xung quanh, “Ca Dạ tự thấy vô đực, cũng không có ý định với ghế ngọc, chỉ chờ mong người có khả năng ngồi lên đây, nhất định sẽ dốc toàn lực phụ tá, tuyệt không hai lời.” Một câu nói đã phủi sạch lập trường, lùi ra khỏi trung tâm tranh đoạt quyền lực chí cao.

“Tuyệt sứ thoải mái thật đấy.” Hồi lâu sau, Tử Túc như cười như không, ánh mắt quyền rũ xoay vòng, “Nếu đã như vậy, Tử Túc cũng biết khả năng chưa đủ, không dám cạnh tranh ghế ngọc, đợi Phong sứ Nguyệt sứ định ra người kế vị.”

Ca Dạ không muốn nhúng tay, thực lực của Tử Túc lại yếu, hai người nhất quyết né tránh, nhất thời cục diện rõ ràng hơn.

Thiên Minh và Cửu Vi đưa mắt nhìn nhau, lộ ra đao kiếm.

Hai nam nhân xuất sắc muốn cho bằng được vị trí giáo vương, cũng biết lùi một bước là mặc cho người ta xẻ thịt, trong lời nói không chút nhượng bộ, lửa tóe khắp nơi, nói đến cuối lại gần như gườm nhau.

Ca Dạ nhấp nước trà, Tử Túc cười yếu ớt, ngồi nhìn hai hổ tranh đấu.

Giật xuống lớp khăn che cùng nhau nỗ lực, ranh giới thiệt hại đủ để chạm đến sát tâm, trước mắt lại lần nữa kéo ra tấm màn tranh quyền, toạc theo vết rạn, ngôn ngữ dần mất đi sức nặng, thái độ thù địch như đè nén mọi thứ.

Giằng co hồi lâu, không một ai mở lời.

Ca Dạ dậy nấp lại, “Giờ đã muộn, không còn gì để nói nhiều cả, hay là hai vị ngày khác cùng bàn lại đi.” Nói rồi xoay người rời đi, dường như chẳng chút quan tâm.

“Ca Dạ!”

Bỗng sát khí của Thiên Minh biến mất, đi đến bên cạnh kéo lấy bàn tay nhỏ bé trắng ngần, ống tay áo tuột xuống, để lại cánh môi, khe liếm lấy vết đỏ thắm trên cánh tay, ánh mắt như thiêu đốt quét qua nam tử sau lưng nàng.

“Điều cô muốn, ta đã làm xong nhất nhất cả rồi, hôm nay nên đến lượt cô tuân thủ lời hứa.”

Trong phòng vô cùng yên ắng, luồng khí mập mờ di động, Tử Túc hứng thú nhướn mày.

“Việc gì phải gấp gáp đến vậy.” Con người đen nhánh chẳng nhìn ra cảm xúc, “Ta đã đồng ý thì sẽ giữ lời.”

Cảm nhận được sự cứng ngắc, Thiên Minh cười, đôi môi mỏng như đùa giỡn lại như nghiêm túc.

“Con chó cô nuôi tốt thật đấy, đuổi đi rồi cũng có thể tự mình về, ta sợ chậm một chút nữa, thứ thuộc về ta sẽ rơi vào tay kẻ khác, thế thì đáng tiếc lắm.”

Trong mắt Cửu Vi nổi lên băng sương, nhưng vẫn im lặng không lên tiếng.

Ca Dạ đứng yên bất động, mặc hần ta tùy ý, một hồi lâu sau mới dùng sức rút tay về.

“Tối nay, ta sẽ đến phòng người.”

36. Chương 36: Cùng Về

Hần nhìn nàng xắn tay áo lên, dùng sức lau chùi nơi Thiên Minh đã động đến, chán ghét không chút nào che giấu, làn da mềm mỏng bị ma sát liên tục đã dần ửng mầu đỏ.

“Đừng lau nữa.” Đợi đến khi sức tỉnh thì hần đã cầm tay nàng, giật lấy miếng vải.

Ca Dạ không phản kháng, sững sờ không nhúc nhích.

Ngẩn người rất lâu, tới tận khi sắc trời tối đi thì nàng mới đứng dậy đi đến trước bàn trang điểm, gạt tóc ra, dùng lược cẩn thận chải chuốt, một lần nữa điều chỉnh vẻ mặt không rối loạn.

Mặt rất trắng, nàng lấy hộp phấn chưa từng dùng đến bao giờ, song hít thở mấy lần vẫn chẳng thể chạm tay tới, phiền loạn ném nó vào góc phòng. Bột phấn điểm lệ vương vãi đầy sàn, mùi thơm thoang thoảng khiến trong phòng thêm mấy phần dịu êm.

“Đừng đi.”

Hắn nắm lấy bờ vai mỏng manh, gương mặt trong kính trắng như sương tuyết, gần như trong suốt yếu ớt, “Nàng sẽ hối hận.”

Ngay trước mặt mọi người Thiên Minh yêu cầu thực hiện hứa hẹn, không phải vì ép Ca Dạ tỏ thái độ, mà là dưới tình huống Tử Túc và Cửu Vi liên minh, nàng quả thật quá lạnh lùng, trừ thời điểm bày tỏ quan điểm lên tiếng ủng hộ ra, thì đa phần chỉ khoanh tay đứng nhìn, khó tránh khỏi làm Thiên Minh hiểu lầm.

“Có thể giết chết giáo vương, ta đã không còn quan tâm thân thể này ra sao nữa rồi.” Hàng mi khẽ rung, giọng Ca Dạ trong trẻo lạnh lút, như băng chém tuyết, “Hắn ta có thể nhẫn nại đến lúc này, không thể nào lại nhân nhượng nữa.”

“Hoặc là rời đi, không cuốn vào cuộc thị phi này.” Biết nàng chưa bao giờ thay đổi ý chí kiên quyết, hắn thấp giọng khẩn cầu, ngũ tạng như thiêu đốt, “Nàng ghét nhất là bị người khác chạm vào mình kia mà, cần gì phải tự làm khó.”

“Ta đã đồng ý...” Nàng không nói tiếp nữa, chỉ nắm chặt lòng bàn tay.

Dẫu cho sát phạt không chút kiêng dè, Ca Dạ lại là người biết thủ tín không thất hứa, nếu không phải thế, Thiên Minh cũng sẽ không yên tâm đợi đến khi chuyện thành công mới chấm dứt.

“Nàng đã có được điều mình muốn, không bằng rời đi đi.” Bí mật Bí ẩn che giấu chưa từng nghĩ đến bỗng ngờ bất thốt, hắn nhất thời nín thở, “Hay là từ bỏ quyền vị, cùng ta rời khỏi Thiên Sơn?”

Cúi đầu lúc lâu, Ca Dạ ngẩng đầu lên.

Con người sâu như đầm đen lầy khó dò, bỗng hiện lên tia châm chọc, “Đi cùng người ư, người tưởng mình là ai.”

Câu nói sắc bén như đao đâm vào lồng ngực, lập tức rỉ máu, lạnh tới nỗi làm đông cứng cảm tình.

“Quyết định của ta có liên quan gì tới người.” Nàng chẳng liếc mắt nhiều, xoay người đi ra khỏi phòng, lúc đến cửa thì bước chân có hơi khựng lại, bóng người nhỏ bé có dáng vẻ quật cường nhu hòa.

“Người chạy về ta rất vui, nhưng, điều đó không thay đổi được gì cả.”

Ra khỏi Thủy điện, dưới bóng đêm, lối đi lát đá trắng kéo dài tới tận phương xa.

Nàng dừng chân, dán mắt nhìn chăm chú bụi cây xanh um cao lớn, đã qua mùa hoa, những phiến lá xanh đông đưa theo gió, chim đêm dừng chân, vạn vật chìm trong yên tĩnh, dưới tàng cây có bóng mờ nặng nề, tựa như ẩn chứa một thế giới không nhìn thấy.

Hoài Y, nếu người còn sống, nhìn thấy ta của hôm nay, liệu có thất vọng không.

Nếu năm đó ta không bắt lực như thế, thì có lẽ...

Thiếu nữ đứng đấy rất lâu, rồi lặng lẽ cúi đầu.

Trong phòng đen kịt.

Tư thế chưa hề thay đổi, lần đầu tiên có nỗi tuyệt vọng đến rùng mình.

Đêm, từng phần sâu lắng, từng phần như nước và lửa giao hòa.

Hắn không muốn nghĩ đến tình cảnh của Ca Dạ lúc này, nhưng lại không thể nào không nghĩ tới.

Nghĩ đến làn da lạnh lạnh cùng mùi thơm cơ thể thanh mát của nàng, nghĩ đến cảnh nàng ở dưới thân người khác mặc chà đạp, nhất định lại cắn chặt môi, nghĩ đến lời nói tuyệt tình, ánh mắt châm chọc cùng một khắc khinh thường xẹt qua của nàng.

Cảnh tú sắc cô đơn tuyệt tình ấy, đâm vào người máu chảy đầm đìa.

Thân là kẻ hèn mọn đến đây, hắn không có cách nào rời đi, lại chẳng tìm được bất cứ ý nghĩa nào để tiếp tục gắng gượng, hắn chỉ hận không thể đánh bản thân một trận.

Ngoài cửa sổ mưa gió lại nổi lên.

Đêm dài như không có điểm cuối, tựa như một trăm năm đã trôi qua, rốt cuộc truyền đến tiếng bước chân cực khẽ.

Cửa nhẹ đẩy ra, Ca Dạ bước vào, trên áo dính đầy bùn đất, đôi giày bẩn thỉu không còn hình thù ban đầu, trong tay cầm một thứ đồ, máu tươi vẫn đang nhỏ xuống từ cổ tay, trên đất còn in dấu bùn ướt nhẹ. Không có áo khoác, trung y ướt đầm dính sát vào cơ thể mềm mại, tóc đen bết lên gò má, giọt nước lăn dọc theo cằm, gương mặt trắng bệch vì lạnh khẽ run lên.

“Người, vẫn còn ở...” Nàng nở nụ cười, song cả cơ thể lại lạnh như băng.

Hắn siết chặt tay nàng, đầu ngón tay nhỏ bé trắng trẻo đầy vết rạch nát, có bùn bắn hòa vào. Lại vén tay áo lên, trên cổ tay ngổn ngang vết thương đầy đáng sợ, từ từ rỉ máu tươi.

Sát khí không kiềm chế bùng lên, hắn xoay người muốn đi nhưng lại bị nàng kéo lại.

“Người đi đâu.”

“Ta đi giết hắn!” Hắn vùng tay giằng ra.

Đi không được mấy bước thì đã bị nàng chụp lấy từ sau lưng, cánh tay ướt đầm vòng lấy bên hông, “Không liên quan đến hắn.”

Giọng nàng rất khẽ, hắn cúi đầu nhìn cánh tay bé nhỏ đang ôm chặt mình, lớp áo cũng dần thấm ướt, nhưng chẳng thấy lạnh mà chỉ thấy nóng. Thấy hắn không lên tiếng, nàng vén ống tay áo lên, thủ cung sa đỏ tươi vẫn còn đó, “Vết thương là do ta tự rạch.”

Cơ thể cứng ngắc quay lại, ánh mắt đầy kinh ngạc mê man, nàng cũng không giải thích gì thêm, đặt thứ rách trong tay xuống, “Y phục bẩn rồi, ta đi tắm trước đã.”

Đợi khi Ca Dạ bước ra khỏi phòng tắm, hắn vẫn đang nheo mắt nhìn thứ trên bàn.

Áo khoác của nàng xé thành hai mảnh, cùng bọc một đồng hài cốt. Một đồng là của nữ, có thể thấy thời gian đã khá lâu, một đồng khác hẳn là di cốt nam tử vị thành niên.

Ca Dạ im lặng lôi hai vò ngọc ra, cẩn thận lau sạch từng hài cốt rồi bỏ vào.

“Hai bộ hài cốt này, một là mẹ ta, một là Hoài Y.” Không chê dơ bẩn mà chính từng cái một, suối tóc đen của Ca Dạ che đi vẻ mặt bình tĩnh, cũng không có vẻ bị thương, “Ta đi đào trong đêm, năm đó mẹ chỉ được mai táng qua loa, tìm được lại không chắc chắn lắm, nên mới nhỏ máu nghiệm cốt, mất chút thời gian.”

“Nàng...” Thôi thất sắc về vết thương, một nỗi thấp thỏm khác lại kéo đến.

“Ta không để hắn đụng vào mình.” Đã quen với việc để mặc hắn bôi thuốc, nhận ra vẻ mê mẩn, Ca Dạ khẽ cười một tiếng tựa như đóa hoa băng, “Dùng lợi ích làm mồi câu, đổi lại hắn đồng ý đợi thêm mấy ngày.”

Mưa ngoài khung cửa đã ngớt, mở cửa sổ ra là cả một vùng trời đầy sao, luồng khí mát mẻ phủ vào mặt.

Nàng cầm vò ngọc rồi bảo hắn đi theo, yên lặng nhẹ bước ra khỏi Thủy điện, băng qua đường đá vẫn còn vương nước, xuyên qua căn nhà tối om, đi tới Ti Tứ giám ở cửa sơn đạo.

Trong Ti Tứ giám rất yên tĩnh, một ngọn đèn treo trên chuồng ngựa vắng vẻ, tản ra ánh sáng tù mù. Đẩy cửa ra, một thớt tuần mã trang bị hàm thiếc dây cương đầy đủ đứng nơi đó, trên lưng còn có hành lý, đang lười biếng nhai rơm cỏ.

“Thời gian gấp gáp, ta chỉ kịp chuẩn bị một con ngựa, có thể...” Nàng mất tự nhiên quay đầu đi.

Người đứng bên chẳng nói chẳng rằng, nàng đang tính mở lời tiếp thì đột nhiên nam tử xoay người lên ngựa, rồi lại kéo nàng ngồi trước người, cánh tay đầy lực vòng quanh, “Ngồi cho vững.”

Giọng nam trầm thấp vang bên tai, giật cương phóng ngựa đi, vó tung như mưa, nhanh chóng chạy ra khỏi sơn đạo tĩnh mịch.

Khi bóng núi trầm trầm cách xa, hắn mới dần dần thả lỏng dây cương.

Vầng trăng sáng ẩn hiện giữa tầng tầng núi nhọn tại Thiên Sơn, biển mây mênh mông trôi nổi dập dềnh, ngay đến sao Mai cũng mất đi vẻ chói lọi. Gió lướt qua vạt dậm chẳng ngừng, như phất qua kỹ viện Giang Nam, như thổi qua trăng lạnh biên ải, cuộn cuộn không dứt, như lụa trắng sáng rực rải khắp đất trời, tạo nên một phong cảnh hùng tráng làm người đắm say.

Tuy đã quen được nuông chiều, người trong lòng vẫn bất giác khen ngợi, hấn ép chặt hai cánh tay, lồng ngực như có thứ gì đó đầy ắp, rồi đột nhiên tâm tình dâng trào, tiếng huýt sáo chợt vang lên.

Từ xưa bao kẻ chinh phu, đã ra đất chiến về ru mấy người?

Gió đâu muôn dặm chạy dài, thổi đưa trăng sáng ra ngoài Ngọc Môn.*

(*Hai câu thơ trích trong bài Quan San Nguyệt của Lý Bạch, bản dịch của Tản Đà.)

Trải qua bao lần sát hại, bảy năm binh biến, rồi cũng có ngày tung vó hồi hương, thoát khỏi ngục tù giam cầm bấy lâu.

Hắn cúi đầu hôn nhẹ lên đỉnh đầu nàng, một nỗi xúc động khó kiềm chế đang lan tràn.

“Chúng ta, về thôi.”

37. Chương 37: Giang Nam

Tháng ba trời xuân, Giang Nam cỏ mọc bát ngát, hoa nở cây lớn, yến oanh bay lượn.

Ngày xuân Giang Nam, cơn gió hiu hiu làm liễu rủ phất phơ, chính là thời tiết đẹp để ngàn hoa khoe sắc thắm tỏa hương thơm bay xa.

Nước chảy dưới cầu nhỏ, viện sâu nơi đường cong, ngói đen cùng tường trắng. Người đi đường qua lại như dẹt cửi, lái buôn rộn ràng cửa tiệm mọc san sát nhau, bán đủ mặt hàng nhỏ bằng ngón tay, còn cả son phấn mà các thiếu nữ thích nhất, tranh thủy mặc trên giấy Sinh Tuyên* của văn nhân sĩ tử, giọng điệu cò kè mặc cả trả giá lại quá đổi nhẹ nhàng chạm thấu lòng người, cánh hoa đào lơ lửng trong gió như lá cờ bay phấp phới.

(*Sinh Tuyên là một loại giấy Tuyên, tính năng hút nước rất tốt, mực thấm đậm, vết mực khô chắc, dùng để vẽ ý họa, phát mực rất tốt.)

Khách từ phương Bắc dầm sương dãi nắng bước chân vào Giang Nam như đến một thế giới mới khác thường. Rửa mặt xong, Ca Dạ khoác áo choàng, để tóc ướm dựa vào khung cửa nhìn hồi lâu.

Hắn lấy khăn vải lau nước đọng trên tóc nàng.

“Nơi này đẹp thật.” Nàng nằm nhoài lên tay than thở, nơi khoe môi vương nụ cười nhạt.

“Thấy nhiều rồi cũng chỉ bình thường thôi.” Cảnh gió tuyết chiều tà lúc mới đến đại mạc cũng từng làm hắn thần phục.

“Về Trung Nguyên người có mất hứng không?”

“Không.”

Nàng sẽ không hiểu. Rồi nhà nhiều năm rồi, càng gần quê hương càng thấy sợ, vừa thấp thỏm nhớ mong lại vừa e dè, phải giải thích việc bỗng dưng biến mất bảy năm ra sao đây.

Con người đen láy nhìn hấn một hồi, rồi bỗng nhìn đi nơi khác, “Chúng ta chia tay ở đây đi.”

Tay hấn khựng lại, nàng nói thẳng, “Người có nơi mình phải đến, ta có chỗ ta đi, không cần phải đi chung nữa, sớm tách ra cũng tốt.”

“Nàng muốn đi đâu?” Im lặng một lúc, bàn tay sau lưng lại bắt đầu lau mái tóc đen nhánh.

“Ta ư?” Nàng cầm lấy lọn tóc rũ xuống, tỉ mỉ vân vê ở đầu ngón tay, “Ta chỉ đến đây ngắm phong cảnh mà thôi, những việc khác không liên quan đến ngươi.”

“Vậy đi cùng đi.”

“Không cần.” Nàng bình tĩnh phản bác. “Rời khỏi Thiên Sơn là ngươi được tự do rồi, không cần nghe lệnh ta nữa, huống hồ công lực bây giờ của ngươi đã cao hơn ta.”

“Nàng sợ ta?”

Biết rõ là là khiêu khích, nàng hừ khê một tiếng, “Ngươi ám chỉ điều gì đây.”

“Sợ võ công của ta đủ để uy hiếp nàng.” Khăn vải đổi thành lược thưa, hắt từ từ chải tóc, động tác cũng từ tốn như lời nói.

“Cần phải thế sao? Muốn giết ta, ngươi cũng phải trả giá đắt đấy.” Nàng nhắm mắt lại, tựa như đang phân tích việc không liên quan, “Coi như ngươi oán giận căm ghét mấy năm khom lưng làm nô dịch, tất cũng sẽ suy tính đến hậu quả, hận ta cũng không phải chuyện mạo hiểm.”

“Nàng cho rằng ta hận nàng sao?”

“Hận ta cũng không có gì quái lạ, không ai thích bị sai bảo cả, huống hồ là người như ngươi.” Nàng nhận lấy lược từ từ vén tóc đen lên, mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Nàng luôn đối xử không tệ với ta.”

“Nhưng ta không ngu đến nỗi cho rằng ngươi sẽ cảm kích.” Nàng cười giễu, giọng lạnh lùng, “Chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau thôi, đến cuối có thể không còn liên quan gì là đã hiếm lắm rồi.”

Vì sao lại đồng ý đi cùng ta.” Ánh mắt sâu hoắm như đang dò xét.

“Ngươi muốn nghe điều gì?” Ca Dạ xoay người, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt hắn có đầy trào phúng, “Ta luôn muốn giết giáo vương, nhưng chưa nghĩ tới việc sau khi thành công sẽ thế nào, tình cờ khổng chế của Thiên Minh cũng làm ta chán ghét, cũng không muốn nhận lời, thế nên chỉ có rời khỏi Thiên Sơn thôi, đồng hành cùng ngươi chẳng qua chỉ là thuận đường.”

Nàng cười lạnh, trông thật bạc tình, “Đừng có nghĩ nhiều, đưa ra quyết định sai là có thể chết người đấy.”

“Nghe vô tình thật.” Lời của nam tử tựa than thở lại như ca ngợi, chống hai tay lên bệ cửa nhót nàng lại, “Thì ra thời gian bấy năm, nàng chỉ đơn giản lợi dụng ta.”

“Thế thì sao, đâu phải không đạt được điều ngươi mong muốn.” Nàng đẩy hắn ra, song đối phương chẳng mảy may nhúc nhích.

“Rốt cuộc nàng vẫn sợ ta.”

“Có ý gì.” Không thích tư thế hạ phong, nàng dùng chân đá văng ra, đi tới mép giường dọn dẹp tay nải.

“Sợ ta tìm cơ hội trả thù, không bằng nhân lúc còn sớm mà trốn tránh.” Hắn vẫn tựa vào cửa sổ, không nghe ra trong lời có mấy phần chân thực.

“Ngươi muốn nói thế cũng được.” Nàng cũng chẳng quan tâm mấy, không ngẩng đầu.

“Hoặc là...” Yên tĩnh một thoáng, hắn đến gần giữ lại tay nàng, trong mắt lóe lên tia lạ lùng, “Sợ cùng ta lâu ngày, sẽ không thể rời bỏ?”

Mắt rất sáng, giữa hàng mi tuấn tú ẩn hiện khiêu khích, thần thái rực rỡ chói lòa, hắn nhìn vào mắt nàng đắm đắm, một thoáng ngẩn người, trong đầu nàng không tìm được từ ngữ để đáp.

Đến khi trả lời thì đã chậm, trên gương mặt anh tuấn chợt nở nụ cười, chói mắt như mặt trời phá mây tỏa nắng, kéo tay nàng không cho phép từ chối, “Nếu không phải cần chia tay lên đường thì đi thôi, ta dẫn nàng đi dạo Giang Nam.”

Đi giữa phố phường huyền ảo, nàng âm thầm ngẫm nghĩ, không hiểu vì sao lại thất thần trong thoáng ấy.

Đỉnh đầu bị búng nhẹ, hần cười tùm tùm nhìn nàng, “Đi bộ thì phải ngắm cảnh, mặt đất Giang Nam có gì đẹp mà nhìn.”

Giọng điệu nhạo báng làm lòng khê động, chợt nhận ra không đứng ở chỗ nào rồi. Sau khi rời khỏi Thiên Sơn, hần càng lúc càng mạnh mẽ, không còn là bóng dáng im lặng đi theo sau lưng nữa, cùng thay đổi với thân phận, có rất nhiều chuyện tuột khỏi tay, ví dụ như hần. Cảm giác này không thoải mái chút nào, sớm ai đi đường nầy mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Trong lòng hạ quyết tâm không được mê mẩn nữa, nàng ngẩng đầu ngắm cảnh đường phố, nghe hần giới thiệu cảnh vật Giang Nam, thưởng thức những thú vui khác hoàn toàn đại mạc, chỉ chốc lát đã bị cuốn vào.

Du khách kẻ qua người lại như nước, không ít cô gái đầu cài dương đội liễu, mặc đeo đỏ mặc xanh. Nơi đâu cũng có sạp hàng rao bán nào túi thơm nào đồ ăn vặt, thậm chí còn có rất nhiều loại điều, tinh xảo đủ kiểu, lại còn cả tranh vẽ mỹ nhân hồ nước chim én, khiến người ta yêu thích không buông tay.

“Nàng muốn sao?”

“Không ngờ Ca Dạ lại thích những món đồ chơi này, thấy nàng cứ ngơ ngác nhìn con điều hình bướm đến nổi xuất thần, hần liền đi mua rồi đặt vào tay nàng.

“Không, không phải...” Nhận trong tay, nàng hơi hoảng hốt.

Trên bờ sông là bãi cỏ xanh um, vô số con điều tung bay trên dưới cùng tranh hình độ sắc, mùi hoa cùng tiếng người cười nói hòa quyện cùng nhau, cả một vùng trời chẳng dứt tiếng cười, vô cùng náo nhiệt.

“Nàng không biết?” Thấy nàng không nhúc nhích, hần kéo một con dè, “Khung tre của điều bướm này rất mềm, chỉ để cho đẹp thôi chứ chẳng bay cao, hay đổi cho nàng cái khác nhé?”

Nàng bắt giắc siết chặt, buột miệng cự tuyệt, “Không cần, ta...” Do dự một lúc lâu, Ca Dạ nghiêng đầu, giẫm thêm đá chạy xuống bờ sông, thử đón gió mấy lần, con điều trong tay đã xiêu vẹo bay lên.

Không ngờ nàng lại đi thả điều thật, biểu cảm trên mặt không giống như vui mừng, trái lại lại mê man như mộng.

Nghĩ chắc hần đây là lần đầu chơi nên thả không giỏi, điều không bay cao, cứ chao đảo rồi rơi xuống. Nàng nắm nhẹ sợi dây, cắn chặt môi, tóc đen che trước trán nổi bật như quạ bay giữa tuyết, rất trẻ con đáng yêu, bên cạnh đã có vài người trẻ tuổi không nhịn được toan đi lên chỉ điểm.

Hần thành thạo giữ dây cho nàng, lại lùi mấy bước, con điều cứ rơi mãi nay dần lão đảo bay lên giữa không trung, đúng là khung tre hơi mềm, bay cao hơn nữa cũng không dễ.

Ca Dạ chăm chú nhìn, rất sợ bị dính dây với con điều khác, hần chưa bao giờ thấy nàng vì một chút chuyện nhỏ mà hốt hoảng đến thế, không khỏi bật cười, dè lại giúp nàng, không để nàng dùng sức mà làm đứt dây.

“Có thể bay cao nữa không?” Nàng nhìn chằm nhỏ trên không trung chăm chăm, không dám ngoái đầu sang.

“Tháng ba gió lớn, lên cao nữa nguy hiểm lắm, chỉ sợ bị thổi rách thôi.” Hần kéo lấy bàn tay bé nhỏ, ôm nàng lùi mấy bước, tránh bị vướng dây điều.

“Trước kia ta thả điều còn cao hơn bây giờ nhiều.” Nàng buồn bã tiếc nuối, nửa dựa vào hần đưa mắt nhìn trời.

Thả điều là tập tục Giang Nam, hần đó là chuyện hồi nàng còn bé.

Hần im lặng kéo kéo, con bướm rục rờ lại bay lên, nàng dần vui vẻ, vui mừng chỉ điểm, “Cao hơn chút đi, đừng có nghiêng, cẩn thận bên kia... Ôi chào!”

Tiếng reo hò đầy trẻ con đột nhiên im bật, Ca Dạ lạnh lùng nhìn sang bên cạnh, bất ngờ khí tức đột ngột lạnh hần đi.

Một thiếu nữ váy vàng xinh đẹp khe khẽ cười, tiến tới an ủi: “Tiếc quá tiểu muội muội nhỉ, gió đã thổi đứt dây điều rồi.” Giọng đầy thân thiết, ánh mắt sáng rực nhìn nam từ sau lưng cô gái, gò má phỉm hồng.

Hắn cup mắt, chỉ nhìn người trong lòng.

Cây kim xanh được che khuất nhanh chóng cắt đứt dây không gặt được hắn, cũng chẳng lừa được Ca Dạ. Con điều mất dây rơi thẳng xuống, thoảng cái đã rơi vào lòng sông, theo nước chảy đi.

Thiếu nữ váy vàng thấy hai người không ai tiếp lời thì có phần lúng túng, “Tỷ tỷ mua cho muội một con khác, rồi mình thả cùng có được không?”

Ca Dạ càng lúc càng rung mình, hắn lặng lẽ để lại vai nàng, nơi đây đông người, nếu động sát cơ, chỉ sợ sẽ đưa đến sóng gió.

Thanh niên áo gấm đứng cách xa thiếu nữ thấy tình thế không đúng, lập tức tiến lên.

“Thật xin lỗi, xin hai vị tha cho hành động trẻ con của xá muội.” Người thanh niên cúi người rất thấp. Ông tay áo chạm đất, thái độ khiêm tốn nhã nhặn, khéo léo chặn trước người thiếu nữ váy vàng, “Xin để tại hạ chuộc lỗi.”

“Ca ca!” Thiếu nữ dậm chân, mặt đỏ bừng xấu hổ.

“Xin thứ cho đường đột, xá muội chỉ là thấy hai vị có nhân phẩm xuất chúng nên mới có ý kết bạn, cũng không phải cố ý đắc tội.”

Bầu không khí đông cứng cả buổi, bỗng Ca Dạ cười lạnh một tiếng.

“Công tử cần gì phải đa lễ, vốn chỉ là việc ngoài ý muốn, có thể vừa rồi không phải là trận gió xuân lớn.”

Xưa nay biết Ca Dạ giỏi ăn nói, nhưng hiếm khi thấy nàng châm chọc như vậy, làm người đối diện xấu hổ đỏ mặt tới nỗi muốn độn thổ, làm hắn suýt nữa bật cười.

“Ngươi!” Thiếu nữ trợn mắt giận dữ nhìn nàng, không ngờ đứa trẻ này lại lợi hại thế.

“Tiểu thư nên may mắn vì có người ca ca tốt.” Ca Dạ như cười như không gật đầu rồi xoay người rời đi, đến một câu cũng chẳng buồn nói thêm, ánh mắt của hắn dừng trên người thanh niên áo gấm một lúc rồi cũng đi theo.

Để lại huynh muội hai người, một ảo não thẹn thùng, một đắm chiêu suy nghĩ.

38. Chương 38: Đêm Dữ

“Nàng có muốn mua thêm một cái không?” Yên lặng đi một đoạn đường, hắn nhỏ giọng hỏi.

Ca Dạ chán nản lắc đầu.

“Ngươi đúng thật là...” Nàng ngẫm nghĩ rồi mở miệng, nửa mỉa mai nửa đùa, “Đồ gây họa.”

Hắn đỡ khóc đỡ cười, tự biết rắc rối do mình mà ra nên cũng không nói được gì.

“Hai người kia sợ là con nhà thế gia, xem ra xuất thân không tệ.” Ca Dạ miễn cưỡng đi chậm lại, “Trước kia ngươi cũng tự cho là bất phàm thế à?”

“Nên mới bị bắt đến Thiên Sơn.” Hắn tự giễu đáp, “Ta bị phạt rồi.”

Bình ổn lại hơi thở, nàng lạnh lùng nhìn, có phần kinh ngạc trước sự thản nhiên của hắn, “Sao ngươi lại chọc phải giáo vương?”

“Lúc ấy còn trẻ dễ manh động, thấy chúng làm nhục một người bị thua trong võ lâm, thủ pháp quá tàn nhẫn.” Hắn thờ ơ nói, đã nhiều năm trôi qua, sớm không còn vương bận rồi, “Kết quả lại quên ước lượng thân thủ của mình.”

Thiếu niên lần đầu rời khỏi nhà, có hùng tâm muốn đo kiếm với thiên hạ, chẳng hay gặp phải ma đầu mạnh nhất.

“Vận may của người không tốt chút nào.” Nàng im lặng, “Rất ít người dám đụng tới Tu Di.”

“Bây giờ đã biết ‘người giỏi có người giỏi hơn’ rồi đấy thôi.” Hắc nộ nộ cười đầy thâm ý, “Bọn chúng cũng quá xem nhẹ rồi.”

“Người lo điều gì?” Nghe ra ẩn ý trong lời hắc, trong mắt đen hiện lên vẻ châm chọc, “Sợ ta đi giết nàng sao? Ta không rảnh đến thế, loại thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé ắt có người đi hưởng, liên quan gì tới ta.”

Chấp chưởng Tây Vực nhiều năm, Ca Dạ chẳng hề thích giết chóc. Nhưng nói không chừng sẽ phải dạy dỗ chút, hai người kia ăn mặc sang trọng nói năng phải phép, tất không phải người tầm thường, vẫn nên bớt một chuyện thì tốt hơn.

“Người nói cũng không sai, có một khắc đúng là ta đã động sát ý.” Nàng thấp giọng lẩm bẩm, giữa chân mày nhuốm vẻ buồn bã, “Ý thế kiêu căng dung túng vô cớ, thật đáng ghét, chẳng qua ta chỉ thả điều thôi mà, lúc nào cũng thế...”

Bàn tay vươn tới xoa đầu nàng, trong mắt hắc có vẻ thương tiếc và hiểu rõ, xóa tan uất ức.

“Giang Nam có nhiều thứ thú vị lắm, lần sau sẽ dẫn nàng đi ngắm từng cảnh một.” Tự nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé, hắc cười dịu dàng, “Có đói bụng không, ném thử đồ ăn Giang Nam nhé.”

Hoàng hôn đương nồng, trên mỗi cửa tiệm đều treo ngọn đèn gió, vẫn đông đúc như trước.

“Buổi tối cũng náo nhiệt thế hả?” Nàng lấy làm mới lạ. Đèn sa treo trên thuyền phản chiếu lên mặt hồ, gió mát thổi đến, đẹp như không phải nhân gian.

“Đây là nơi phồn hoa nhất Trung Nguyên, lại còn đang vào tết Thượng Tỵ nên người khá là đông.” Hắc dẫn nàng đi qua dòng người, khi thì hỏi có thích thứ đồ này không, song nàng không ngừng lắc đầu.

“Vì sao có nhiều người nhìn chúng ta thế?” Ở Tây Vực chưa từng bị soi mói như vậy, nhin một ngày, nàng dừng chân quan sát bản thân.

“Y phục.” Hắc nhìn lướt qua, nói ra nguyên nhân, “Ở Giang Nam rất ít khi có kiểu này.” Thường phục chính tề là kiểu mà người Tây Vực đều thích, nhưng ở Giang Nam lại hoàn toàn xa lạ.

Không thích bị để ý, nhưng đặt làm bộ đồ mới cũng tốn một ngày, nàng ảo não chau mày, nhất thời mờ mịt. Hắc cười không nói gì, kéo nàng đi đến một con phố khác.

Chốn phấn son, thương mại nườm nượp. Lúc này nàng mới biết Giang Nam có cửa hàng đồ may sẵn, ngoại trừ đặt làm cũng có sẵn quần áo trang sức để bán, nghe phụ nhân bên cạnh không ngừng tán dương, nàng cố sức kiềm chế kích động bịt miệng đối phương.

“Đây là bộ đồ may dự bị cho tiểu quận chúa của phủ quận vương, coi như cô nương đến đúng lúc đấy...”

“Trông cô nương thật khiến người ta yêu thích, mà bộ đồ này hình như là hàng sẵn có...”

“Nhắc đến đến y phục trong phường bọn ta mà đưa ra ngoài là nổi danh trong cung lắm...”

“Chưa tới mấy năm nữa nhất định sẽ là một giai nhân tuyệt sắc...”

“Bộ này hợp người cô nương quá, thử chút xem nào...”

Nàng thử mấy bộ, cuối cùng không chịu được om sòm mà chạy ra khỏi thất, sự kiêu ngạo không cho phép nàng đụng vô với một phụ nhân dốt nát, hướng hồ đối phương ngoài dài dòng ra thì thái độ vô cùng thân thiết.

Tuy đang ở bên ngoài, hắc vẫn có thể loáng thoáng nghe thấy âm thanh trong nội thất, thấy nàng đi ra như chạy trốn, có vẻ nhếch nhác, hắc không khỏi bật cười.

Váy lụa ống tay áo rũ phát phơ, màu xanh nhạt tôn lên nước da trắng như tuyết, bờ eo nhỏ nhắn không vừa một vòng ôm, toát lên vẻ long lanh lóng lánh của băng lạnh, khiến người ta thương xót lại không dám đến gần.

“Đẹp lắm.” Nhìn một hồi lâu, nam tử thấp giọng khen.

Ánh mắt ấy... Nàng bối rối nghiêng đầu đi, bên tai ửng đỏ, phụ nhân cùng đi ra ngoài sau lưng phá vỡ yên lặng, “Sao cô nương lại chạy ra ngoài, còn mấy bộ đồ chưa thử mà.”

“Mấy thứ này là đủ rồi.” Giọng nói oang oang làm nàng giật mình lùi đến bên cạnh nam tử, không biết phải ứng phó với nhiệt tình thể nào.

“Thế thì tiếc quá, dung mạo như cô nương đây dù có lấy thêm trăm bộ cũng không coi là nhiều...” Phụ nhân lại bắt đầu văng nước bọt tung tóe đề cử, hần buồn cười cản lại trước người, ngắt lời.

“Đa tạ, gói lại mấy bộ nàng đã thử đi.”

Phụ nhân còn đang tính nói thêm thì mấy viên Kim Châu vàng óng rơi vào lòng bàn tay, nhất thời im bật, rồi liên tục đáp văng văng, “Cô nương đợi chút.” Ca Dạ nhắc chân toan đi, phụ nhân vội vàng ngăn lại, lấy một sợi lắc chân bạc trong ngực ra, “Xin tặng cô nương liên trụ đang thịnh hành hiện nay, y phục tinh xảo như thế há lại không có đồ trang sức đi kèm, chỉ cần cô nương cột lên, tất sẽ làm tăng phong thái.”

Thấy không thể từ chối, Ca Dạ cắn môi để mặc nàng ta điều chỉnh cho mình, suýt nữa đã không giấu được vẻ mất kiên nhẫn giữa chân mày. Ngang dọc ở Thiên Sơn nhiều năm, từ trước đến giờ nói một không nói hai, nào có kinh nghiệm đối phó với kẻ làm ăn, lại không tiện hành động, chỉ mong có thể nhanh chóng rời đi.

Ra khỏi cửa hàng, lắc chân kêu vang ting tang một đường, cảm nhận được hần đang cười khê ở sau lưng, cuối cùng nàng chẳng nhẫn nhịn nổi nữa, cúi người xuống kéo ra, đang tính vứt đi thì bị hần nhận lấy.

Lắc chân bạc chế tạo khá tinh xảo, được đeo đầy chuông bạc bé tí hin, chỉ cần chạm nhẹ là lại vang lên, xinh xắn đáng yêu, êm tai dễ nghe, đích thị rất hợp với nàng.

Hần ôm nàng tới ngồi lên lan can, cúi người buộc chặt, sợi bạc nằm lỏng lẻo bên mắt cá chân, hần kiên nhẫn sửa sang.

Thấy nàng muốn nói gì đó, hần khê mỉm cười.

“Đẹp lắm, đeo đi.”

Nàng nằm trên gối, nhắm mắt nhìn lắc chân trong tay.

Lần đầu tiên đeo loại trang sức nặng nề thế này, cũng không thích lắm, tiếng chuông bạc ngân vang rất kỳ với tính nét nàng, nếu như là trước đây, nàng sẽ không cho phép thứ này xuất hiện trên người mình, vì sao lần này lại có ngoại lệ?

Mãi mà vẫn không chìm vào giấc ngủ, nàng phiền loạn ném thứ đồ trang sức đi rồi xoay mình. Chợt một cơn đau nhói lướt qua chân, bỗng nàng gặp người, không có tâm trí nghĩ nhiều.

Hần đột nhiên tỉnh dậy từ trong giấc ngủ sâu, trong phòng rất yên tĩnh, nhưng tim đập rất nhanh, không biết là bất an nơi nào.

Không thấy điều khác thường, hần đứng dậy rót ly trà nguội cho mình, chợt bên tai có tiếng chuông rất bé vang lên, nghe như ảo giác, nhưng khi ngưng thần nhắm mắt, bỗng nghe thấy tiếng rơi chạm đất ở phòng bên cạnh, hần lập tức mở mắt, nắm lấy kiểm xông qua.

Trong phòng tối đen một mảnh.

Không có người nào khác, Ca Dạ nằm trên đất cuộn tròn lại, nhất thời không tìm ra manh mối, hơi thở nặng nề có vẻ khác thường.

Nàng co ro mình lại, hai tay nắm rất chặt, đầu ngón tay bấu vào cánh tay, máu đỏ chảy ra nhiễm ướt trung y, áo lót đã thấm ướt mồ hôi, mặt tái mét, căng thẳng như có thứ đâm xuyên qua cơ thể. Hàm răng nhỏ cắn chặt môi, đau tới nỗi bất tỉnh, nhưng lại không có âm thanh nào.

“Không đứng chỗ nào, là không đứng chỗ nào?” Hần gặp người dùng sức kéo tay nàng, không để nàng làm tổn thương bản thân, nước da trắng bệch khiến người ta phát hoảng, sờ vào đâu cũng thấy là mồ hôi lạnh.

Nàng lại gập mình lần nữa, thở dốc từng đợt liên hồi, nơi khoe miệng đã bị cắn nát rỉ ra máu tươi, suýt nữa cô giật.

“Ta dẫn nàng đi khám đại phu.” Vừa ôm được mấy bước thì nàng đã dùng sức đẩy hắn ra, lăn xuống khỏi ngực, đung một tiếng rên đau.

“Ca Dạ!”

Nơi khuỷu tay hiện lên vết bầm, nàng cố sức lắc đầu, “... Ta... không sao...” Âm thanh thốt ra giữa kẽ răng run run như lá rụng, nàng không nhận nổi nữa, cắn lên tay mình.

Bỗng hắn phát hiện ra điều kỳ lạ, mọi động tác của nàng đều chỉ ở nửa thân trên, còn hai chân chẳng hề nhúc nhích.

Xé gấu váy ra, đôi bàn chân nhỏ nhắn làm người ta kinh hãi. Mạch xanh đột ngột hằn lên như có con rắn nhỏ bò ngoằn nơi chân, xúc tu nóng nhiệt, màu da tím tái như dung nham thâm ẩn nấu, có thể cảm nhận được vân da dưới tay đang rung lên từng hồi, từ mũi chân cho đến bắp đùi.

“Chân nàng!” Nhìn nàng đau đớn tới cùng cực, lòng hắn rung động lại hốt hoảng.

“... Không cần đại phu... chịu đựng... là được...” Nàng khó nhọc nặn ra tiếng, đưa tay đẩy hắn, “... Người... Đi ra ngoài...”

Nhưng hắn không rời đi, chỉ ôm chặt nàng ngăn nàng tự làm hại mình thêm lần nữa.

Đêm dài đằng đẵng biến thành cơn hành hạ khó lòng chịu thấu, nàng trần trổ giữa, ấy vậy mà không hề rên đau.

Đợi tới khi cơn đau nhức rớt cuộc lắng xuống, cả người như vớt lên từ nước, kiệt sức mệt mỏi.

Cảm thấy người trong ngực dần thả lỏng, hắn thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng giãn ra.

Chân của Ca Dạ đã trở lại như ban đầu, mạch máu kinh mạch cũng đã ẩn vào dưới da, vẫn một màu trắng như ngọc, nhỏ nhắn xinh xinh, chẳng hề còn vết dử dằn như lúc phát tác. Mồ hôi thấm ướt tóc dính cả vào mặt, hắn gạt ra giúp nàng. Ca Dạ rất mệt, đến thở thôi cũng như hao tổn rất nhiều sức lực, một đêm bị tra tấn đau khổ như thế trôi qua, nàng tiều tụy thấy rõ, môi nứt nẻ.

Nhắm mắt ồi lâu, nàng miễn cưỡng nói, “Ra ngoài, để ta nghỉ ngơi...”

Hắn nhìn giường nhỏ, chăn tơ đệm gấm đã bị mồ hôi thấm ướt, thế là dứt khoát ôm nàng về phòng mình. Trời đã sáng choang, trên phố xá có tiếng người qua lại. Hắn gọi người đưa một thùng nước nóng đến, thử độ ấm rồi cẩn thận đặt Ca Dạ vào, cơ thể lạnh băng được ngâm trong nước nóng, dần dần trên mặt đã có lại sắc máu.

Hắn để mặc nước chảy qua người mình, “Nếu xong rồi thì gọi ta.”

Có lẽ vì đã lấy lại được chút sức, câu trả lời của Ca Dạ đã không còn ngắt quãng.

Hồi lâu sau, nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, tiếp đó là ùm một tiếng, hắn bắt chập lúng túng đến gần.

Có lẽ muốn đi về giường nhưng lại đi đứng không vững, Ca Dạ khổ sở ngã xuống đất, thất vọng lại tức giận. Vạt áo để mở, lộ ra xương quai xanh đẹp tuyệt, da thịt trơn lã như tơ, lại còn như ẩn như hiện...

Hắn lấy lại bình tĩnh, ôm nàng lên giường, nghiêng đầu qua một bên, “Cởi y phục ướt ra.”

Nàng lẩm bẩm một câu không rõ ràng, nghe lời cởi y phục ướt đầm ra, kéo chăn đắp lên mình, mệt mỏi không chống đỡ được, sau đó lại không nghe thấy tiếng nói nào nữa, nàng nhanh chóng rơi vào giấc ngủ say vô mộng.

39. Chương 39: Trả Giá

Lúc tỉnh dậy, cánh tay bị trầy xước đã được bôi thuốc băng bó, cơ thể tách rời lại như lần nữa được nối lại, cảm giác vẫn giống thường ngày, yếu ớt trong đêm đã biến mất không dấu vết.

Nhưng hẳn lại không cho là thế, đỡ nàng ngồi dậy dứt cháo ấm, trong mắt không giấu được lo âu.

“Rốt cuộc hôm qua xảy ra chuyện gì vậy.” Lúc nàng ngủ say hẳn có mời đại phu tới, nhưng lại không chẩn ra được nguyên nhân.

“Vết thương cũ tái phát.” Cháo mềm âm ẩm trượt xuống cổ làm cơn đói dấy lên, vậy mà hẳn lại dừng tay.

“Đã một ngày rồi nàng không ăn uống gì, chậm thôi.” Khuấy thìa cả buổi, hẳn mới lại dứt tiếp, “Ta không nhớ nàng có tật xấu này.”

Muốn giật lấy bát trong tay hẳn, nhưng động một cái lại phát hiện cơ thể mềm như sợi bún, lập tức rút về, có lẽ thần sắc thẹn thùng túng quẫn quá rõ mà trong mắt hẳn thấp thoáng nụ cười, dịu dàng như nước xuân Giang Nam.

“Nàng vừa khôi phục, đừng nóng vội.” Hẳn ân cần dứt một thìa nữa, tiếp tục hỏi, “Vết thương cũ nào?”

“Do lúc luyện công.”

“Trước kia nàng không hề phát tác.” Hẳn như quyết định không cho phép nàng đáp qua loa.

Nàng dừng lại, nói với vẻ rất không tình nguyện.

“Thứ ta luyện dĩ nhiên không phải Ma La Côn Na tâm pháp rồi, là bí thuật mẹ để lại cho ta.”

“Nói nhỏ thôi.” Ánh mắt sâu xa nhìn nàng chăm chăm, không cho trốn tránh.

Hoặc giả đêm qua quá yếu ớt, hoặc giả hiếm khi thấy hẳn kiên quyết đến thế, nàng thoáng buông lỏng, miễn cưỡng bắt đầu giải thích, “Ta cũng không phải là kẻ võ học kỳ tài gì, có được thân thủ hôm nay là vì học thứ khá đặc biệt. Môn công pháp này luyện không dễ, nhưng hành công kỳ lạ, trong thời gian ngắn sẽ vượt lên hẳn mức người thường, cực kỳ nhẹ nhàng nhanh chóng, nhưng bệnh cũ cũng khiến kinh mạch bị tổn thương.”

“Một khi luyện tới đỉnh thì công pháp sẽ bị phản phê, cứ một thời gian là kinh mạch lại đi ngược chiều, chính là cảnh tượng tối qua ngươi đã thấy.” Không phải là không lường tới, chẳng qua không ngờ nó sẽ đau đến vậy.

“Bao lâu phát tác một lần.”

Nàng trầm mặc, lánh nặng tìm nhẹ, “Hôm qua là lần đầu tiên.”

Suy tính theo đó thì chỉ mới luyện tới đỉnh cách đây không lâu, tất là để đối phó với giáo vương.

“Cách thời gian lần sau còn bao lâu nữa.” Hẳn kiên quyết.

Nàng dứt khoát quay đầu đi.

Hẳn cố kiềm chế cảm xúc, “Sẽ phát tác lặp đi lặp lại cho tới khi nào.”

Nàng không nhìn hẳn, giọng bình bình như không có vấn đề, “Đến lúc ta chết.”

“Sao nàng lại biết luyện loại tà công này.” Hẳn đột nhiên đứng phắt dậy, đặt bát xuống cái cạch.

Mây nhon khẽ nhú, nàng vờ như không thấy hẳn đang tức giận, chỉ hờ hững sai bảo, “Cầm y phục đến đây.”

“Nàng không quan tâm mình sẽ biến thành gì sao?” Ánh mắt của nam tử khá phức tạp.

“Ta nguyện ý trả giá đắt, chỉ cần có thể thành công.” Ca Dạ lạnh lùng.

Hẳn tái mặt nhìn nàng hồi lâu, rồi nghiêng đầu đi ra khỏi phòng. Đột nhiên căn phòng bên cạnh truyền tới tiếng bàn ghế đổ vỡ, không lâu sau lại quay về, mọi hành trang y phục đều được hẳn đem tới.

“Làm gì đấy.” Bỏ qua vẻ mặt khó coi của hẳn, nàng nhún mày.

“Nàng tưởng ta sẽ còn để nàng ở một mình sao?” Con uơi u ám nhìn thẳng nàng, “Từ hôm nay trở đi, ta ở cùng một phòng với nàng.”

“Không cần.” Nàng lạnh lùng từ chối, “Ta tự chăm sóc mình được.”

“Nếu nàng biết cái gì là tốt thì đừng từ chối.” Hấn lại gần mép giường, vẻ mặt nghiêm túc, “Hoặc là ta cấm võ công của nàng.”

Trong nháy mắt hơi thở của nàng lạnh đi, đồng tử đen lầy đến rùng mình.

“Đừng ép ta xem ngươi là kẻ địch.” Cánh tay nhỏ bé chống lên giường, khí tức ác liệt bùng phát, ngưng kết lại trong phòng, “Đó không phải là việc sáng suốt.”

“Nàng biết là ta quan tâm mà.”

“Chuyện của ta, không liên quan gì tới ngươi.” Nàng đáp từng chữ một, kiên định lại lạnh lùng, “Đừng có tự chủ trương.”

Đối diện một hồi, hấn giơ tay kéo chăn tuột xuống lên lại cho nàng, giọng chậm đi, thậm chí còn có mấy phần thỉnh cầu, “Ta không phải kẻ địch của nàng.” Hấn thở dài, “Nàng đã cứu ta nhiều lần, ta sẽ không quên.”

Vẻ mặt nàng vẫn lạnh lùng như thế, mặc cho hấn bao lấy cơ thể, “Vậy thì bớt can thiệp vào chuyện của ta đi.”

“Ca Dạ, vì sao nàng lại sợ.” Hấn nhìn thẳng vào mặt nàng, nói ra nghi ngờ cất giấu bấy lâu, “Nàng sợ đến gần người khác, càng sợ người khác đối tốt với mình, vì sao.” Chỉ cần có thoáng dịu dàng là nàng lại lấy thái độ lạnh lùng cứng rắn để kéo dài khoảng cách.” “Xưa nay nàng không hề cho người khác con đường sống, cũng không cho bản thân có bất cứ nhược điểm gì, nàng... có một không?”

Âm thanh trầm thấp điềm điềm vang bên tai, như có ma lực bào mòn ý chí.

Nàng cụp mắt không đáp.

“Ta sẽ không chạm vào nàng, ta chỉ lo lần phát tác tiếp theo sẽ khiến nàng tự đã thương mình.” Kéo lấy tay nàng, đầu ngón tay xoa khẽ lên vết răng bầm tím, thở dài thật sâu, “Có thể, thử tin ta không?”

Yên tĩnh hồi lâu, cảm nhận được cơ thể cứng ngắc kia dần thả lỏng.

“Ta đói.”

Thế là bên gối có thêm một người.

Rất không quen, miễn cưỡng nín nhịn dục vọng của mình, nằm ngay đơ nhìn chằm chằm vách tường.

Rất muốn mắng bản thân tự tìm khổ sở, nghiêm túc cân nhắc hậu quả nếu đá người bên cạnh xuống thì sẽ thế nào. Vì sao không chịu mỗi người một ngã? Dính dáng trong vô hình càng lúc càng phiền toái, không nắm được chuyện trong tay, nàng rất không thích.

Sao lại thỏa hiệp đây?

Dù hấn biết giữ lễ, ở giữa lại chừa khoảng trống, nhưng nàng vẫn...

Cảm giác có người xâm nhập vào phạm vi phòng vệ cứ quanh quẩn không đi, dày vò đến tận trời sáng, nàng mới không chống cự nổi một mảy mà dần thiếp đi, có lẽ vẫn nên... cách xa hấn chút..

Khi hơi thở đã đều đều, người bên mình yên lặng mở mắt, nhìn hàng mi vẫn chau trong lúc ngủ.

Ánh mắt lướt qua gương mặt mồm mỉm, hàng mi cụp xuống, đôi môi xinh xắn mềm mại.

Hấn thâm mỉm cười.

Sau đó vô cùng dịu dàng.

Mấy lần muốn nói lại không có cơ hội mở miệng, hắn thận trọng tránh chạm đến ranh giới cuối cùng, tỉ mỉ bố trí cuộc sống, cố gắng chu toàn hết khả năng trong khoảng cách thích hợp, để nàng không phản bác được.

Còn việc ngủ cùng, nàng càng không nói gì.

Không chịu nổi một chỗ mà thiếp đi, khi tỉnh lại phát hiện mình đã tiến sát vào trong lòng hắn, sau khi suy xét lặp đi lặp lại, nàng không thể không tình nguyện thừa nhận, đúng là hành động theo bản năng của mình.

Luyện công khiến thể chất chuyển thành âm hàn, dù là đêm hè thì nhiệt độ vẫn rất thấp, tay chân đã quen với cảm giác lạnh băng, nhưng khi bên cạnh có nguồn nhiệt, lại bất giác dịch đến gần.

Hắn cũng biết điều không làm gì, không làm nhục hay có cử chỉ quá đáng, mà chỉ ôm nàng thôi.

Nàng... lại tỉnh dậy trong ngực hắn.

Thân nhiệt người này, rất ấm.

Từ từ quen dần với hơi thở nam tử bầu bạn, thi thoảng lại có ảo giác không phải cô độc.

Có lẽ, có thể... tạm thời tin tưởng.

40. Chương 40: Thượng Ty

Đêm tết Thượng Ty, đèn hoa rực rỡ, trên đường lớn đông nghịt người, nơi nơi đầy ắp tiếng nói cười.

Ngàn cây phồn hoa, vạn nhà đèn đuốc, trong thuyền hoa tiệc rượu toàn là bóng đỏ bóng xanh nghiêng ngả lẳng lơ, thiếu nữ tuổi xuân cầm phách đồ tươi mơ hồ hát ca, nước hồ sóng sánh, ngỡ là quá nhân gian. Văn nhân sĩ tử nường dòng nước chảy nhấp chén rượu, lấy thơ tranh tài. Vô số người đẹp lựa là độ nhau dung mạo mỹ miều, như hoa thơm cỏ lạ khoe sắc trong ngày xuân.

Mùi rượu bay khắp phố, sân khấu nơi nơi, nhìn cả con đường, mọi thứ đều sáng rực lên.

Ca Dạ không hứng thú mấy với thứ đồ bán trên phố, có quầy hàng bán ngọc bội cẩm thạch, dưới ánh trăng mặt ngọc lấp la lấp lánh, nhưng nàng cũng chỉ nhìn rồi thôi. Trái lại nàng có vẻ rất thích còi hình con chim nước, mua cầm chơi một lúc, không lâu sau lại đặt xuống, chụp lấy mặt nạ Côn Luân.

“Thứ này có vẻ giống lúc ta đeo khi giết Thiện Thiện vương.” Đầu ngón tay trắng muốt rờ lên mặt nạ đen bóng, “Thì ra Giang Nam cũng có.”

Cô gái nhỏ tức giận chu môi, đôi mắt lấp lánh phản chiếu, nhưng lời nói ra lại trái ngược hẳn với dáng vẻ. Nàng cười cười che đi phần trên cổ, nhanh nhẹn rẽ bước giữa đám đông, tóc đen da trắng, eo nhỏ gầy đẹp, đi đứng nhanh nhẹn không phát ra tiếng động, đeo mặt nạ đáng sợ vào, trái lại trông như yêu ma một mình đi trong đêm.

Trả tiền cho chủ quầy, hắn nhìn chằm chằm người phía trước rồi đi theo sau, đường phố quá chật không dễ đuổi theo. Chợt trước mắt mơ hồ xuất hiện mấy kẻ hành xử thô bỉ, một trong số đó đang đi về phía Ca Dạ.

Đột nhiên một tiếng hét thảm thiết vang lên, dòng người tản ra thành một vòng lớn, chạy tới nhìn xem thì đúng như dự đoán.

Ca Dạ lẳng lặng đứng một bên, một tên thô bỉ ôm tay phải, đau đớn lảo lộn trên mặt đất, kêu gào như giết heo, hắn là thấy nàng ăn mặc sang trọng lại không có người hầu đi theo, nên mới nảy ý ăn trộm.

Người xung quanh nào thấy rõ nàng ra tay, chỉ loáng cái gã nam nhân đã vật ngã xuống đất kêu gào, trong chớp mắt đồng bọn xông tới, kêu la điên cuồng, vắng lời tục tĩu trước mặt nàng, toan nhân dịp này mà chuyển từ lén cướp qua đe dọa để vợ vét tài sản. Người đi đường không rõ nguyên do, nên chỉ chỉ chỗ chỗ phóng đoán, đa số đều đồng tình với nữ tử yếu đuối.

Rất ít kẻ dám trêu Ca Dạ, người có thể sống lại càng ít hơn. Hắn không biết là đồng tình hay nên vui nữa, tên côn đồ kia đau tới nỗi sắc mặt tái xanh, tuyệt đối không phải là ngụy trang, nhất định đã bị gãy tay rồi. Nếu ở Tây Vực, Ca Dạ sẽ dùng luôn kiếm, nàng rất ghét động chạm với người khác, mà kiếm có thể giải quyết vấn đề này, nếu mấy tên đó tới gần chút thì...

Một bóng xanh vụt qua, mấy tên ác bá một khắc trước còn đang mắng chửi la lối đã liên tiếp nằm vật ngã ra, giữa vòng tròn lại có thêm một thanh niên tuấn tú. Chưa thấy rõ bóng mà đã nhanh chóng giải quyết xong trận ồn ào, người vây xem cổ vũ, kích động không thôi trước cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, thậm chí còn lên tiếng ủng hộ.

“Vấn ỉn chứ?” Hắn hỏi Ca Dạ.

Vì đeo mặt nạ nên chẳng nhìn ra nàng đang vui hay giận, chỉ đưa tay lau lên tay áo, một động tác chán ghét rõ ràng lại khiến người ta dễ khóc dễ cười.

Từ nơi đằng xa, một nam thanh niên bị tiếng ồn huyên náo thu hút, rồi trong chớp mắt, hai mắt mở to.

Khó khăn lắm mới chen chúc ra đến bờ hồ, sóng người vẫn cứ nườm nượp như thế, chen chúc trên phố như những đụn mây. Cuối cùng bờ hồ cũng được yên ắng, tiếng sáo trúc theo gió bay tới, phối cùng trăng lạnh sao mờ, khiến khúc nhạc như có như không được phen hứng thú khác.

“Có thể lên thuyền xem không?” Nhìn những chiếc thuyền hoa cao lâu treo đèn chập chờn nơi xa, Ca Dạ tò mò.

“Mấy chiếc thuyền hoa này đã sớm cho đặt quan quý nhân thuê rồi, giờ e không kịp nữa.”

“Bên kia cũng vậy sao?” Có mấy chiếc thuyền lâu rộng rãi khác biệt, cả mặt hồ như được thấp sáng bởi những chiếc đèn lồng đầy màu sắc treo trên thuyền, trên mũi thuyền là những thiếu nữ trang điểm xinh đẹp, y phục nhẹ nhàng tóc búi vắn kè.

“Ở đó thì không.” Hắn chỉ liếc mắt một cái.

“Vì sao?”

“Các nàng...” Có phần lúng túng, giọng hắn hơi ngừng lại, “Không khác mấy ở Mị viên.”

Ca Dạ im lặng rất lâu.

“Nhắc đến Mị viên...” Bỗng nàng mở miệng, “Người không lo cho Yên Dung à?”

“Yên Dung?” Hắn ngẩn người, không hiểu ý nàng là gì, “Cửu Vi sẽ tự chăm sóc.”

Ca Dạ rời đi, Cửu Vi và Tử Túc liên thủ, ắt Thiên Minh sẽ sa sút, vị trí giáo vương tiếp theo rơi vào tay ai không nói cũng biết, hắn cũng không lo cho tình cảnh của Cửu Vi lắm. Còn về phần Yên Dung, nàng là nữ tử tốt, nhưng với hắn mà nói cũng chỉ có vậy mà thôi, không có quan tâm quá mức.

“Không phải người từng ngủ lại Thanh Gia các ư, sao giờ bạc tình thế, ta tưởng người thích.” Ca Dạ hồ hững nhìn lướt qua, không nghe ra được cảm xúc nào trong câu nói.

Lập tức đầu đau nhức, không ngờ Ca Dạ lại biết được, toan giải thích thì lại không biết phải kể từ đâu, nhất thời cứng họng. Thấy hắn nói không ra lời, Ca Dạ rũ tay áo, trong tròng mắt đen láy phản chiếu ánh đèn sắc nước mơ màng, tươi sáng lại quỳnh di.

“Người rất tin vào Cửu Vi nhỉ, chắc chắn hắn sẽ kế vị được?” Người đeo mặt nạ dường như cười lạnh, “Thiên Minh không dễ bị lật đổ vậy đâu.”

“Có ý gì.”

“Vào hôm Thiên Minh muốn tranh chấp đó, đoán xem ta dùng thủ đoạn gì để hoãn thời gian?”

Hắn vẫn luôn hoài nghi, Thiên Minh không phải hạng người dễ ủng hộ, nhưng lại cam tâm để nàng dùng kế hoãn binh, nhất định là có nguyên nhân.

“Rất đơn giản, là điều kiện trao đổi.” Phớt lờ đi hần yên lặng, Ca Dạ tự mình nói, “Ta nói cho hần biết, nhược điểm của Cửu Vi nằm ở Sơ Lạc, khống chế Sơ Lạc vương là đủ khống chế nhất cử nhất động của Cửu Vi.”

“Một thoáng ngủ cùng vui vẻ và một đời được tôn sùng tối cao, bên nào nặng bên nào nhẹ. Thiên Minh rạch ròi rất rõ, huống hồ trong mắt hần, một khi trở thành giáo vương, sớm muộn gì ta cũng thuộc về hần ta.”

Bỗng lòng bàn tay hần lạnh như băng, bên tai chỉ còn lại tiếng nước dập dềnh.

“Người lo sao?” Đột nhiên Ca Dạ bật cười, tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc, vui mừng mà ranh mãnh. Tháo mặt nạ ra, giữa mi mắt có nét đùa cợt.

“Ba năm trước ta đã cài mật thám vào triều đình Sơ Lạc rồi, trước khi rời khỏi giá được biết bệnh của Sơ Lạc vương đã vào giai đoạn cuối, nhiều nhất chỉ thêm mấy ngày thôi. Thiên Minh biết được thì sao, vẫn không dùng được quân cờ ấy, người có thể yên tâm.”

“Nàng...” Lòng thoáng thả lỏng, nhìn nàng vui vẻ cười, thật chẳng biết nên vui hay giận nữa.

“Ta chỉ đùa người thôi.” Ca Dạ nghiêng đầu, không khác gì chú mèo thất thường, không chịu trách nhiệm nói, “Nhưng lúc tức giận lại thật sự có chút dọa người.”

“Thú vị lắm à?”

Như không nghe ra sự không vui của hần, nàng gật đầu, “Người là quan tâm nên mới loạn, để Thiên Minh kế vị thì có gì tốt cho ta, vì sao ta có thể để hần được như ý?”

“Nàng cũng không có ý tốt với Cửu Vi.”

“Nói đúng, nhưng Cửu Vi không có lòng tham như Thiên Minh, sau khi lên làm giáo vương tất sẽ dùng mấy năm để củng cố quyền vị...”

“Một khi đuổi tay đến Trung Nguyên, nàng cũng có thể vui vẻ tự tại được sao?” Nam tử tức giận nói.

Nếu Thiên Minh nắm quyền hành, dựa vào chấp niệm nhiều năm và không cam lòng bị lợi dụng, nhất định sẽ ra tay vào Trung Nguyên tìm kiếm, tuy Ca Dạ không sợ nhưng cũng sẽ bắn khoả, chẳng bằng dứt khoát để Cửu Vi leo lên ghế ngọc.

Ca Dạ cũng không phủ nhận, cười khê, “Bây giờ lại thành người đứng xem sáng suốt.”

“Cửu Vi Thiên Minh vì quyền, Tử Túc vì tham sắc trọng lợi, còn nàng?”

Ngưng mắt nhìn người cũng đứng ngoài cuộc, hần không nhận được hỏi, “Giết chết giáo vương rồi, nàng muốn gì.”

“Ta?” nàng khê sừng sốt rồi bật cười, bốt đi vài phần hài hước mà thêm vào ít mệt mỏi, “Ta chỉ muốn ngắm những phong cảnh khác nhau mà thôi.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng thấp đi, tới nỗi chẳng nghe thấy, “Xem có khác gì... trong ấn tượng của ta không.”

Tim hần thoáng động, đang định mở lời hỏi thì bỗng cảm thấy có người ở bên cạnh.

“Vân Thư!”

Cái tên nhiều năm không dùng bất ngờ được gọi, hần suýt tưởng mình nghe nhầm.

“Vũ Thương!”

Nam thanh niên trước mắt khí thế dâng trào, chính là đồng bạn cùng ngao du giang hồ năm xưa. Y không tưởng tượng nổi, không che giấu được ngạc nhiên mừng rỡ, dậm một quyền lên vai hần, “Là người thật sao, ta cũng không dám tin, bảy năm qua người đi đâu đấy!”

Tổng Vũ Thương, là con nhà họ Tổng ở Kim Lăng, một trong tứ đại thế gia Trung Nguyên.

Gia tộc hai bên có quan hệ tốt, thiếu niên quen biết cùng xắn tay áo xông xáo, cùng uống rượu mạnh nhất, cùng cưỡi ngựa lao vút đi, thê phải dẹp yên những chuyện bất bình trong thiên hạ. Tay cầm vũ khí phóng ngựa rong ruổi báo ân báo thù, bây giờ nhớ lại, đúng là nực cười.

Vui sướng khi trùng phùng qua đi, cả hai đều thấy khó tin, quan sát thay đổi của nhau. Từ biệt bảy năm, giờ gặp lại như cách một đời, may cơn đau nhức ở vai đã nhắc nhở sự tồn tại của thực tế, giờ tay lên tiếp lấy quả đấm khác, hần không đáp mà chỉ hỏi ngược lại.

“Người đến Giang Nam từ lúc nào thế?”

“Một tháng trước.” Bạn tốt truy hỏi liên tục, “Biến mất nhiều năm thế, rốt cuộc là người đi đâu vậy. Năm đó đại ca người đi tìm đến nỗi sắp điên rồi.”

Trong lòng dâng lên không biết bao nhiêu là lời, mạnh mẽ tới mức suýt nữa đã nói ra hết, nhưng rồi cuối cùng hần cũng chỉ cười nhạt, “Đi Tây Vực, mới về.” Rồi hần hít hà một hơi, hỏi tiếp, “Người có biết trong nhà ta ra sao rồi không?”

Có thể nhận ra hần không muốn nói, Tống Vũ Thương nghi ngờ không thôi, “Tây Vực? Sao đột nhiên lại...” Rồi liếc thấy sắc mặt đối phương, y đổi lời, “Theo ta biết thì vẫn rất tốt, vì chuyện của người mà những năm qua bác trai có phần tiêu tụy. Đầu năm ta đến thăm còn nhắc tới, ngoài ra chỉ nghe nói thời gian này bác gái không tốt lắm.” Nhớ lại trường bối cương nghị ít nói năm xưa nay chẳng thể che giấu được thương cảm trước chúng tiểu bối, Tống Vũ Thương không khỏi thổn thức.

Không khí nặng nề yên ắng, ngay đến tiếng nhạc cũng biến mất.

“Người không cần phải thế đâu, chỉ cần về một vòng là bệnh tình của bác gái sẽ biến mất thôi, tất có thể khỏe mạnh như trước.” Tống Vũ Thương vội lên tiếng an ủi.

“Là ta bất hiếu.” Hần lẩm bẩm nói nhỏ. Biết rõ cha mẹ còn đấy, nhưng sau khi rời giáo lại lần nữa không về, cơn đau như thủy triều ủa đến, che lấp mọi suy nghĩ.

“Nếu không phải mặt người quá dễ nhận ra thì ta thật sự không dám nhận đâu. Lâu như vậy mà không có lấy một tin tức, đi Tây Vực thì cũng được thôi, nhưng sao đến cả thư từ cũng không có, đúng là làm người khác trông mong.”

Hần chỉ có thể cười khổ.

“Về là tốt rồi, à đúng rồi, đại ca người cũng tới Hàng Châu rồi đấy, nếu biết nhất định sẽ vui lắm.” Tống Vũ Thương thấy hần như có nỗi niềm khó nói, tạm thời không vặn hỏi nữa, chỉ vui mừng xúc động.

“Đại ca cũng ở Hàng Châu ư, sao hai người lại đi với nhau?”

Tống Vũ Thương thở dài ôm vai bạn, trong giọng tràn đầy đáng tiếc, “Cũng là vì người đấy.”

“Ta?”

“Bảy năm trước vì sao người tới Hàng Châu, còn nhớ không?”

Sao có thể quên được, hần im lặng không nói.

“Bảy năm trước lần đầu người đến Bạch gia, tính gặp đại tiểu thư Bạch gia đã đính hôn mà chưa gặp mặt, kết quả đột nhiên mất tích, không rõ sống chết, tìm không ra.” Giọng Tống Vũ Thương thấp hần, tựa như khó mở miệng, “Người ta đợi người năm năm, cuối cùng bác trai nói không thể làm lễ thanh xuân nữ nhi người ta, nên đích thân đến cửa thoái hôn...”

“Lần này ta đại diện Tống gia cùng đại ca người tới Bạch gia chúc mừng, ba ngày sau chính là ngày lành của đại tiểu thư Bạch gia.” Cho đến hôm nay, Bạch gia vẫn còn tiếc nuối vì mất đi người con rể gia thế lẫn nhân phẩm đều tuyệt vời, chỉ vì trời xui đất khiến mà mất một đoạn lương duyên, sao có thể không khiến người ta than thở chứ.

“Hôm nay huynh ấy bị Bạch lão gia giữ lại phủ làm thượng khách, để ta dẫn người đi.” Tống Vũ Thương là người nóng tính, nghĩ đến đâu là hành động ngay.

“Đừng...” Hần thoát khỏi lôi kéo của người bạn, “Giờ ta còn mặt mũi nào mà đến Bạch gia nữa.”

“Vậy chúng ta đổi nơi khác nói chuyện, để ta gọi người ra giúp người.” Tống Vũ Thương dừng lại, “Người đi với người... Ủa, người đâu rồi?”

Hắn bỗng ngoái đầu, bóng người bé nhỏ đứng dưới tàng cây đã biến mất.

Chỉ còn lại liễu rũ đón gió, khúc ca mơ hồ.

41. Chương 41: Tình Thân

“Nàng muốn đi sao?”

Dường như hắn muốn xác minh dự cảm nào đó của mình.

Người trong phòng xoa vò ngọc, khuôn mặt trắng muốt trầm tư suy nghĩ, mọi thứ đồ đạc đều đã sắp xếp gọn gàng, chỉ một tay nải đơn giản là có thể lên đường.

“Người về cũng nhanh đấy, cũng tốt, coi như kịp chào cáo biệt.” Nàng không lưu luyến cũng chẳng hối tiếc, giọng điệu tựa như đang nói về chuyến xuất hành bình thường.

“Vì sao?”

Ca Dạ nở nụ cười thần bí, “Người không cảm nhận được? Công tử của Tà gia danh môn lại lui tới với người trong ma giáo, e rằng có nhiều bất tiện.”

Im lặng một hồi, vẻ mặt nam tử có phần phức tạp.

“Nàng biết ta họ Tà từ lúc nào?”

“Trong lần đến Khâu Từ, lúc đánh nhau với đoàn kỵ mã trên đường quay về, người dùng kiếm tay trái.” Nàng vô tư đáp, “Ta mới phát thực lực thật sự của người hơn hẳn biểu hiện ngày thường, chiêu kiếm cũng khá đặc biệt, sau khi về ta có tìm đọc bí lục có liên quan đến võ lâm Trung Nguyên, rất giống kiếm pháp độc môn của Tà gia.”

“Chẳng trách năm đó cả gan can thiệp vào như thế. Tuy đang ở Tây Vực, song ta biết Tà gia dạy bảo vô cùng nghiêm khắc, anh tài xuất hiện lớp lớp, nếu chưa thực sự tài giỏi thì không được đặt chân vào giang hồ, nhưng người mới mười lăm tuổi đã có thể đi ra ngoài, không hỏi cũng biết là mạnh cỡ nào.” Ca Dạ như không thấy nét âm u trong đôi mắt tuần tú kia, “Nghe nói người do trúng độc nên mới bị bắt, chắc hẳn Tu Di cũng không phát giác, lúc hắn chết dưới kiếm người hẳn là rất kinh ngạc.”

Cười một tiếng, nàng chế giễu nói, “Bây giờ người đã được tự do, tự mình quý trọng danh dự, vẫn nên sớm tránh đi thì hơn.”

“Nàng... Đã biết hết rồi.”

“Cũng không hẳn là vậy, vì nhờ địa vị nên có vài tư liệu lấy được dễ hơn người nhiều.” Né tránh tầm mắt hắn, nàng lấy vải mềm bọc lại vò ngọc rồi nói tiếp, “Người Trung Nguyên rất căm thù ma giáo, bảy năm ẩn nấp vừa qua sẽ càng có lợi với người. Ất hẳn sau này sẽ không gặp lại nữa, người tự thu xếp ổn thỏa đi.”

“Nếu như ta nói không muốn nàng đi thì sao?” Hắn khẽ dời một bước, vô hình trung chặn đường lại.

“Người không sợ thân bại danh liệt ư?” Nàng kinh ngạc nhướn mày, “Ta không nhìn ra người có lý do gì để lại mạo hiểm như vậy nữa cả.”

Trong đôi mắt sâu hoắm nhuốm vẻ buồn bã, “Còn nàng? Vì sao lại nghĩ cho ta như vậy, sao phải gấp rút rời đi như thế.”

Ca Dạ nghe thế thì thoáng ngẩn ra, rồi bỗng bật cười, châm chọc nói, “Có lẽ Tà công tử hiểu lầm rồi, chẳng qua ta nghĩ là người xuất thân từ danh môn chính phái, qua lại với hiệp sĩ giang hồ, tiết lộ bí mật thì chỉ thêm bất tiện mà thôi.” Chỉ một lời đã kéo giãn khoảng cách, giọng điệu lạnh lùng mỉa mai, “Bàn về thực lực thì dĩ nhiên ta không so được với Tà gia rồi, sớm tránh đi cũng đỡ cho sau này hai bên phải khó chịu.”

“Nàng sợ ta xem nàng là người tốt đến vậy sao?” Hắn đến gần cúi mặt nhìn nàng.

Nàng tránh đi, “Đừng có hình dung ta với cái chữ buồn nôn đó.”

“Vậy thì đừng đi.” Hấn nhoeo miệng cười, vui vẻ khó nói, “Dù sao nàng cũng chẳng có kỳ tình cảnh của ta.”

“Ta có lý do gì mà phải ở chung với đám người bạch đạo như các người chứ.” Nàng hỏi vặn lại.

“Rất nhiều lý do.” Hấn chậm rãi nói ra, con ngươi sáng ngời, nhìn nàng không hề chớp mắt, “Ví dụ như có thể do thám được bí mật của võ lâm Trung Nguyên, lại có thể có người thu xếp cho, yên tâm vui chơi chẳng cần lo nghĩ đến những chuyện vụn vặt. Không ai sẽ phát hiện ra thân phận nàng, nàng vẫn có thể ung dung nhàn nhã hưởng thụ, ta sẽ giới thiệu các nơi có phong cảnh đẹp nhất cho nàng.”

“Việc đó thì có lợi gì với người.”

“Việc này...” Hấn ngẫm nghĩ, rồi như cười như không, “Có lẽ là để có thể tìm cơ hội trả thù? Dù sao nàng cũng nô dịch ta nhiều năm thế kia mà.” Nét mặt tươi cười có vẻ nhạo báng, “Nàng sợ không?”

“Khích tướng hay đấy, đáng tiếc tìm nhầm người rồi.” Nàng bình tĩnh xoay người đi.

Ngăn nàng lại, hấn chuyển đề tài, “Nếu muốn tìm ai, có lẽ ta có thể giúp một tay.”

Nàng dừng chân, bỗng vẻ mặt thoáng trở nên hờ hững, “Người ám chỉ điều gì.”

“Lúc rời khỏi Giang Nam nàng mới mấy tuổi? Chắc là còn người thân khác đúng không, không tò mò bọn họ sống thế nào à?” Thăm dò phản ứng của nàng, giọng rất nhẹ lại dịu dàng, “Có từng nghĩ đến việc gặp lại không?”

Lời của hấn như một giọt sương rơi vào vũng nước đọng u ám, chẳng có lấy một gợn sóng.

“Tự coi là thông minh không phải là chuyện tốt.” Nàng nhếch môi nhưng lại không có ý cười, “Nếu ta nghĩ đến những việc này thì đã không thể sống đến giờ rồi. Người thân duy nhất của ta đã chết hơn mười năm, nguyện vọng hiện tại của ta là tìm một chỗ an táng hài cốt của nàng, ngoài ra chẳng còn gì khác.”

Dưới khuôn mặt hờ hững cất giấu cảm xúc khó lòng chạm đến, như hồ nước lạnh đã đóng băng, muốn thăm dò lại gặp phải cách trở khó lòng vượt qua.

“Ta và người là hai loại người.” Cầm tuyết trắng khẽ ngẩng lên, nàng nhìn thẳng vào mắt hấn, “Đối với người thì hồi ức là thứ cổ vũ người sống tiếp, còn với ta lại đã mất ngay từ ban đầu, đừng có suy bụng ta ra bụng người.”

Giọng nói lạnh tanh như băng châu thốt lên, trong chớp mắt vạch ra khoảng cách rộng.

Không khí im ắng tràn lan, hấn khẽ than thở.

“Xin lỗi, là ta vô tình... Phải làm sao thì nàng mới chịu ở lại thêm một thời gian đây, dù là vì phong cảnh.”

“Ta biết nàng không thích thay đổi hiện giờ, mặc dù nàng chưa từng xem ta là nô lệ.”

“Ta sẽ không làm trái ý nàng, cũng sẽ không hỏi nhiều nữa, nàng có thể làm điều mình muốn.”

Nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn, da thịt lạnh băng trơn láng, hấn dịu dàng lại có vẻ như cầu khẩn.

“Hoặc là, để ta làm tròn chức trách chủ nhà nhé? Coi như báo đáp nàng từng cứu ta.”

Nàng không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, cụp mắt che đi tầm nhìn, rơi vào im lặng.

“Những năm qua đệ đều ở trong ma giáo?” Huynh trưởng Tà gia là Tà Khúc Hoành nghe xong những chuyện trong mấy năm qua, một hồi lâu sau mới có thể thốt ra lời. Nam nhân tuổi gần ba mươi ắt tự có khí chất chín chắn trầm ổn, có danh tiếng chính trực cương nghị, nhiều lần thay mặt Tà gia giải quyết các công việc đối ngoại.

“Vâng.”

“Cuối cùng còn giết giá vương?” Chưa từng nghĩ mấy năm qua bạn thân lại gặp những chuyện như thế, Tổng Vũ Thương cũng cả lười.

“Là tứ sứ hợp lực làm ra, ta chỉ là một ảnh nô thôi.”

“Khó trách đệ mất tích không chút dấu vết như thế, lật tung cả Trung Nguyên cũng chẳng tìm ra.” Tạ Khúc Hoành thở dài, “Nếu mấy ngày trước đệ đã đến Giang Nam, thì vì sao không về nhà sớm hơn.”

“Đệ...” Hắc do dự, “Muốn về thăm một lát, chứ không tính ở lại Tạ gia.”

“Tại sao!” Tống Vũ Thương ngạc nhiên bật thốt, “Người biết rõ người nhà người nhớ nhưng nhiều đến đâu mà.”

“Thử đoán xem trong những năm qua ta đã giết bao nhiêu người rồi?” Trên gương mặt tuấn tú có vẻ đấng chất, bí mật chồng chất, sát phạt liên miên, đã chẳng còn vẻ thuần túy của thuở thiếu thời nữa rồi, “Đếm không xuể, không về còn đỡ, chứ làm không khéo lại liên lụy đến danh tiếng nhà mình.”

“Người không nói thì ai biết được.” Tống Vũ Thương lơ đãng.

“Tam đệ.” Trưởng tử Tạ gia mở miệng, trong âm trầm xen lẫn khiển trách, “Cha rất nhớ đệ, cả mẹ cũng thế, từ sau khi đệ mất tích đã chẳng biết lên lút khóc bao nhiêu lần.”

“Năm đó đệ gặp phải giáo vương ma giáo rồi bị bắt tới Tây Vực vốn là chuyện không mong muốn, hôm nay kẻ thù đã chết, cũng coi như ông trời có mắt, không uống công nhiều năm nhẩn nhục mang nặng, cần gì phải nghĩ nhiều. Mà thế thì cũng đã sao, dù có người nhắc đến chuyện này, thì chẳng lẽ Tạ gia còn không bảo vệ được con trai mình ư? Quân làm gì lời đồn chỉ trách, phận làm con, chớ khiến song thân buồn bã mới là điều quan trọng.”

“Đại ca dạy chí phải.” Cổ hống hắc tác nghẹn, chỉ đáp được một câu ngắn gọn.

“Sau này đừng nói những lời góc ghech thế nữa, cha vẫn luôn coi trọng đệ, nói đệ là người có cơ sở tốt nhất, tâm tính mạnh nhất trong mấy huynh đệ, nếu biết đệ vẫn khỏe thì chắc hẳn ông vui lắm.”

Lời khuyên giải an ủi của người thân, hẳn không thể phản bác, chỉ đành nghe lời.

“Ngày mốt là hôn lễ của tiểu thư Bạch gia, đệ đi cùng ta đi, cũng xin lỗi Bạch lão gia luôn, tuy nói là ý trời, nhưng suy cho cùng vẫn khiến người ta lỡ dở.”

“Sợ đệ đi lại lúng túng.”

Tạ Khúc Hoành ngẫm nghĩ, rồi gật đầu nói phải, “VẬY ĐỢI SAU NGÀY LÀNH THÌ LẠI ĐẾN CỬA VẬY.”

“Phải tìm một lý do mới được.” Tống Vũ Thương xen vào, cười trộm khà khà, “Nếu không người ngoài còn tưởng rằng Vân Thư đào hôn, quay về lại quá khéo.”

Tạ Khúc Hoành rất tán thành, “Trừ người trong nhà ra, chuyện này chỉ có thể để một mình Bạch lão thái gia biết được, còn về bên ngoài...” Khổ sở nghĩ cả buổi, “Cứ nói những năm trước đệ bị bệnh nặng, được đưa ra ngoài tìm lương y, chữa trị mấy năm mới khỏi sắc.”

“Nếu đã bệnh nặng, thì sao ngay cả người nhà cũng không biết?” Tống Vũ Thương lắc đầu chỉ ra chỗ vô lý.

“Cứ nói là bệnh cấp tính.”

“Thế cũng không đúng, dù gì cũng phải gửi thư chứ, sao đến mức cắt đứt cả tin tức được.”

“Lúc luyện công thì đột nhiên tẩu hỏa nhập ma, không thể động đậy?” Vất óc cả buổi, Tạ Khúc Hoành cố tìm được lý do hợp với suy luận.

“Luyện bí kíp gia truyền mà lại tẩu hỏa nhập ma? Đây cũng quá là... Chỉ sợ bác Tạ là người đầu tiên không thích nghe nhất.”

“Bị kẻ thù truy đuổi, rơi xuống vực mất trí nhớ thì sao?” Từ bỏ có bao nhiêu sơ hở, lão đại Tạ gia đã lực bất tòng tâm với việc nói dối rồi.

“Cao thủ có thể ép Vân Thư vào đường cùng, tất trong chốn võ lâm phải có người, nên nói ai đây?” Tống Vũ Thương không khỏi buồn cười, dễ dàng chỉ ra điểm mâu thuẫn.

“Gặp phải thế ngoại cao nhân, bị đưa đến chỗ vắng người khổ tu?”

“Nhận lệnh nguy trang lên vào thế gia đối nghịch thăm dò?”

“...”

Nhìn huynh trưởng đoạn chính ngay thẳng vắt hết óc tìm lời giải thích hợp lý, đỏ mặt trai cãi với Tống Vũ Thương, chợt một luồng ấm áp bao trùm lấy tim hắn.

Nhà, thật tốt quá.

Nói chuyện kết bạn cùng con nhà thế gia học võ, có phần hoài niệm lại lạnh nhạt. Ngồi trong đây đều là thiếu hiệp hăng hái giang hồ, tất cả vì hôn lễ của Bạch gia mà đến đây. Ba ngày trước sau khi viếng thăm huynh trưởng, Bạch lão gia cứ khẳng khẳng giữ lại, phái trưởng tử nhà mình đi theo, một lòng muốn tiểu bối gần gũi hơn.

Đã từng trải bảy năm, hắn đã trầm tĩnh hướng nội đi nhiều, đã không còn sức nhảy nhót như hồi trẻ, đa phần chỉ nghe người trong bàn luận viển vông, rất ít khi nói xen vào. Có điều trưởng tử Bạch gia tận tình tiếp đãi, cố ý kết bạn, vô hình trung khiến hắn nhìn chăm chú mấy lần, muốn khiêm tốn cũng không dễ.

Có điều so với Ca Dạ, hắn đã ung dung lắm rồi.

Biết được hắn có người đồng hành, Bạch lão gia vô cùng nhiệt tình, mời hai người vào phủ không được từ chối. Nay hắn phải ở lại khách sảnh kết bạn, còn Ca Dạ... thân ở trong những danh môn khuê tú Giang Nam, rảnh rỗi tụ tập tại nhà đình.

Hơn nữa những danh môn thực viện này đều xuất thân từ võ lâm thế gia, có người biết công phu quyền cước, thậm chí còn có cả hiệp nữ, hiện ngang oai hùng danh tiếng lan xa, Ca Dạ ngồi giữa đó như một thiếu nữ ngây thơ bé nhỏ yếu đuối, cực kỳ bắt mắt.

“... Cũng không quen Tạ công tử, thuận đường đồng hành ở Đôn Hoàng mà thôi...”

“... Người nhà qua đời cả rồi, có chút sản nghiệp nhỏ, ngưỡng mộ phong cảnh nơi đây...”

“... Không hiểu tính nết sở thích của hắn lắm...”

“... Tạ công tử chỉ có lòng tốt, mấy ngày nữa...”

“... Các vị tỷ tỷ nói đùa rồi... Không nghĩ đến những việc khác...”

Từng câu chữ trò chuyện ngắt quãng xuyên qua cửa sổ trên tường, trước sau nàng luôn là trung tâm của cuộc nói chuyện. Dường như chúng nữ đều rất hứng thú với vị khách yêu kiều đồng hành cùng Tạ công tử, không ngừng vây quanh đặt câu hỏi, từ thân thế cho đến sở thích thường ngày đều bị hỏi một lượt, đối với nàng mà nói, tùy ý thêu dệt vài câu đối phó với đám nữ nhân này cũng chẳng mất sức là bao.

Ở giữa đám nữ hiệp ba hoa khoác lác, nàng trầm tĩnh trả lời, có vẻ ngoan ngoãn tốt tính, chỉ là... Hắn có thể cảm nhận được sự không kiên nhẫn ẩn nấp, đoán chừng không hề tập trung nói chuyện.

Chẳng trách nàng cảm thấy không thú vị, với tính tình của nàng mà phải qua loa lấy lệ với đám tiểu thư thế gia kiêu căng tự phụ thì đúng là nhàm chán, hắn cũng thấy đồng cảm. Lúc này chỉ có thể thăm cầu nguyên do có đủ sức chịu đựng, không đến nỗi phát tay áo bỏ đi.

Cô gái xinh đẹp bên cạnh Ca Dạ có hơi cúi trước đồng câu hỏi dồn dập.

“Các vị tỷ tỷ tốt hỏi nhiều như thế, cũng phải để Diệp cô nương nghỉ ngơi chút chứ.”

Chúng nữ khó xử bật cười, xung quanh vắng vẻ dần.

“Còn không phải là Bạch đại tiểu thư mới xuất giá, các tỷ muội thấy mắt mắt sao, nên mới bắt giác hỏi nhiều như vậy.”

“Nói cũng phải, người kế tiếp xuất giá chắc hẳn chính là Nhị tiểu thư rồi.”

“Không biết là tài tử thế nào mới hợp tâm ý của nhị tiểu thư nhỉ.”

“Không phải trước mắt có một nhân tài đấy sao?”

“Nhắc đến mới thấy cũng thực là trai tài gais ác.”

Năm mồm bảy miệng trêu đùa khiến thiếu nữ xinh đẹp đỏ bừng gò má, hờn dỗi ngắt lời, “Các vị tỷ tỷ lại giễu cợt Phượng Ca rồi, thấy tỷ tỷ gả đi rồi liền bắt nạt ta sao.”

“Ai dám bắt nạt nhị tiểu thư Bạch gia chứ, sợ chỉ có cô gia tương lai mà thôi.” Tỷ muội cầm khăn tay trêu đùa.

“Nói đi đâu chứ, Bạch gia và Tạ gia cũng coi là môn đăng hộ đối, Tạ tam công tử hữu lễ khiêm nhường, sợ Phượng Ca đề người ta ra ấy chứ.” Chỉ mặt gọi tên đùa bợt, song lại chỉ ra tâm tư bí ẩn.

“Tỷ tỷ xấu, còn nói nữa cẩn thận ta xé miệng tỷ đấy.” Thiếu nữ xấu hổ véo lấy, chúng nữ tranh nhau né tránh, cười nói ồn ào.

“Ôi chao, không dám nữa đâu.” Thiếu nữ lên tiếng cười tránh, “Muội muội ngoan, ngón này của muội nên để dành đối phó với tương công tương lai mới phải, ghim ta làm gì chứ.”

Vừa nói vừa cười một trận, khiến cánh nam nhân trong khách sảnh rồi rít nhìn sang, những nụ cười như hoa dưới nắng xuân rực rỡ, trông hết giai cảnh giai nhân hoạt bát động lòng người.

“Nói nhiều cũng khô miệng rồi, nếu muội muội cho hái sơn trà thì có thể lấp miệng tỷ tỷ đấy.” Người nói chuyện là bạn chí cốt của Bạch gia, cố ý đùa bỡn để Bạch Phượng Ca xuất thân thủ.

“Bạch gia mà còn có thể thiếu quả tươi đãi khách ư, tỷ tỷ muốn ăn thì cứ dặn một tiếng là được.” Nhị tiểu thư Bạch Phượng Ca thuận miệng dặn dò kẻ dưới.

“Vậy đâu có được, nhất định phải là nhị tiểu thư tự tay hái mới ngọt.” Thiếu nữ chỉ vào chùm sơn trà lủng lẳng trên cây, “Chùm lớn nhất kia đi, cũng để ta xem Yến Xuyên Lâm của Phượng Ca đã luyện được đến tầng thứ mấy rồi.”

Bạch Phượng Ca cười tủm tỉm đứng lên, cố ý khoe tài, đứng trên lan can mượn lực, trông như chim én vút bay, nhanh chóng chụp lấy chùm sơn trà ở trên ngọn cây như én về tổ, rồi lại quay trở về trong đình, trong tay xách một chùm sơn trà vàng mọng, khí tức không hề rối loạn, ung dung chải tóc, dáng người uyển chuyển đã lấy được sự ủng hộ của cả đại sảnh.

42. Chương 42: Hoa Độc

Mỹ nhân như ngọc, thân pháp nhẹ nhàng lại tuyệt diệu, mọi nam nhân trong phòng đều khen ngợi. Hần thấy Ca Dạ nửa cười nửa không vỗ tay theo mọi người, bất giác cũng bật cười, công phu này chỉ để đẹp mắt thôi, chắc Ca Dạ đang coi như xem trò vui.

Nhìn theo ánh mắt hắn, Bạch Côn Ngọc đắm chiêu chúc lát, “Vị Diệp cô nương kia là người Đôn Hoàng?”

Trong mấy ngày qua đã phải giải thích vô số lần, hắn nhìn sang lễ phép đáp phải.

“Ngày đó không biết là Vân Thư huynh, tiểu muội đã đắc tội rồi, xin thứ lỗi cho.” Nụ cười khiêm tốn hết sức chân thành, vẫn khéo léo như lần đầu gặp.

Bạch Côn Ngọc và Bạch Phượng Ca chính là đôi huynh muội lúc trước đã cắt đứt dây dề. Bảy năm trước khi đến thăm, họ vẫn còn đang ở trong núi học nghệ nên chưa gặp, nhưng sau khi về Giang Nam lại bất ngờ gặp gỡ. Cuộc gặp mặt không vui vẻ gì kia bị gác qua, tâm ý ân cần giao hảo hết sức rõ ràng.

“Diệp cô nương biết võ?” Bạch Côn Ngọc mơ hồ cảm thấy cô gái nhỏ kia không đơn giản. Mặc dù thủ pháp ám khí của Phượng Ca đã khá kín kẽ, nhưng vào một khắc ra tay đối phương đã nhìn sang, không giống tình cờ trùng hợp.

“Có biết một hai.” Hắn không có ý định che giấu hết, ậm ừ đáp.

Bề ngoài của Ca Dạ sẽ không khiến người ta đề phòng nhiều, trừ bước chân nhẹ nhàng ra thì nhìn giống thiếu nữ bé nhỏ bình thường, tướng mạo xinh xắn lại dễ làm người khác có hảo cảm, cộng thêm nhạy cảm biết nhìn sắc mặt, nếu nàng muốn che giấu điều gì đó thì đúng là dễ như trở bàn tay, tuyệt đối không để lộ manh mối.

“Còn bé như thế mà đã không có nơi nương tựa rồi, đúng là thương xót cho cảnh đời, nếu Vân Thư đã dẫn theo nàng đồng hành thì cũng không nên phiêu bạt khắp nơi nữa, sau này định sắp xếp thế nào đây?”

“Hiện tại chưa nghĩ đến.” Phát giác được đối phương muốn dò xét, hần cười đáp, “Chắc là đi cùng ta.”

“Diệp cô nương tính tình nhã nhặn, tiểu muội khá thích chơi với nàng, tuổi tác của tam công tử cũng cách xa nàng, nam nữ đồng hành có nhiều bất tiện, chẳng bằng để nàng ở lại Bạch gia, Phượng Ca cũng có thêm người tỷ muội.” Một làn hương thơm ủa đến, Bạch Phượng Ca vừa trở tài đến gần, mỉm cười tiếp lời, yêu kiều cất chứa chút tình ý, đặt cả vào Tạ Vân Thư.

“Đa tạ ý tốt của nhị tiểu thư, ta đã đồng ý dẫn nàng đồng hành rồi, lời mình nói ra phải có chữ tín, không dám quấy rầy Bạch phủ.” Hần bình tĩnh từ chối, rất khách khí.

“Diệp cô nương còn trẻ, sao nỡ nhần tâm để nàng ấy lặn lội trong mưa gió chứ. Huống hồ Tạ phu nhân bận rộn việc nhà, Vân Thư lại không có tỷ muội, không hiểu được mấy chuyện vụn vặt của nữ nhi, chưa chắc đã có thể thỏa đáng.” Bạch Côn Ngọc tiếp lời muội muội, “Tuy Bạch gia không bằng Tạ gia, nhưng cũng là cơm áo có dư, nhất định sẽ coi tiểu thư như nhà mình, tuyệt đối sẽ không khiến Vân Thư phải quan tâm.”

“Nếu tam công tử không yên lòng, thì có thể không ngại thường ghé thăm.” Bạch Phượng Ca dịu dàng lại nhiệt tình, “Tỷ tỷ xuất gia làm muội đang thấy cô đơn đây, có Diệp cô nương chơi cùng, đúng là không thể tốt hơn được nữa rồi.”

“Nàng đã quen tùy hứng rồi, lại không rành đối nhân xử thế ở Trung Hoa, đổi hoàn cảnh xa lạ e khó thích ứng, quả thực không dám làm phiền.” Hần há lại không hiểu ý đồ quanh co trong đấy.

“Vân Thư nói gì thế, chẳng lẽ lo chúng ta chiêu đãi không chu toàn, làm Diệp cô nương phải tủi thân?” Bạch Côn Ngọc cười nói.

“Nhưng muội thấy cử chỉ lời nói của Diệp cô nương có vẻ giống xuất thân từ đại gia đấy chứ, là người vô cùng hiểu lễ có chừng mực, nào có như tam công tử nói đâu.” Bạch Phượng Ca khê quả, gò má ửng đỏ, “Chẳng lẽ giống như ca ca nói? Tam công tử chê Bạch phủ vụng về, không chứa nổi khách ư?”

Hai huynh muội này kẻ tung người hứng, tuyệt đối không cho qua loa lấy lệ.

Tống Vũ Thương ngồi cạnh bên, “Nhị tiểu thư nghĩ nhiều rồi, ta đoán là sợ Diệp cô nương không muốn thôi, dù gì chuyện cũng liên quan đến chính chủ, ngay cả Vân Thư cũng không thể quyết định thay được.”

Đã âm thầm hỏi đến lai lịch của nàng, song Tạ Vân Thư chỉ nói là người trong ma giáo, từng có ơn với hắn, đồng hành tới Giang Nam, còn lại không chịu tiết lộ chút nào, khiến đại ca Tạ gia với hắn ta cực kỳ tò mò, nhưng từ đầu đến cuối lại miệng kín như bưng, làm lòng hắn ngứa ngáy rất muốn thăm dò để biết, có điều trước đó vẫn nên lên tiếng tương trợ đã.

“Một chút chuyện nhỏ lại khiến hai vị phí tâm, gia mẫu xưa nay vẫn tiếc nuôi không có con gái, nay Vân Thư khỏe mạnh về nhà, lại dẫn theo vị khách đáng yêu, không biết sẽ vui đến chừng nào.” Tạ Khúc Hành cũng ra mặt giải thích, đồng thời cảm ơn, “Đa tạ ý tốt của Bạch huynh.”

“Bằng vào giao tình của hai nhà chúng ta nào cần phải nhiều lời, lễ độ quá thành ra khách khí rồi.”

“Các người nói có tiểu thư đồng hành cùng Tạ tam công tử, là vị nào thế?” Nghe bên này nói chuyện, một thiếu niên đưa đầu tới tò mò nói, nhìn theo hướng Tống Vũ Thương chỉ một hồi lâu, chẹp miệng không khỏi oán thán, “Không tới năm năm nữa nhất định là một đại mỹ nhân, đáng tiếc quá nhỏ, ta còn tưởng là ý trung nhân tam công tử dẫn về chứ.”

Lời nói vô tâm lại làm Bạch Phượng Ca cứng đờ, bất giác nhìn sang Tạ Vân Thư, chỉ thấy gương mặt tuấn tú ấy không có gì là không vui, cũng không phản bác, dường như thâm chấp nhận.

“Huynh dài nói sai rồi, vóc dáng Diệp cô nương còn chưa đến tuổi trưởng thành, sao có thể lấy ra nói đùa được.” Bạch Côn Ngọc khê trách.

Đối phương không phục nói, “Còn nhỏ tuổi thế mà đã đẹp vậy rồi, đợi thêm mấy năm nữa nhất định sẽ là quốc sắc thiên hương, chưa chắc đã kém hai vị tiểu thư Bạch phủ đâu. Nếu là ta, ta bằng lòng đợi đến ngày trưởng thành, sao có thể xem là nói sai được.”

“Đừng có so sánh tam công tử với tên quỷ háo sắc như huynh chứ, người ta là chính nhân quân tử đấy.” Vốn có quen biết nhau, Bạch Phượng Ca cũng lên tiếng trách, “Có ai như huynh, ngay đến tiểu muội muội cũng không tha cho, còn nói ra miệng nữa chứ.”

“Anh hùng mỹ nhân, có gì là không thể.” Thiếu niên lơ đãng trêu ghẹo, “Giai nhân hiếm thấy, tuy Tạ tam công tử đã bỏ lỡ đệ nhất mỹ nhân Giang Nam là Bạch đại tiểu thư, nhưng may là nhị tiểu thư vẫn còn ở trong khuê phòng, nếu không ngay cả người ngoài cuộc là ta đây cũng phải nấn cổ tay mà than thở thôi.”

“Đừng có nói bậy bạ, đó là gia tỷ của ta đấy.” Bị đùa bỡn ngay trước mặt ý trung nhân, trong nháy mắt khuôn mặt đẹp của Bạch gia tiểu thư đỏ bừng lên, mác cổ xoay người đi.

Bạch Côn Ngọc ngồi đối diện cười nhạt, thấy Tạ Văn Thư như không nghe thấy gì, lúc nào cũng để ý đến người ngoài cửa sổ, trong bụng không khỏi thầm than, có lẽ để đạt thành tâm nguyện của phụ thân... có hơi khó khăn rồi.

Cùng lúc đó, vể mặt của tam đệ đập vào mắt làm Tạ Khúc Hành khê nhú mày.

“Mấy ngày nay thấy thế nào?”

“Chán.”

Ca Dạ vắn xoắn khăn tay, đôi lông mày thắm ướm càng trở nên đen bóng, tôn lên làn da trong suốt như băng tuyết.

“Chỉ thế thôi?” Hần cũng không bắt ngờ, mỉm cười nhìn nàng.

Liếc nhìn đối phương, nàng đi ra khỏi phòng ngồi trên lan can ngắm hoàng hôn, có vẻ tâm trạng không tệ.

Bên ngoài phòng là vườn hoa, Bạch đại tiểu thư thích hoa, khắp nhà đều có các loài hoa quý hiếm, phần nhiều đang vào mùa nở rộ, dị sắc rực rỡ, dưới tà dương đẹp chẳng bút nào tả xiết.

“Giá của người không tệ đấy.” Liếc mắt nhìn nam tử cùng đi ra theo, nàng cười, răng trắng như ngọc, “Các vị tiểu thư ai ai cũng hỏi thăm người, tam công tử Tạ gia đúng là quyền thế mạnh.”

“Nàng đối đáp thế nào.” Hần nhướn mày, hứng thú hỏi.

“Cũng may ta không quen người, nói thẳng không biết.” Nàng từ chối thẳng, “Nếu không chỉ sợ không được thanh tĩnh.”

“Không quen?” Hần cười càng sâu hơn, nói đùa, “Ta tưởng mấy năm gần đây là sớm chiều sống chung chứ.” Mà những ngày gần đây càng có thể coi là ngủ cùng giường, dĩ nhiên, hần tuyệt đối không dám nói ra vào lúc này.

“Khi ấy người cũng không phải là Tạ Văn Thư.” Nàng nói, cặp mắt chăm chú nhìn đứa trẻ chạy vào cửa.

Cậu bé khoảng chừng ba bốn tuổi, mập mạp trắng trẻo đáng yêu, ăn mặc hoa lệ, trên cánh tay ngắn như ngó sen còn đeo vòng vàng, vừa nhìn là biết xuất thân từ nhà giàu sang, cười hì hì rất đáng yêu, thấy dưới hành lang có người cũng chẳng sợ, ngẩng đầu ngắm nàng.

“Ôm ôm.” Cậu bé kéo vạt váy nàng, không sợ chút nào, đôi mắt tròn vo tràn đầy ý gần gũi.

Ca Dạ không quen tình cảnh như thế, chỉ nhìn chứ không đưa tay ra.

Hần liếc mắt nhìn đứa bé đòi ôm, có vẻ cậu bé không cam lòng, bàn tay nhỏ bé đẩy hần, trong miệng bập bẹ, “Tỷ tỷ ôm, tỷ tỷ đẹp.” Lời nói trẻ con không khỏi khiến người ta tức cười, cánh tay nhỏ bé quơ quơ lung tung, mới còn nhỏ đã thích gần người đẹp rồi.

Hắn cố nhin cười, nhìn Ca Dạ đang trốn lui, nảy ý đùa dai đưa cậu bé đến, “Nó muốn ôm nàng.”

Ngồi dưới hành lang không thể lùi được nữa, bất ngờ không kịp đề phòng bị bé trai dựa lại gần, nàng né tránh không ngừng tay chân luống cuống, một chướng vung lên đẩy cậu bé về lại trong ngực hắn.

Mới mò đến áo lụa thì bắt hụt, bé trai thất vọng khóc toáng lên, tay chân mập mạp đá lung tung, cố chấp đòi tỷ tỷ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Hắn bế lấy khẽ dỗ, nhưng có làm thế nào cũng không lấp được cái miệng đang gào khóc kia, ồn ào tới mức khiến người khác muốn chạy trốn.

Khóc cả buổi, rốt cuộc Ca Dạ không nhin nổi nữa, đành phải tiếp nhận, đôi tay cứng đờ treo giữa không trung, cứ như đang xách một tay nải phiền phức.

“Đừng khóc nữa.” Nàng tức giận khẽ quát.

Cậu bé chớp mắt mỉm cười, đổi vẻ mặt rất nhanh, cố gắng đưa tay ra muốn sờ mặt nàng, thấy nàng không để ý đến, bàn tay ngẩn lại không với tới nữa, giùng giàng muốn xuống đất. Vừa chạm đất, đôi chân ngắn ngủn đã chạy loạn trong vườn nhỏ hoa lung tung, cũng chẳng quan tâm phải vất vả thế nào mới nuôi trồng được những loại trân phẩm này, chưa tới mức chốc lát đã hái đầy hoa, lấy lòng dâng lên.

“Tỷ tỷ, hoa, ôm.”

Quả thực khó lòng hình dung nổi sắc mặt Ca Dạ vào lúc này, hiếm khi thấy nàng bực dọc không nói gì như thế. Hắn không nhin nổi phá lên cười, làm nàng lâm vào thế khó xử. Nàng thở dài thất bại, đành để cậu bé leo lên đầu gối dựa vào người nàng, dỗ khóc dỗ cười với bó hoa, cố nén vẻ mặt tự nhiên.

Nguyên vọng được thực hiện, bé trai bắt đầu ngoan ngoãn hơn, nhổ cánh hoa ra chơi, lúc thì nhét vào trong miệng, lúc thì vất xuống đất, Chân mày Ca Dạ giật giật, như muốn ngăn cản nhưng rồi lại thôi.

Tự chơi vui vẻ cả buổi, đứa bé vươn cổ trắng ngần ra như đánh hơi được gì đó.

“Tỷ tỷ thơm.” Xác định được sự thật, đứa bé cố trèo lên chu môi lại gần, đến khi sắp dán lên gò má hồng thì người bỗng nhẹ bẫng đi, bị nam tử đứng bên nhìn xách ra, đứa bé trộm thơm không được lại còn bị treo giữa không trung, lúc này mới ý thức được mình lại rời khỏi trong ngực mềm mềm thơm thơm, lần nữa khóc toáng.

Lúc này Tạ Vân Thư không hề đồng tình, để mặc đứa bé vung tay vung chân, mặt lạnh tanh không hề để ý. Đưa ra khỏi nguyệt môn, nghe thấy tiếng khóc càng lúc càng nhỏ, chỉ chốc lát sau đã hai tay không quay về, hắn là đã đưa cho a hoàn nào đó ôm đi rồi.

“Đó là con nhà ai thế.”

“Con út của Bạch lão thái gia, còn nhỏ đã làm trò quý.” Trên váy dính một đóa hoa, hắn gỡ xuống, phải sạch rồi đưa cho nàng. Cánh hoa mềm mại nở bung, thoang thoang tung bay theo gió đêm, chính là loài hoa Ca Dạ thường hái ở trên núi, hắn từng ném qua một lần, trong vị đắng có cái ngọt nhàn nhạt.

Nhận lấy hoa, nàng xé một cánh cho vào miệng ngậm, nét mặt có chút kỳ lạ, “Giao tình giữa người với Bạch gia là gì?”

“Thế gia qua lại nhiều năm, cũng không tệ lắm.” Hắn không hiểu sao nàng lại hỏi.

“Vậy khuyên y nhổ hết hoa này đi đi, có độc.” Cụp mắt nhìn đóa hoa trong lòng bàn tay, lơ đãng buột miệng nói, đầu ngón tay lại xé một cánh chơi.

Hắn ngạc nhiên nhìn nàng chăm chú, sợ run lên, “Là độc gì?”

Nàng như cười như không ngược mắt lên, “Cũng không phải kịch độc, về lâu dài mới biểu hiện ra ngoài.”

“Sẽ thế nào?”

“Người trưởng thành thì không sao.” Nàng thờ ơ ngui cánh hoa, “Nhưng có hại với trẻ con, thời gian dài sẽ ngừng sinh trưởng, suốt đời như đứa bé.”

Hắn im lặng rất lâu, rồi bỗng nắm lấy cánh tay mảnh khảnh, ngăn nàng nhổ cánh hoa.

“Nàng không phải bị kinh mạch làm tổn thương!”

“Dĩ nhiên không phải.” Nơi cổ tay truyền tới cơn đau nhói, song nàng cũng mặc hấn nắm, vẻ mặt không đổi, “Đó là giải thích của giáo vương, do ta quanh năm ăn hoa mới có thể như vậy.”

“Nàng biết rõ có độc, vì sao lại...” Chợt trong đầu lóe lên suy nghĩ, cơn giận đột ngột dừng lại, trong lòng đã biết tám phần.

“Người đoán không sai, ta cam tâm tình nguyện ăn, để tránh đi theo vết xe của mẹ ta.” Ca Dạ cười, ngẩng đầu nhìn trời sao lấp lánh, mặt bên tuyệt đẹp dịu dàng như trăng, “Đáng tiếc phải mất khá nhiều thời gian mới tìm được loại hoa ghi trong cổ tịch tàn quyền, nếu không thì đã nhỏ hơn rồi, có thể lược bớt nhiều phiền toái.”

“Không chê mất công thì bảo Bạch gia nhờ nó đi, không nhắc đến cũng không sao, dù gì chẳng liên quan tới ta.” Nàng quay đầu đi, cơ thể bé nhỏ dựa vào lan can, bỗng sinh ra cảm giác yếu ớt không nơi nương tựa.

Nàng nói rất ung dung chẳng hoài để tâm, thế nhưng hấn lại khó dần được sự kinh hãi, biết rõ hậu quả nhưng vẫn dùng độc quanh năm, rốt cuộc là xuất phát từ ý nghĩ nào đây. Mỗi lần nuốt cánh hoa xuống là lại chặt đứt một phần cơ hội bình thường, mãi mãi duy trì dáng vẻ như đứa trẻ, lưng đeo lời đồn yêu quái...

“Ca Dạ.” Hấn im lặng hồi lâu.

“Ừ?”

“Chẳng lẽ về sau cứ mãi như thế, không khôi phục được?”

“Có lẽ vậy, cũng không quan trọng.” Nàng không coi trọng tí nào, “Đây là giá cao ta nguyện ý trả.”

“Nàng... không hề quan tâm chút nào sao?”

“Còn tốt hơn là phục dịch kẻ thù.” Nàng khẽ mỉm cười, thẳng thắn thừa nhận, “Trong hai cái dở, phải chọn cái ít dở hơn.”

...

“Về mặt đó của ngươi là gì, không liên quan tới ngươi.” Kỳ quái quét qua mặt hấn, nàng nghi ngờ hỏi, trông mắt đen mù mịt không hiểu.

Chụp lấy tay nàng, dán môi lên lòng bàn tay lạnh như băng, âm thanh khô ráp.

“Ta đang nghĩ... Trả giá này có vẻ lớn quá...”

“Ta thấy đáng giá.” Tâm thần hơi hoảng, cảm xúc dịu dàng trong lòng bàn tay khiến nàng xa lạ, chẳng biết vì sao lại không rứt về, “Dù có kèm thêm cái mạng này của ta.”

“Không đáng giá... Hoàn toàn không đáng giá...” Đến cuối câu lại trở nên mơ hồ, nàng nửa đoán ra, kinh ngạc nhìn lên.

Trời đã tối, đứng ngược chiều trăng sáng, không thấy rõ biểu cảm trên mặt.

Dường như hấn... rất khó chịu?

Đã đi được 1/3 quãng đường. ~

43. Chương 43: Khuê Oán

Mấy hôm sau, trưởng nữ Bạch gia Bạch Anh Lạc mới xuất giá quay về thăm viếng.

Từ trên xuống dưới là không khí vui mừng náo nhiệt, khiến tân khách tạm ở cũng xôn xao. Không ít thiếu hiệp giang hồ ngưỡng mộ đã lâu lấy làm tiếc nuối khi Bạch Anh Lạc xuất giá, nay kiểng chân mong đợi một lần nữa gặp lại đệ nhất mỹ nhân Giang Nam này.

Hắn cũng không đến tiền sảnh, mà ở lại trong vườn hoa đánh cờ cùng Ca Dạ.

Đã nhiều năm rồi Ca Dạ không đụng đến cờ, ngay cả cách hạ cờ cũng không quen tay, có điều tư chất thông minh tiến bộ rất nhanh, thêm thế cờ tử mĩ không dễ khuất phục, không giống người mới tầm thường, trong sân im ắng ngoài tiếng cờ đặt xuống thì không còn âm thanh nào khác.

Hắn đặt quân cờ trắng xuống, nhìn nàng suy tư.

Lông mi dài chớp động, nghiêm túc chăm chú nhìn bàn cờ, một tay chống cằm, gương mặt nhỏ nhắn thanh tú đầy non nớt, trông rất đáng yêu, cứ như khiến nàng khổ sở cũng là một lỗi lầm vậy. Cẩn thận nhìn rồi nhìn, còn đang suy nghĩ thì trông mắt trắng đen rõ ràng ngược lên, giọng thanh thoát lại dễ nghe.

“Ta thua rồi.”

Nghe như kinh phá từ trong mộng, hắn lấy lại tinh thần thu dọn bàn cờ, Ca Dạ kiêu ngạo không cho phép người khác nhường cờ, đây đã là ván thứ tư nàng đánh thua, cũng dần dần nghiêm túc đối phó.

Đương lúc dọn cờ, hắn như lơ đãng mở miệng.

“Ca Dạ.”

“Ừ?”

“Mấy ngày nữa đi Dương Châu được không?”

Bàn tay treo giữa không trung khựng lại, rồi nhẹ nhàng đặt quân cờ đen xuống, “Đến đó làm gì.”

“Ba phần trắng chiếu canh trâu, hai phần dành trọn Dương Châu đêm nào*, không muốn đi xem sao?”

(*Trích hai câu từ trong bài thơ Ứng Dương Châu của Tử Ngưng, dịch thơ Nguyễn Minh.)

“Nghe có vẻ là nơi tốt nhỉ.”

“Quả thực không tệ, ta có thể bảo đảm.”

“Có điều ta cũng nghe nói đến tứ đại gia ở Trung Nguyên, đứng đầu là Tà gia Dương Châu.”

“Nàng còn nghe được gì nữa?”

“Nghe nói nhân sĩ vô lâm đến Dương Châu đều sẽ đến viếng thăm Tà gia, uy tín của lệnh tôn còn cao hơn cả thái thú.” Vừa nói vừa đánh cờ, giọng nhàn nhạt không hứng thú, “Cũng may ta không phải là người vô lâm Trung Nguyên.”

“Nàng không muốn đi?”

“Cần phải đi à?”

“Hay là không đến nhà ta nữa, mà chỉ ngắm cảnh thôi?”

“Cảnh thì đâu không có, cần gì phải tự tìm phiền não?”

“Ta sẽ không để nàng cảm thấy phiền não.” Hắn kiên nhẫn thuyết phục.

“Dính dáng với Tà tam công tử chính là phiền não.” Nàng không nhúc nhích.

“Không phải đến giờ đều bình yên à?”

“Là vì đám nữ nhân kia không mặt dày vây quanh người hỏi đông hỏi tây.” Nàng lạnh lùng liếc xéo, “Nhất định đầu óc ta mụ mị rồi mới có thể đồng hành với người.”

“Nàng hối hận?” Hắn nheo mắt, thấp giọng hừ khê.

“Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.” Vờ như không thấy sự bất mãn của hắn, nàng vui đầu vào đánh cờ.

“Một mình độc hành khó tránh khỏi cô đơn.”

“Không thành vấn đề, quen rồi sẽ tốt.”

“Ta đang nói mình.” Hấn nhạo báng, hạ cờ xuống.

“Người có cô đơn hay không thì liên quan gì đến ta, hơn nữa đã có huynh trưởng người đi cùng rồi.” Nàng nhú mày cần thận suy tính.

“Vậy chúng ta lấy ván này đánh cược đi, nếu thắng thì đi cùng ta.”

“Ta không bao giờ lấy chuyện không có phần thắng để cược cả.”

“Thế thì đổi lại, ta nhường nàng bốn quân.” Hấn thả mồi, “Vậy là vừa đúng năm – năm rồi.”

“Người thua thì sao?”

“Ta cùng nàng đi du lịch khắp nơi, không về Dương Châu nữa.”

“Người tự tin nhỉ.”

“Chẳng lẽ nàng thì không?” Hấn nhếch môi, tủm tỉm nhìn nàng, “Ta đã đồng ý sẽ nhường bốn quân.”

Ca Dạ giương mắt nhìn hấn một hồi lâu, rồi đẩy quân cờ.

Hai giờ sau.

“Người giỏi trò.” Nàng nhìn chằm chằm bàn cờ chi chít, giọng lạnh băng.

“Chịu thua đi.” Tâm trạng hấn rất tốt, cầm lấy quả hạnh trong khay lên ăn, răng trắng như tuyết như đang cười nhạo.

“Người cố ý giấu giếm thực lực.” Nàng trực tiếp vạch trần.

“Bình giả quỷ đạo*.” Hấn sáng khoái thừa nhận, “Là điều nàng đã dạy ta.”

(*Một trong những kế sách trong Tôn Tử Binh pháp, nếu có thể tấn công thì giả như không thể tấn công, muốn đánh như giả như không muốn đánh.)

“Người giỏi hơn ta rồi đấy.” Nàng móc mĩa.

“Còn cầu tiến hơn bước nữa.” Song hấn vẫn làm ra vẻ khiêm tốn.

Suýt nữa thì nổi đóa rồi, nàng trợn mắt nhìn nam tử trước mắt, lần đầu tiên ghen hờn không nói được gì.

Sau nhiều năm, đôi trai gái vô duyên đã từng đính ước lần nữa gặp nhau, lúng túng vô cùng.

Vốn định né tránh, nhưng ở trong đình vô tình bắt gặp phải Bạch Anh Lạc từ trong nhà đi ra.

Từ biệt mấy năm, nữ nhân đoan trang thanh nhã nay đã trưởng thành quyến rũ, mắt liễu mày phượng, môi đỏ như củ ấu, dáng vẻ lả lướt cao gầy động lòng người, cử chỉ đi đứng đầy ắp phong tình. Tiệc tân hôn vốn phải nên vui mừng mới đúng, nhưng nàng lại có vẻ tái nhợt hoảng hốt, ánh mắt dời qua Tạ Khúc Hành, nhìn thấy người đi theo sau.

Trong chớp mắt thời gian như chảy ngược.

Nàng vẫn là thiếu nữ xinh đẹp thủ lễ nơi khuê phòng, đỏ mặt trước lời tán dương của cha dành cho trượng phu tương lai, vì một lần đường xa đến gặp mà tim đập thình thịch, cần thận lựa chọn y phục, soi đi soi lại trước gương, tâm tư thiếu nữ thoáng động lòng trước lời khen chuyện trò của hạ nhân, rồi trong khoảnh khắc nấp sau rèm lén nhìn mà mặt hồng, cũng mặt hồng.

Thiếu niên cười bạch mã nhẹ nhàng đi đến, mặt mũi tuấn tú cử chỉ ưu nhã, thân hình cao ráo đứng trước mặt phụ thân, phong tư phi phàm, lúc nói đến chỗ hưng phấn thì thân thái tăng vọt, tự tin sôi sục, chói lòa đôi mắt. Tiến lùi có chừng mực với trưởng bối, tự nhiên hào phóng, ngay cả các thúc bá kén chọn cũng không che giấu tán thưởng, nhất thời đám nam nhân truy đuổi lâu dài như bị mất đi màu sắc, so ra ảm đạm vô cùng.

Phụ thân nói sẽ chọn một người xứng với nàng, cuối cùng so đi so lại, chẳng ai có thể hợp tâm ý mình hơn hấn cả.

Chỉ là vận mệnh trêu người.

Búng tay một cái, nàng đã gả làm vợ người ta, phu quân thay nàng điểm trang cũng đã là người khác.

Mà người vốn nên quên đi... cũng đã thay đổi.

Cao ráo thẳng tắp, tuấn mạo phi phạm, khí chất trầm lắng nội liễm, như thanh kiếm sắc bén bị giấu đi, hào hứng chói mắt đã biến thành cú tập kích khó đoán, song lại càng có thể chết người hơn. Lúc thấy nàng, con người sâu hoắm kia lập tức rủ xuống, che đậy đi tâm trạng vốn có, khiến người khác chẳng thể nào ngó nhìn.

Xung quanh yên lặng đi, tình cảnh bất ngờ trở tay không kịp, cũng không ai biết phải phản ứng thế nào.

Rõ ràng là ngày xuân ấm áp, song nàng lại thấy lạnh run người, nhìn hấn hành lễ chào hỏi theo huynh trưởng Tạ gia mà như nhìn một người xa lạ chưa từng gặp gỡ, đôi mắt thờ ơ lướt qua, không có lấy một gợn sóng.

Như có con dao sắc bén đâm vào đáy lòng.

Vốn nên là phu quân nàng phó thác suốt đời, nay đã là người lạ xa cách nghìn trùng.

“Tam công tử... Quay về Giang Nam hồi nào?” Nàng nghe thấy mình hỏi.

“Mấy ngày trước mới đến, chưa kịp chúc mừng, xin thứ lỗi.” Giọng nam trong trẻo bình tĩnh.

Từng bỏ lỡ, cuối cùng lại lướt vai nhau, dù rằng mọi thứ đều không cam lòng...

“Sao huynh lại quay về!” Một giọt nước mắt rơi xuống, tâm trạng không thể nào giấu được, như xuyên thấu cảm chế gấn bó, “Vì sao lúc này... vì sao phải xuất hiện!”

Hấn có vẻ ngạc nhiên.

“Nếu mãi mãi không về thì hay biết mấy.” Trưởng nữ Bạch gia khóc như mưa rơi, rồi lại dần lòng, “Mãi mãi không gặp, ta...” Giọng nói dần nghẹn ngào thừa thốt, khó lòng nói ra được nhiều lời nữa, nàng cố kìm nén lão đảo rời đi. Nha hoàn bà tử đi theo lúc này mới giật mình hoàn hồn, vội vã chạy đi, còn không quên đồng cảm nhìn hấn mấy lần.

Huynh trưởng bên cạnh im lặng vỗ vai hấn.

Thiếu nữ thướt tha của mấy năm trước, cũng từng là một trong những người ủng hộ hấn chống đỡ tiếp.

Giờ này đây, tình ý ngọt ngào kia đã biến mất, gương mặt thờ ơ không còn trong trí nhớ, bóng người vương vấn trong lòng đã sớm là người khác.

Thấy nàng khóc, không phải hấn không áy náy, nghe thấy nàng đã tìm được lang quân thích hợp xuất giá, hoa nở hoa tàn, hấn cứ ngỡ là sẽ không còn liên lạc nữa. Nếu không phải bất ngờ gặp được, nào ai biết nàng ai oán đến thế, ngồi một mình dưới tàng cây, thử nhớ lại ấn tượng trong nhiều năm trước, cuối cùng đành từ bỏ.

Bóng người nhỏ nhắn dần dần tiến đến, quan sát vẻ mặt hấn.

“Vẫn ổn chứ?”

“Ừm?”

“Ta nghe đám nữ nhân kia nói rồi.” Câu chuyện gặp lại rung động đến tâm cam như thể được truyền đi, mọi người trong Bạch phủ đều biết rồi, dĩ nhiên nàng cũng không phải ngoại lệ, “Thấy người không có vẻ là đau lòng lắm.”

Hấn nhất thời bật cười, chút thương cảm hóa thành khói sương.

“Nàng an ủi ta đấy à?”

“Dĩ nhiên không.” Nàng không khách khí ném một vò rượu qua, “Nếu khổ sở thì uống nhiều vào.”

Tay nặng xuống, hấn nhìn một cái, mở nắp ra uống một hớp.

Mùi rượu di tán giữa không trung, ngà ngà muốn say, nàng lùi lại, tránh để mùi thơm xộc vào mũi.

“Rượu nhẹ quá, không giống phía Bắc Trường Thành.”

“Cũng có lợi hại đấy, nàng chưa uống mà.” Hấn để vò rượu xuống, chỉnh lại lời bình luận của nàng, “Mới vào miệng có vị ngọt dịu, tác dụng cực kỳ chậm, trong lúc vô tình rất dễ uống say, đặc biệt là Nữ Nhi Hồng, trước khi uống hết bình ủ mười mấy năm còn phải đổi rượu mới, lần sau ta đem đến cho nàng nếm thử.”

Nàng sửng sốt, như nhớ ra gì đó.

“Quên mất nàng không thích uống rượu.”

“Cũng không phải...” Nàng không nói thêm gì nữa, đẩy bàn cờ ra ngồi lên bàn đá, mũi chân đang đưa, vẻ mặt buồn bã.

“Cám ơn ý tốt của nàng.” Hấn đổ đầy bát rượu, trong lòng vui vẻ.

“Người không quan tâm thật sao?” Nàng hơi tò mò, “Đệ nhất mỹ nhân Giang Nam đấy.”

“Ta chỉ mới gặp nàng ấy một lần.” Hấn cũng không có vẻ ầm ỹ, “Chuyện đã định trước là vô duyên thì cần gì phải nghĩ nhiều.”

“Người có vẻ nghĩ thoáng nhỉ.”

“Sao lại nói thế.”

“Tam công tử của Tạ gia Dương Châu, gia thế siêu việt nổi bật, anh tuấn trẻ tuổi thân thủ cao cường, lại có một mối nhân duyên tốt được người người ca ngợi, đáng tiếc họa từ trên trời rơi xuống đã bỏ lỡ mấy năm, quay đầu nhìn giai nhân đã xuất giá, không có hối hận, hai bên vẫn còn tình...”

“Nàng nghe ai nói hử.” Hấn tức giận cắt ngang màn chế nhạo của nàng.

Nàng nhún vai, bình thản cười trêu người, “Tất cả nữ nhân đều nói thế, cũng không ít người vì người mà khóc, nói là bất kịp cả truyền kỳ thoại bản rồi.”

“Bớt nghe mấy thứ nhảm nhí ấy đi.” Nhất thời rất muốn mài răng trên người nàng.

“Là người dẫn ta đến.” Nàng không quên nhắc nhở kẻ cầm đầu.

“Ta tưởng nàng định khuyên giải an ủi ta.”

“Thực ra ta đến để cười nhạo người.”

Bỗng phát giác ra chỗ tức cười trong cuộc tranh cãi, cả hai đồng thời bật cười.

“Ca Dạ.”

“Hát một bài đi.” Giọng hấn rất thấp, mang theo lời thỉnh cầu dịu dàng, “Bài hát nàng hát ở biên giới Khâu Từ đây, ta rất muốn nghe.”

Yên tĩnh hồi lâu.

Dưới tán cây, giọng ca lãnh lót vang lên, vượt qua cành lá rậm rạp xum xuê, phiêu tán dưới bầu trời trong xanh. Thiếu nữ trên bàn đá khẽ ngửa ra sau, nhìn đám mây biến ảo mà ngâm nga ca dao thần bí.

Giọng ca như có sức mạnh kỳ lạ, vỗ về hết mọi đau thương, đi thẳng vào đáy lòng.

Ánh nắng rơi lên trán Ca Dạ phủ một lớp sáng vàng, gò má mịn màng cũng ửng đỏ, trông như trái đào ngày xuân tươi non xinh xắn, khiến người ta sinh lòng thích thú.

Tiếng hát chậm rãi biến mất, khi nốt nhạc cuối cùng dần tắt, nàng cúi đầu nhìn hấn cười khẽ.

Hấn im lặng nhìn chăm chú, rồi đưa tay ra nắm lấy cổ tay bé nhỏ, dùng sức kéo ngã người vào lòng, cú va mạnh khiến cây sau lưng cũng rung lên, cánh hoa rơi xuống đầy trời.

Bỗng bị thay đổi, nàng cảm tức ngẩng đầu lên.

“Người làm gì đấy.”

Cánh hoa bay tán loạn rơi đầy người như bông tuyết, quên đi tức giận, nàng sững sờ ngửa mặt trông lên, trông mắt đen phản chiếu hoa rơi đầy đất, như cát chứa vô số đốm sao.

“Đẹp quá.”

Tiếng than thở vang lên bên tai, còn chưa kịp trả lời, một cái hôn ấm áp đã rơi xuống.

44. Chương 44: Âm Phật

Mùi rượu thanh ngọt quanh quần giữa rừng môi, ý thức nàng đã dần mơ hồ, bắt giác vòng tay ôm lấy cổ hần.

Mạnh mẽ qua lại trên môi nhiều lần, tùy ý tìm tòi vui vẻ, con người u ám như lửa cháy rực, hơi thở quen thuộc mang lại yên tâm trong vô hình, ngay đến nàng cũng nóng lên, càng thêm mơ màng.

Hôn càng lúc càng sâu, dây dưa khó phân, hô hấp dần trở nên rối loạn. Bàn tay phủ sau cổ nàng rất nóng, cánh tay cường tráng dần siết chặt, hơi thở quấn lấy nhau như quên đi tất cả thế gian.

Cho tới khi tiếng kêu đầy sợ hãi phá vỡ yên tĩnh.

Ngước mắt nhìn lên, Bạch Phượng Ca đứng ở cạnh cửa khiếp hãi nhìn hai người, tay ngọc bịt miệng.

“Nhị tiểu thư có chuyện gì à?” Hần buông Ca Dạ ra, khách sáo hỏi, cũng không có chút lúng túng khó chịu, trái lại còn cảm thấy buồn cười trước vẻ kinh hoàng thất thổ của đối phương.

“Tam công tử, Diệp cô nương... hai... hai người...” Đôi mắt xinh đẹp trào dâng màn hơi nước thất vọng, nghi hoặc khó hiểu. Nữ hài bé nhỏ đứng dậy phất hoa trên váy, vẫn thản nhiên như thường, con người đen bóng nhìn thẳng sang.

“Bạch tiểu thư có gì chỉ giáo.”

Rốt cuộc vẫn là nữ nhi thế gia, sau màn khiếp sợ thì nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, có điều vẫn không giấu được chua xót, hốc mắt đỏ lên, chần chừ hồi lâu mới miễn cưỡng nói ra.

“Có nhiều bằng hữu ở ngoài sảnh bàn nhau đến Linh Ẩn tự dâng hương du xuân, ta nghĩ Diệp cô nương mới đến, có lẽ sẽ muốn đi xem...”

“Đa tạ ý tốt của nhị tiểu thư.” Hần nhìn sang Ca Dạ.

“Ta không hứng thú với việc dâng hương lễ Phật.”

“Cảnh trí ở đó không tệ, ngoài đại diện ra thì vẫn có không ít nơi để ngắm cảnh.” Hần lên tiếng khuyên nhủ, “Trời chan hòa gió hây hây, ra ngoài cũng tốt.”

Ca Dạ nghĩ ngợi rồi gật đầu. Xem nhẹ đôi mắt sáng tỏ phức tạp bên cạnh, hần nắm lấy tay nàng bước đi.

Trên tiểu lâu ở bên ngoài mười mấy trượng, Tạ Khúc Hành và Tống Vũ Thương liếc mắt nhìn nhau, ai nấy đều kinh hãi ra mặt.

Thân ở giữa đám nam nữ hò hét âm ỉ, bầu không khí đúng là quái dị.

Huỳnh trưởng đi theo hần nói đủ chuyện, ngó chừng không rời; Bạch Phượng Ca bị một đám bạn tốt khuê phòng vây quanh, thi thoảng lại liếc mắt nhìn sang, không che giấu được ai oán khổ sở; Bạch Côn Ngọc khi thì nhìn bên này, khi thì lại để ý đến Ca Dạ, tựa như đang suy nghĩ điều gì đấy; Tống Vũ Thương hở ra là nhìn hần, giữa chừng cũng không quên để mắt nhìn kỹ những mỹ nhân đến dâng hương.

Lúc này Ca Dạ rất nhàn rồi, một thân một mình lạc lõng cũng chẳng thấy ngại, vẫn bưng bưng hứng thú ngắm cảnh. Cưỡi ngựa cầm hoa một lượt, quả nhiên không vào Phật điện mà nàng đi thẳng ra sau núi, để lại đám con cái thế gia náo nhiệt cầu khẩn.

So với tiền điện nồng đậm hương khói, sau núi đứng là yên tĩnh hơn nhiều.

Rừng rậm khắp núi, suối trong bào mòn đá thạch, giữa một màu xanh lá bao la bát ngát là bảo tháp tượng Phật vô cùng cổ xưa, thỉnh thoảng lại có tiếng gõ tụng kinh truyền đến làm lòng bình an. Nàng chuyên chọn những nơi vắng người để đến, càng đi càng yên tĩnh, chim hót líu lo vang vọng trong rừng, véo von êm tai, trên con đường núi mọc đầy rêu xanh, đại thụ to lớn cao chọc trời che lấp thái dương, chẳng hay đã mấy tuổi rồi.

Chốc chốc lại nhác thấy tượng Phật sứť mẽ cũ nát đứng bên đường, nàng cũng chỉ cười lạnh coi như không thấy gì, rồi lại lững thững đi vào sâu hơn. Nhưng còn chưa được bao xa thì trời bắt đầu đổ mưa tí tách.

Mưa xuân Giang Nam như khói, không ồ ạt nhưng cũng đủ thấm ướt vạt váy. Trong chốc lát chần chừ, sau lưng có tiếng người truyền đến, ngoái đầu nhìn lại, chính là người cùng mình tới đây.

Không tới hai bước, tay áo rộng lớn che trên đỉnh đầu, ngăn mưa thay nàng.

“Nghe nói gần phía trước có đình đánh cờ, tới trú mưa đi.” Đôi mắt đẹp ẩn chứa nụ cười, cũng chẳng màng tới ánh mắt của người ngoài, che chở nàng bước đi, để lại những mối tâm tư rối loạn đằng sau.

Bạch Phượng Ca được huynh trưởng che chở, cần mõi đi theo, Tạ Khúc Hành nhú mảy song lại không tiện nói gì, Tống Vũ Thương nhìn bóng lưng hai người với vẻ khó hiểu.

Đúng là có đình thật.

Rẽ qua ngã rẽ trên đường, một góc mái cong đập vào mắt, vừa vặn tọa lạc ở ngay trên dốc hiểm.

Chảy dọc bên đình là dòng suối mát.

Nước suối cuộn cuộn chảy xuống từ trên dốc cao, hơi nước mù mịt bốc lên khiến cả thác nước như khói.

Dưới đình có người.

Một lão tăng cùng một thanh niên đang đánh cờ.

Có tiểu đồng áo xanh xuôi tay hầu hạ, thỉnh thoảng lại chêm trà.

“Xin lỗi đã quấy rầy nhã hứng của chư vị, mưa rơi bất chợt, trước sau không có chỗ trú nên bắt đắĩ tạm lánh ở đây, mong lượng thứ cho.”

Hai người đang đánh cờ ngẩng đầu lên, trong lòng cùng cảm thán khen ngợi.

Nam tử tuấn tú phi phàm, nữ hài dung nhan tựa ngọc, tuy bị dính mưa nhưng vẫn chẳng che lấp được xán lạn rực rỡ.

Nam tử mặc đồ đen, rõ ràng là ẩn giấu khiêm tốn, nhưng lại tôn lên ưu việt lạnh lùng.

Nữ hài mặc váy trắng, vốn phải tinh khiết không vương bụi trần, song lại có vẻ băng giá.

Điểm sai biệt chính là chênh lệch tuổi tác, nếu không đúng là đôi trời sinh.

“Công tử nói gì thế, đình này cũng không phải là của tại hạ, cần gì phải khách khí, mau mau vào trú mưa đi.” Nam tử đánh cờ giơ tay thi lễ, lão tăng im lặng không nói, ánh mắt dưới lông mày trắng muốt đánh giá nữ hài, dường như rất lưu ý đến hai người.

Đoàn người nối đuôi nhau vào, nhất thời tiểu đình chật chội thấy rõ.

Mưa xuân dần rả rích, như tấm rèm châu treo bên mái hiên. Ca Dạ đứng cạnh đình, lâu lâu lại giơ tay ra hứng nước mưa, giọt nước rơi xuống bàn tay trắng nõn, đẹp mắt như ngọc. Tạ Vân Thư đứng một bên cũng không ngăn, chốc chốc lại che nước mưa rơi xuống hộ nàng.

Mọi người rảnh rang chẳng có việc làm, Tống Vũ Thương dịch lại gần bàn cờ nhìn hai người đánh, cũng không để ý đến quy tắc không được nói gì khi xem người khác chơi cờ, Tạ Khúc Hành nghiêng đầu, cùng Bạch Côn Ngọc đánh giá người chơi cờ, trong bụng thầm ước lượng.

Còn Bạch Phượng Ca thì ngạc nhiên nhìn Tạ Vân Thư, nhất thời ngây ra.

Lão tăng chơi cờ có râu tóc bạc trắng, đậm bạc ôn hòa, từ từ nhắp hớp trà, đợi đối phương ra tay.

Thanh niên đánh cờ mặc cẩm y ngọc phục, bình tĩnh tao nhã, cử chỉ đầy cao quý, ban chỉ trên tay trong suốt như sơn.

Giang Nam vốn là nơi đầm rồng hang hổ, tất hai người đang đánh cờ đây cũng không phải hạng tầm thường. Có điều Ca Dạ không quan tâm thì hẳn cũng chỉ coi như tình cờ gặp.

“Quả nhiên đại sư thật lợi hại, thế cờ đến nước này, ta đành phải bó tay chịu thua.” Người thanh niên nhận thua, nở nụ cười tươi rói, không hề có vẻ ầm ứ khi bại trận.

“A di đà phật.” Lão tăng chấp tay thành hình chữ thập niệm, “Công tử đánh mạnh mẽ, sắc bén khó đỡ, đáng tiếc duy nhất chính là khinh suất, nếu không lão nạp đã không thắng nổi.”

“Đúng là có khuyết điểm ấy, tuệ nhãn của đại sư sáng như đuốc, nói chí phải.” Người thanh niên rút khăn ra lau tay.

“Cứng khó bền lâu, mạnh tất tàn suy, sinh sát có độ mới nên lẽ trời.” Long mày dài trắng như tuyết gần như che kín mắt, lão tăng trả lời chứa thiện ý, “Thành ma hay thành phật, mọi thứ chỉ diễn ra trong tích tắc.”

“Người thì sao mà phật thì sao.” Tống Vũ Thương cười khì phản bác, “Ta nghĩ phật ma vốn là một nhà.”

Lấy phật tổ ra đùa thực không kính cẩn chút nào, Bạch Côn Ngọc khê trách vô lễ, có điều lão tăng lại không cho ấy là ngang ngược.

“Vị công tử này nói thế cũng không sai. Phật gia có câu ‘buông đao thành Phật’, vốn cũng là có ý này.” Nói tới đây, lão tăng giương mắt nhìn đến trước đình, “Vị cô nương này có cho là thế không?”

Ca Dạ đang xuất thần, chợt nghe có người hỏi thì ngạc nhiên ngoái đầu.

“Lão nạp xin hỏi cô nương, đã từng nghe qua câu buông đao thành Phật chưa?” Lão tăng nhìn nàng, trầm giọng hỏi.

Tăng nhân lớn tuổi có phẩm đức đột nhiên chất vấn một cô gái bé nhỏ, không nói người ngoài, mà ngay cả thanh niên cùng chơi cờ cũng ngạc nhiên.

Ca Dạ ngẩn người, tròn mắt đen dần lạnh xuống, dừng lại bên Tạ Vân Thư rồi chậm rãi bước lên.

“Đại sư nói lời này là có ý gì?”

“Lão nạp cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn khuyên nữ thí chủ đây, bể khổ vô biên, quay đầu là bờ.”

Trong đình chợt lặng đi thấy rõ, chỉ còn lại tiếng thác chảy. Nàng trầm ngâm rồi đi lên mấy bước.

“Chúng ta từng gặp nhau sao?”

“Mấy năm trước, lão nạp may mắn được làm khách trong đại yến mừng đầy tháng của công chúa Sa Xa.”

“Trí nhớ của đại sư tốt thật đấy, khó trách có ý ám chỉ, thì ra là lại nhằm vào ta.” Bềnh tỉnh hiểu ra, Ca Dạ khẽ vỗ tay, loáng cái trong mắt đã ngưng tụ thành băng.

“Diệp cô nương... nói lời này là có ý gì.” Bạch Phượng Ca ngập ngừng hỏi, nhìn quanh mấy người ở trong đình.

Tạ Vân Thư không có biểu cảm nào khác, nhìn chăm chăm lão tăng.

Người thanh niên ngồi đối diện cũng khá bất ngờ, hứng thú như cơn mây lên, dường như cảm thấy rất thú vị.

Tống Vũ Thương và Bạch Côn Ngọc không hiểu, ngạc nhiên nhìn Ca Dạ rồi lại nhìn Tạ Vân Thư.

Chân mày Tạ Khúc Hành nhíu lại, bước lên trước một bước, làm như vô tình chắn trước người đệ đệ.

“Ở lâu nơi buồng tối, dễ gì nhận ra ánh sáng nhật nguyệt; Ở lâu tại tiệm cá, khó lòng ngửi được mùi hương lan. Bỗng vào hiểu biết tường tỏ của cô nương, hẳn là biết đúng sai phải trái...”

Còn chưa nói xong, Ca Dạ đã búng ngón tay cắt đứt lời đối phương. Với tuổi tác của nàng mà làm hành động này thì khá vô lễ, thế nhưng lại không có ai nói gì, sát ý mù mịt giữa chân mày che lấp đi phần nào non nớt, tà khí rét lạnh mơ hồ thẩm thấu.

“Rốt cuộc đại sư muốn gì?” Nàng không khỏi cười giễu cợt, “Muốn ta xuất gia làm ni cô là chuyện tuyệt đối không thể.”

“Không dám, lão nạp chỉ hy vọng cô nương có được tấm lòng từ bi, thỉnh thoảng đến chùa rách này nghe văn giảng kinh, về lâu dài nhất định sẽ có ích.”

“Quá nhiều thiện chí, có khác gì thừa thãi.” Nàng hứng thú ngắm nghía quân cờ trắng đen, “Đại sư giữ lại mặt mũi, ý trong đó ta cũng đoán được một hai, chỉ là...”

Quân cờ rơi xuống giữa kẽ tay nàng, đập vào bàn trúc khê vang cái *cộp*, “Thực sự quá lo.”

“Lớn tuổi rồi khó tránh khỏi nghĩ nhiều.” Nàng như cười như không, nét mặt trong trẻo lạnh lùng có phần châm chọc, “Rõ ràng đã đánh cờ xong, đại sư còn tưởng đang ở trong cuộc?”

“Cô nương ám chỉ điều gì?” Lòng mày trắng nhướn lên, lão tăng hơi do dự.

“Ta không muốn nhập cuộc, cần gì phải lấy mình mà độ ta, thế sự nào liên quan gì đến ta.”

“Quả đúng là vậy, lão nạp nói bừa rồi.” Im lặng hồi lâu, lão tăng ngược mắt lên, “Nhưng nếu...”

“Nhưng nếu cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, thì xin thứ cho ta vô lễ.” Nàng khê gạt đầu, “Đại sư cảm thấy như thế thì có thể xem là công bằng?”

“A di đà phật, cầu mong cô nương có rảnh thì hãy ngắm cảnh núi non Giang Nam nhiều hơn.” Lão tăng dừng lại, rồi bổ sung một câu, “Nếu có nhã hứng đánh cờ, tất nhiên lão nạp sẽ thấp hương đợi.”

“Đa tạ.” Ca Dạ cười nhạt, lần đầu tiên chấp lễ.

“Mưa đã ngừng rồi, không dám quấy nhiễu nữa, mời hai vị tiếp tục.”

“Vì sao đại sư lại thận trọng với nữ tử này như thế.” Chêm trà nóng, trên bàn cờ lại bày một ván khác.

Cờ hạ xuống, lão tăng mới chậm rãi lên tiếng.

“Người này có thể coi là nhân vật lật mây che mưa ở Tây Vực, không biết vì sao lại đến Giang Nam.”

“Lật mây che mưa? Đại sư nói đùa, bằng vào tuổi tác của nàng...”

“Năm năm trước ta đã gặp nàng ta ở Tây Vực, cũng là dáng vẻ như thế.” Lòng mày dài bị trà nóng xông, hơi nước bám vào, tương phản hẳn với mây khói khắp núi rừng.

“Ý ngài muốn nói đã năm năm mà nàng ta không hề thay đổi?”

“Chưa chắc là chỉ có năm năm.”

“Làm sao có thể, rốt cuộc thân phận của nàng ta là gì.”

Lão tăng lắc đầu nói, “Ta vốn lo nàng ta sẽ gây rắc rối ở Trung Nguyên, xem ra hiện tại không có ý này, cũng coi như là vận may. Thế tử không cần hỏi nhiều, vẫn nên mỗi người tự sống yên ổn vô sự là tốt.”

“Đại sư chớ lo, Giang Nam và Tây Vực cách nhau vạn dặm, dù có lợi hại đến mấy thì có được gì.”

“Thế tử đừng có ý nghĩ muốn tranh đấu.” Tựa như nhìn thấu nội tâm y, lão hòa tượng lên tiếng khuyên bảo, “Tuy nàng ta có lai lịch, nhưng rốt cuộc vẫn trông như trẻ nhỏ, thắng cũng chẳng vui vẻ gì, vẫn nên thôi đi.”

“Rốt cuộc nàng ta bao nhiêu tuổi?” Cuối cùng vẫn chẳng ngăn được tò mò.

“Việc này thì...” Lão tăng mỉm cười, “Sợ là chỉ có Phật tổ mới biết.”

Cộp! Tiếng cờ hạ vang lên giữa núi rừng.

45. Chương 45: Tình Trung

Rốt cuộc nàng ta là ai?” Tạ Khúc Hành nghiêm túc chất vấn, “Xem ra không phải là giáo đồ ma giáo bình thường, nếu không Huyền Trí thiền sư đã chẳng nói như vậy.”

“Huyền Trí thiền sư?”

Hắn có nghe chuyện cao tăng đắc đạo nổi danh thiên hạ từ mấy chục năm trước. Nghe nói có một thân bản lĩnh kiến thức thất truyền của phái Thiếu Lâm, thích dạo chơi tứ phương, nhiều năm qua hành tung bất định hiem gặp, thậm chí còn có người đồn bảo đã viên tịch ở nơi nào đó rồi, nhưng ngày hôm trước lại vô tình gặp gỡ ở Linh Ẩn tự, còn nhìn thấu Ca Dạ...

“Không sai đâu, Bạch Côn Ngọc đã thăm dò rồi. Người chơi cờ với ông ta cũng không đơn giản, đến nay vẫn chưa lộ.”

Với thế lực của Bạch gia ở Hàng Châu mà không điều tra ra, thì ắt là nhân vật có lai lịch.

“Còn cả thần thái của nàng ta hôm đó nữa...” Tạ Khúc Hành không biết phải miêu tả thế nào, còn nhỏ mà lại có sát khí đáng sợ như vậy, lời nói ra ngập tràn kiêu ngạo, khác hẳn với dáng vẻ ngày thường, khí thế sắc bén như thế, quyết không phải chỉ là hạng người bình thường.

“Ta cứ ngỡ nàng ta là hạ dịch ma giáo, được đệ tốt bụng đưa đến Giang Nam.” Tuy cũng lơ mờ nhận ra quan hệ giữa hai người sâu hơn tưởng tượng, nhưng lại chẳng ngờ đến nỗi đó. “Ta thấy đệ, đệ... Dù Tạ gia không so đo xuất thân của nàng ta, nhưng tuổi tác của hai đứa cũng... khụ...”

Đại ca nhìn thấy rồi? Hèn gì biểu cảm quái lạ như vậy, vẻ lúng túng khó tả của Tạ Khúc Hành lại khiến hắn bật cười.

“Ca Dạ không phải đứa trẻ, nàng chỉ nhỏ hơn đệ hai tuổi.”

“Sao có thể chứ, rõ ràng trông nàng ta vẫn còn nhỏ.” Khó tin không ngoài dự đoán.

“Vì... Một vài nguyên nhân đặc biệt, nên nàng không lớn lên được, nhưng tính tình kinh nghiệm thì lại là của nữ tử trưởng thành.” Hắn giải thích qua loa, rồi nhoẻn miệng cười, “Đại ca yên tâm, đệ chưa đến mức ra tay với một đứa bé đâu.”

“Quả nhiên ma giáo quá tà ác.” Tạ Khúc Hành ngạc nhiên nói, chỉ cảm thấy bí hiểm khó hiểu, “Tên thật của nàng ta là Ca Dạ? Rốt cuộc có lai lịch như thế nào.”

“Nàng là một trong tứ sứ ma giáo, là Tuyết sứ chấp chương sự vụ của ba mươi sáu nước Tây Vực tại Thiên Sơn, là chủ nhân của đệ trong mấy năm qua.”

Tạ Khúc Hành hoảng sợ biến sắc, đứng bật dậy, “À ta coi đệ là nô dịch?!”

“Ừm.”

“Loại người như ả giữ lại làm gì, lại còn đưa đến Giang Nam.” Tạ Khúc Hành nổi giận, lên tiếng chỉ trích, “Có phải đệ còn muốn đưa mầm họa này về Tạ gia không hả, lại còn bao che khắp nơi, chẳng lẽ đệ điên rồi sao!”

“Nàng không như huynh nghĩ đâu.”

“Chính mắt ta thấy ả và Huyền Trí thiền sư đối đáp ra sao, cuồng vọng càn rỡ, hung hăng không e dè, không có điểm nào là đáng khen cả, ả đầu độc đệ thế nào mà đến cả lời của đại ca cũng không nghe lọt hả!”

“Nếu không có nàng thì đệ đã chết vô số lần rồi, đâu còn sống mà về nữa.” So với Tạ Khúc Hành tức giận, hắn vô cùng bình tĩnh, vẫn rất kiên quyết, “Nàng là một cô gái tốt, nếu nhắc đến thì đệ cũng không xứng với nàng.”

Dù lòng dạ ác độc trở tay vô tình, song nàng vẫn là nữ nhân tốt khó gặp, hắn vẫn luôn xem là như thế.

“Ta biết những năm qua đệ đã chịu nhiều hành hạ nên mới tự coi mình là đầy tớ, rõ ràng năm xưa không như thế.” Thấy đệ giải bày thay cho ma nữ, Tạ Khúc Hành vô cùng khổ sở, “Lão Tam à, đệ làm ta thất vọng quá.”

Hắn im lặng, những chuyện đã qua rồi ren phức tạp, đâu dễ gì nói rõ. Giữa hắn và Ca Dạ đã sớm không còn là quan hệ chủ-tớ đơn thuần, ngay đến người thân cũng không cách nào hiểu được, “Nàng đã rời khỏi ma giáo rồi, đến Giang Nam cũng chỉ là ngắm cảnh, vô tính cuốn vào phân tranh giang hồ, đại ca không cần lo lắng.”

“Rốt cuộc quan hệ của hai người là thế nào?”

Hắn sững sốt, liếc thấy sắc mặt Tạ Khúc Hành thì lập tức hiểu ra, gần như buồn cười.

“Tạm thời bọn đệ không có quan hệ gì hết, nàng vẫn là...” Hắn không nói, Tạ Khúc Hành cũng đoán được sơ lược, có phần bất ngờ, “Đệ nói nàng ta... Không phải ma giáo...”

“Trung Nguyên không biết gì về ma giáo, đa số lời đồn đều có sai lệch, toàn ám chỉ cùng một loại dâm ma yêu tà. Thật ra nó cũng có tổ chức như các môn phái khác thôi, điểm khác biệt là có đẳng cấp nghiêm ngặt, hình phạt tàn bạo, thủ đoạn quỷ quái. Nàng tuyệt đối không như đại ca nghĩ, đều dựa vào chính thực lực bản thân mới có được địa vị thân phận ngang hàng.”

Có nghĩ thế nào đi nữa thì cũng không nghĩ ra một người đáng vẻ mười ba tuổi thì truyền lệnh thế nào. Tạ Vân Thư chỉ nói đơn giản sơ qua để đại ca hiểu được đại khái, tuy chỉ nói tóm tắt, nhưng đợi nói xong thì trời cũng đã tối rồi.

Còn chưa nói sâu vào, song chỉ mới mỗi phần ngoài là đã đủ để Tạ Khúc Hành kinh hãi rồi. Kiểu tuyển chọn sát thủ đẫm máu, lần lượt cướp đi tính mạng của vua chúa các nước, từng trận mưu nghịch rồi ren hòng lật đổ đã vượt xa khỏi tưởng tượng của mình.

“Nàng vốn là người Giang Nam, cũng như đệ trời xui đất khiến lưu lạc tới Thiên Sơn, tìm trăm phương ngàn kế báo thù. Đến khi giết được giáo vương thì chẳng còn gì lưu luyến, để lại quyền vị đi xa...”

Tạ Khúc Hành nghe xong, im lặng một hồi lâu, “Có thể là đại ca nghĩ nhầm rồi, nhưng dù nàng có ơn với đệ thì trả cũng trả đủ rồi, hà tất phải...”

“Đại ca, đệ đã không còn là đệ của bảy năm trước nữa rồi, tay đầy máu tanh giết người như ngóe, không dám tự nhận vẫn là người Tạ gia, có lẽ trong mắt huynh đệ vẫn như thế, nhưng sâu trong đáy lòng đệ biết mình khác gì Ca Dạ.”

“Nên đệ mới cam nguyện sa đọa, không lui tới với danh môn khuê tú mà qua lại với ma nữ ư?”

“Trong mắt đệ, nàng là người tốt nhất.” Hắn nói đã một đã lâu mà đối phương vẫn không hiểu, đại ca không xem thường mình mà lại cứ xem thường Ca Dạ, “Đệ thích nàng, không quan tâm người khác nhìn như thế nào.”

“Vậy đệ cũng phải nghĩ cho Tạ gia chứ, thanh danh một đời của cha sao có thể gánh được phiền lụy này.”

“Nên đệ mới không định về, vốn tính âm thầm quay về Dương Châu thăm thôi.”

“Chỉ cần chia tay với nàng ta thì đệ vẫn là tam công tử Tạ gia người người ca ngợi, những chuyện trong quá khứ, cha nhất định sẽ không trách đệ.”

Ánh mắt tha thiết của đại ca làm hắn không chống đỡ nổi.

Dù người nhà có trông mong thì những chuyện đã trải chẳng thể nào xóa nhòa, hắn không muốn giả dối nữa, vờ như mọi chuyện chưa từng xảy ra, đóng vai một người con Tạ gia hoàn mỹ. Những mẫu mực từng tôn sùng đã sập đổ trong bảy năm qua, không thể nào hồi phục.

Đẩy cửa ra, một mình Ca Dạ ngồi trước bàn, tự mình chơi cờ với mình, nhằm chán cảm quân cờ chơi đùa, quân cờ trắng đen ẩn hiện tia sáng giữa kẻ tay.

“Chưa đến giờ hẹn nên chơi cờ dưới đèn sao?” Hắn ôm lấy cơ thể mềm mại từ đằng sau.

Nàng liếc nhìn, “Ta không nhớ là có hẹn với ngươi đấy.”

“Ca Dạ.”

“Ừ.”

Nghĩ một hồi lâu lại nuốt lời về, hắn buông nàng ra ngồi xuống đối diện.

“Để ta đánh cờ với nàng.”

Im lặng nhìn hắn dọn dẹp bàn cờ, một bàn tay lạnh băng lướt qua giữa chân mày.

“Nhìn người có vẻ có chuyện.”

“Vẫn bình thường.”

“Vì ta sao?”

Hắn cười một tiếng, kéo tay nàng qua dán lên môi.

“Nàng quan tâm sao?”

“Là người tự tìm.” Nàng dùng sức rút về.

Hắn giữ chặt không buông, thậm chí còn tiến lên nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn, “Đúng thế, nàng có thể cười nhạo được rồi.”

Đã dần quen với hành động ấy của hắn, nàng cũng nhắm mắt làm ngơ, “Lúc ấy cần phải giết lão già đó.”

“Ông ta không phải là nhân vật bình thường.”

“Ừ.” Nếu không phải không thể giết chết trong một kích thì sao có thể để lại mầm họa, “Có điều ông ta không nhận ra người, ngày mai ta sẽ rời đi.”

“Ca Dạ.” Hắn ôm lấy cơ thể nhỏ bé đặt lên đầu gối, giọng thoáng nặng nề, “Nàng đã đồng ý đi Dương Châu với ta rồi.”

“Người chắc chắn sao?” Nàng im lặng cuộn tròn trong vòng tay, “Thân phận của ta đã để người phải nhức đầu rồi.”

“Không sao.”

“Ta tưởng người là người thông minh.”

“Suyt, đừng nói nữa.” Hắn nhẹ nhàng ra dấu bên môi nàng.

Nàng nghiêng tai lắng nghe, “Vì sao, bên ngoài đâu có ai.”

“Vì ta muốn hôn nàng.”

Vừa dứt lời, hắn liền in dấu lên cánh môi mềm mại lạnh lẽo.

46. Chương 46: Loạn Vân

“Tam ca!”

Một thiếu niên nhào vào lòng Tạ Vân Thư, ôm thật chặt.

“Thanh Lam.” Hắn bắt ngờ nhìn ấu đệ, “Sao đệ lại đến Hàng Châu?”

Gặp lại huynh trưởng đã lâu không gặp, mắt Tạ Thanh Lam đỏ lên.

“Đệ thật không dám tin, đại ca dùng bồ câu đưa thư nói huynh đã về, nên đệ xin cha cho đệ đến đón các huynh.”

“Cha cho đệ ra ngoài rồi sao, đệ đã qua bài kiểm tra rồi?” Hắn kéo giãn khoảng cách quan sát từ đầu đến chân, đứa bé năm đó chỉ mới mười tuổi nay đã là thiếu niên bồng bồng khí thế, gần như không còn giống lúc xưa.

“Mới qua được tháng trước, nằm trên giường hết hai mươi ngày, vừa bò dậy đã chạy ra ngoài ngay, may có mẹ nói đỡ.” Tạ Khúc Hành vỗ đầu Thanh Lam, mỉm cười đầy trù mến.

“Mẹ có khỏe không?”

“Vừa nghe nói huynh lành lặn quay về là khá hơn rất nhiều, giờ đang ngày đêm mong ngóng huynh mau về Dương Châu.”

Hắn im lặng, Tạ Thanh Lam vội mở miệng.

“Chuyện của huynh đại ca đều nói trong mật thư hết cả rồi, cha chỉ nói quay về là tốt.” Rồi lại đảo mắt một vòng, thiếu niên tiến đến bên tai nói nhỏ, “Đệ lén thấy tay cha run giữ lắm, đọc bức thư kia rất nhiều lần.”

Phụ thân xưa nay luôn nói năng thận trọng...

“Tam ca, huynh không biết trong nhà vui thế nào đâu, mấy năm qua ngày nào mẹ cũng ngồi ngẩn người trong phòng huynh, nước mắt vòng quanh, ai khuyên cũng vô dụng, cuối cùng bây giờ đã cười rồi.”

Hắn hít sâu một hơi, “Cha có dặn bảo gì không?”

Tạ Thanh Lam gãi đầu, thậm thà thậm thụt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Xung quanh không có ai, đệ nói đi.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, dựa vào tính tình của phụ thân thì dù có nghe được tin tốt cũng không kích động tới mức để Thanh Lam chạy đi, chỉ cần đợi thêm hơn mười ngày là có thể quay về cùng đại ca, há lại uống công vô ích như thế.

Tạ Khúc Hành hồ nghi nhận lấy mật thư Thanh Lam đưa tới, mở ra đọc nhanh.

“Có dặn bảo thật sao? Sao không dùng bồ câu đưa tin?”

“Cha nói sự việc trọng đại, dù gì đệ cũng muốn đi nên đem đi luôn.” Thanh Lam cười khi khi khoe công, “Hơn nữa đệ đến cũng có thể giúp đại ca tam ca một tay, nhất cử lưỡng tiện mà.”

Tạ Khúc Hành đọc xong liền giao thư cho hắn.

Đập vào mắt là những con chữ quen thuộc, lòng đột nhiên giật thót, lại cố kiềm chế đọc hết, đọc lướt rất nhanh rồi nghi ngờ hỏi, “Nam quận vương thế tử này có lai lịch thế nào?”

“Mấy năm trước Nam quận vương là một trong những vương khác họ được hoàng đế sắc phong, thánh quyền hưng thịnh, quyền thế bất phàm, vì có quan hệ với triều đình nên quan phủ giang hồ đều né tránh ba phần. Vốn quan dân không liên quan gì nhau, nhưng thế tử có dã tâm bưng bưng, cố ý thống nhất võ lâm Giang Nam, có không ít bang phái đã bị gã san bằng rồi. Chướng ngại đứng mũi chịu sào chính là Tạ gia chúng ta, tự xưng thành cái đình trong mắt gã.”

“Thủ đoạn của gã thế nào?” Từ lúc nào lại xuất hiện nhân vật như thế này.

“Tàn nhẫn ác độc, phần lớn các thủ lĩnh bang phái bị gã để ý đều bị diệt khẩu cả nhà, già trẻ không lưu. Quan phủ thì kết luận là giang hồ giết trả thù, trong chốn võ lâm lại không tiện xung đột chính diện, nhiều lần cũng có trả thù, nhưng đến nay không có mấy người ra tay được. Gã lấy địa vị danh lợi để dụ dỗ, thu nhận một nhóm cao thủ tiếp tay cho giặc, thực lực không thể coi thường.” Tạ Khúc Hành trầm mặt nói.

“Xem ra là muốn học Quân vương phủ đây mà, nhưng không chịu nhìn xem người ta dùng thủ đoạn bậc nào, há làm ba trò tiểu nhân như gã.” Tạ Thanh Lam chen miệng vào, rất khinh thường.

Tạ Khúc Hành gật đầu đồng ý, cười lạnh bảo, “Ta thấy đúng là gã có ý đó đấy, một lòng muốn làm bá chủ võ lâm phương Nam, muốn thay thế Tạ gia, sánh vai cùng Bắc quân vương phủ, tiếc là chưa chắc có thể được như mong muốn.”

“Đã từng giao thủ rồi sao?”

“Từng ngẫm giao thủ rồi, hai bên đều có hao tổn, không phải cùng một hạng người.” Tạ Khúc Hành thoáng ước lượng, “Chỉ sợ gã đã sớm có mưu đồ với Tạ gia, trong thư cha nói gần đây gã có động tĩnh khác thường, âm thầm ra tay, nhất định là hướng về Dương Châu.”

Nam quận vương thế tử...

Lại một hồi sóng gió nổi lên, hấn im lặng suy tư rất lâu, chợt bên tai nghe thấy tiếng trẻ con cười ồn, theo bản năng lại gần trước cửa sổ.

Đã vào cuối xuân, hoa trong vườn rơi lả tả.

Giữa tầng tầng lớp lớp hoa lá có bóng người yếu đuối đứng đấy, đỡ một bé trai dao nghiêng ngã ôm lấy chân nàng, tuy có mắt kiên nhẫn song lại không né tránh, để mặc đứa trẻ làm nũng, đôi ba chú bướm chập chờn bên cạnh, nắng chiều ửng đỏ, tuyệt mỹ như một bức họa.

Đôi mắt đen lơ đãng nhìn sang rồi nhanh chóng xoay người đi, dường như có phần hỗn loạn.

Trong khoảnh khắc ấy, cõi lòng vốn nặng trĩu bỗng nhẹ đi rất nhiều.

Trong đình giữa đêm hè, trăng non như hàng mi.

“Mi là ai.” Thiếu niên trợn to hai mắt, giọng không thân thiện.

Trợn mắt nhìn nữ hài khoan thai đi vào ngồi, rồi lại nhìn Tạ Vân Thư. Tam ca cậu đang bóc anh đào cho nó, anh đào màu đỏ tươi rồi được bỏ sạch hạt đặt vào trong chén nhỏ, nó miễn cưỡng ăn mấy quả, hàng mi nhon chau lại vì vị chua ngọt.

Cái dáng vẻ hưởng thụ đầy tự nhiên như thế khiến người khác rất không thuận mắt.

Tạ Khúc Hànhh thì thôi, đã có thể làm như không nhìn thấy, nhưng Tạ Thanh Lam còn trẻ tuổi xốc nổi, rất không thích tam ca như thần tiên trong lòng lại phục vụ một nha đầu còn nhỏ tuổi hơn mình.

“Hắn là ai đấy.” Ca Dạ liếc đối phương, lười biếng hỏi.

“Ngũ đệ Thanh Lam.”

“Huynh đệ nhà ngươi nhiều thật đấy.”

Tuy không có ác ý nhưng lại khiến người ta không vui, Thanh Lam không kiềm chế được.

“Rốt cuộc mi là ai, dựa vào đâu lại để tam ca phục vụ mi, mi không có tay hả?” Âm thanh đầy thịnh nộ vang lên trong đình, trong đêm tối thu hút bao người chú ý.

Ca Dạ khoát tay, ý nói với Tạ Vân Thư, “Đừng làm nữa, ồn quá.”

Câu từ chậm rãi suýt nữa làm Thanh Lam tức nổ phổi, không chịu nổi bị coi thường lần nữa.

“Rốt cuộc ngươi là ai, vì sao không phải là Phượng Ca tỷ ngồi ở đây.”

“Nhắc mới thấy hắn có điểm giống ngươi lúc vừa lên núi đấy chứ, cũng may ngươi không dài dòng như hắn.” Nhìn lướt qua, nàng thờ ơ bình luận như không nghe.

“Thanh Lam, ngồi xuống.” Tạ Vân Thư tìm tìm nhìn đệ đệ phòng mặt đỏ ửng, lấy khăn ướt ra chùi đầu ngón tay.

“Không được vô lễ với Diệp cô nương.” Tạ Khúc Hànhh trách một tiếng cho có.

Ca Dạ chán chường tính rời đi, nhưng lại bị Tạ Vân Thư kéo cổ tay lại, “Ngồi thêm lát nữa đi, đúng lúc trời tối.”

Ca Dạ nhìn một vòng, đèn lồng treo cao chiếu rọi nào hoa nào cỏ trong làn gió đêm, quả thật không tệ, có điều...

Nàng lắc đầu, “Ồn quá.”

“Mi ——” Một tay bịt miệng thiếu niên, ngăn lại những lời sắp thốt ra.

“Thanh Lam, bắt đầu từ bây giờ không được lên tiếng, muốn biết chuyện thì sau này ta sẽ kể với đệ, nếu không chịu thì về phòng trước đi.” Im lặng trong chốc lát, thiếu niên buồn bã gật đầu, lúc này Tạ Vân Thư mới buông tay, vờ như không thấy ánh mắt ảm ức của đệ đệ.

Tạ Khúc Hành ho khan, không nói gì.

Ca Dạ bình thần ngồi xuống.

Một lúc lâu sau, Tạ Thanh Lam nặng nề ngồi xuống, hậm hực nhìn nàng chăm chú.

“Ta ghét mi.”

Ca Dạ lật sách, dựa vào cột trụ nửa lim dim như không nghe thấy.

“Người nghe không thể hả!” Thiếu niên lớn tiếng quát.

Ồn ào chết đi được, Ca Dạ thở dài, gập sách lại toan đổi chỗ.

Thiếu niên không chịu buông tha, cản đường lại, “Ta đang nói chuyện với mi đấy.”

“Nói gì.”

Thiếu niên cứng họng, nghĩ mãi vẫn là một câu kia, “Ta ghét mi.”

“...”

“Tốt nhất mi nên tránh xa tam ca ra.”

“...”

“Mi không hề xứng với huynh ấy, danh môn thù mị như Anh Lạc tỷ với Phượng Ca tỷ mới xứng.”

“...”

“Tà ma ngoại đạo như mi nên thức thời nhanh chóng rời đi đi, đừng hòng leo lên cửa Tạ gia.”

“...”

Thấy cậu ta vắt hết não suy nghĩ, nửa buổi cũng không nói tiếp được, nàng nhướn mày, rốt cuộc cũng hết rồi, tốt lắm.

Xoay người đi sang hướng khác, dù gì sân Bạch gia cũng lặp đi lặp lại, đi vòng một hồi rồi cũng về được phòng mình.

“Rốt cuộc mi có nghe thấy không đấy hả.” Thiếu niên sừng sốt, chạy đuổi theo.

“Nghe rồi, người còn muốn thế nào nữa.” Nàng hơi cụp mắt, một đứa bé mập mạp thò đầu ra từ cạnh cửa, cười hì hì để lộ mấy chiếc răng nhìn buồn cười, trong chớp mắt nàng thầm kêu không ổn.

Thấy nàng có vẻ chột dạ, Tạ Thanh Lam đắc ý, rốt cuộc cũng có cảm giác thành tựu rồi.

“Biết thân phận của mình đi, tốt nhất là ngày mai, à không, hôm nay đi luôn đi. Như thế ta sẽ tha cho mi một mạng, không nêu lai lịch của mi ra ngoài, bằng không ngay đến cửa Bạch gia mi cũng không vào được đâu, người của Ma giáo thì đều là kẻ thù chung của võ lâm cả, dù tuổi có nhỏ đi nữa...”

“Lúc này ta còn cảm thấy các người có điểm giống nhau, giờ ta rút lời.”

Ca Dạ lạnh lùng ngắt lời cậu ta, chẳng còn mấy kiên nhẫn, “Người ngu xuẩn hơn ta nghĩ nhiều, thỉnh thoảng cũng phải nên dùng đầu óc đi, nếu không ta thật nghi ngờ không biết người rời khỏi Tạ gia thì có thể sống được bao lâu.”

Nói xong một mạch, nàng lập tức nhấc tiểu quỷ bên chân lên nhét vào lòng cậu ta, “Nếu đã thích Bạch gia như thế thì người đưa tên tiểu quỷ này về đi, người muốn khoe khoang gì cũng được, thứ ta không thể phụng bồi.”

Còn chưa nói xong thì người đã biến mất.

Không rõ hướng đi, Thanh Lam sừng sốt hồi lâu, lại nhìn đứa bé trong ngực, mắt to mắt nhỏ nhìn cả buổi, rồi đứa bé há miệng.

“Muốn tỷ tỷ cơ, ta ghét nhà người, oa...”

“Có thể ta phải rời đi mấy ngày.”

Nữ hài nằm trên giường không ngẩng đầu, vùi đầu vào mấy cái thẻ đếm làm bằng trúc.

“Nhà có một số việc.” Hấn giơ tay vuốt vuốt tóc đen nhánh, “Chắc sẽ không lâu đâu.”

“Khó giải quyết lắm à?”

“Sao nàng biết.”

“Có thể để lệnh tôn điều động cả ba người con mà chuyện nhỏ ư?” Bên khốe môi xinh đẹp khẽ cười giễu, “Người quay về đúng lúc nhỉ.”

Hấn chỉ mỉm cười, ngồi xuống cạnh nàng.”

“Năm huynh đệ nhà ta, đại ca tính tình cương trực giống cha nhất, nhị ca yếu đuối từ nhỏ, được trưởng bối thân thiết đưa vào núi học y thuật, nghe nói đã có thành tựu rồi; tứ đệ theo tam thúc không có con ở lại Tuyền Châu, nhỏ tuổi nhất chính là Thanh Lam.”

“Sau khi ta mất tích, dưới đầu gối mẹ cũng chỉ có Thanh Lam nhỏ tuổi có thể đùa bà cười. Cha không đành lòng nên cũng không quản nghiêm, dù đệ ấy đã vượt qua bài kiểm tra mà ra cửa, nhưng tính tình vẫn như đứa bé, nếu ăn nói có chỗ đắc tội, nàng cũng đừng thấy lạ.”

Ca Dạ nhếch môi coi như cười.

“Cha cho đệ ấy ra ngoài có lẽ là muốn tôi luyện, nhưng lần này rất nhiều phiền toái, ta và đại ca đã bàn xong rồi, vẫn để Thanh Lam lại Bạch gia, có vô lễ với nàng thì cứ trừng phạt. Đệ ấy còn nhỏ, thỉnh thoảng cũng nên biết đúng mực.” Có rất nhiều người nhắm vào Tạ gia, còn trẻ tuổi mà mắt cao, kiêu căng không tự biết, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

“Nếu hấn ta có thể khiến ta tức giận thì cũng coi là bản lĩnh đấy.” Nhàm chán rút thẻ đếm ra, đưa trẻ đốt nát đó nàng đâu coi là gì, “Huống hồ ta cũng không có nghĩa vụ thay người dạy hấn.”

“Biết là nàng sẽ nói vậy mà.” Hấn khẽ mỉm cười, đầu ngón tay vuốt ve gương mặt trắng nõn.

Ca Dạ nhìn về mặt hấn, bỗng nói: “Tự người phải cẩn thận, không chết trên Thiên Sơn mà thua ở Giang Nam thì đúng là châm chọc.”

“Còn chưa đến mức đó.”

Gạt mái tóc dài rối loạn qua một bên, Ca Dạ chuyển đề tài, “Khát nước rồi, bóc mấy quả anh đào cho ta đi.”

“Ta tưởng nàng không thích.” Hấn cầm chén đến, rạch một đường trên anh đào, trái cây bóng loáng bổ đôi, hạt nhỏ bé rơi ra, chỉ còn lại múi thịt nhiều nước.

Ca Dạ miễn cưỡng nằm trên giường, thưởng thức anh đào trong miệng như chú mèo đợi dứt ăn.

“Phải đi mấy ngày?”

“Chừng mười lăm ngày.”

“Trong vòng hai mươi ngày nếu người không về, ta sẽ không đợi nữa.” Cũng ngắm cảnh đủ rồi, dần thấy chán.

Hấn nghĩ ngợi, “Giúp ta trông nom Thanh Lam, đừng để đệ ấy gây họa.”

Nàng hừ khẽ, “Ta ghét làm bảo mẫu.”

“Lần sau không được thế nữa.” Hấn mỉm cười.

Quả anh đào đỏ tươi nằm trên môi bị hàm răng trắng cắn lấy, cuốn vào đầu lưỡi, mềm mại mê người.

“Vị anh đào thế nào?”

“Tự ngươi ném đi.” Nàng đáp bằng quơ, bàn tay nhón lấy một quả.
Bỗng môi bị liếm lấy, nàng trợn mắt nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc.
“Quả thật không tệ.” Hắn cười như có thâm ý khác, rồi lại cúi đầu xuống lần nữa.

47. Chương 47

Tạ Thanh Lam vừa ra ngoài thì chợt trông thấy bóng người lách mình đi vào viện bên kia.

Trong đêm tối, cậu ta nhú mày. Ả nữ nhân mặt dày đó vẫn chưa chịu rời đi, cứ đi ra ngoài là lại lắc lư trước mặt cậu. Nếu không phải tam ca và đại ca dặn dò mấy lần thì cậu thật sự rất muốn sút bay ả ta, không thì nói thẳng cho Bạch gia biết xuất thân lai lịch của ả, chắc hẳn đến lúc ấy sẽ khóc lóc cầu xin cho xem.

Đại ca nói ả còn lớn hơn mình.

Thấy ả ỷ vào dáng vẻ nhỏ bé giả danh lừa bịp là lại ghét cay ghét đắng, về mặt lúc nào cũng là một cái kiểu hời hợt lạnh lùng kiêu ngạo, nhìn sao cũng không vừa mắt, không hiểu sao tam ca cứ theo ả thế, lại còn rất dịu dàng nữa chứ. Dáng vẻ sa sút ảm đạm của Phượng Ca tỷ khiến cậu cảm thấy áy náy giùm, suýt nữa đã nói tuột ra tất cả những gì mình biết rồi.

Không phải có chuyện năm xưa thì hẳn tam ca đã cưới Bạch Anh Lạc, dù vô duyên bỏ lỡ, nhưng may mà còn có Bạch Phượng Ca, cậu rất hy vọng có một tam tẩu như thế, gia thế tốt lại xinh đẹp điềm đạm, tri thức đạt lễ, tin rằng cha và Bạch lão thái gia cũng nghĩ vậy.

Nếu không có yêu nữ kia thì tốt rồi, mọi thứ sẽ giống như trước.

Mỗi lần thấy huynh trưởng lỗi lạc bảo vệ chiều chuộng hạ mình trước yêu nữ ma giáo, người ưu tú lại bị mê muội đến thế khiến cậu ta bực mình không chịu nổi.

Nghe được tin nhân sĩ giang hồ ở tạm Bạch gia, gia đình hầu gái lên lút bàn luận, thậm chí còn không kiêng dè nói bóng nói gió hay giễu cợt cay nghiệt ở gần ả, bụng nghĩ sao là nói ra vậy. Đáng tiếc có mắng chửi thế nào thì cũng chỉ như gió thổi qua tai với yêu nữ mặt dày vô sỉ này, không để tâm đến chuyện gì, chỉ biết tự mình ra cửa tìm vui, thậm chí còn không chịu nổi cô đơn biến mất mấy ngày. Đợi tam ca về nhất định cậu sẽ tố cáo, tốt nhất là làm ả nhục nhã đuổi quách đi, nếu không phải đại ca đã dặn không được vọng động, thì cậu rất vui lòng làm hộ.

So ra thì, rốt cuộc nữ nhi Giang Nam vẫn khiến người ta thương xót hơn.

Nhớ đến giai nhân vừa cứu ở trà lâu mấy hôm trước, cậu ta bất giác bật cười. Nữ hài điềm đạm bị ác bá ức hiếp buồn bã nước mắt, được cậu ta ra tay tương trợ thì không khỏi xấu hổ cảm ơn, rồi lại được Bạch gia thu nhận thì làm người hầu thông minh lanh lợi, nhìn đâu cũng thấy đáng yêu, làm người ta xót xa từ tận đáy lòng. Đáng tiếc cha trị gia nghiêm quá, nếu không...

Mặt thoát cái đỏ bừng, cậu bước nhanh đến nhà bếp.

Tháo túi nải trên vai xuống, thị nữ dâng khay hoa quả và một bình trà nóng lên.

Có lẽ vì nể mặt Tạ Văn Thư, nên dù ánh mắt có khinh bỉ thế nào thì Bạch gia vẫn chu đáo về khoản phép tắc.

Hắn rời đi đã được một thời gian rồi, đoán chắc có nhiều chuyện cần làm lắm, qua hai ngày nữa là đến kỳ hạn hai mươi ngày rồi, nếu không về nàng cũng không có kiên nhẫn đợi thêm. Dựa vào kinh nghiệm có được trong mấy năm qua, tuy khó giải quyết nhưng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nếu sớm muộn gì cũng chia tay nhau thì đây lại là thời cơ tốt, không tính là nuốt lời.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, nàng rót một ly trà, nhấp một ngụm.

Trên đường cái, mấy con ngựa khỏe mạnh tung vó phóng như bay, mồ hôi dưới lớp da đen bóng tiết ra liên tục, thở dốc như sấm.

“Không được, phải nghỉ ngơi thôi, ngựa không chịu nổi nữa rồi.” Người cưỡi con ngựa thứ ba cất giọng ghìm cương, ngựa hí dài một tiếng, tốc độ nhanh chóng chậm đi, chân ngựa không ngừng run rẩy.

Mấy ngày liên tục phi nước đại đã khiến mọi người thấm mệt, ấy mà khi dừng lại lại không giấu được vẻ lo lắng.

“Nói không chừng đối phương còn chưa ra tay, có lẽ chúng ta có thể chặn đầu được.” Tống Vũ Thương lắc quan nghĩ.

“Sợ không kịp, nếu tin tức chúng ta điều tra được ở Nam quận là thật.” Tạ Khúc Hành nhíu mày.

“Trước khi đi đệ đã nhờ Ca Dạ trông nom Thanh Lam rồi, đệ ấy sẽ không sao đâu.” Tạ Vân Thư lên tiếng trấn an, song trong lòng cũng rất lo.

“Điều ta lo nhất không phải là đệ ấy, không ngờ mưu đồ bí mật lần này không phải nhằm vào Tạ gia mà là muốn nhổ sạch Bạch gia ở Hàng Châu, bằng vào thủ đoạn của Nam quận vương thế tử, quả thật không dám nghĩ tình hình bên kia ra sao rồi.”

“Có Tuyết sứ ở đây, công tử có thể yên tâm.” Người đầu tiên ghìm cương lên tiếng khuyên nhủ, rồi lại quay đầu nhỏ giọng lẩm bẩm với đồng bạn, “Nếu nàng thật sự quản mấy chuyện đầu đầu này.”

“Ta thấy khó đấy, đâu phải người không biết tính tình của nàng.” Người sau nghe vậy thì nhún vai, có vẻ không lạc quan mấy, “Có thể che chở đệ đệ lão đại là rất nể mặt rồi, chứ đâu rảnh mà lo mấy chuyện không liên quan.”

“Không ngờ lão đại có lai lịch thật.”

“Ta càng không ngờ huynh ấy có thể cùng với Tuyết sứ quay về.” Người Người như tòa băng luôn lạnh lùng bàng quan, vất đi địa vị quyền hành của ma tôn mà đi về nơi xa, thật không thể tưởng tượng nổi.

“Hơn nữa còn đã giết giáo vương.”

“Chúng ta bỏ lỡ không ít kịch hay rồi.”

Hai người xì xào bàn tán, cũng thấy được tiếc nuối trong mắt đối phương.

Tống Vũ Thương đóng tai lắng nghe, tò mò đến nỗi không thể nghe ngóng được hết, cứ như thể muốn mở miệng hỏi thăm.

“Ngân Hộc Bích Chuẩn!” Một tiếng quát khê truyền đến.

“Có!” Hai người bắt giác đứng thẳng.

“Ăn nhiều vào, lát nữa còn phải lên đường.” Tạ Vân Thư thờ ơ nhìn lướt qua, “Bớt nói nhảm đi.”

“Sương Nhi.” Tìm được thân hình yếu điệu, Tạ Thanh Lam thấp giọng gọi.

Gương mặt đáng yêu quay sang, thoáng hốt hoảng, “Tạ công tử.”

“Nàng đang làm gì thế?” Tạ Thanh Lam không nghi ngờ gì, chỉ xem là mình lỡ mồm dọa gai nhân sợ.

“Tiểu tỳ chuẩn bị canh nắm tuyết, đang tính đưa đến phòng Tạ công tử.”

“Vậy ta tiết kiệm sức cho nàng vậy, để tự ta nào.” Thiếu niên cười hì hì trêu, “Cám ơn ta thế nào đây?”

Thiếu nữ khó xử cúi đầu, “Tiểu tỳ do Tạ công tử cứu, ơn như tái sinh, báo đáp thế nào cũng được.”

“Thế à, vậy người uống canh nắm tuyết thay ta đi.” Tạ Thanh Lam trêu chọc.

Trong con mắt sáng rực thoảng vụt qua tia hoài nghi, “Ý công tử là...”

“Từ nhỏ ta đã không thích đồ ngọt, người uống đi là giúp ta rồi.” Cậu chìa tay ra như nhờ cậy, nữ hài che miệng bật cười.

“Vậy đâu có được, tỳ nữ sao có thể uống thứ này được.” Sương Nhi yêu kiều cười một tiếng, “Hơn nữa tỳ nữ còn chừa nó vì Tạ công tử đấy.”

“Chưng vì ta sao?” Hai mắt thiếu niên sáng lên, lòng khắp khởi mừng thầm.

“Nếu công tử chê thì thôi vậy, dù sao đây cũng không phải của hiếm lạ.” Nữ hài cắn môi, có mấy phần ai oán.

“Nếu đã là món Sương Nhi chuẩn bị vì ta thì chắc hẳn mùi vị ngon lắm, phải nếm thử mới được.” Tạ Thanh Lam nhắc lấy bát, múc một muỗng đưa lên miệng, nữ hài tủm tỉm nhìn.

Đột nhiên xoảng một tiếng, bát trong tay thiếu niên vỡ tan tành, biến hóa bất ngờ làm cả hai giật mình.

Ca Dạ lẳng lặng đứng ở cửa phòng bếp, sâu kín nhìn chằm chằm thiếu nữ ngạc nhiên ra mặt.

“Người làm gì đấy hả!” Tạ Thanh Lam sững sốt, cơn tức giận phun trào, gầm lên một tiếng.

Loáng cái đã thấy nàng phóng mình đến trước người, theo bản năng cậu giơ tay ra cản lại, cổ tay sít chặt như có vòng sắt, cả nửa bên vai lập tức tê rần, người nhẹ bẫng ngã ra sáu bảy tám bước, miễn cưỡng đứng vững nhìn, ả ta và Sương Nhi đã động thủ với nhau rồi.

Thì ra Sương Nhi biết võ.

Thiếu nữ yêu kiều đáng yêu mà ra tay lại rất ác liệt, chiêu nào chiêu nấy đều như đòi mạng. Đáng tiếc là gặp nhầm đối thủ, chưa tới mấy hồi đã bị Ca Dạ áp chế, bị điểm chính xác vào yếu huyệt, rõ ràng là ra tay không nhẹ, Sương Nhi trợn trắng mắt, mặt phồng lên đỏ bừng.

“Yêu nữ, buông tay ra!” Run rẩy cả buổi, rồi thấy người mình cứ về bị chịu khổ thì xông đến. Một viên đá bắn ra rạch ngang gò má cậu để lại một đường máu, cũng ngăn hành động của cậu lại.

“Người muốn cứu ai?” Ca Dạ chế giễu, “Không tự xem xem bản thân còn lại bao nhiêu chân khí.”

Nghe thế thì rất đổi kinh ngạc, Tạ Thanh Lam âm thầm đề khí, nhưng trong đan điền lại trống rỗng, chân khí hầu như đã tiêu tan.

“Người đã làm gì.” Nhất thời không khỏi kinh hãi, nhìn Sương Nhi rồi lại nhìn nàng, một suy nghĩ mơ hồ hiện lên, khó có thể tin nổi.

“Ngu ngốc.” Ca Dạ thốt ra hai chữ, con ngươi đen láy nhìn thẳng vào tù binh trong tay, “Ai phái người đến.”

Sương Nhi không mở miệng, bỗng giữa chân mày hiện lên vẻ kiên quyết đầy hung tàn, Ca Dạ tát một phát nặng nề khiến con nhỏ lệch cả mặt, môi bật ra máu.

Tạ Thanh Lam không đành lòng, toan mở miệng nhưng Ca Dạ đã giơ tay cạy cằm Sương Nhi, một chiếc răng dính máu rơi ra ngoài, nàng đưa mắt nhìn, cười nhạt một cái.

“Tử sĩ, đúng là được dạy không tệ, khiến ta càng tò mò hơn đấy.” Tiện tay khép xương hàm lại, “Chủ nhân của người là ai.”

“Còn lâu ta mới nói, tốt nhất người người đẹp suy nghĩ này đi.” Gương mặt xinh xắn vặn vẹo, hiện lên vẻ oán độc chưa bao giờ để lộ, “Chủ nhân ắt sẽ trả thù thay ta.”

“Người không nói, chẳng lẽ ta còn không biết?” Ca Dạ đâu phải kẻ không có não, tay khẽ dùng sức, nhìn mặt đối phương dần tái mét, “Cố ý hạ độc từ từ lâu như thế, ắt không phải vì ngày hôm nay.”

“Nhịn đau được thì người cứ đừng nói.” Nàng lạnh lùng nhìn thiếu niên ngây ngô run rẩy bên cạnh, “Nếu người không muốn xem tiếp thì rút ra ngoài cho ta.”

“Người muốn làm gì, cô ta muốn hại ta, có thể dụng hình...” Khiếp sợ và khủng hoảng xen lẫn nhau, dung nhan kiều diễm đầy địch ý khiến cậu không tài nào tin nổi, song lại không tài nào oán hận được.

“Người tưởng cô ta muốn hại người?” Nụ cười khinh thường nở trên gương mặt lạnh lùng. “Người có giá trị gì đáng để cô ta tốn tâm tư như thế, nếu chỉ vì giết người thì dù có mười Tạ Thanh Lam cũng chết cả rồi, việc gì phải dùng đến lệ Đoạn Trường ngàn vàng khó mua này?”

“Sao người biết đó là Lệ Đoạn Trường, rốt cuộc người là ai.” Sương Nhi cắn răng nói, rất không cam lòng.

“Có nên khen người may mắn không nhỉ? Nếu ta không ra ngoài thì từ ngày đầu tiên người hạ thủ đã bị phát hiện rồi; nếu không phải hôm nay ta quay về, người đã có thể rút lui an toàn.” Câu nói thờ ơ đủ khiến người rùng mình, nàng nhìn đối thủ bất lực giãy giụa.

“Trung thành ư? Nếu phải chết thì để ta xem rốt cuộc người cứng đầu đến mức nào.”

48. Chương 48: Trò Chơi

Nhìn người nằm ngã trên đất yếu ớt vô lực, mồ hôi rỉ ra từng giọt. So với màn bi thảm khiến người ta sợ hãi lúc trước, tin tức nghe được lại càng khiến cậu suýt nữa không đứng vững.

Rốt cuộc cậu cũng đã rõ Lệ Đoạn Trường là độc gì. Không màu không mùi, hòa vào nước thì chẳng một ai hay, nhưng dùng nhiều lần thì sẽ hao mòn nội lực của người luyện võ, bất tri bất giác sẽ biến thành người bình thường, dù là cao thủ đến đâu thì khi trúng độc cũng trở thành cá trên thớt, mặc người mổ xẻ.

Màn anh hùng cứu mỹ nhân buồn cười ấy chẳng qua chỉ là cái bẫy người khác bày ra, mục đích thật sự là mượn sự hồ đồ của cậu để vào Bạch gia, thành công hòa độc xuống giếng.

Bạch gia rất khắt khe với hạ nhân, không tùy tiện tuyển người ngoài nên không lợi dụng được sơ hở. Nhưng nếu là người do ngũ công tử Tạ gia đem về thì khác, Bạch Côn Ngọc cố ý qua lại nên không đề phòng âm mưu tính toán, thành ra mới có họa hôm nay.

Năm quân vương thế tử là chủ nhân của Sương Nhi.

Dày công sắp đặt mọi thứ chỉ vì để nhỏ sạch đồng minh mật thiết nhất của Tạ gia, thủ lĩnh của xứ Hàng Châu – Bạch gia.

Ngoài hiên bỗng ồn ào hẳn, như thể có rất nhiều người đến, tiếng quát mắng liên tục vang lên, thỉnh thoảng truyền đến tiếng hét chói tai.

“Đến nhanh thật đấy.” Ca Dạ nhíu mày, một tay giữ lấy người đang định xông ra.

“Buông ra!” Vành mắt Tạ Thanh Lam như muốn nứt ra, bao phen tự trách cùng ảo não gần như nhấn chìm cậu.

“Giờ người đã mất hết võ công, ra ngoài để chịu chết ư?” Ca Dạ chế giễu ra mặt, rút kim châm ra châm vào mấy yếu huyệt. Tiếng ồn ào càng lúc càng lớn, cậu nổi điên giãy giụa, đan điền lại khôi phục chút chân khí.

Ca Dạ rút kim châm về, nhưng vẫn bám vào mạch cổ tay cậu: “Tạm thời áp chế được chút, nhưng không có thuốc giải thì vẫn không được.”

“Buông ta ra!” Không vùng ra được, Tạ Thanh Lam nổi điên lên.

“Bớt nói nhảm đi.” Ca Dạ làm như không nghe thấy, vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, “Ta chỉ đồng ý là trông nom người thôi.” Nói cách khác, người Bạch gia sống chết thế nào không liên quan tới nàng.

“Ngộ nhỡ Bạch gia có bất trắc gì, ta thà chết chung với họ.” Tạ Thanh Lam cắn răng nghiêng lợi, giậm chân giậm dữ, “Yêu nữ như người làm sao hiểu được, không cần người phải giả mù sa mưa cứu ta!”

“Tiếc là ta đã đồng ý với Tạ Vân Thư rồi.” Tiểu quỷ thất thường đúng là đáng ghét, nàng cũng lười nói nhiều, điểm vào mấy huyệt đạo rồi ném đến trong góc tường, mặc cậu ta giậm dữ trợn mắt, nàng đổi chỗ nấp rồi quan sát động tĩnh bên ngoài.

Đội tiếng ồn ào nhỏ bót thì kéo mấy người lại vặn hỏi, đại khái đoán được tình hình.

Dùng Lệ Đoạn Trường rất hữu hiệu, hầu như không có gì cản trở. Duy chỉ có Bạch Côn Ngọc vì xã giao bên ngoài nên mới trúng ít độc, nhưng khi thấy thanh đao gác trên cổ phụ thân và muội muội thì đã buông tay chịu trời, sau khi lĩnh một đao thì bị kéo đến võ trường của Bạch gia cùng người nhà.

Chỉ có đệ tử với mấy hộ vệ đi cùng ở bên trong là chết, còn thành viên Bạch gia tạm thời không sao, nhưng tạm thời bao lâu thì không biết, lần này Nam quận vương thế tử đích thân đến, dốc hết tinh nhuệ có ý giết gà dọa khỉ ở Giang Nam. Suy đoán từ cách hành sự, chỉ e là kết cục buồn.

Im lặng nhìn quanh một vòng.

Có không ít kẻ đến, nhân lúc đêm tối giờ đuốc cầm gậy. Kỷ luật nghiêm khắc huấn luyện nghiêm chỉnh, phân rõ chức trách.

Đèn đuốc hừng hực chiếu sáng võ trường rộng lớn. Trên sân rất tĩnh lặng, người nhà họ Bạch ngồi trên mặt đất, dù là Bạch lão gia tử vốn hào sảng thì nay cũng nhếch nhác vô cùng, râu dính đầy máu. Một trai một gái quỳ bên cạnh, đoàn thể thiếp run run nấp sau lưng, Bạch gia ở Hàng Châu rất có danh tiếng, nay gặp phải tình cảnh này, các cô nương nhát gan đã sụt sịt nước mắt nước mũi, khóc không ngừng nghỉ.

“Thật sự đã thất lễ.” Một thanh niên quý phái nho nhã gật đầu, như cảm thấy rất áy náy, “Hạ nhân ra tay hơi quá, đã dọa các vị phu nhân sợ hãi rồi.”

“Tiêu Thế Thành.” Ba con chữ thốt ra giữa kẽ răng, như ba miếng sắt đập mạnh xuống đất.

“Mới lần đầu gặp mà Bạch lão gia đã nhận ra rồi, Tiêu mỗ lấy làm vinh hạnh.” Nam quận vương thế tử vẫn ung dung mỉm cười.

“Người và ta không thù không oán, vậy mà lại hạ độc ám hại cả nhà ta, chém giết người vô tội, đúng là xứng với thân phận người.”

“Hôm nay tại hạ lấy thân phận người giang hồ làm việc.” Tiêu Thế Thành thông thả đáp, “Bạch lão gia cũng nên biết rõ quy tắc giang hồ là thắng làm vua thua làm giặc chứ nhỉ.”

“Đuổi người hạ độc thì anh hùng cái gì.” Bạch Phượng Ca tức giận mắng chửi, “Thì ra hôm đó ở trong đình người đã nhận ra chúng ta, nên mới nghĩ trăm phương ngàn kế hãm hại.”

“Danh tiếng Bạch gia nổi như cồn, nhiều năm tổ chức đúng là có chỗ hơn người, không dùng kế này chẳng phải uổng mạng của thuộc hạ ư. Nhị tiểu thư phải biết ‘việc quân cơ không nề dối trá’ chứ.” Tiêu Thế Thành đáp, tự có cái rộng lượng của kẻ thắng, “Lần gặp gỡ ở đình trú mưa chỉ là vô tình mà thôi, đúng dịp ta có hẹn đánh cờ với Huyền Trí đại sư, là do các người đến đấy chứ.”

“Bây giờ các hạ muốn thế nào.” Bạch Côn Ngọc che cánh tay bị thương, mơ hồ choáng váng, mà cũng chẳng thể trách hẳn được, tình thế tệ hại thế này, hơn phân nửa đã mất đi may mắn.

“Ta và Bạch gia nước sông không đục nước giếng.” Tiêu Thế Thành tiến lên mấy bước, nói với vẻ tiếc nuối, “Tạ gia ở Dương Châu mới là họa của ta, mà Bạch lão gia cứ kiên quyết từ chối ý tốt của ta, cố ý dựng đồng minh với Tạ gia, Tiêu mỗ không biết làm sao nên mới đưa ra hạ sách này.” Hắn lại nhìn mọi người với ánh mắt ra chiều suy nghĩ, “Trừ Tạ trước rồi đến Bạch, dù gì cũng phải làm, Bạch công tử cảm thấy có lý không?”

“Đồ tiểu nhân bỉ ổi.” Bạch Phượng Ca mắng chửi, trong mắt tràn ngập vẻ khinh thường.

“Rốt cuộc vẫn là người Bạch gia, dù là cá trên thớt vẫn chẳng hề sợ hãi, đúng là khiến người khác bội phục.” Tiêu Thế Thành nhẹ vỗ tay, không khỏi tán thưởng, “Trong quý phủ người đồng môn đồ nhiều, mai này diệt hết cũng tiếc lắm.” Nói rồi đổi lời, “Nếu lão gia bảo đảm từ nay thành tâm giúp sức Nam quận vương phủ, thì không lưỡng lự với Tạ gia, giúp ta hoàn thành nghiệp lớn là thống nhất võ lâm Giang Nam, thì ta sẽ lập tức cưỡi trời, tôn làm trưởng giả.”

Râu tóc hoa râu song khí thế vẫn còn đó, yên lặng một hồi, Bạch lão gia phá lên cười, tiếng như đá vàng.

“Bạch mỗ há là người thất tín bội nghĩa.” Lời nói ra kiên định rạch ròi, hào khí không giảm, “Đừng nói đến ta và Tạ gia có mấy chục năm giao tình, mà dù là lúc này, cũng sẽ không cúi đầu trước lưỡi dao, chôn vùi

thanh danh một đời của Bạch mỗ. Dã tâm của người có ai không biết, hôm nay diệt Bạch gia ta, sau này nhất định sẽ bị quả báo, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, Bạch mỗ ở dưới cửu tuyền mỗi mắt trông chờ.”

“Bạch lão gia phải biết, loạn hôm nay tất cả đều do ngũ công tử Tạ gia dẫn sói vào nhà, nên ta mới có cơ hội.” Tiêu Thế Thành chấp tay, khê khích bác.

Ông lão hừ một tiếng, “Tiểu bối ngốc nghếch, đầu địch nổi mưu hại của người, lão phu chết thì chết thôi, không có gì trách móc đời sau cả.”

“Lão gia không tiếc mình thì thôi, nhưng chẳng lẽ con cũng không lo sao? Thằng bé này chỉ mới bốn tuổi nhỉ.” Thuận tay nhắc con thơ của Bạch gia lên như xách một vò rượu, bất cứ lúc nào cũng có thể ném đi.

“Đồ cầm thú!” Trong sân gào to, Bạch Côn Ngọc lẫn Bạch Phượng Ca đều hốt hoảng, nhìn chăm chăm âu dè lắc lư lão đảo. Ấy vậy mà thằng bé không hề khóc, còn cổ ngẩng đầu lên, bĩu môi ra vẻ rất không thích tư thế hiện tại.

Ông lão đỏ mắt, “Dù gì Bạch gia cũng không còn khả năng sống, cần gì phải ra vẻ, cứ làm cho sáng khoái đi.”

“Được.”

Tiêu Thế Thành dừng một chốc, rồi cười với vẻ đầy tàn nhẫn.

Đứa bé lập tức bị ném về phía cối xay đá bên cạnh, song ngay lúc thê thảm không nỡ nhìn thì một bóng người vụt ra đỡ lấy đứa bé, chặn thảm kịch lại.

Ca Dạ bất đắc dĩ thở dài, xem ra ra tay quá nhẹ, tên kia phá được cấm chế mà xông lên.

Người đứng trong sân ôm chặt đứa bé suýt nữa bỏ mạng, khuôn mặt trẻ tuổi nổi giận đùng đùng.

Chính là Tạ Thanh Lam.

“Tạ ngũ công tử.” Tiêu Thế Thành nhướn mày như không ngoài suy đoán, giọng đầy chế nhạo, “Rốt cuộc cũng chịu ra rồi? Ta đang đoán xem người còn muốn nấp đến khi nào đây.”

Thiếu niên không đáp, đẩy đứa bé vào trong góc, hình như nó cũng biết không ổn nên ngoan ngoãn không vùng vẫy.

“Chạy trốn mới sáng suốt chứ nhỉ.” Đối phương vẫn là cái dáng vẻ thờ ơ đấy, “Dựa vào mình người thì cứu được ai? Theo như mật báo thì người cũng đã trúng Lệ Đoạn Trường, còn lại bao nhiêu công lực hả?”

“Cháu không cần phải quan tâm đến nhà ta, có thể thoát được thì cố gắng mà thoát, dù gì cũng phải giữ lại một mạng, như thế sau này còn có cơ hội trả thù thay Bạch gia.” Người Bạch gia mơ hồ đẩy lên hy vọng thì đã bị lời nói vô tình dập tắt, lão nhân tinh thông hiểu đời, sớm biết vô vọng nên cất giọng nhắc nhở.

Tạ Thanh Lam rút kiếm ra, mặt mũi tức giận, thề quyết tâm liều chết.

“Trưng cái điệu bộ đấy ra làm gì.” Tiêu Thế Thành chỉ cảm thấy buồn cười, hết sức dả kích, “Trùng ta làm gì, họa là do người ra cả. Tạ ngũ công tử học người ta đòi làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng không ngờ lại dẫn vào mầm họa giết nhà diệt tộc, món nợ này nên tính trên đầu người mới đúng. Nhắc đến cũng phải cảm ơn, nếu không có người ngậy thơ thì kế hoạch này không dễ thi triển thế đâu.”

Thân hình thẳng tắp bắt đầu run lên, như bị sức mạnh vô hình giày vò.

“Người tưởng giang hồ là gì, là trò chơi gia đình ư? Để người thỏa sức chơi trò hành tẩu nghĩa? nếu vô lâm Giang Nam đều như người thì ta đã không cần hao tâm tổn trí xâm chiếm từng bước.” Tiêu Thế Thành chế giễu, giơ tay chỉ vào từng người Bạch gia, “Thấy gì không, những cái mạng này đều thất trên đầu người cả, kẻ hại chết họ không phải ta, mà là người.”

“Im miệng!” Tạ Thanh Lam lạc giọng quát to.

Lời của Tiêu Thế Thành rất có hiệu quả, thiếu niên vừa bước chân vào đời bị một áp lực nặng như núi đè bẹp. Dừng sức nắm chặt kiếm, khớp xương trắng bệch hiện lên vết xanh.

“Rút kiếm ra đi.” Từng chữ từng chữ thốt lên qua kẽ răng.

“Đấu với ngươi, còn chưa đến lượt ta phải ra tay.” Tiêu Thế Thành khinh miệt nhìn cậu, chỉ coi như là châu chấu đá xe, “Đừng có nói ta không cho cơ hội đấy.” Đùa bỡn như mèo vờn chuột, có vẻ sảng khoái như nắm chắc phần thắng, “Nếu có thể luân phiên thắng được năm người trong tay ta, ta sẽ thả toàn bộ Bạch gia. Thế nào?”

“Ngươi nói rồi đấy.” Đột nhiên có cơ hội, hai mắt thiếu niên sáng vụt lên.

“Dĩ nhiên, ta lấy danh nghĩa Nam quận vương phủ bảo đảm.” Nam tử từ từ vỗ tay, “Ngươi cứ thể hiện bản lĩnh đi, để ta xem con cái Tạ gia có công lực thế nào.”

Bạch Phượng Ca như ngừng thở, Bạch Côn Ngọc và phụ thân lại cùng cúi thấp đầu.

Lấy một địch năm, chẳng qua chỉ là trò chơi tàn nhẫn đến đỉnh điểm. Có lẽ đối với Tiêu Thế Thành mà nói, giầy vò ý chí tinh thần của Tạ Thanh Lam mới thực sự là thú vui.

Theo tiếng vỗ tay, tùy tùng đầu tiên bước ra.

49. Chương 49: Xuất Chiến

Thời gian lắng lặng chuyển dời, nhưng trên sân lại đông cứng.

Kể xông đến bất ngờ vắng ra, không bỏ dấy nổi, đã phân được thắng bại rồi.

Ngưng mắt nhìn thiếu niên loạng choạng chực ngã, Tiêu Thế Thành gật đầu tán thưởng, “Không tệ, đã trúng Lệ Đoạn Trường mà vẫn có thân thủ như thế, không hổ là người của Tạ gia Dương Châu.” Không đợi đối phương thở gấp bình phục, hắn đã lạnh lùng hét ra lệnh.

“Lượt thứ hai, lên!”

Người thứ hai tấn công rất mạnh, Tạ Thanh Lam vốn không có nhiều chân khí, sau lượt thứ nhất thì gần như cạn sạch, dần dần ngay đến chống đỡ cũng khó, thoáng cái đã có thêm mấy vết thương. Người Bạch gia cũng tự biết, không đành lòng nhìn nữa, cúi đầu xuống hết.

“Nổ hết đà còn không bắn xuyên được lụa mỏng*, huống hồ ngươi cùng lắm chỉ được xem là mũi tên lạc.” Tiêu Thế Thành ác độc nhận xét, thiếu niên đỡ trái thì hồng phải, thể yếu rõ rệt, trái ngược hẳn với đối thủ.

(*Câu này xuất phát từ “Gia Cát Lượng truyện“.)

“Phế gân tay hắn đi, giữ mạng lại.” Đến cuối trò chơi, Tiêu Thế Thành mới cất giọng sai bảo, “Ta muốn xem xem lão đầu Tạ gia thấy con trai trở thành kẻ phế thì sẽ có phản ứng gì.”

Tên thuộc hạ thưa đáp, kiếm như nước chảy, thuận thế quét lên tay phải của Tạ Thanh Lam, không khỏi đắc ý kết thúc trận đấu không chút hồi hộp, song vào khoảnh khắc mũi kiếm rạch đứt vải áo thì cơ thể bỗng nhói đau, nhất thời tay mềm oặt, nhìn chuỗi kiếm trước ngực với vẻ không tin nổi.

Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, giữa hai người đang công kích đột nhiên xuất hiện bóng người thon nhỏ.

Cổ tay trắng ngần của Ca Dạ vỗ nhẹ một phát, lập tức ngăn cách Tạ Thanh Lam ra sau lưng, còn gã nam tử kia lão đạo vô lực, không biết đoán kiếm ghim vào ngực từ lúc nào, chỉ trong nháy mắt đã cướp đi sinh mệnh.

Bất ngờ chợt đến, tất cả đều kinh sợ.

“Sao lại là, Diệp cô nương...” Bạch Phượng Ca kinh ngạc thốt lên rồi tắt ngúm.

Bạch Côn Ngọc ngăn người, Bạch lão thái gia nghiêm túc quan sát thiếu nữ, càng nhìn càng sửng sốt.

Nữ hài tiến lên như không có chuyện gì, rút kiếm trên người chết ra, nhẹ nhàng vung lên, máu nhỏ xuống đất tong tong, thân kiếm trong veo không nhiễm chút bẩn.

“Là người.” Hồi lâu sau, Tiêu Thế Thành chậm rãi mở miệng, “Mật báo nói người đã rời khỏi Bạch gia rồi.”

“Tình báo của người không sai, ta chỉ mới về một canh giờ trước.” Nữ hài gật đầu, cũng có chút tiếc nuối, “Đúng là không khéo.”

“Ta vốn không muốn đối phó với người.” Nam tử cẩn thận nhìn nàng, vui giận khó lường, “Huyền Trí đại sư có khuyên ta rồi.”

“Là lão hòa thượng kia sao?” Nàng bật cười, không khỏi chế giễu, “Người lão ta chịu chơi cờ cùng quả nhiên đều là yêu ma quỷ quái.”

“Phật tâm từ bi, muốn độ ma kiếp.” Tiêu Thế Thành cũng cười, rồi chuyển qua quan sát không che đậy, “Ta rất tò mò, nhìn sao cũng không thấy người có thể hô mưa gọi gió ở Tây Vực.”

“Lão ta nói quá thôi.”

“Người muốn nhúng tay vào sao?” Hắc khách khí hỏi.

“Ta đã nhận lời trông coi cậu ta, không thể để người phế đi được.” Nàng cũng chẳng muốn.

“Người và Tạ gia có giao tình gì?”

“Không có gì cả.”

“Vậy có thể lùi một bước được không?” Nam tử nho nhã lễ độ, “Ta sẽ xem như người chưa từng xuất hiện.”

Nàng liếc mắt nhìn người chết trên đất, Tiêu Thế Thành thức thời tỏ thái độ, “Ta có thể không so đo.”

“Không được, ta không thể để cậu ta gặp chuyện được.” Nữ hài ngẫm nghĩ một lúc rồi phiền não thở dài, giơ chân đá lên người nằm trước, “Người từng nói nếu đánh thắng năm người thì sẽ bỏ qua cho Bạch gia, đây cũng coi như là một trong số đó nhỉ.”

Con người của gã nam tử co lại thành một chấm sắc bén, nhìn chằm chằm thiếu nữ đang đứng xuôi tay.

Tạ Thanh Lam tỉnh táo, “Yêu nữ, người...” Còn chưa nói hết câu thì đã bị luồng lực mạnh ném văng đi, đập phải tường đất bên ngoài, tứ chi tê rần trượt xuống.

“Con nít đừng có chen miệng vào.” Vẻ mặt Ca Dạ thực hồ hững, thuận tay xốc đứa bé gần đó lên nhét vào ngực cậu chàng, sức mạnh đến nỗi làm cậu suýt đứt hơi.

Nếu không phải tình hình đang nguy cấp...

Tiêu Thế Thành đã cười phá lên rồi, tùy tùng sau lưng cũng đang nín cười.

Nhìn lại trong sân, người nhỏ nhất chính là thiếu nữ yêu kiều đứng thẳng, vóc dáng còn chưa tới đầu vai nam nhân, nhưng lại trịnh trọng mắng thiếu niên cao hơn mình, quả thực vô cùng quái dị.

“Cười xong chưa? Người có thể bắt đầu.”

Thấy Ca Dạ ra tay, không còn ai có thể cười được nữa.

Tất cả đều ngơ ngác nhìn bóng người như ma quỷ, lúc ẩn lúc hiện dưới ánh trăng cùng ánh đuốc, xuất hiện với góc độ không thể nào tưởng nổi, chiêu thức kỳ quái, chỉ trong vòng mấy chiêu đã ép đối thủ phải xoay người tự vệ, rồi qua thêm mười chiêu nữa, máu tươi phun trào, một kiếm lưu loát cắt đứt cổ họng đối phương.

Cơ thể cao lớn ngã xuống cái rầm, máu nhuộm cát thành một màu đen như bóng tối.

Nữ hài đứng cách xa, vạt váy trắng ngần phát phơ trông như đóa hoa vừa hái, hai tay giấu trong ống tay áo, không hề giống vừa cắt đứt cổ họng của một người.

“Người tiếp theo là ai?” Long mi khê nướn, dung nhan trong như nước.

Trong bóng đêm, năm thốt ngựa phóng vùn vụt, phi vào thành Hàng Châu.

Tiêu Thế Thành đúng là có thủ đoạn, tùy tùng đưa đến cũng không phải là hạng tầm thường, nếu ở nơi khác thì hẳn là cường hào một phương, thế nhưng lại cam tâm làm thuộc hạ cho hắn.

Kẻ thứ ba rõ ràng mạnh hơn nhiều, song vẫn chẳng địch lại nàng, trong chớp mắt đoản kiếm đâm vào ngực ba lần, nằm phịch xuống đất.

Ca Dạ không kịp rút lui, trên cánh tay xuất hiện vết thương, máu tươi chảy ra thấm ướt nửa ống tay áo. Nàng dứt khoát xé ống tay áo, răng trắng cắn đầu vải, siết lại vết thương.

“Lam Hiêu, lần này ngươi lên đi.”

Nghe thấy giọng của Tiêu Thế Thành, nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Từ sau lưng Nam quận vương thế tử, một bóng người bước ra khỏi chỗ tối, sắc mặt thay đổi liên tục, vừa lúng túng lại khó xử, bứt rứt không biết đặt chân ở đâu.

Ca Dạ nghiêng đầu nhìn một lúc, rồi nhếch môi như cười như không.

“Ngươi muốn động thủ với ta hả?”

Nơi cổ họng vang lên mấy tiếng, trên chóp mũi thiếu niên đỏ mồ hôi, rồi bất thành linh quỳ xuống.

“Thuộc hạ không dám!”

Người trong sân trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, ngay cả Tiêu Thế Thành cũng không ngoại lệ: “Lam Hiêu!”

Về mặt thiếu niên đầy đau khổ, song cũng chẳng dám đứng dậy.

“Thuộc hạ không biết Tuyết... chúa thượng đến Giang Nam lúc nào, không thể chào đón, xin thứ tội.” Dừng lại một lúc, cuối cùng cắn răng khê gọi, “Mặc Diêu, ngươi cũng lần ra đây cho ta.”

Lại một bóng đen xông đến quỳ xuống, “Mặc Diêu tham kiến chúa thượng.”

Bất chấp ánh mắt như đao ở sau lưng, cả hai đều mồ hôi đầm đìa, chẳng dám ngẩng đầu lên.

Tĩnh lặng một hồi, giọng nói thanh lạnh vang lên.

“Từ ngày thả các ngươi đi thì không còn là chủ tớ nữa rồi, các ngươi không cần gọi ta là chúa thượng.” Nàng nở nụ cười đầy ẩn ý, “Có điều không ngờ các ngươi lại đổi môn đình nhanh thế đấy, các ngươi không dùng rượu kim châu kia sao?”

“Xin chúa thượng thứ tội, chúng thuộc hạ vốn đang du ngoạn, bỗng gặp thế tử đang chiêu nạp, nhất thời ham vui nên gia nhập vào Nam quận vương phủ, chứ không phải vì cống hiến tiền tài.” Mặc Diêu thăm hỏi hận, tình cảnh quần bách thế này lại chưa kịp chuẩn bị.

“Thì ra là nhiều năm giết người, nay không quen cảnh thanh tịnh.” Ca Dạ gật đầu, châm biếm, “Ta còn tưởng thế tử cao minh, chưa gì đã thu phục được các ngươi.”

“Thuộc hạ không dám.” Cả hai đồng thanh đáp, không hẹn mà da đầu cùng phát rét.

“Bọn chúng là thuộc hạ của ngươi?” Sắc mặt Tiêu Thế Thành tái xanh.

“Bây giờ là của ngươi rồi.” Nàng cười cười, tiếp tục băng bó cánh tay, cho đến khi chắc chắn không có gì đáng ngại.

“Ngân Hộc Bích Chuẩn cũng thế?” Từng vui mừng vì chiêu mộ được bốn cao thủ, nay lại thành trò hề.

“Có thể chiêu nạp được bốn người bọn hần, thủ đoạn của ngươi cũng không tệ.” Tuy là tìm kiếm kích thích, nhưng để Tứ Dục chịu cống hiến thì cũng không phải là người thường, nàng khen ngợi một câu, nhưng Tiêu Thế Thành nghe vào lại như châm chọc.

“Ta thực nghi ngờ có phải ngươi đã chú tâm sắp đặt từ sớm rồi không, hay cho một trò hề.”

“Nếu là như thế thật, thì ngươi không có cơ hội ép ta phải ra tay đâu.”

Chất giọng lạnh lùng đầy tự giễu, “Có lẽ đây là chuyện ngu xuẩn nhất ta từng làm.”

Trong lòng biết lời đối phương nói là thực tế, liếc nhìn hai người đang quỳ thẳng sống lưng, Tiêu Thế Thành không nén được lửa giận, sắc bén nói, “Các ngươi nghĩ cho rõ đi, hay là muốn đi theo chủ cũ?”

Lam Hiêu mặc Diêu im lặng không lên tiếng.

Ca Dạ xem thường, “Đừng ép chúng và ta phải động thủ, vì như vậy rất ngu ngốc.”

“Bằng quan điểm của người?” Hấn giận dữ cười ngược lại.

Nàng trầm ngâm, “Các người đứng lên đi, đứng qua một bên không được phép nhúng tay vào, đợi chấm dứt chuyện rồi quyết định đi theo ai.”

Bất ngờ ập đến, cả hai không ai dám tin, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Đi.”

Nàng quát một tiếng, cả hai lập tức đứng dậy lùi ra theo bản năng, trưng ra tư thế đứng ngoài cuộc.

Tiêu Thế Thành lạnh mặt.

“Người cũng sẵn sàng thuộc hạ đấy nhỉ.” Hấn ta cười trơ tráo, vừa chọc giận liền động sát ý, “Sao không để chúng giúp người một tay.”

“Miễn cưỡng ép buộc là sao, thế tử không cảm thấy vậy à?” Nàng hơi hột bóc trần, “Coi như Lam Hiêu nhận thua, mời người kế tiếp.”

“Chúc mừng cô nương không phí nhiều sức đã thắng được một trận.” Tiêu Thế Thành mỉa mai.

“Nhờ có thế tử tác thành cả.” Làm như không nghe thấy châm chọc, nàng bình tĩnh mỉm cười.

Tính ra thì đối thủ cuối có thực lực vượt xa những người trước. Ca Dạ đấu rất lâu, dù mãi đối phương mới để lộ sơ hở, lập tức từ phía sau đâm xuyên qua phủ tạng. Nàng cũng bị thương nhẹ mấy chỗ, sắc mặt trắng bệch, trên trán rướm mồ hôi, liên tục giao chiến đã hao không ít khí lực, dù nàng cũng đã khá cố hết sức.

Mất thấy chiến thắng, người Bạch gia đều lộ vẻ vui mừng.

“Đúng là thân thủ tốt thật, ta không nghĩ ra được người luyện như thế nào.” Tiêu Thế Thành không bỏ qua nhất cử nhất động của nàng, “Huyền Trí đại sư nói về ngoài của người chưa từng thay đổi, rốt cuộc đã mấy tuổi rồi.”

“Không liên quan đến người.” Nàng điều chỉnh hô hấp, thu kiếm vào ống tay áo.

“Chẳng lẽ người đã là bà già rồi?” Hấn ta ác ý suy đoán, mắt sắc quét một lượt từ trên xuống.

“Có lẽ người đoán đúng đấy.”

“Rốt cuộc là được ai nhờ, Tạ tam công tử?” Tiêu Thế Thành tỏ ra trang nhã, “Hấn đưa ra điều kiện gì, ta có thể trả gấp đôi.”

“Điều kiện là đưa Tạ Thanh Lam về nhà, thế thôi.” Nàng dừng dừng cười, ứng đáp trôi chảy.

“Ta sẽ để hấn và người rời đi, chỉ cần không nhúng tay vào chuyện Bạch gia.”

“Người đừng hòng, ta thà chết chung với Bạch gia, còn hơn là sống tạm bợ trong hổ thẹn!” Tạ Thanh Lam hét lớn, “Nếu bọn ta đều chết cả, ta xem người sẽ ăn nói gì với tam ca...” Kiểm chế đã lâu, lời nói thao thao bất tuyệt thốt ra, đứa bé trong ngực bị âm thanh vang lên bất ngờ dọa giật mình, đạp chân vùng vẫy.

“Người nghe rồi đấy.” Nàng thở dài với vẻ đáng tiếc, rồi bỗng cao giọng, “Mặc Diêu, làm cậu ta ngậm miệng đi.”

“Vâng.”

Động thủ dứt khoát, đừng nói Tạ Thanh Lam không lên tiếng, ngay đến đầu ngón tay cũng không nhúc nhích, chỉ có thể trợn mắt giận dữ nhìn nàng.

“Sao chúa thượng cứ phải cứu tên này thế, đánh nát hấn đi không phải là được sao.” Lam Hiêu lẩm bẩm, nhanh chóng điểm huyết đạo cho cả đứa bé, tránh bị nó quấy, “Nàng chưa bao giờ làm chuyện phiến toái như thế này cả.”

“Ta cũng không nghĩ ra, người này đúng là đáng ghét, được cứu mà còn ra vẻ phách lối, như nợ gì hần vậy.” Mặc Diêu khó hiểu lắc đầu, nặng nề đập một phát.

“Đã đấu xong năm lượt, liệu thể tử có chịu thả người như đã hứa không?” Người trong sân không để ý đến màn trao đổi bên này, vẫn điềm tĩnh nói chuyện.

Giả vờ suy ngẫm một hồi, Tiêu Thế Thành lắc đầu không chút xấu hổ.

“Xin lỗi, cô nương chỉ mới đấu bốn hiệp, tạm thời khó giữ lời hứa được.”

“Ồ?”

“Người đầu tiên cô nương giết là vì cứu Tạ ngũ công tử, sao có thể coi là chính thức được.” Hần giải thích, “Nên phải đấu với một người nữa, thì Tiêu mới có thể thả người.”

Rất nhiều người ở Bạch gia đã nổi đóa, không ít đệ tử môn hạ lên tiếng mắng chửi, đủ dạng lời tục tĩu, thậm chí có người giơ chân đâm đá liên tục.

“Vậy đối thủ của trận cuối là?” Nàng lễ độ hỏi.

Tiêu Thế Thành im lặng rồi nhẹ răng cười, đầy sắc bén lại tự phụ.

“Ta.”

Ca Dạ cũng mỉm cười, nụ cười khê như nhìn chú bướm nô đùa trên đầu ngón tay.

“Người đúng là không để ta thất vọng.”

50. Chương 50: Câu Thương

(Mình xin phép thay đổi lại xưng hô của Tiêu Thế Thành gọi Ca Dạ, các chương trước mình sẽ sửa từ từ.)

“Cô không thắng được ta đâu.”

“Người tự tin nhĩ.”

“Ta đã nắm rõ thân pháp của cô rồi, quả thật vừa quỷ quái lại đầy sát ý, cô là một người rất khó đối phó. Nhưng nội tức không mạnh thì không thể kéo dài, cộng thêm vừa nãy cô đã đánh liên tiếp dẫn tới mệt mỏi, sẽ không phải là đối thủ của ta.”

“Người đúng là đã chiếm được thể thượng phong.” Nàng gật đầu thừa nhận.

“Nếu chịu đi theo ta, nhất định sẽ được đối đãi như khách quý, cần gì duy trì cuộc chiến tất bại, tự nhảy vào chỗ chết.”

“Đa tạ đã cất nhắc.”

“Cô...”

“Mời.”

Hai bóng người một lam một trắng như đang nhảy múa dưới ánh trăng.

Tiến lùi công kích, lưỡi kiếm sắc bén lên xuống qua về, rõ ràng rất nguy hiểm song lại như đang ngắm cảnh.

Bóng trắng nhẹ nhàng như mộng tiến lùi không một tiếng động, đoản kiếm xuất quỷ nhập thần tấn công vào chỗ hiểm. Còn Tiêu Thế Thành dù là thể tử cũng không thể dám xem nhẹ công phu của hần, sau khi tìm được nhược điểm của Ca Dạ, dựa vào nội lực thâm hậu để tiếp cận, hần lấy tinh chế động, dần dần chiếm thể thượng phong.

Thời gian dần trôi qua, dấu hiệu mệt mỏi dần xuất hiện, lại thêm một lát nữa, trên áo trắng đã điểm mấy vết đỏ như mai rơi trên nền tuyết, tràn đầy sợ hãi bất an.

Nàng từ từ lùi đến bên sân, hấn ép sát từng bước một, kiếm pháp ngày càng ác liệt. Đoạn mắt thấy suýt xảy ra tai nạn, bóng người bé nhỏ như được cơn gió đêm thổi lên bay vút lên trời. Tiêu Thế Thành lao người đến tấn công, giữa không trung chỉ nghe thấy tiếng kim loại giao nhau, đoản kiếm rời tay vạch một vòng cung rồi cắm xuống bãi cát, nửa thân kiếm hắt lên ánh sáng lạnh lùng trong gió đêm.

Trái tim của tất cả mọi người đều rơi xuống, Ca Dạ bị thế kiếm ép vào một chỗ, bí quá hóa liều, đúng lúc này người nhào đến, trường kiếm của Tiêu Thế Thành rung lên, bóng kiếm chập chờn chột đâm thẳng đến. Sau một hồi vang dội, kiếm sắc xuyên qua cơ thể bé nhỏ đâm ra sau lưng, máu tươi dính trên thân kiếm sáng như tuyết, chảy đến tận chuôi.

Trong sân yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ nghe thấy tiếng từng giọt máu tươi nhỏ xuống.

Ca Dạ tái mặt bọt bọt, cắn môi thật chặt.

Hai người áp sát nhau, nhìn từ mặt bên trông như đôi tình nhân đang ôm ấp.

Nàng ngẩng đầu lên, khó nhọc đưa mắt nhìn gương mặt bên trên – gương mặt không chút biểu cảm đang cúi đầu nhìn nàng.

Một lúc lâu sau, lộ ra nụ cười đắng chát.

Vì bàn tay nhỏ bé trắng nõn đã túm lấy cổ hấn.

Lạnh băng mềm mại như tay của tình nhân, ấn xuống một cách dịu dàng đa tình.

Huyết mạch pháp phòng làm hấn đánh mất tất cả sức lực.

“Người thua rồi.”

Con người đen bóng cực kỳ yên tĩnh, lời nói nhẹ hẫng lạnh lùng tuyên cáo hấn đã thất bại.

Máu theo thân kiếm nhỏ xuống chảy qua bờ vai bé nhỏ.

“Giết người, không nhất thiết phải dựa vào kiếm.” Nàng nhếch mép, lạnh lùng nhắc nhở, “Có lúc ta cũng dùng tay không.”

“Người thật độc.” Hấn chỉ nói ra ba chữ, ả nữ nhân này hy sinh cả nửa vai để đổi lấy cơ hội đến gần hấn.

“Không ác thì làm sao thắng được người.” Nàng bình tĩnh mỉm cười, như thể người bị đâm kiếm không phải là nàng, “Ta đã thế suy sức yếu.”

“Có đáng không?” Tiêu Thế Thành rất khó hiểu, “Người như người cần gì phải bán mạng vì kẻ không liên quan.”

“Ta cũng muốn hỏi người.” Trán nàng lấm tấm mồ hôi, song vẻ mặt vẫn trấn định.

“Gì.”

“Vì đã tâm mà trả cả mạng của mình, có đáng không?”

Gương mặt mộc không chút huyết sắc, trắng như sương tuyết, bàn tay đè trên cổ càng lúc càng lạnh. Tiêu Thế Thành cúi đầu nhìn người tái nhợt khê run nhưng vẫn kiên định, nhất thời thất thần.

“Mời thế tử lấy danh nghĩa Nam quận vương ra thề, trong vòng năm năm không được động thủ với hai nhà Bạch – Tà, được không?”

“Nếu không thì sẽ giết ta sao?” Tiêu Thế Thành thôi cười, “Người có biết hậu quả khi giết chết quận vương thế tử là gì không?”

“Quả thực ta không biết, hay là thử xem sao?” Sát ý xoay vần trong tròng mắt đen, tản ra sát khí câu hồn cướp phách, “Dù kết cục có là gì thì người cũng không thấy được.”

Giằng co trong yên tĩnh.

Mặc Diêu hắng giọng, “Thế tử, ta khuyên ngài chớ nên mạo hiểm, chúa thượng của bọn ta... không biết đã từng giết bao nhiêu người có địa vị cao hơn ngài.”

Lam Hiêu đứng bên gập đầu làm chứng.

Bàn tay đầy sát ý đặt ngay cổ không cho phép khinh thường, hần cười khổ mở miệng.

“Ta xin thề trên danh nghĩa của Nam quận vương, trong vòng năm năm sẽ không động thủ với hai nhà Bạch – Tạ. Nếu trái lời thề cả người lẫn trời sẽ quay lưng, được chưa?” Giọng nói vang khắp Bạch phủ, tất cả mọi người có mặt đều trở thành nhân chứng.

“Hôm nay rút người lui xuống, quyết không động binh nữa, nếu làm trái lời thề này thì liệt tổ liệt tông trọn đời không được bình an, trong một đêm gia môn sẽ hóa thành tro bụi.” Ca Dạ cười nhạt bổ sung, “Nếu thế tử có thành ý, thì thề độc thêm lần nữa cũng không sao.”

Tiêu Thế Thành chưa bao giờ bị người ta uy hiếp như thế cả, hai mắt như muốn bốc lửa, nhưng Ca Dạ chỉ vận nội lực vào tay là hần lập tức không thở nổi, mặt càng lúc càng tái mét, cuối cùng cũng miễn cưỡng gập đầu, dựa theo đó lặp lại một lần.

Theo lời nói, tiếng vó ngựa như trống đánh truyền vào tai, chỉ chốc lát sau năm bóng người đã lao vào, nhìn tình cảnh trong sân mà ngỡ người.

Tạ Vân Thư há mồm muốn gọi như giọng lại biến mất, từ từ đến gần, máu từ mũi kiếm nhỏ xuống đọng lại thành vũng nhỏ, đổ đến mức đau mắt.

“Tối quá chậm.” Ca Dạ thấp giọng than phiền, dè nén cơn run rẩy rồi dần buông tay ra.

“Xin thế tử buông tay.” Cho đến khi nàng nhắc nhở, Tiêu Thế Thành mới phát hiện mình vẫn đang nắm chuôi kiếm, nửa cánh tay đều bị mồ hôi lạnh của nàng thấm ướt.

Nam tử chạy đến đỡ lấy nàng, thận trọng không chạm đến trường kiếm.

“Không sao, ta tránh được chỗ hiểm.” Cơ thể bé nhỏ dựa vào lòng, nàng khẽ nói bên tai, không kiềm chế được cơn run rẩy.

“Kiên nhẫn nào, cần bả vai ta đi.”

Nhìn chằm chằm thanh trường kiếm đầy đáng sợ, hần khàn giọng nhắc nhở, mặt còn trắng hơn người bị thương.

Hai tay đặt lên thân kiếm, theo tiếng *rắc* giòn giã, trường kiếm làm bằng thép ròng gãy làm hai, ngón tay bị lưỡi kiếm sắc bén lướt qua, máu chảy xuống.

Chỉ một chấn động nhẹ như thế đã làm nàng đau tới mức suýt nữa ngất đi, hai hàm răng bé nhỏ cắn chặt vào đầu vai. Tạ Vân Thư dứt khoát rút kiếm gãy ra, máu nhanh chóng chảy ra, thuốc bột rắc lên cũng không đủ, hần liền xé ống tay áo buộc chặt lại, miễn cưỡng khống chế thương thế.

Mọi người im lặng nhìn cảnh này, Tiêu Thế Thành lấy lại tinh thần sớm nhất.

“Sự gan dạ thông minh của cô nương thật khiến người ta cảm phục, đáng tiếc lại không làm đến cùng.”

Mọi người Bạch gia trợn mắt nhìn hần đầy giận dữ.

Hần ho khan, xem thường ánh mắt phẫn nộ, “Ta sẽ rời khỏi Bạch gia như đã hứa, nhưng Lê Đoạn Trường nếu không có thuốc giải...”

“Kẻ ác độc nhà ngươi còn muốn thế nào nữa!” Bạch lão thái gia mạnh mẽ lên án, chỉ hận không thể lóc thịt hần ra, “Dẫn người của ngươi cút xéo đi!”

“Nếu không có thuốc giải, ba ngày sau công lực tiêu tan trở thành phế nhân, suốt đời không lấy lại được.” Khôi phục bình tĩnh, Tiêu Thế Thành hỏi ngược lại, “Vô công khổ luyện nhiều năm cứ thế trôi theo dòng nước, Bạch lão gia tử không thấy tiếc ư?”

Tạ Khúc Hành và Tống Vũ Thương rút kiếm bước lên, tùy tùng của Tiêu Thế Thành ngay lập tức ứng biến, vây quanh Tiêu thế tử rút kiếm chống đỡ, bầu không khí gươm tuốt vỏ, nổ giương dây như thể chạm một phát sẽ bùng nổ, cục diện lại lần nữa rơi vào thế căng thẳng.

“Nếu như Tạ tam công tử chịu giao Diệp cô nương cho tại hạ, tại hạ sẽ tự mình dâng thuốc giải lên.” Rốt cuộc Nam quận vương thế tử cũng đưa ra điều kiện trao đổi.

Điều kiện khá cảm dỗ. Mặc dù mấy người đã đến kịp thời, nhưng so ra thực lực vẫn khác xa, dù Tiêu Thế Thành không ra tay với người của Bạch phủ thì cố cướp lấy thuốc giải từ trong tay hắn vẫn vô cùng khó khăn, Nam quân vương phủ đã dốc hết tinh nhuệ vào chiến dịch này, tuyệt đối không thể tùy tiện bị đuổi đi được.

Bầu không khí đông cứng.

Tạ Khúc Hành chần chừ nhìn tam đệ.

Tạ Vân Thư không ngần ngại, đưa tay bảo vệ người trong lòng, tay trái cầm kiếm gãy, Ngân Hộc Bích huấn đứng đằng sau đợi lệnh.

Bổng Ca Dạ bật cười, động đến chỗ đau mặt thoát tái mét.

Tạ Vân Thư nhẹ nhàng ôm chặt, cố giảm bớt cơn chấn động của nàng.

“Diệp cô nương không cần phải lo lắng.” Tiêu Thế Thành nhìn nàng với ánh mắt khá phức tạp, “Ta nhất định sẽ đối xử tử tế, nhất quyết không để cô nương khó chịu nửa phần.”

Nàng vẫn cười rất dữ, một lúc lâu sau mới nói được.

“Người tưởng... người có tư cách gì đưa ra điều kiện.” Khẽ hít hơi lạnh, nàng trào phúng châm chọc, bàn tay không bị thương cố vươn ra, trong tay cầm một bình ngọc tinh xảo, trông rất quen mắt.

Tiêu Thế Thành theo phản xạ sờ lên ngực, nhưng nơi ấy đã trống trơn, “Từ lúc nào mà người...”

Rồi trong chớp mắt đã nghĩ thông, hắn đổi câu hỏi: “Làm sao người biết trên người ta có thuốc giải?”

Ca Dạ khẽ cười hất tay ném đi, bình ngọc vạch nên một đường cung rồi rơi vào trong tay Lam Hiêu.

Lam Hiêu nhận lấy, lập tức mở nắp ra đặt trước chớp mũi Bạch lão thái gia, chỉ cần ngửi một lần là giải được độc. Mọi người rồi ren nhanh chóng truyền tay nhau bình ngọc.

“Lúc chúa thượng bảo chúng ta lui ra đã có hỏi, khi đó ta đã bẩm báo thuốc giải ở trên người Tiêu thế tử.” Mặc Diêu giải thích, đứng một bên đề phòng bị cướp lại.

“Chúng ta đi theo chúa thượng mấy năm, chỉ dựa vào động tác tay là có thể truyền đạt được tin tức.” Lam Hiêu bổ sung, quay lại đi đến sau lưng Tạ Vân Thư.

“... Được... Được lắm...”

Tiêu Thế Thành dán mắt vào gương mặt tái nhợt như hoa rơi, yếu ớt như thể không chịu nổi sức lực của một ngón tay.

“Tiêu mỗ thua tâm phục khẩu phục.”

Kế hoạch dày công tính toán từng bước một, không có một kẽ hở, cuối cùng lại bất tri bất giác rơi vào bẫy rập.

Nàng cũng không nói gì thêm, người mềm oặt dựa vào lòng Tạ Vân Thư, cười chế giễu. Trả ra cái giá như vậy, sao có thể chỉ vốn vẹn vì một lời hứa vô dụng.

Tạ Vân Thư ôm nàng rất dịu dàng, cẩn thận né tránh vết thương, đến khi đảo mắt nhìn sang Tiêu Thế Thành thì đã lạnh lùng như băng, “Tốt nhất thế tử nên về lại Nam quận đi, có lẽ sẽ bắt ngờ đấy.”

Tiêu Thế Thành tái mặt.

Nam quận là bản doanh của hắn, lần này dốc hết tinh nhuệ, toàn quận trống trơn, mới nghe không thể không kinh hãi, “Tạ công tử đến Nam quận?” Mật báo chỉ nói bọn họ đã rời Dương Châu, nhưng không thể tra xét được hướng đi.

“Thuận đường thôi.” Tuấn nhan cười lạnh, như đao phong lướt qua, “Nghe nói là cứu môn tam phái ở khu vực kia luôn bất mãn trước việc thế tử làm việc không chữa thủ đoạn nào đã lâu, thế liên minh lại, có xảy ra chút rắc rối đấy.”

Nói xong một câu ngắn ngủi, Tạ Vân Thư ôm cô gái trong lòng rời đi.

Bạch lão gia hiểu ý đi đến trước mặt con trai, rồi lại nhìn Tạ Khúc Hành và Tống Vũ Thương, bỗng nở nụ cười.

“Tiêu Thế Thành, người cũng có ngày hôm nay!” Cẩn rằng nghiêng lợi mắng, ông lão cười to một tràng, bao khuất nhục nín nhịn lúc trước đều đã quét sạch.

Tiêu Thế Thành cắn chặt răng.

Trong đêm xuân, hắn hít sâu một hơi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-hanh-ca>